Autobiografie

van

Ies den Oudsten

9 september 2019

Inhoud

Vooraf de kleine lettertjes 4
Wat u verwachten kunt van deze 'ik' geschiedenis. 4
En nu beginnen we echt. 5
Het lijkt er op dat ik hier opnieuw begonnen ben 13
Begin van de oorlog. 23
Ná de lagere school. 29
Derde cyclus 39
Zelfstandig Accountant 47
Ná 'GOUDA' 53
Beleggingen in Florida 54
In 1986 met vakantie in Cascais (Portugal) 62
Breda 64
Nieuwleusen 69
Met het bestuur van Tulipinha naar Portugal 71
Werkloos 74
Vakantie 1991 76
Randerode 82
Ná Randerode 92
Hartoperatie 95
Een catastrofe, nooit meer werken 97
Autobiografie 1 108
Ja, dit is ook een hoofdstuk, maar wel naamloos 111
Huize Valckenbosch 116
Afsluiten 118
Bijlage I. Getuigschriften, rapporten en diploma's 119
Bijlage II. Wonen en verhuizen 122
Bijlage III. Werk en beroep 124
Bijlage IV. Het gezin van mijn ouders: 127
Bijlage V. Personen die tot nu toe 128
Bijlage VI: Liefhebberijen 133
Lezen 135
Ik ben niet bepaald een filmfanaat 136
Zwerven 137
Schaken 138
Bijlage VII. Waar ik zo allemaal geweest ben 139
Bijlage VIII. Vakanties 140
Manus 148
Bijlage IX. Politiek. 171
Hoofdstuk 2. Er is geen democratie. 174

Hoofdstuk 3. Mijn politieke verleden. 175
Hoofdstuk 4. Acht zware zerken 177
Hoofdstuk 5. Aan het werk! 180
Laatste hoofdstuk 183

Vooraf de kleine lettertjes

U mag dit epistel zonder mijn onuitwisbare schriftelijke toestemming niet vermenigvuldigen en ook niet openbaar maken. Alleen maar lezen en goed begrijpen, anders écht niet. Begrepen? Doet je het toch dan zal ik je of mijn rechtverkrijgende(n) tot je plicht brengen. Ik bedoel dit: Ik stel het op prijs (Namelijk € 10,00 reeds verrekend met de vaststelling van uw aankoop- en mijn verkoopsom van dit epistel die is aangepast tot het niveau zoals is vastgesteld. Bij een prijs behoort namelijk een geldsom genoemd te worden ook omdat het hier geen beloning is van een plaats in de eindstand van enigerlei wedstrijd noch de waarde van een lot na de loting waarop dat lot betrekking heeft.) dat u de navolgende waarschuwing eigenhandig voor akkoord wilt ondertekenen, waarbij U tevens verplicht bent de plaats en datum waar en wanneer die ondertekening plaats vind duidelijk te noteren, maar niet noodzakelijker wijze in die volgorde. U moet vooraf zonder enige twijfel, toevoegingen en/of weglatingen zeer aandachtig deze alinea 'vooraf' lezen, goed weet wat er bedoeld wordt en U er zich perfect naar gedragen zowel in voor- als tegenspoed. En nu komt het nogmaals en met nadruk: Behoudens uitzonderingen door de Wet gesteld mag zonder duidelijke, gedateerde, onvergankelijke en schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n) op het auteursrecht niets, maar dan ook écht niets, uit deze en andere uitgaven van dit epistel worden vermenigvuldigd en/of openbaargemaakt, ongeacht door welk middel of manier van doen, zoals (door-)verkoop, uitlenen, laten inzien, voorlezen, voorgelezen worden als de voorlezer onschendbaar zou kunnen zijn, ongeacht plaats en tijdstip en/of in welke financiële, familiaire, intieme, huiselijke, emotionele, economische, astronomische, meteorologische, militaire of andere omstandigheid dan ook, hetgeen geldt zowel voor het een als het ander, ook van toepassing is op de gehele of gedeeltelijke bewerking. Rechthebbende(n) zijn zonder meer gerechtigd op het door henzelf te bepalen tijdstip en plaats de door derden verschuldigde vergoeding(en), kosten en schadeloosstelling(en) zowel hier als bedoeld in enige Wet, te (doen) innen en/of daartoe in en buiten rechte op te (doen) treden en alle kosten, ongeacht welke, op derden te verhalen en/of te laten verhalen. Er zal nimmer een toelaatbare, ontoelaatbare of slinkse weg mogen worden gegaan, gevolgd of worden ingeslagen om te komen tot vermindering of opheffing van de rechten en of mogelijkheden van de rechthebbende of zijn recht verkrijgende. Er zal nimmer een beroep gedaan mogen worden op verjaring of enig ander al dan niet vermeend recht van degene die ooit vergoeding(en), kosten en schadeloosstelling(en) als bedoeld in enige Wet is verschuldigd, is geweest, of zou kunnen zijn geweest of hun recht verkrijgende. De in dit geschrift omschreven gebeurtenis(sen) zullen door niemand die daarover moet, kan of wil beslissen als een vaststaand feit kunnen of mogen worden aangemerkt omdat die bedoelde persoon daarmee uitdrukkelijk aangeeft dat zij/hij daarmee een foute voorstelling van zaken geeft.

Wat u verwachten kunt van deze 'ik' geschiedenis.

1. Mijn levensverhaal, levensherinneringen, een autobiografie waarin ik mij bepaal tot de feiten, niet beïnvloed door eigen gevoel of door vooroordelen en mocht deze subjectiviteit een rol moeten spelen om een inzicht in de zielenroerselen van de schrijver te krijgen, dat dit steeds weer duidelijk wordt aangegeven. Het is een overzicht van de herinneringen waarvan ik nu moet leven. Ik vond het leuk dit alles op te schrijven. Ik leefde dan zogezegd in het verleden dit gaf mij meer dan eens plezier en soms het tegenovergestelde.
2. Gaande weg schreef ik als het ware niet meer over mezelf maar over een familielid, een verre verwant. Zo heb ik afstand kunnen nemen van bijna alles was te dicht genaderd was en heb het ‘van me af geschreven’. Ik ben enkele keren opnieuw aan mijn biografie begonnen en kan al de losse delen die daardoor ontstonden niet tot een mooi verhaal omtoveren of ik ben er te lui voor, kan ook. Het leuke van zo ’n biografie maken is dat het naast een taaloefening ook een oefening is het het breidelen, het in toom houden van mijn ongebreidelde fantasie. Ik heb dit woord laten opnemen in de lijst van bedreigde woorden

En nu beginnen we echt.

1. Mijn officiële naam is Izaäk den Oudsten. Roepnaam Ies. De voornaam komt van het Hebreeuwse יצחק (Yitschak) wat `hij zal lachen` betekent. Mijn ouders gaven mij deze naam omdat zij de van hun voorgeslacht geleerde spelregel toepaste, namelijk dat het eerste mannelijke kind naar de vader van de vader van het nieuwe kind werd vernoemd. (Men neemt aan, dat de goede eigenschappen van de vernoemde overgaan op de dopeling dat dan ook zijn beroerde streken mee verhuizen zal ze een zorg zijn.) Het tweede kind werd vernoemd naar familie van de moeder, het derde naar familie van de vader en zo afwisselend verder.
2. Ik moest dus vernoemd worden naar een mannelijk lid (ha,ha) van de familie Den Oudsten. Omdat er geen mannennamenvoorraad meer was hebben ze toen een zwager vernoemd, namelijk ene Isaäc Streefkerk die getrouwd was met een oudere zus van mijn vader, Magcheltje Jacoba. Isaäc Streefkerk stond bekend als excentriek, gewoon-, echt- en geraffineerd slim. Boerenslim dus, en ook eigenzinnig, enigszins praalzuchtig met betrekking tot zijn geestelijke vermogens. Het was geen alledaags persoon.
3. Hij bejegende mijn moeder altijd alsof hij in haar zijn intellectuele meerdere moest erkennen ondanks haar slechts vijfjarige onderwijs. Isaäc Streefkerk kleedde zich graag als een dominee van een zwartekousenkerk en sprak, hoe wonderlijk, zijn gehoor nogal eens in het Engels toe en vond het leuk dat deze hem dan niet verstonden op een enkeling na.
4. Allemaal redenen die de plaatselijke jeugd inspireerde om hem te pesten, door bijvoorbeeld als zij wisten dat hij naar zijn liefje ging de deurkruk van het huis van zijn aanstaande schoonvader met hondenpoep te besmeuren. Zijn legendarische uitroep ‘Magcheltje, Magcheltje er zit poep aan de deur’ klinkt na bijna een eeuw nog door in dit geschrift. Merkwaardig en banaal dat aan deze banaliteit zoveel aandacht werd en wordt besteedt.
5. Vele jaren woonde hij in Breskens, zijn standplaats als technisch hoofdambtenaar van de Rijkswaterstaat. Hij verwierf in de jaren dertig octrooi op zijn diabolo glooiingsstenen ook wel ‘Streefkerksteentjes’ genoemd. Hij liet deze door een van zijn vazallen, een betonfabrikant fabriceren. Deze glooiingstenen werden gebruikt voor de versterking van zee-, rivier- en andere waterweringen. Hij schreef deze voor bij elke denkbare reparatie, onderhoud of aanleg. Alzo vergaarde hij zich een behoorlijk vermogen dat hij geheel verloor bij zijn verscheiden.
6. Heike Aflenzer in 1958 medepatiënte in het Studenten Sanatorium te Laren (N-H), toonde mij in de zomer van 1961 tijdens een rondritje over het wondermooie Schouwen-Duiveland waar deze materialen zoal verwerkt waren en vertelde dat een bepaald kenmerk aan deze stenen door pseudo-geleerden als uitingen van eerbetoon aan een of andere Griekse godheid werd gezien. Het was gewoonweg een gevolg van het eenvoudige min of meer slordige productieproces en de daarbij gebruikte mallen. Een mal is een model, een vorm, een patroon waarnaar iets gemaakt wordt als men werkt. Anders niet.
7. Op heel veel in mijn verleden heb ik aanmerkingen, bedenkingen en soms kritiek. Dit moet u niet zien als een omzien in bitterheid. Wrok heeft geen zin, nergens in. Ik kan veel ellendelingen en ellendigheden opsommen die ik tegengekomen ben en ondergaan heb.
8. Als al deze personen, want het waren er nogal wat zeg Jéminé, en mijn vele ongelukken en andere misère door engelen en onbekommerde omstandigheden vervangen zouden zijn geweest, hoe kleurloos zou mijn leven dan verder gesukkeld zijn? Ik moet er niet aan denken want dat is niet verplicht. Maar mag het wel.
9. Een van mijn dommigheden is deze: ik had nooit een fototoestel moeten kopen. Ik kan door mijn getril geen toestel goed bedienen en ik heb ook geen artistieke vermogens.
10. Een grotere stommiteit is deze: ik had ook geen ouderling van de Nederlands Hervormde Sint Janskerk in Gouda moeten worden. Ik was en ben daarvoor niet geschikt. Ik had er ook geen enkele vorm van plezier in. Maar deed het enkel uit een misplaatste vorm van religieus plichtsbesef. Toch ben ik elf jaar ouderling geweest. Lullig maar waar.

11. De andere stommiteiten komt U in dit geschrift tegen. Over de grootste lompe streek die ik uithaalde kan ik niet schrijven omdat de benadeelde dat écht niet wil en dan doe ik dat ook niet, logisch toch?
12. Lezers kunnen van mij eisen dat ik wat ik in dít boek (op)schrijf de objectieve waarheid is. Zij hebben daar recht op. Ik heb daaraan voldaan voor zover mij dit mogelijk is. Ook over die verhalen waarbij ik de schandelijke streken van mezelf vertel. Dat ik daarmee mezelf nu niet altijd een plezier doe zal u duidelijk zijn. Gedurende mijn nagenoeg verstreken leven is duidelijk gebleken dat ik tegen nogal wat teleur- , leer- en andere magazijnstellingen best wel bestand ben, zelfs al donderen ze om.
13. Dat een schrijver het recht heeft om op een creatieve manier met de feiten om te gaan wil ik graag onderschrijven. Híér mag de waarheid geen geweld worden aangedaan want dat wil de waarheid zeker niet en ik nu ook niet. Zelfs geen klein grappig leugentje ‘om bestwil’, tenzij het is om te demonstreren dat en hoe het ontmaskerd werd.
14. Heijermans schreef eens (voor mij is dit een waarschuwing die ik mij in dit epistel wel degelijk ter harte heb genomen): 'Met alle pogen naar oprechtheid blijven we komedianten.' Niet dat ik een aansteller ben maar ik kan wel veinzen, zoals alle andere exemplaren van het menselijk ras. Veinzerij heb ik in dit epistel achterwege gelaten.
15. Ondanks mijn ernstig pogen zal ik nooit de gehele waarheid kunnen vertellen. Zowel door mijn beperkte mogelijkheden de feiten en omstandigheden op de juiste waarde te kunnen stellen als door mijn gebrek om die woorden te vinden en te gebruiken om alle feiten en omstandigheden perfect te omschrijven. Ook de voor mijzelf verborgen drijfveren kunnen de oorzaak zijn dat bepaalde facetten die ik beschrijf niet de waarheid is die een ander ziet.
16. Alle standpunten kunnen nu eenmaal niet hetzelfde zijn, dat weet u ook wel. Tenzij men zichzelf opheft door op te gaan in een ander. Dit epistel is onbedoeld en ongemerkt ook een soort aanklacht en verweerschrift, wat op zich natuurlijk de altijd aanwezige neiging tot twijfel versterkt. Ik ben mij steeds van deze aandrang bewust geweest en heb daaraan met positief resultaat weerstand geboden maar dan moet U dat ook doen.
17. Als u een gebeurtenis weet die niet in dit geschrift voorkomt en er eigenlijk wel in had moeten staan moet u mij niet beschuldigen van het te verdonkeremanen. Mijn geheugen heeft me dan in de steek gelaten en/of ik heb daarover geen aantekeningen gemaakt. Pijnlijk en onontkoombaar.
18. De afnemende kwaliteit van mijn herinneringsapparaat is ook een onderdeel van mijn bestaan en moet dus beschreven en wel juist omschreven en gevoeld worden om de biografie aan haar bedoeling te laten voldoen.
19. Annejet van der Zijl, columniste van het Historisch Nieuwsblad, dient men zich bij het schrijven van een biografie ‘nu eenmaal te beperken tot het hoofdonderwerp’. Ik ben het daar helemaal niet mee eens. Talloze grote en kleine verhalen, invallen en gebeurtenissen die mij zijn bijgebleven en als kleine geesten, als zorg vragende kinderen en andere huisdieren, vermaledijde E-nummers of als kruidige smaakversterkers meereisden, heb ík echter wél vermeld omdat die ook onmiskenbaar een deel van mijn leven zijn; zijn geweest nu het voorbij is.
20. Want het is niet alleen mijn bedoeling dat u weet wat ik gedaan heb, maar ook en dat is eigenlijk belangrijker wat ik daarbij gedacht heb (niet als een nabootsing van grote denkers want die jongens lullen ook maar een eind weg) wel in betrekking tot mijn medemensen en andere schepselen, grote en kleine verhalen, invallen en gebeurtenissen en tot wat ik daaromtrent deed of naliet. Dit was een warrige zin en toch kunt u er uit opmaken wat ik bedoel.
21. Ik ben bijvoorbeeld vergeten te schrijven over het motorfietsje van mijn vader, een Puch 125 cc, dubbelzuiger, mengsmering, tweetakt met linker voetschakeling. In een van mijn dromen die ik in een ander verhaal beschreef speelde dit sympathieke vervoermiddel een duidelijke rol.

22. Nu wat er werkelijk gebeurde. Ik had geen rijbewijs, geen rijervaring noch de mogelijkheid om de voetschakeling te bedienen. Om dit schakelprobleem op te lossen had ik aan de voetschakeling een stok gebonden zodat ik deze met een hand kon bedienen. Ik was in 1948 zo gek als een deur om stilletjes met dat ding te gaan scheuren, want motorrijden is voor mij de mooiste vorm van voortbewegen, op schaatsen na maar u begrijpt van lieverlee wel dat ik daar écht helemaal niets van bak.
23. Ik reed op de Tiendweg, een doodlopende grindweg. Vóór een bocht in de weg kreeg ik moeilijkheden met de schakeling. Ik klapte frontaal tegen een grote volwassen populier en viel bewusteloos naar rechts in een kroosrijke sloot. Ries Spek, de buurjongen, kwam minder dan een halve minuut later met een bespannen landbouwwagen langs, haalde mij uit de sloot en bracht mij naar huis.
24. In de badkuip, waarin mijn vader mij met stinkende kleren aan, had gedaan kwam ik een heel klein beetje tot bewustzijn. Na enkele weken was ik hersteld. Pa heeft niets gezegd over deze mijn wel zeer domme streek.
25. Broer Frans (toen 14 jaar, zonder enige opleiding op technisch gebied) viste de motorfiets uit de sloot, demonteerde het helemaal, maakte alles heel erg schoon en zette alles perfect in elkaar! Ons ons leven lang behouden wij/ eerbied voor een man als hij/ (Vrij naar Godfried Bomans).
26. Delen van deze biografie lijken veel teveel op een gewoon normaal saai dagboek, ze zijn letterlijk en figuurlijk gedateerd. Trek u zich daar niets van aan en lees gewoon verder. Of lees niet.
27. Want de vrijheid om iets niet of wel te doen moet u zelf en vroegtijdig goed organiseren. Ik heb onvoldoende gedaan. Nu moet ik mijn omgeving niet de schuld toeschuiven, dat ik in een conservatief milieu ben geboren, opgevoed in een gezin waarin een ander voor mij bepaalde wat wel of niet moet en ouders die je echt niet gestimuleerd hebben vrijheid te zoeken en te nemen als je het niet krijgt.
28. Ook moet ik mij niet op de trouwhartige borst kloppen, dat ik de ontworsteling aan de beklemmende omgeving op mijn conto geschreven moet worden. Ik voel me, maar dit is na jaren en jaren, mezelf een speelbal in plaats van een speler. Nu is dat niet zo erg. Je kunt zo groot zijn als een melkwegstelsel, compleet met zwaar gespierde spiraalvormige bovenarmpjes, je bent dan toch maar een speelbal der zwaartekracht en heb niets, helemaal niets te vertellen welke weg je gaat. Als speelbal zie je wel alle hoeken des speelvelds, terwijl een graspol of een doelpaal geen enkele bewegingsvrijheid heeft.
29. Mijn ongewone ervaringen en gebeurtenissen zijn zo talrijk dat ik deze niet allemaal ga omschrijven. Als u met voldoende aandacht en voorzien van enig opmerkingsvermogen dit boek, ‘hét Dansfeest’, de gedichtenbundel ‘Als Woorden Zingen’, de verhalen ‘Bij het gloren van de Dageraad’, het Vierde Verhaal en 'Verwondering' gelezen hebt dan merkt U zelf wel waarom en dan weet u er meteen wel een aantal, niet allemaal, maar dat hoeft toch (ook) niet?
30. Er zijn meerdere tijdstippen in mijn leven geweest waarop ik dacht, ik zal het verloop van mijn leven eens even mooi opschrijven. U merkt het, weer een herstart zoals hiervoor reeds las, daardoor is het onvermijdelijk dat ik niet in herhalingen verval. Ik maakte dan wat aantekeningen over wat ik meemaakte, onderging en dacht. Ik heb daar wel meer last van gehad, noteren wat merkwaardig en belangwekkend is, althans voor mij persoonlijk, voor wat bloed- en aanverwanten en de leden van mijn fanclub.
31. Volgens de wereldberoemde schilder Dali wordt je geen kunstenaar als je een ander niet wilt of kunt imiteren. Na-mensen dus, na-apen als wij apen zouden zijn. Ik las een tiental biografieën want wie wil er nou geen kunstenaar zijn of worden? Trouwens ik had wel een beetje les nodig. Ik had dit nog nooit gedaan en op ‘mijn’ school bestond dit vak niet.
32. Van al dat levensbeschrijvingen lezen werd ik niet bepaald vrolijk terwijl ik toch al niet zo ’n lachebekje ben. Enigszins somber van aard, aanleg en opvoeding en gaandeweg verdomd oud. Dat ruige woordje verdomd (als krachtterm, vervloekt, lastig) is hier bedoeld als een informeel tussenwerpsel, een zeer krachtige bevestiging, niet als een bastaardvloek of om uiting te geven aan enige vorm van ongenoegen.

33. Ouderdom is geen leeftijdsaanduiding doch een ziekte met vele verschijningsvormen. Merkbaar tot in alle botten, vezels en facetten van je geestelijke en lichamelijke bestaan.
34. In die ouderdom kom je ook tot de conclusie dat de mens ook dan als biograaf een leugenaar is en deze verwerpelijke vorm van existeren met statistieken, kunst en vliegwerk tracht te verhullen. En voor zover dat niet lukt het probeert te verbloemen, mooier voor te stellen dan het is, en te verfruiten, gezonder voor te stellen dan het is. Aannemende dat bloemen mooi zijn en fruit gezond is. Dit nu, de mogelijkheid tot een vertekend beeld, de dreigende onvolmaaktheid van het resultaat en betrekkelijk niveau van mijn kennis en kunde om tot een redelijk resultaat te geraken deden mij meermalen besluiten van het voornemen om een autobiografie te schrijven af te zien.
35. Trouwens mijn brein is er in aanleg niet geschikt voor, het is niet ontworpen om bezig te zijn met het gewone verleden maar wel met het wordende verleden, dat we toekomst noemen zonder dat we weten waar we het over hebben want gewis de toekomst is zeer ongewis.
36. Op herhaald aandringen van enkele fans ben ik later toch weer gaan schrijven doch de doorslag (zonder carbonpapier) dit te doen kwam door het dringende niet af te wijzen verzoek van Arianne met de motivatie dat haar dochter Isabel, als zij daar ooit om zou vragen, er recht op had om te weten wat voor een soort persoon haar eigen opa van haar moeders kant was.
37. In wezen is al dit geschrijf voor een iedereen die daarin geïnteresseerd is, inzonderheid voor Isabel als kleindochter of voor iedereen die zich als kleinkind uit een buitenechtelijke relatie wil zien, zoals Ellis Kooistra (Beekbergen, *2 december 1994) zichzelf eens voorstelde.
38. De dreiging van vertekening blijft edoch men moet soms leven met het haalbare om over de volmaaktheid, over illusies te kunnen dromen. Illusies kunnen zeer kostbaar zijn. Wees er dus heel, heel zuinig op.
39. Gedurende het hele project ‘autobiografie’ kwamen mijn aarzelingen in wisselende heftigheid terug door overwegingen als: hoe verwoord ik mijn karakterfouten, mijn stomme streken en moreel verwerpelijke daden? Ook zal ik ze wel of niet opschrijven. Verzwijgen? Dan ben ik niet open (dat veel mensen eerlijk noemen) tegenover u als lezer dus dat kan ik echt niet maken. (Als het kapot zou zijn.) Kayin Lam (*12 april 1990) een zeer begaafde studente aan de Tilburgse Universiteit, raadde mij in 2013 aan deze omissies in een deel II op te nemen en dit pas te laten verschijnen na mijn verscheiden.
40. Aan het eind van het gehele verhaal blijkt dit (negatieve en voorlopig fictieve) deel II alles bij elkaar zo geruststellend weinig te zijn, dat het laten vervallen een zinnige optie is voor mijn erfgenamen.
41. Dan blijft er altijd wat te raden en dat kan ook leuk zijn, vooral voor degene die graag van die stomme raadselboekjes, bijvoorbeeld kruiswoordpuzzelboekjes kopen van de firma Denksport, alsof denken een sport is en geen onvermijdbare noodzakelijkheid als bijvoorbeeld ademhalen, het nuttigen van voedsel, defeceren en urineren.
42. De kritiek die u uit vorige zin kunt opmaken over die gekke raadselboekjes slaat op mezelf en ter uwer geruststelling verder nergens op. Omdat de ‘gansche’ schepping schreeuwt om oplossingen voor de werkelijke mondiale problemen duidt het maken, drukken en uitgeven van deze nodeloze vraagstukken en ook het beoefenen van allerlei ‘denksporten’ op een wel zeer merkwaardige menselijke afwijking.
43. In 1907 of 1908 daar wil ik vanaf zijn, als aanvullende mededeling dat ik het tijdstip niet met zekerheid weet, ging mijn moeder Mijntje op elfjarige leeftijd in haar ‘dienstje als tweede meid bij Juffrouw’ Swets. Een deftige mevrouw in de Voorstraat op nummer 7 te Ameide, die toen nét niet deftig genoeg was om als Mevrouw aangesproken te worden.
44. Zij kreeg als loon elke dag een eenvoudige edoch voedzame maaltijd, toen werd de warme maaltijd even na het middaguur genuttigd even als 110 jaar later hier in Valckenbosch, en 90,00 Hollandse florijnen per jaar. Vergelijkbaar met nu zo (2018) ongeveer 85 euro per maand.

45. Zij moest het hele deftige herenhuis schoonhouden en andere huishoudelijke werkzaamheden verrichten. Schoon was toen echt schoon als u dat maar weet. Het water voor drinken, de was, de afwas en de keuken werd met een inpandige pomp moeizaam verkregen. Het water voor het schrobben van gang, stoepen en tegels en zulk soort werk moest met twee emmers tegelijk uit de rivier De Lek gehaald worden.
46. En dan te bedenken dat zij net zo ’n frêle figuur was als mijn eigen dochter en kleindochter op die leeftijd, maar taai. Ongelofelijk! Zij deed het met een tomeloze inzet alsof haar kostbare ziel en eeuwige zaligheid, inclusief die van haar familie, dorpsgenoten en nog te verwekken kroost en nakroost daarvan zou afhangen.
47. Aangezet door haar aard (een geestelijke macht) werd zij gedreven om al haar plichten perfect te vervullen. Elke plicht was haar heilig maar of er een gradatie in heiligheid was dat weet ik niet maar vermoedelijk zal dat wel het geval zijn. Die overmatige plichtsbetrachting heeft zij haar hele leven lang volgehouden en haar kinderen ingeprent zonder dat deze zich dat altijd bewust waren.
48. Ze heeft lang geleefd na 7 juli 1938 maakte ze ***elf*** moederjaren vol in slechts 365 dagen (doe dat maar eens na) toch stierf zij op 65 jarige leeftijd een zeer pijnlijke dood. De directe oorzaken: zij leefde en leed aan leverkanker.
49. Op de eerste verdieping van genoemd pand aan de Voorstraat 7 in Ameide heb ik ook vijf jaar gewerkt. Als ik naar buiten keek had ik een indrukwekkend uitzicht over de Lek, daar waar deze prachtige rivier het allermooiste is. De wrange dood van mijn moeder en dat weergaloze panorama zijn beide uitingen van hetgeen ons omringd, de wereld waarin wij een poosje leven.
50. Mijn moeder heeft slechts een jaar of vijf op een lagere school gezeten, namelijk ‘De School met den Bijbel’ waar ik acht jaar van mijn kostbare tijd heb moeten verdoen. Eerder zéker dan vermoedelijk was zij, toen zij van school kwam, beter voor haar komende leven toegerust dan ik voor het mijne, toen ik van school kwam.
51. Het ‘hoofd der school’ was in haar tijd ene ‘meester’ Blok (1868-1968). Zij sprak met een aan verering grenzende eerbied over deze persoon. Alsof wij beklagenswaardig zouden zijn omdat wij hem niet gekend hebben, in ieder geval slechter onderwijs hebben genoten.
52. Nog gauw even een aanvullende informatie over dit geschrift. Genoemde jaartallen zijn niet altijd exact want in enkele gevallen is het een benadering, wel een zorgvuldige raming, zoals u van mij kunt verwachten maar wel met de nadelen die er altijd aan een schatting kleven. Ook aan een schat, zelfs aan een schat in de hemel. Want dan is de lieverd dood.
53. Marga Minco schrijft in haar boek 'De glazen brug', ISBN 90 700 6655 6 dat is het Boekenweekgeschenk 1986, hoe zij in de oorlog om te overleven een ander, voor haar nieuw persoonsbewijs kreeg van de 'ondergrondse'. Zij moest zich gaan inleven in een ander, een overleden persoon waarvan de gegevens uit alle databanken waren gewist, databanken bestonden nog niet maar werden toen gewoon kaartenbakken genoemd. Er werd niet vermeld of deze bakken leuk of onwelvoeglijke moppen waren. Allerlei omstandigheden rond die figuur moest Marga zelf bedenken en daarvan 'feiten' maken om op de meest vreemde vragen bij een verhoor door geslepen, foute overheidsdienaren onbevangen te kunnen antwoorden. Zij werd zo letterlijk haar eigen fantasie. Dit is verrekte moeilijk. Het was voor haar een kwestie van leven of dood.

54. Om dit proces beter te begrijpen heb ik van een eenvoudig voorval, het stelen van mijn rechter armkruk ergens in midden Frankrijk, een verhaal verzonnen en dit ruim twintig jaar lang als 'waarheid' verteld, waarbij ik me nooit heb kunnen onttrekken aan mijn eigen verwijt, dat ik stond te liegen, alhoewel ik het met enig plezier opdiste telkens geloofwaardiger, als het maar enigszins ter sprake kwam, zoals ook hier. Om zo 'n nieuw ‘waarheidsgetrouw’ en geloofwaardig 'feit' te creëren heb ik enkele feitelijke omstandigheden genomen, ze lagen toch ongebruikt in mijn gebeurtenissenkastje, en die zo artistiek en verantwoord mogelijk gedrapeerd in en rond mijn 'nieuwe werkelijkheid' omtrent die diefstal. Om aan mijn elders in deze autobiografie gedane toezegging te voldoen, dat ik objectief, open en eerlijk zou zijn, moet ik u nu wel de waarheid vertellen, niet dat ik dat graag doe maar ik doe het toch want halve waarheden zijn hele leugens; dat weet je zeker als je ‘De Telegraaf’ leest.

55. Ik heb van deze fantasieleugen echter geen spijt dus men mag het geen biechten noemen en opbiechten al helemaal niet, want dat schijnt nog erger te zijn.

56. De waarheid is, dat mijn elleboogkruk werd gestolen terwijl mijn medereizigers en ik zaten te eten in zo 'n klein min of meer armoedig edoch sympathiek Frans wegrestaurantje. Wij waren op weg naar het gehucht Bonneçon aan de rand van de Morvan, een wondermooi natuurgebied. De getroebleerde Frans van Dam stal voor mij, om bij zijn veronderstelde aanstaande schoonvader in 't gevlij te komen maar zeker niet in diens opdracht noch diens gedogende instemming of enige voorkennis, de eerste de beste elleboogkruk die hij zag, de oetlul. Ik heb in deze omstandigheid voor dit scheldwoord gekozen en niet een van de synoniemen stommeling, klootzak of hufter. Het had gekund want ook deze benamingen waren en zijn op hem van toepassing. Herman Pouderoyen, troubadour in de stad Utrecht bezingt Frans van Dam in een van zijn liederen als 'een pathologische leugenaar'.

57. Door het aanvaarden van deze kruk werd ik automatisch een heler. Overigens en dat mag ik wel tot mijn strafverminderende verschoningsgrond aanvoeren, ik was hierin volkomen inactief en ben om het mij gemakkelijk te maken inactief gebleven, waardoor ik geen enkele mogelijkheid had deze misse stap te corrigeren. Het blijft een onbeantwoorde vraag of ik dit wel of niet gedaan zou hebben, maar toch.

58. Zelfs een losse gedachte om zo 'n misdaad te activeren was niet in mij opgekomen, dus de verhindering daarvan natuurlijk ook niet. Kón ook niet in mij ontspruiten, daar zijn verschillende goede redenen voor aan te voeren, maar dat doe ik nu even niet, dit leidt teveel af. Pardon? Goed, één reden dan, in de eerste plaats om U wat inzicht te geven in mijn beperkte en soms schandelijke gedachtewereldje.

59. Toen ik een jaar of acht, negen was vond ik thuis een dubbeltje in een oud kastje dat ingeruimd was voor mij om mijn persoonlijke spulletjes in op te bergen. Ik heb van dit bedrag, je mag het qua gevoelswaarde echt wel een bedrag noemen, in het snoepwinkeltje van Tunnussie de Lange in de Fransestraat op nummer 21, schuin tegenover de schoolingang, enkele malen wat gekocht. Toen had één cent nog waarde, kom daar nu eens om.

60. Met dat ene dubbeltje kon ik dus vijf keer een dubbele aankoop doen. Een ongekende dubbele snoepwereldweelde waardoor ik wel de kans liep vijf keer betrapt te worden. Dus al je iets rottigs uit wil halen doe het in één keer, maar doe het alsjeblieft NOOIT, want als je écht een gaaf mens wilt zijn, en wie wilt dat niet, dan blijft het je achtervolgen, jaar in jaar uit! En bij mij zelfs eeuw in, eeuw uit vermits ik de eeuwwisseling bewust heb meegemaakt.

61. Daar er niemand van de hele familie ooit in dit winkeltje iets zou kopen, dorpse niet te overbruggen politieke en religieuze meningsverschillen verhinderde zulks. Gezien er in zo 'n troebele kleine gemeenschap, die toch zo doorzichtig was en is als het met het beste vaatwasmiddel ter wereld goed gewassen kristal, moest dit mijn ouders wel ter oren komen.

62. De schrobberingen die ik toen kreeg waren van zo 'n heftige aard en uitwerking dat ik mij, in mijn verhouding tot mijn verre en nabije naaste sindsdien tot de eerlijkste mensen reken; en foutloos! Rekenen moet namelijk foutloos.

63. Nadat ik dit enkele malen gelezen en verbeterd had kwam er een smerige complottheorie, als een stinkende methaangas uit de eindeloze moerassen in de Siberische toendra bij mij opborrelen. Stel, dat dubbeltje is expres in dat kastje gelegd als een valkuil om mij te testen. Ik vind zoiets een rotstreek. Iemand zonder enig begrip van zonde en zakgeld zo in de verleiding te brengen. Waar hebben we dat meer gezien? Juist! In De Hof van Eden! Ook geen zakgeld, ook geen enkel zondebesef want aan zo 'n begrip of inzicht heb je echt helemaal niks in het paradijs.
64. Toch knaagt zo iets, niet voor dat enkele dooie dubbeltje dat zich liet stelen want dat is allemaal wel méér dan goed gekomen zoals u zo net las, maar door dat elleboogkrukverhaal. Die wroeging is niet levenslang, want ik had het grootste deel van dat leven al achter de rug. Dit dwarszitten zal wel de andere, de onmerkbare drijfveer geweest zijn om dit gebeuren te vervangen, te verdoezelen door een granieten drogbeeld te houwen, een mix van echt en onecht, van waar en niet waar. (Om daarin elke dag gratis op hoog niveau les te krijgen moet u ‘De Telegraaf’ eens lezen en geen abonnement nemen! Geen grapje.)
65. Mijn verdichtsel omtrent die trouwe krukken die mij dagelijks vele malen schragen, dat doen krukken namelijk schragen, is als volgt: ik gebruik normaliter twee elleboogkrukken met gesloten manchetten(waar). Op een zonnige dag in de paasweek, lang geleden, zat ik om ongeveer zes uur in Parijs op een van de vele terrasjes op een groot plein wat te nuttigen. (waar). Ja, natuurlijk met een glas heerlijke wijn, maar dat doet er nu even niet toe. Waarom ik het dan wel opschrijf is mezelf een raadsel. (waar). Enkele tafeltjes verderop zat een zwaar gedecoreerd figuur van het wereldberoemde Légion Étrangère. U weet wel van die witte kepies. (waar). Kepies zijn militaire hoeden met klep, stijf van voren maar minder hoog dan een sjako. Ik weet niet precies wat een sjako is. Volgens wikipedia is het een hoge klephoed van vilt en leer, door militairen gedragen. Na een kwartiertje stapte hij op. (waar). Als je dat tenminste opstappen mag noemen. Hij hing nog beroerder in zijn steigers dan ik in die van mij en mijn voortbewegen is toch al geen toonbeeld van elegantie, (waar).
66. Bij het passeren van mijn tafeltje verwisselde hij, zonder blikken en dozen of andere emballage een van mijn krukken met een kruk van hem. (niet waar) Hij ging doodleuk verder met zijn strompelgang. (waar) Ik vond dit nogal vreemd en grappig, maar gezien 's mans postuur had ik echt geen zin stampij te maken, trouwens ik spreek maar drie woorden Frans. (niet waar) Ik liet het voor wat het was en adopteerde zijn solide stalen kruk. (niet waar) gemerkt: 'ROZEMOND'. (waar). Het voordeel van deze kruk is dat het een open manchet heeft, dat is makkelijker om het onding even ergens neer te zetten (waar) het nadeel is dat je er in benarde situaties minder controle over hebt (waar). Het kan je zo maar ontglippen. Die met een gesloten manchet moet men namelijk veel omslachtiger 'uit doen'. (waar). Zo, nu ben ik even klaar met biechten, ik vind het geen leuke bezigheid.
67. Opnieuw begonnen. Ik ben geboren in Ameide. Ameide is een dorp aan de rivier de Lek. Daar waar deze prachtige stroming met majestueuze bochten door het weergaloos fraaie landschap slingert. Voor een valide, redelijk gezond en actief mensenkind en zijn beide ouders als deze nog leven en goed ter been zijn is het lopenderwijs drie à vier uur gaans benoorden Gorinchem.
68. Deze zin heb ik ongeveer 70 jaar geleden opgepikt uit een antiek boek en is blijven ‘hangen’. Er wordt nu zonder meer verondersteld dat u weet waar Gorinchem ligt. ?Nou als u het niet weet dan zoekt U het toch even op¿ Er zijn Bosch en andere atlassen genoeg op deze wereld en anders kijkt u maar even met Google Maps. Dat is namelijk geen echt zoeken meer, weet u. In Ameide telde men in mijn geboortejaar 1730 mensen en kinderen, 830 vrouwelijk en 900 mannelijk. In 2010 was het totaal van het aantal inwoners zo rond 3.010, in 2016 3020. Ik heb ze niet nageteld.

69. Hoe al die mensen in die sobere en sombere dorpse samenleving met duizend kettingen aan elkaar geketend waren is wetenschappelijk onderzocht en prachtig beschreven door de antropologe mevrouw drs. C.M. (Carla) Jonker – Bredero. Hans van den Heuvel heeft de tekst van haar studie gemoderniseerd en de inmiddels ontbonden Stichting Carla Jonker heeft dat gepubliceerd in een kloek boek met de titel 'Macht en armoede aan de rivier. Ameide en Tienhoven 1870-1940.' ISBN 978 90 9025 424 1, NUR 761. Ik kreeg van Hans en Hans van den Heuvel- van der Kooi dit werk als geschenk. Zoiets is een essentieel deel van mijn aardse geluk.
70. Als U, een andere persoon of instantie mij gevraagd zou hebben welke titel moet dit boek hebben dan was mijn antwoord: 'Schurkendorp aan de rivier' of, denkend aan de meest gebruikte Nederlandse bewerking van de Internationale (door de dichteres Henriette Roland Holst geschreven in 1900): 'Barbaren aan de Lek'.Om de omgeving waarin ik opgegroeid ben beter te begrijpen is kennisname van dit werk aan te bevelen. Bijna had ik geschreven vereist, maar dat klinkt zo drammerig. Veel van de daarin genoemde personen heb ik gekend. En veelal beter dan zij zichzelf!
71. Bij elke warme maaltijd werd een groot deel van de ideeën die ik opgelopen heb in mijn jeugdige en ontvankelijke geest geïmplementeerd, als een dagelijkse kleurspoeling van mijn denken, het schrobben met natronloog van mijn verdachte gedachtegangen en het religieus dirigeren van al mijn mogelijke en onmogelijke interesses. Mijn immateriële honger en dorst, een soort nieuwsgierigheidvraatzucht, kreeg veel te weinig ander voedsel om over een uitgebalanceerd intellectueel dieet maar te zwijgen.
72. Hieruit moet u niet opmaken, dat ik mijn ouders, de klok en de School met den Bijbel te Ameide met haar grote-, kleine- en onderwijzers (v/m), zondagsschool "De Zaaier", de instituten van kerk en haar 'ambtsdragers', knapen- en jongelingsverenigingen en andere opvoedfactoren véél kwalijk neem. Wel íéts natuurlijk, want dat is een menselijke karaktereigenschap, een menselijk trekje zogezegd. En iets menselijks is mij niet geheel vreemd.
73. Mede om aan die beklemmende sfeer te ontkomen, mijn eigenzinnige geest heeft altijd naar bandeloze vrijheid gesnakt, ben ik daaruit verwijderd op een manier die ik tientallen jaren later enigszins kon begrijpen en nu pas ben ik in staat dit te beschrijven, althans het is een hoopvol proberen. Ik heb gestreefd om volledig te zijn en dat geeft soms een aangenaam gevoel, alsof je een taak naar behoren hebt volbracht of een onaangenaam gevoel als je weet dat de taak te zwaar is.
74. Mijn levenswandel was niet de mooiste. Maar ja, strompelen is ook een mooier woord dan lopen. Althans volgens Regina Brouwer, zie aantekening nummer 26 van 'hét Dansfeest'. Het verdwijnen uit mijn geboortedorp heeft natuurlijk ook veel te maken met mijn omstandigheden en die worden slechts voor een heel klein deel door jezelf gecreëerd, als je daarop tenminste invloed zou kunnen hebben.

Het lijkt er op dat ik hier opnieuw begonnen ben

75. Het eerste levensjaar moet uiteraard beginnen met mijn geboorte te Ameide op maandag 10 februari 1930 in een oud huisje aan ‘het Eind’ als het zevende kind van mijn beide biologische ouders, tenminste dat neemt iedereen aan, dus ik ook. Hét Eind is aan het eind van de Prinsengracht en dat was toen ook het einde van het dorp. Wat daarna kwam was ‘buitengebied’. Na enkele jaren is het gezin van mijn ouders verhuisd naar de Broekseweg, honderdvijftig meter verder naar het zuiden en dan na korte tijd (een half jaar?) naar "Warnarda" een heel groot huis, Hogewaard 65 te Tienhoven (Z-H).
76. Zoals U weet stammen alle religies af van natuurgodsdiensten en die hebben zichzelf uitgevonden, in stand gehouden en via onnavolgbare mutaties uitgebreid alsof het fractals zijn. Religies zijn ook bedoeld om de eigen cultuur te beschermen, niet andersom. Ondanks dit onnatuurlijke, een beetje viezig, vreemd gedoe zijn hun symbolen zoals de zon, de maan of een ster overduidelijk natuurlijk, mooi en duidelijk herkenbaar. Talloze malloten geloven zelfs in sterrenbeelden. Zij laten zich dagelijks door astrologen van allerlei kranten en andere periodieken, zoals de Viva bijvoorbeeld, van alles en nog wat wijs maken. Het is soms grappig dit te lezen. Doch veelal treurig te beseffen dat er zoveel gekken onbewaakt en ongeketend rondlopen in steden, dorpen, parken en bossen en op open velden, wandelpaden en andere wegen. Als men met alle geweld in de schepping en de kosmos een verband wil zien tussen het persoonlijke in de mens en de astrologie, duidelijk iets anders dan de astronomie, dan kies ik voor de zon als richtlijn.
77. Ik heb en neem het volste recht op deze vrije keuze. De zon heeft een ongeveer elfjarige cyclus van zonneactiviteit en samenhangend daarmee de periode waarin het aantal zonnevlekken varieert. Deze zonnecyclus valt samen met het omkeren van het magnetisch veld. Zoals elke andere Schriftgeleerde neem ook ik behoorlijk ruime marges om aan mijn eigen gelijk te komen. In grove lijnen geschilderd vallen wat overgangen van de ene zonnecyclus naar de andere samen met verandering van woonplaats of andere min of meer belangrijke gebeurtenissen in mijn leven.
78. Dan is het net alsof zoiets van ‘Gene Zijde’ komt, bij voorbeeld van de god van mijn recente voorgeslacht en van de drie aartsvaders Abraham, Izaäk en Jakob of door een van zijn managers, dat zijn dan de aartsengelen MichaEl, GabriEl en RafaEl, alle drie dus met de achternaam van hun eigen vader en baas El, een godheid die nogal eens en met opzet verward wordt met JHVH, Hebreeuws יהוה (jod-hee-vav-hee). Roepnamen van die drie aartsengelen zijn respectievelijk Mieg, Gaab en Raffie. Deze drie komen voor in de geaccepteerde Bijbelboeken. De anderen zijn volgens ‘de kerk’ beunhazen, beroerlingen, een stelletje ongeregelde voortijdige schoolverlaters, tinnef of een ander soort geteisem.
79. Mijn vroegste herinnering is uit mijn tweede of derde levensjaar. Ik lag vastgebonden in een bedje dat stond aan het eind van een heel lange donkere gang (het zal wel een zaal geweest zijn) van het Stads- en Academisch Ziekenhuis te Utrecht. In den beginne, om met de woorden van de heilige schrift der joden te beginnen, was ik eenzaam, zonder verlangen. Deze verlatenheid was gevoelloos, iets dat ik pas twintig jaren later bij de vijfde of zesde operatie kon begrijpen, als het ontwaken uit een diepe verdoving. In de verte zag ik een gelig licht boven een tafel waaraan iemand in witte kleren zat. Driekwart eeuw later zou ik bij zo ’n toestand, het ontwaken uit een narcose, denken aan een engel, wetende dat het een ‘nachtzuster’ was, een verpleegster die haar eigen nachtdienst vervulde of voor een ander inviel.
80. Zo zou ik mijn levensverhaal beginnen als ik het ooit zou schrijven. Ik heb nog wat aller vroegste herinneringen die ik niet hoef op te diepen uit mijn brein, dat langzaam aan haar vele goede eigenschappen verliest. Deze zijn mij altijd helder bij gebleven, vraag mij niet hoe dat kan ik weet het niet, het is nu eenmaal zo. Op zich hebben deze voorstellingen ook weinig of geen belang.

81. De ene is dat ik over een stoffige grindweg kroop, daar waar de Paramasiebaan en de Prinsengracht samenkomen om in de Broekseweg over de gaan. Ik wilde naar een weiland van Goof Spek gaan alwaar mijn broers aan het voetballen waren. Daar aangekomen vond ik het maar niks, het grove gras was hard, lang en nat, de grond wat blubberig en de overvloedige koeienstront stonk en was vies, zoals goeie koemest betaamd.
82. De andere voorstelling ging over een bezoek van buurvrouw Pietje die getrouwd was met Kees van Gent. Deze buurvrouw werd geboren als een Van den Heuvel, heel veel later bleek mij dat zij een zus was van de wereldberoemde 'opoe' Bouter, de betovergrootmoeder van mijn eigen kleinkind, zij was ook een tante van mijn goede vriend Hans van den Heuvel. Buuf Pietje zat te klagen over haar man Kees, die zij van ontrouw verdacht. Toen ze in de gaten kreeg dat ik in de kamer was stopte haar murmureren en nam zij, als mislukte afleidingsmanoeuvre, het mijn moeder kwalijk dat ze mij niet hielp dewijl (omdat) ik de trap op wilde. Mijn moeder zei (en daar klonk ook enige trots in): 'Als hij naar boven wil komt hij er wel, zonder hulp.'
83. Wat ik me ook vaag kan herinneren van deze 'Eindtijd', ik zat onder de tafel, mijn ouders gedroegen zich anders dan anders. Deze herinnering is zo vaag dat ik niet kan duiden hoe en waarom anders. Ik voelde wel de spanning tussen die twee maar niet de intentie van positief of negatief.
84. Nu ik dit opschrijf komt er nog meer naar 'boven' over de wekelijkse wasbeurt in een grote teil in de schuur. Waarbij je met een veiligheidsspeld en een heel dun (versleten) doekje het zeepsop uit je oren werd gepulkt. (In 2010 zou daarvoor € 1.066,73 berekend worden door een graaier uit de financiële geneeskunstpot. Ja, zulke wantoestanden maak Gijzelf mogelijk als je je politieke maatjes, potentiële dieven in de regering laat plaats nemen door op die vervloekte partijen te stemmen! Zo, dat lucht even op! Daar, in die schuur, stond een grote kachel, als je klein bent lijkt alles groot, die brandde als een tierelier, ik weet nog steeds niet wat een tierelier is, zelfs De Dikke Van Dale geeft geen duidelijke aanwijzing. Het was er heerlijk warm. De brandstof voor die kachel bestond voor een deel uit turf die in 'verlopen' olie gedompeld was. Die olie kwam, vermoedelijk gratis, van het autobedrijf van Gerrit Hamoen, een huisvriend.
85. Ik zou eigenlijk moeten stoppen met het schrijven over de 'Eindtijd', de tijd dat we op 'Het Eind' woonden. De volgende herinnering borrelt naar boven en ik weet echt niet wanneer en waar borrelen eindigt als je al half dronken achter of voor de toog zit.
86. Broer Jan had in een wilde bui, hij zal een jaar of tien zijn geweest, de ruiten van de broeikas van opa Terlouw, de grote GCTl, kapot gegooid. En dat zomaar, voor de lol. Ik merkte duidelijk de boosheid van mijn ouders over deze naar hun beleving zinloze vernieling Het prachtige gerinkel en getinkel van het brekende glas zal ongetwijfeld in de esthetische afdeling van de dader zijn ziel hebben gevibreerd.
87. Het iemands ruiten ingooien is trouwens een prachtig voorbeeld van vernielzucht en heeft een veel grotere betekenis dan zomaar het sneuvelen van wat goedkoop vensterglas. Ik voelde ook het meeslepende van vandalisme dat door de duivel persoonlijk bij het ontwerpen van de oermens is geïmplanteerd met gedoogsteun van Dé Grote Schepper Aller Dingen. Waarmee ook gezegd wil zijn dat de mens een ding is. (Want gij zijt stof en gij zult tot stof wederkeren. Genesis 3:19)
88. Die barbaarse vernielzucht is echter een broodnodige oefening om op de dag van de revolutie alle plutocraten 'den kop te vermorzelen'. Een ruige uitdrukking die de grote en kleine Profeten verzonnen hebben toen zij met hun eigenlijke werk bezig waren, de grapjassen.

89. Natuurlijk moest mijn vader ook wel eens op zijn eigen kinderen passen. Zo nam hij mij eens mee naar zijn sigarenfabriek gelegen aan de toen nog geheten Achterweg in Ameide en leerde mij daar hoe ik de trap óp moest en ook wat nog moeilijker was, hoe omlaag. Om het risico 'van de trap vallen' zo laag mogelijk te houden moest ik op een traptrede gaan zitten. (Traptrede, elk van de treden die samen een trap vormen – deze overbodigheid schijf ik op omdat ik dat leuk vind, elke andere reden zou onzin zijn, dit trouwens ook.) Pas als ik goed op mijn platte kont zat moest ik op de volgende, lagere trede gaan zitten, niet eerder. En zo voort. Toen ik de kunst van 0de trap op en de trap af perfect onder de knie had liet hij me gaan waar ik wilde. Dit was een les hoe ik mij kon voortbewegen met mijn lichamelijke beperkingen.

90. In de loop van tientallen jaren heb ik mezelf nogal wat van die handigheidjes geleerd. In mijn jeugd verschillende die van enige aan driestheid grenzende vermetelheid blijk gaven, zoals het over hekkens en heiningen klimmen. Nu bij de aftakeling van het corpus zijn drempels al bergkammen.

91. Op de eerste verdieping van de sigarenfabriek aan de Achterweg in Ameide waren de sigarenmakers aan het werk. Sigarenmaken is een ongezond vak. Om de ellende enigszins te verzachten kocht mijn vader op een of andere rommelmarkt in Rotterdam voor de werkplaats een oude radio. Ik kan mij nog vaag operamuziek en schlagers herinneren. Ik vond het prachtig. De sigarenmakers verkochten talloze melige grappen, konden ze ook niets aan doen, het was een krampachtige poging om hun zeer armelijke bestaan enigszins op te vrolijken en ze waren te netjes opgevoed om ruige grappen te vertellen, het zou trouwens ook door hun werkgever zeker niet op prijs worden gesteld.

92. Alle kinderen die daar kwamen werden op de een of andere manier voor het lapje gehouden. Zo maakte ze mij wijs dat wij heel erg arm waren, wat we wel waren maar zo voelde ik het niet. Zo arm, dat wij zelfs geen slot op de deur hadden en dat mijn vader dan 's avond alle klompen, en dat waren er nogal wat, voor de deur opstapelde om de dieven tegen te houden. Dieven? Dat was zwaar overdreven.

93. In mijn belevingswereld is er in mijn geboortedorp maar twee keer gestolen. In de oorlog een keer wat voedsel en in 1944 een keer wat tabak uit de kerfmachine van mijn vader. Het eerst genoemde vermoedelijk op aanwijzing van Huub Ernst de bisschop van Breda, omdat door een hongerige geen noodzakelijk voedsel gestólen wordt, menselijk vuur mág niet doven.

94. Het vriendenpaar Koos Verheij en Korregie Mesker kwamen, toen ze nog op de lagere school zaten veelvuldig naar de sigarenmakerij want het was daar meestal een gezellige boel. Aan die beide jochies werd het voorstel gedaan: voor drie harde klappen op je kont krijg je een gulden. Een gúlden, een godsvermogen in hun ogen. Het rijmt dus het zal wel waar zijn. Daar waren die kereltjes wel voor te vinden. Ze hadden met een dergelijke kastijding voldoende ervaring om te weten dat je zoiets best wel overleefd. Ze kregen allebei twee vreselijk harde klappen. En al smeekten ze om de derde dreun, die kregen ze niet, noch het door hen beoogde muntstuk. Nu zit ik ernstig te overwegen om de navolgende zin niet te schrijven. Er was afgesproken dat er drie klappen gegeven zouden worden voor één gulden, en twee is geen drie, dus die gulden komt er nie. Het rijmt dus het zal wel waar zijn.

95. Met het uitsterven van de plaatselijke manden- en sigarenindustrie is veel van die betrekkelijk platte humor uit Ameide verdwenen en er is niets voor in de plaats gekomen.

96. Ik was een jaar of vier, vijf. Mijn moeder was aan de wekelijkse was bezig. Een drietal van haar koters, Dré, Al en ik, hingen om haar lange rokken heen, die peuters moest zij óók nog bezig houden en dan lag er ook nog een in de wieg, namelijk de beste vrachtwagenchauffeur die het Euraziatische vasteland ooit gekend heeft. Niet toen maar later, dat begrijpt u ook wel. Zij zette ons op een rijtje aan tafel. Gaf ieder een stukje papier. Met drie snelle bewegingen tekende zij drie dierrompen. Wij moesten die dan voorzien van oren, ogen, staarten, hoeven en alle andere onderdelen die bij onze medeschepselen passen en alles netjes inkleuren, vooral netjes want dat duurt langer en is uit pedagogisch oogpunt bekeken beter, althans naar haar inzicht in onze kinderzielen. De een moest een paard, de andere een koe en de derde een schaap tekenen. Als de tekeningen af waren moesten de tekenaars elkaar controleren of de scheppingen compleet waren want wat een incomplete 'schepping' voor een ellende met zich mee gebracht heeft heb ik in mijn lange leven wel geweten, gadverderrie. Dan kregen we nieuw papier, nee, eerst de achterkant vol kliederen. Weer drie snelle feilloze krabbels en de opdracht drie nieuwe beesten te tekenen. En zo werd een heel dierenpark gemaakt.

97. We waren dan wel niet van keukenstroop, honing, bieten- of rietsuiker maar wel even 'zoet'. Wat mij nu nog frappeert is die seconden tekenwerk van mijn moeder tegenover die, ongeveer anderhalf, twee uur kinderen koest houden. Een combi van goochelarij en dressuur. Authentieke Kunst met een grote K.

98. Ik vraag mij wel eens af wat ze allemaal gestandaardiseerd heeft om die massa zelf gebaarde wezens tot mensen te maken, wat ze louter als een automatische pilote bestuurde en wat daarnaast geïmproviseerd moest worden om die horde, meute of troep in het gareel te houden, want er moest wel aan getrokken worden daar is een gareel voor gemaakt en niet als een mismaakte vorm van nostalgie zo 'n ding in een bruin café aan de muur te hangen. Een zinloos enigzins grof woord zou hier naar mijn mening esthetisch verantwoord zijn en daarmee de zinloosheid van dat woord te niet doen.

99. Waarom ik bij al die koters mijn zus niet noem? Ik denk dat zij zichzelf bezig hield op dezelfde wijze of manier van doen zoals Arianne dat later deed en Isabel tientallen jaren later ook deed, rustig, slim en met een ingetogen vanzelfsprekendheid die bewonderenswaardig is. Dat zullen ze wel van Mijn Moeder Mijntje geërfd hebben.

100. Het zal wel enkele jaren later geweest zijn dat ik merkte dat mijn moeder er erg op lette dat haar kinderen goed Nederlands spraken. Zie hield van woordspelletjes. Zoals het volgende: Aal at aal. Pap at haar man. 't Wit lam at hooi. En sik at mee. Al die zinnen sprak ze dan uit als één woord. Het klonk dan als: Aalataalpapathaarmantwitlamathooiensikatmee.

101. Het gezin van mijn gezamenlijke ouders woonde toen al op de Hoogewaard in Tienhoven (Z.-H.) veelal aangeduid met Tienhoven bij Ameide, dit ter voorkoming van verwarring met Tienhoven bij Utrecht. De drie wegen en het piepkleine pleintje moesten het in dat dorpje samen doen met één opvolgende huisnummering. Wij woonden op nummer 65.

102. Woensdag, 1 april 1936 ging ik voor het eerst van mijn leven naar een school. Het was de 'School met den Bijbel' in Ameide. In 2013 heeft deze school ook nog een soort voornaam: 'De Kandelaar' waar dat op slaat weet geen hond, 'Het Schoenpoetsmiddel' zou een betere benaming zijn geweest. En ze hebben nu ook nog eens een waardeloos Logo gekocht om het geld dat voor het onderwijs nodig is aan zo iets stompzinnigs te verpatsen. Bovendien een Directeur, zo 'n lullo die het niet alleen af kan, dus ook nog eens een adjunct directeur, of een mooie secretaresse nodig denkt te hebben anders is zijn status, een prehistorisch begrip, niet hoog genoeg.

103. Zelfs in Ameide heeft dus de wereldgelijkvormigheid onder leiding van de Satan zelf toegeslagen. Wereldgelijkvormigheid volgens Romeinen 12 vers 2: 'Wordt niet gelijkvormig aan deze wereld'. Ik moet mij dus, zonder aan valuta te denken, gelukkig prijzen dat ik in 1936 naar school ging, lekker geen WGV.

104. Mijn vader bracht mij, ook met twee op de juiste maat gezaagde plankjes, een paar schroeven en een schroevendraaier bij zich. Met juffrouw Schmelling (Cornelia Francina – *1 mei 1907 – † 3 september 1994) overlegde hij in welke (houten tweepersoons) schoolbank ik het beste zou kunnen zitten. Het werd de voorste rij, voor de onderwijzeres de meest linkse bank, vlak bij de deur.

105. Omdat ik een steun moest hebben voor mijn linkerbeen kreeg ik de linkse plaats in die bank. Zonder enig overleg met de wettig eigenaar en/of de feitelijke bezitter van die schoolbank schroefde mijn pa de plankjes daaraan vast zodat een zeer solide steun ontstond, zijn predilectie voor eenvoudige, solide en doeltreffende constructies herken ik in het vakmanschap van Willem en ook in het technisch inzicht van Arianne. Omdat er kennelijk naar overzichtelijkheid werd gestreefd en Joop Verheij ook niet goed kon lopen werd hij op de rechtse plaats gezet.

106. Van de tweede tot en met de zevende klas heeft mijn vader deze handeling herhaald. Niet toen ik in de achtste klas kwam, klas zeven en acht zaten toen namelijk in één lokaal. In de eerste klassen van deze school zaten bijna vijftig stinkende kinderen met hoofdluizen. In de zesde klas waren er nog veertig over, niet dat er zoveel dood gingen, zover ik weet één.

107. Als onderdeel van het ritueel bij de begrafenis van dat gestorven jongetje werd toen van psalm 103 vers acht gezongen. Gelijk het gras is ons kortstondig leven. Een zeer indringende combinatieles biologie/ godsdienst. Voor melkveehoudende agrariërs om tijdig het gras te oogsten en voor de godsdienstigen, met een kleine g, die denken dat ze het eeuwige leven hebben.

108. Hoeveel kinderen er in de zevende en achtste klas zaten weet ik niet, wel dat ik er soms alleen zat, althans van de jongens. De oogstarbeid of de kou hield hen weg van school en gezien de oorlogsomstandigheden kon dat verder niemand iets verrekken en zeker die luie bovenmeester niet! Ja, ik zet er niet voor niets een uitroepteken en gebruik ruwe woorden want die zijn prima voor het gebruik bij zulke gedachtegangen.

109. Op de(n!) School met de(n!) Bijbel in Ameide werd elke lesdag aangevangen met een gebed tót en beëindigd met een dankgebed áán de enige echte goeie gave god. Namelijk die van de hopeloos verdeelde eigenwijze protestanten en katholieken in allerlei variaties, verdoemde ketters, middeleeuwse orthodoxen, Geert Groote en andere apostelen. De juffen en meesters spraken deze rituelen hardop zodat alle kinderen het konden horen. (Er zaten geen dove kinderen op school.) Hun ogen moesten daarbij geloken zijn.

110. Omdat ik door rond te kijken dit gebod bijna altijd overtrad liep ik pas in de vierde klas tegen de lamp. Dat is het mooiste van verboden, het overtreden voor de dader, het verbieden voor de verbieder en voor de trapeerder het trapperen. Hebben ze alledrie lol. Meester G.C. Schalk, nogal zwaar in het geloof naar ik meen Gereformeerde Gemeente of iets in die trant, betrapte mij toen hij ter controle van dit gebod zelf eens stiekem rond loerde terwijl hij De Naam Des Heren Hardop Aanriep. Direct na het Amen zei hij dat ik na moest blijven alsof dit een versterking van het woord amen zou zijn.

111. De andere stoute kinderen waren in de loop van de dag al op het rechter schoolbord geschreven. Er waren daarop twee lijstjes. Links bovenaan: een voor de betrekkelijk geringe zonden, vijf minuten nablijven. Rechts bovenaan: het andere lijstje voor de zware vergrijpen als daar zijn gewelddadige roof, moord en doodslag (in gedachten, woorden of werken – dat is allemaal om het even, toch?). Tien minuten nablijven.

112. Aldus bleven zij na. Na vijf minuten werd het eerste groepje naar huis gestuurd. Na tien minuten het tweede. Ik moest blijven.

113. Meester Schalk gebruikte deze wachttijd om de schriften na te kijken en de gemaakte opgaven van in zijn ogen passende waarderingscijfers te voorzien. Na een klein uurtje was hij met dit karweitje klaar. Toen kwam hij min of meer dreigend op mij af. Ziet U het voor U: ik zat in de meest rechtse bank op de voorste rij, op de linkse plaats. Des meesters katheder stond helemaal links. Meester Schalk: 'Weet jij wel (stuk schorriemorrie) waarom jij na moet blijven?(Goddeloze etterbak)' Ik: 'Nee meester.' Meester Schalk.: 'Omdat je onder het bidden zat te kijken, begrijpt je dat? (verdomd goor, rot jong)' Ik: 'Dan heeft u zelf ook gekeken!' Ik dacht dat de man spontaan uit elkaar klapte van woede.

114. U zult ongetwijfeld hebben begrepen dat hetgeen bij dit conversatieverslag tussen haakjes staat niet in woorden is gezegd, edoch in de dreigende lichaamstaal van die zonderlinge, zondige, zware, zwarte zeikerd door hem werd uitgeschreeuwd! Hij liet me gewoon nog langer blijven. Wat ik me destijds niet realiseerde maar wel beleefde, was dat ik geen enkel moment bang was.

115. Enkele maanden eerder was ik geopereerd en had een langdurige revalidatieperiode in de Adriaan Stichting aan de Straatweg te Hillegersberg achter de rug. Van zulk soort mishandelingen krijgt men een tijdelijke steeds verminderende vorm van doodsverachting, dit heb ik bij de latere medische operaties ook ondervonden. Eigenlijk wel een fijn gevoel, niet dat ik elke dag geopereerd wil worden, dat niet. Ik heb namelijk het idee, dat men door geneeskunstige en militaire operaties dommer wordt en daardoor makkelijker tot drieste dingen in staat ben. Het is bekend dat hoe intelligenter mensen zijn, des te meer hebben ze last van angststoornissen.

116. Die meester Schalk wilde natuurlijk even testen of de heilloze, goddeloze invloeden uit 'De Zondige Grote Stad' en omdat ik daar 'Daltononderwijs' heb genoten, mij nog verder hadden misvormd dan ik al was. Het onderwijzend personeel in de Adriaan Stichting had wel zeer ruime opvattingen over keuze vrijheid en zelfstandigheid, zodanig dat zij zich onttrokken aan hun heilige plicht om perfect onderwijs te geven. Zelfs mij op die betrekkelijk jeugdige leeftijd viel dat op, enigszins schrijnend als ik mij, uitslover die ik van nature ben, veel huiswerk ter controle aanbood en tevergeefs op correctie wachtte.

117. Na ruim een uur kwam mijn vader, secretaris van het schoolbestuur, min of meer ongerust kijken waar zijn kreupele negenjarig zoontje met zijn pre-rollatortje bleef. Door meester Schalk werd onderdanig en omstandig uit de doeken gedaan welke zonden ik allemaal bedreven had. Toen hij vertelde dat ik zo brutaal gereageerd had met de woorden 'Dan heeft u zelf ook gekeken!' zag ik heel even pretlichtjes in de ogen van mijn ouwe heer. Hij gaf de meester geen enkel weerwoord en heeft mij er ook niet over onderhouden, wat normaliter wel gebruikelijk was bij nablijven, eventueel aangevuld met een passende portie billenkoek.

118. Vijfentwintig jaar later kwam ik Meester Schalk, die middelerwijl opgeklommen was tot adjunctdirecteur van het fundamentalistisch onderwijsinstituut 'De Driestar' en leraar Nederlands, tegen op de Fluwelensingel in Gouda, voor mijn pand, nummer 39. Hij keek verbaasd naar mijn zwart marmeren naambord met 'gouden' letters en mijn beroep. Meester Schalk: 'Kent U mij nog meneer Den Oudsten?' Ik:'Ja, zeker meester. Dat ik een uur moest nablijven en mijn beide ouders ongerust waren bij het leven vermits U onder het dankgebed aan Onze Lieve Heer argwanend zat te loeren. Ik zal u nooit vergeten!' Zonder groet droei (v.t.van draaien - grapje) de man zich om en liep haastiglijk heen. Ik heb er nog schik van. Of is het schik in? Hij woonde destijds in de Joubertstraat te Gouda, zijn buren vonden hem een nare, eigenaardige man.

119. Van meester Van Rooijen (*5-10-1907), bijgenaamd de gulpenruiker, klas 5 dat is nu groep 7, mocht ik nooit meezingen. Ik zou brommen. Maar hij kon geen les geven en zeker geen taal- en ook geen zangles. Herhaaldelijk verweet hij mij op een gemene manier dat ik dom was, bijlange niet zo slim als mijn broers. Ik ben zo stom geweest in die drol te trappen en heb last van die stank telkens als ik aan hem denk, anders niet.

120. Ooit kreeg ik van juffrouw Goedhart, een zeer passende naam voor deze onderwijzeres, van klas 3 nu zou dat groep 5 zijn, een viool. (Een halfje, een ¾?) Niet zo maar een goedkoop ding, nee een van hoge kwaliteit. Wanneer? Dat weet ik niet precies. 1941, 1942? Aangezien veel van mijn broeders lid waren van de christelijke muziekvereniging 'Crescendo' werd, overigens volkomen ten onrechte, aangenomen dat ik ook muzikale gaven zou hebben. Trouwens: 'Die jongen moet toch ook wat.'. Een vakbekwaam leraar aantrekken was veel te duur ook omdat die van elders moest komen. Nu was in Ameide en Tienhoven (Z-H) en omstreken algemeen bekend dat Janus Verheij, huisschilder bijgenaamd 'Janus de Scheet', die samen met zijn zuster Judith aan de Achterweg woonde, viool speelde. Hoor die scheet eens op zijn jammerhout. Dus, let op dit grammaticaal verbindende voegwoordje DUS alsof het een van vanzelfsprekendheid zou zijn, werd Janus gevraagd om mij voor een appel en een ei, DUS zeer goedkoop les te geven. En daar hij, evenals zoveel andere goedaardige mensen geen NEE kon zeggen, ging hij mij DUS les geven met al zijn goede bedoelingen.

121. Maar didactische gaven had de goede man niet, hetgeen hem niet is aan te rekenen, als vakbekwaam huisschilder heb je die simpelweg niet nodig. Elke zaterdagmiddag toog ik met mijn rollator en vioolkoffer naar de Achterweg. En alhoewel hij een trouwhartig mens was kon hij bij mij geen enthousiasme opwekken voor het maken van muziek.

122. Ik heb natuurlijk wel wat geleerd over notenbalken, muziekschrift, een modern soort jubelende hiërogliefen, en dergelijk gesnor. Ja ik kon zelfs bijna foutloos Psalm 42 ('t Hijgend hert, der jacht ontkomen, schreeuwt niet sterker naar 't genot/ van de frisse waterstromen, dan mijn ziel verlangt naar God.) spelen en zou DUS best wel in de hemel komen, maar verder zal ik het niet brengen.

123. Het is niets geworden. Niet dat ik niet van muziek houd. Er is veel muziek die ik prachtig vind. Maar het zelf foutloos ten gehore brengen is van hoger orde, voor mij onbereikbaar.

124. Omdat er na 65 jaar nogal wat achterstallig onderhoud aan die viool moest gebeuren heeft Hellen van der Voort te Utrecht, thans woonachtig te Zeist, dit karwei geklaard. De kosten daarvan kon ik niet betalen DUS heeft Arianne deze voldaan. Dat lieve kind is ook veel te goed voor deze wereld. Waarom ik het niet kon betalen? De helft van mijn pensioen is gestolen op door de overheid (die Gij gekozen hebt) op instigatie van de rottige bankwereld die dit graag doet in opdracht van de SUVA. De restauratiekosten waren veel hoger dan de waarde die deze viool voor mij had DUS heb ik het eigendomsrecht mondeling aan Arianne overgedragen, dan heeft Isabel er misschien nog wat aan, hoop ik, want zij heeft wél muzikale gaven die zij van haar vader, Erik Visser (Mr. Flairck) heeft.

125. Op dit moment springt het volgende als een goed getrainde atlete op mijn voortdurend tuffende gedachtentreintje. Het is een kenschetsende bijzonderheid met een vermakelijk trekje uit mijn eigen ervaringswereldje. Een soort anekdote dus. Zomer 1938. Mijn eigen moeder had toen op de 7e juli haar laatste en tiende zoon, haar elfde kind gebaard. Dit kereltje, mijn broer Nico dus, lag op een zonnige zondagmiddag in zijn wagen, hij moet gelegen hebben want baby's van minder dan twee maanden kunnen nog niet staan dat weet u ook wel. Die kinderwagen stond op het erf vóór ons huis, gezien vanaf de Hoge Waard, een met grind verhardde landweg, áchter de ligusterhaag die het erf scheidde van de openbare weg.

126. Mevrouw Antje Streefkerk geboren Schimmel, bijgenaamd Vrouw Zemelbroodje, wandelde daar en was vergezeld van haar dochter Janneke (*1932) en nieuwsgierig zoals vrouwen in zulke omstandigheden zijn, hun wandeling even onderbrekend om het nieuwe wereldwonder te bewonderen, te aanschouwen of gade te slaan. Te bekijken is voor zulke toestanden te triviaal uitgedrukt. Moeder Mijntje, ziende dat haar jongste spruit werd benaderd door twee vrouwelijke primaten, liep zo snel mogelijk als de situatie toeliet, hollen zou een vorm van ongerustheid uitdrukken en dus ongepast zijn, haar woning uit het erf op, zowel om deze 'visite' te begroeten als een onbewust toegeven aan haar genetisch bepaalde drang die op de oerbodem van elke moederziel altijd paraat is, en het beste is te karakteriseren met de woorden 'ik ben het moederdier, kom niet aan mijn jong'.

127. Zij glom van fierheid en wilde dit, uit een misplaatste vorm van haar geloofsbeleving, niet laten blijken omdat menselijke trots leidt tot atheïsme. (Psalm 14 vers 1: De trotse dwaas zegt in zijn hart ‘Er is geen God.’ Elke vorm van trots werd met deze sticker beplakt om elke denkbare hoogmoed bij voorbaat uit ons gemoed te keren en te weren.) Geen van beide dames, Zemelbroodje noch mijn Moeder kon als een dorpse vrouw worden gekenschetst, de een vanwege haar vermeende financiële positie de ander vanwege haar intellect. Mevrouw Streefkerk liet nauwelijks merkbaar weten dat ze elf kinderen toch wel erg veel vond. Waarin ze natuurlijk voor achthonderd procent gelijk had als men drie spruiten als een ideaal aantal ziet, maar dit om principiële redenen natuurlijk niet mocht zeggen. Zelfs niet mocht denken omdat er in Genesis 9 vers 7 geschreven staat: ‘Maar gijlieden, weest vruchtbaar, en vermenigvuldigt; teelt overvloediglijk voort op de aarde, en vermenigvuldigt op dezelve.’ (Stvt.) Beide genoemde dames behoorden tot een zichzelf opwaarderende ondersoort der Gereformeerden, de zogenaamde 'Bonders'.

128. De Gereformeerde Bond is in 1906 opgericht. Het is een bond, vereniging, unie of hoe je een dergelijke liga[-kaak(¥)] maar wil noemen binnen de Nederlandse Hervormde Kerk zijn gebleven. Omdat de voorgangers bij de oprichting hun relatief riante inkomen niet in de waagschaal wilden stellen noch als een demonstratie van volkomen godsvertrouwen in ‘de hand des HEEREN’ wilden leggen om niet tot de bedelstaf te geraken. Bij de ‘Bonders’ neemt in hun religieuze beleving de uitverkiezing en de wedergeboorte een centrale plaats in. Hoe zij aan zulk soort vreemde ideeën komen is mij een raadsel en om welbewust in herhaling te vervallen: niet dat ik dat betreurenswaardig vind, bepaalde zaken moeten mythes blijven, dat is leuker. Zij, die Bonders dus, sympathiseren met degene die de bevindelijkheid beoefenen.

129. De officiële verzamelplaats van dat soort schepselen (een op Bonders lijkende, ook gereformeerde ondersoort) is de Christelijk Gereformeerde kerk. Een kerkgenootschap in 1834 door de Afscheiding uit de Hervormde Kerk ontstaan. Bevindelijkheid is gegrond op godsdienstige ervaring. Bevindelijke gereformeerden geloven dat hun god bepaald wie er is uitverkoren en wie niet. Dat is voor hen wel heel erg makkelijk, hoeven ze zelf niet te sorteren en zeker niet na te denken. Zij geloven ook in de reïncarnatie maar willen die niet zo genoemd hebben. ‘Wederopstanding des vleses’ is de daarvoor geijkte term.

130. Het kan ook zijn, wat in dit geval voor degene die mijn moeder heel goed gekend hebben aannemelijk is, dat Mevrouw Streefkerk door mijn moeder onmerkbaar uit de tent gelokt werd om te laten blijken dat elf koters (te)veel is. Om haar dorpsgenote daarop fijntjes te laten weten, dat alle elf kinderen zeer gewenste kinderen waren. Voor haar én haar man, die moest er natuurlijk wel even bij genoemd worden om de volmaaktheid van dit christelijke huwelijk te bevestigen, te demonstreren is nét een tikkeltje teveel nadruk, anders had ik geschreven: te showen. Onder het vermoedelijk niet uitgesproken maar wel bedoelde motto ‘kinderen zijn een erfdeel des HEEREN’. (Psalm 127 vers 3 (Statenvertaling.)) En hier zeker niet mét de schertsende toevoeging ‘Maar ze houden wel de nopjes van de kleren’

131. 1938 en volgende jaren. Kersen, kersentijd, kersenboomgaarden. In Tienhoven aan de Lek, waar ik zoals u onderhand wel weet woonde, waren er naar ik mij kan herinneren zes boomgaarden. Zelfs bij het schrijven van deze eenvoudige verhalen blijkt controle nodig te zijn. Ik heb mij aan de hand van het keurig verzorgde Nieuwsblad der Historische Vereniging Ameide en Tienhoven (voorzitter de meergenoemde Hans van den Heuvel) van Juni 2012 mede laten leiden door een zeer lezenswaardig artikel van de hand van Krijn van der Ham. Daar uit bleek mij dat het er acht waren, waarvan een vijftal zelfs onder mijn beperkte bereik lagen.

132. Omdat er een aantal ooms in de fruithandel zaten ging ik naar deze boomgaarden ‘om kersen te zoeken’. Kersen die rijp, overrijp of door de spreeuwen aangepikt van de bomen vielen en voor de pachters waardeloos waren. Ongewassen nuttigden wij als kersenzoekers deze. De heerlijke smaak was er niet minder om. Vooral als de kersenplukkers met van die vreselijk lange ladders in die hoogstambomen bezig waren en per ongeluk wel eens een kers lieten vallen was het voor de jeugd een kersenraapfeest.

133. Het toppunt van dit plezier kan ik mij nog duidelijk herinneren. Ome Driekus (Hendrikus van Kekem, 1898-1976) een rechtschapen, gelovig en zwaarmoedig man, die met tante Sientje (Francina Terlouw, 1904-1994) een acht jaar jongere halfzuster van mijn moeder, getrouwd was had met zijn broers Piet en Hein een fruithandel. Ja, diezelfde Piet van Kekem die in de kerk zo overluid kon zingen (brullen), maar alleen bij bekende psalmen, uit de top tien zal ik maar zeggen.

134. Als iets veranderd en op den duur veranderd alles, dan moet je het weer afleren. En afleren is nog moeilijker dan aanleren. Dat laatste gaat niet op als men dement wordt, dan gaat het vanzelf. Deze en vorige alinea is nogal rommelig. Ik verander het toch niet. Het geeft een beeld van mijn belevingswereld en hoe onoverzichtelijk alles op mij afkwam en beleefd werd, nu trouwens nog.

135. Toen de gebroeders Van Kekem de kersenoogst van de 'Van Staverenbogerd' van de familie Van Staveren gepacht hadden ging ik uiteraard daar naar toe en dan altijd zoeken onder de boom die door ome Driekus geplukt werd. Want hij liet me er toch veel vallen! Alleen als ik alleen zocht. (Mooi hè, twee allenen knus in een klein zinnetje.) Als er ook andere kinderen onder zijn boom zochten niet. Hij zei mij ook dat ik geen gras voor mijn konijn meer moest snijden in de berm van de weg, maar bij hen in de tuin, daar was schoon gras. Onderwijl mocht ik mij daar onbeperkt tegoed doen aan rode-, zwarte- en kruisbessen, bramen, frambozen, kroosjes (van de soort Prunus insititia) en pruimen. Allemaal heerlijkheden, maar alleen als die echt rijp waren. Anders zou ik buikkrampen krijgen en aan de schijt geraken. Het was daar een paradijs zonder verboden vruchten. Hieruit kan men makkelijk nagaan wie ooit in het eerste paradijs de verboden vrucht was. Hier, in de tuin van tante Cientje en ome Driekus, was geen Eva.

136. Iedereen in ons gezin had een bepaalde huishoudelijke taak. Ik moest elke zaterdagmiddag de stoelen boenen. Met boenwas zeer stevig inwrijven en vervolgens met een zachte doek glad en glanzend maken. De boenwas bestond vroeger uit bijenwas opgelost in terpentijn en had een geelbruine kleur. De geur van terpentijn is harsachtig. Kunstschilders vinden terpentijn over het algemeen lekker ruiken, daar komt dus mijn artistieke inslag vandaan! Eerst als alle stoelen geboend waren kon de zondag komen.

137. 1939. Voorbereidingen voor de operaties en de revalidaties die in de Adriaan Stichting te Hillegersberg onder leiding van Dr. Jacobus van Assen (1881-1948) moesten gebeuren. Voor het eerst (of was het voor de tweede keer?) als een ongekende luxe naar de scheerwinkel annex kapsalon van P. Pince van der Aa op de Ouden Dijk om mijn haar te laten knippen. Die salon had een houten vloer, want een salon is natuurlijk geen gewone winkel. Er hing een op rijm gemaakte aanmaning om geduld te oefenen als er meerdere klanten zaten te wachten. Mijn vader was gewend om eens in de maand met een handtondeuze zijn massa zoontjes, in een efficiënte vorm van serieproductie, hun hoofdhaar bij te werken, zoals men heden te dage de vacht van een ongeduldige hond trimt. Maar ja, ik moest naar De Grote Stad, dus dat was niet netjes genoeg. Het koste wel veel geld, een stuiver? (Dit was vijf cent, niet een apparaat of iemand die stof veroorzaakt!) Een dubbeltje? (Dat is twee stuivers, vandaar die dubbel, en omdat het een klein muntje was die tje.) Ik voelde wel de extra financiële last die mijn ouders, in hun min of meer sober bestaan, door mij te dragen hadden. Dat is een rot gevoel dat mij bijgebleven is tot op de dag van vandaag, donderdag 28 december 2018.

138. Diezelfde week kwam dit nog eens extra hard aan want ik moest ook nog wat nieuwe kleren. Cees van Toor Senior, een van de drie plaatselijke textielhandelaren die mij enkele weken tevoren de maat genomen had, kwam twee kostuumpjes brengen. Het kostte wel vijf gulden! Mijn moeder schrok zich te pletter en geheel tegen haar voorzichtige aard in zei ze, slechts iets maar wel duidelijk merkbaar luider dan normaal: 'dat is veel!'.

139. Node gaf de textielreus een kwartje korting en suggereerde dat hij op deze manier van zakendoen aan de bedelstaf zou geraken. Dat ik dit hier met enige wrevel memoreer mag u mij niet euvel duiden omdat ik er vele jaren later achter kwam hoe die smerige textielhandel in elkaar steekt met hun hoge brutowinstpercentages, gebrek aan dienstbaarheid, uitbuiting in 'derdewereldlanden' en met relatief hel veel zwart geld.

140. Trouwens elke handelaar, dienstverlener of een andersoortige graaier in spe zou eigenlijk een PGK, een periodieke gewetenskeuring moeten ondergaan. Ohw Jahweh, wie niet! De menselijke schroothopen zouden ten Uwen hemel rijzen!

Begin van de oorlog.

141. 10 Mei 1940. Die dag zou het 50 jarig bestaan van de School met den Bijbel te Ameide gevierd worden. Dat ging niet door. De Moffen bombardeerden Rotterdam. Bommenwerpers en andere vliegtuigen vlogen met veel herrie pal boven ons huis ik droom er soms nog van. Ik speelde in de zandbak. Ik weet niet meer, en zeker niet precies, hoe ik als kind naar deze ellende gekeken en het gevoeld heb. Wel dat ik het idee had dat waar wij woonden het relatief veilig was. Mijn 'grote' broers groeven een heuse schuilkelder.

142. 1941. Mijn aardse vader geloofde dat er aardstralen door ons huis liepen en dat deze enge ziekten konden veroorzaken. Hij liet eens een wichelroedeloper komen om deze onwijze te laten aanwijzen waar die (rot)stralen liepen, lap, gelopen. Waar? In de zuidwesthoek, dwars onder het huisorgeltje van Johannes de Heer door! Aardstralen zijn in de 20-ste eeuw bedacht om de denkbeeldige werking van de wichelroede te verklaren. Aan het gezicht van mijn moeder kon ik zien dat zij het er helemaal niet mee eens was dat een dergelijk vreemd en bijgelovig persoon door ons huis banjerde, doch zij zweeg. Zoals een goede huisvrouw betaamd? Ik weet niet óf zij er wel in geloofde maar dit als superstitie zag. Dus het voor haar een streng verboden gebied was óf dat ze het dommige flauwekul, lariekoek vond. Geouwehoer zal ze zeker niet gezegd hebben, maar dat was het natuurlijk wel.

143. Een halve eeuw later vernam ik van mijn broer Jaab, toen een welgestelde hardwerkende Canadese boer, exploitant van veel melkvee, dat hijzelf die wichelroedekunst ook wel eens in de praktijk bracht. Specifiek toen hij een oerwoudachtig abelenbos van ruim een vierkante kilometer ontgon en een waterbron nodig had. Hij heeft destijds dus ook zo met zo 'n gevorkte stok lopen zwaaien. Dat hij zwaaienderwijze wat dommigheid bedreef kwam gewoon niet in hem op.

144. Evenmin als zijn rare en verklaarbare gedachten over een overdreven fraaie tombe, een mini mausoleum, als laatste aardse woning voor zijn stoffelijke resten en die van zijn goede gade Maria Versluis. Toen ik hem daarover met enig genoegen met wat lekker vette religieuze termen kapittelde kon ik aan hem zien dat hij het volkomen met me eens was.

145. Zijn toelichting was 'dat het bij hen (een beperkte zware geloofsgemeenschap bestaande uit Nederlanders in Canada (Alberta), alsof hij daar geen deel van uitmaakte) een gewoonte is'.

146. Aangaande vorige zinnen is er mij natuurlijk wel een schijnheilige inconsequentie te verwijten, dat doe ik namelijk zelf ook, omdat ik er wel eens van dagdroom mijn autobiografie met een aantal andere van mijn schrijfsels in fraaie, solide en dure boekwerken te doen verschijnen.

147. Een poosje na de wisseling van de eerste naar de tweede cyclus kwam ook het effectief leren op die school ten einde door de oorlogsomstandigheden en doordat de onverantwoordelijke hoofdonderwijzer Marius de Kuiper (*18-09-1899) zijn taak op een schandelijke manier verwaarloosde. Maar ja, de slappeling had ook geen enkele vorm van toezicht. De leden van het schoolbestuur waren al lang blij dat ze in dat bestuur mochten zitten.

148. Aan het eind van de eerste cyclus begon voor mij de oorlog, althans ik begon te begrijpen dat er een oorlog aan de gang was. Een oorlog met doden en gewonden, bommen en granaten. En verdriet, heel veel verdriet en angst, waar dat kleine beetje kreupele chagrijn van mij echt niet telde en verschrompelde.

149. Klas 6, 7 en 8 van de lagere school. De grote animator van mijn zeer vele cijferwerk in deze drie klassen de onvolprezen Meester Will (*25 mei 1898 - †24 september 1977). Hij was onderwijzer van groep 8 (voorheen klas 6) een alom erkent aartsvader van een ter plaatse wereldberoemd onderwijzersgeslacht. Ik was er zeer fier op dat ik met grote voorsprong meer cijferde dan elk ander kind dat ooit op die school gezeten heeft. Door deze trots ontstane overmoed roep ik luid: op élke school waar ook ter wereld en aanpalende planeten. Later ben ik gaan inzien dat het talloze schriften vol maken met kilometerslange staartdelingen een vorm van zoet houden en werkverschaffing was.

150. Het tijdig doorschakelen naar een hogere vorm van de rekenkunst ontbrak deerlijk. Mijn positieve instelling verhindert dit als een trieste ontevredenheid op deze plaats te uiten anders zou ik dat nu doen want …....

151. 1943. Het pijnlijkste moment op de lagere school was in de zevende klas op het ogenblik waarop ik tot de conclusie kwam dat ik bij het aankleden die morgen een stomme fout had gemaakt in de volgorde tussen mijn onderbroek en mijn orthopedische beugels. Ik had eerst mijn onderbroek moeten uittrekken, dan de beugels om doen en daarover mijn onderbroek moeten aantrekken. Oei, oei. Ik kon onmogelijk mijn onderbroek omlaag doen om te kunnen defeceren.

152. Ook was ik niet in staat de beugels te verwijderen, daarvoor was het toilet te klein en ik had niet de nodige vrijmoedigheid in mijn opvoeding meegekregen om de nodige handelingen in de gang van het schoolgebouw, in het openbaar dus, te plegen. En de tijd verstreek met dezelfde snelheid als waarmee de fecesdruk in mijn endeldarm steeg en de angst dat dit niet goed zou aflopen. Netjes opgevoed als ik was (niet ben, want bij mijn latere opvoeding heb ikzelf de leiding genomen en die was duidelijk meer op mezelf, mijn mogelijkheden en mijn onmogelijkheden gericht en dus veel minder netjes) durfde ik niet naar huis zonder toestemming van meester De Kuiper, die gluiper.

153. Om een lang verhaal kort te maken, plat en ruw af te ronden: ik scheet in mijn broek. Ging naar de klas om toestemming te vragen naar huis te mogen. De door mij verbreide stank was het snelst doorslaggevende argument voor de onderwijzer om mij subiet naar huis te sturen. Met mijn pre-rollator, een uitvinding van mijn vader en gemaakt door Johannes (Hannes) van Merkerk de smid (* 31 maart 1893 - † 9 augustus 1977) die in de Peperstraat zijn huis en werkplaats had, ben ik toen naar huis gestrompeld. Ondertussen had de drek mijn beugels, kousen en schoenen bereikt en had ik de pest aan iedereen en alles.

154. Nu ik dit beschrijf komt die ellende weer in alle hevigheid in mijn gedachte met het verwijt: waarom, waarom had ik niet de euvele moed mijzelf te verzuipen in dat diep lijkende slootje naast de Hoge Waard waar wij woonden. Ik heb dat toen wel gedacht edoch niet gedurfd.

155. Nu we het toch over dat smalle slootje hebben: Louwrens van Lomwel, oud zijnde, en zijn gade Liesbeth die de uitstraling had van een freule, ook oud, geraakte daar eens te water wijl ze teveel kippenpap (advocaat) gegeten hadden; ze waren beide behoorlijk beneveld. Het liep gelukkig goed af. Want de wereld heeft zulke kleurige figuren broodnodig om esthetisch verantwoord verder te kunnen.

156. Eind maart 1944 kwam ik van de lagere school, nu noemt men een dergelijk instituut basisschool. Mijn ouders wisten niet wat ze mij moesten laten doen. Ik heb toen in de schuur veel hout zitten zagen, wat ik eigenlijk niet zag zitten. Zag is hier enkelvoud van zagen.

157. Het is een mirakel dat en hoe het gezin van mijn ouders de hongerwinter is doorgekomen. De winter 1944-1945 was behoorlijk streng. Het gezin was groot, 13 zielen! Hoewel broer Jan als dwangarbeider in Duitsland was bleef het getal 13, soms 14. Vanzelfsprekend was er wel een onbekend neefje of een joodse onderduiker, soms twee, dat bijgevoerd moest worden zoals men achterblijvende biggetjes wat extra proteïne geeft. Ja, leden van ‘Het Volk Gods’ daar moet je wel zuinig op zijn en wat extra voor willen doen, zelfs je leven en dat van vrouw en kinderen wagen, dan kun je het vagevuur rustig vergeten, trouwens mijn vader had als protestant vast geen last van het vagevuur.

158. Joden waren dan wel onbekeerd maar geen ‘heidenen’. Ons huis was groot en ouderwets. Er waren nogal wat bijna onvindbare ruimten en diepe kasten. De onderduikers zaten daarin vele uren naar Engelse zenders of naar radio oranje te luisteren. En meer dan ooit draaide het leven om voedsel en brandstoffen, meestal verkregen door ruil en zwarte handel.

159. Vader Klaas was een artiest, een grootmeester in het overleven in moeilijke omstandigheden. Als sigarenfabrikant overleefde hij zelfs de crisis in dertiger jaren van de 20e eeuw die door de top van de Amerikaanse plutocraten (SUVA) werd veroorzaakt en ook door de calvinistische oorlogsmisdadiger Hein Colijn dat zwijn, de 'bedwinger' van Atjeh, met totale inzet beoefend door de onderlaag van de maatschappij te teisteren met honger en gebrek. Jordaanoproer in Amsterdam, juli 1934, 5 vijf doden en 56 zwaargewonden . Volgens Hein Colijn waren er dat veel te weinig.

160. Mijn vader werd door collega's of in het zich voordoende geval door concurrenten om zijn kennis van tabak en het maken van melanges geprezen. Uiteraard was er in de latere oorlogsjaren geen aanvoer van goede tabak. Er werd door tienduizenden nicotineverslaafden, overigens nette mensen hoor dat zal ik niet ontkennen, in hun volkstuinen een inlandse soort tabak geteeld, 'eigen teelt' genaamd. Maar al die mensen hadden na de oogst van hun tabaksplanten het gevoel: daar sta ik dan met mijn handen vol met manden vol met een niet te (vr)eten groene grove andijvie.

161. Het moest gefermenteerd, ontnerfd en gekerfd worden. Vaktermen zijn er om 'de anderen' op achterstand te zetten. Mijn vader had van al die onderdelen verstand en veel gevoel om van die relatieve puinzooi wat lekkers te maken althans naar smaak dier verslaafden.

162. Hoe nu verder met de pas geoogste tabak, wat moest men doen? Bijna niemand had er enig benul van. Mijn vader wel. Voor al dat werk liet hij zich in natura, een deel van het resultaat, betalen. Zijn adviezen waren gratis. Zijn voordeel was dat de te behandelen tabaksbladeren in zijn bezit en onder zijn beheer waren. Het is namelijk voor leken onvoorstelbaar, ook door hun gebrek aan hersenen, fantasie en voorstellingsvermogen, dat door de noodzakelijke behandelingen er zo weinig overbleef, vooral door het drogen. Het gaf nogal eens aanleiding tot min of meer ernstig meningsverschil, maar dat heb je met verslaafden al gauw. De opbrengst was dus tabak. Het meeste werd gekerfd tot shag, omdat dat gemakkelijk in kleine porties verpakt en verhandeld kon worden en een klein deel tot pruimtabak. Voor het maken van sigaren leende de inlandse tabak zich niet zo goed.

163. Een onderwijzer 'meester' De Haan kwam eens vragen of hij 'als 't u blieft één kwart half onsje shag' kon kopen, hij kon van zijn magere salaris geen zwartehandelaarsprijs betalen, kreeg het dus voor een prikkie. Zou hij geweten hebben dat het maar twaalf en een halve (12½) gram was? Shag voor 9, 10 of 11 sigaretten, afhankelijk hoe men ze rolde. Het is nu onvoorstelbaar dat een verslaafde onderwijzer dit zo openlijk tegen een lid van het schoolbestuur zei.

164. Een gat in de markt. Mijn broers Gerrit en Gerco beide tot dan toe sigarenmakers werden sigarettenmakers. Gerco was ook een ongeëvenaard (geen equator hebbende) houtbewerker en hij was, evenals vader Klaas, een weergaloos weller van biest. Biest is de eerste melk van een koe na het baren van een runderbaby. Wellen (opborrelen uit een wel) is tot even onder het kookpunt verhitten, bijna laten koken en dat bijna hè, dat is de clou.

165. Omdat het gebouw, de sigarenfabriek op de Achterweg door het Duitse leger was gevorderd voor de opslag van levensmiddelen, was het niet meer mogelijk daar met de kerfmachine te werken, wel mocht de hoogste etage nog gebruikt worden voor opslag van sigarendozen, kisten en ander verpakkingsmateriaal, administratie en wat allemaal nog meer bewaard werd van het stilgelegde bedrijf. Het verschafte mijn vader wel 'eine Lizenz' (een vergunning) om in het fabrieksgebouw aanwezig te zijn.

166. Dikwijls werd met de Duitse bewakers voedsel dat door de bezetter was gestolen, geruild tegen enkele vooroorlogse sigaren. Om aan mijn vaders verplichting, zijn gezin te onderhouden, te voldoen werd dus vele malen heling gepleegd, ruilen en aannemen van gestolen goederen. Misdaden doet men niet, die pleegt men!

167. De kerfmachine werd verplaatst naar de steenzagerij van Lambertus (Bart) Woudenberg. Bart had namelijk veel elektriciteit toegewezen gekregen voor het bewerken van antieke stenen en had de beschikking over krachtstroom. En wat het belangrijkste was Bart was belust op pruimtabak, zoals zoveel van zijn ras- en tijdgenoten. Ik zie hem nog staan in de deuropening tussen onze woonkamer en de gang, zijn linkerarm uitnodigend zwaaiend en min of meer theatraal sprekend: 'Klaas, jochie, de deur staat voor je open.' Na enkele weken werd de machine echter weer verplaatst omdat er elke nacht een deel van de tabak gestolen werd. De dader bekende maar wil vanzelfsprekend zijn 'goede' naam nooit in dit verband genoemd zien en om familieredenen en om niemand in het uiterst nette en gelovige dorp in opspraak te brengen, ging deze begrijpelijke diefstal de doofpot in, maar die theatrale gebaren zag ik nooit meer. Verslaving, dus ook nicotineverslaving maakt van mensen die het in zich hebben in volkomen vrijheid te leven: slaven.

168. De kerfmachine kwam nu te staan bij Kees Versluis, de buurman, in een van zijn stallen die steeds leger werden door het inkrimpen van de veestapel die door de bezetters werd geplunderd en door het hongerige volk werd opgevreten. (Soms vind ik het leuk om iets te ruig te verwoorden.) Plek zat dus. Wegens het ontbreken van zogenaamde 'krachtstroom' 380 volt (normale netspanning was toen 220 volt) ontwierp mijn vader een stellage waarbij twee mensen, ik noem deze nu maar even draaiers al zitten ze niet in de PvdA-politiek, hun spierkracht op die kerfmachine konden overbrengen. Aangezien het zeer zwaar werk was werden deze draaiers na vijf minuten afgelost, zodat minstens vier mensen nodig waren om de zaak draaiende te houden. Dit was tevens de oorzaak dat er veel voedsel nodig was, wat weer een extra aanslag op de voedselreserves betekende.

169. In de herfst van 1944 werden er tientallen kisten met appels (voornamelijk goudrenetten en zoete appels) en peren (waaronder veel gieserwildeman) in de kelder opgeslagen. Weken aaneen werd de hele familie aan het werk gezet om deze te schillen, te ontdoen van klokhuizen en in de vereiste stukjes te snijden. In de droogkast van de sigarenfabriek werden deze appels op een perfecte manier gedroogd zo dat ze minstens de hele winter eetbaar waren. En gedroogd waren ze echt lekker, zeker voor ons die altijd veel eetlust hadden en soms honger maar geen knagende honger. De peren werden geweckt. Trouwens, elke dag was er wel voldoende te eten. Wel heb ik elke broodkruimel die op tafel lag met een nat gemaakte vinger als een ekstersnavel op gepikt. De aanvoer van fruit en eieren was min of meer verzekerd omdat mijn ooms Kees en Niek Terlouw een fruit- en eierenhandel hadden die gedreven werd onder de naam: Firma G.C.Terlouw & Zonen. Hier zien we de naam van 'De Grote GCT' weer terug.

170. De polders van de Alblasserwaard werden in de latere oorlogsjaren onder water was gezet. Heeft dat onder water zetten een oorlogsmotief dan noemt men dat inunderen. Door de aanhoudende winter waren alle dorpen, gehuchten en boerderijen relatief makkelijk over het ijs te bereiken; het waren strenge winters. Een van mijn broers, Gerco of Cor, of misschien wel samen dat weet ik niet precies meer, maakte een forse arrenslee. Als het ware een grote ouderwetse kinderwagen, waarbij de wielen vervangen waren door twee lange en brede glij-ijzers. De slee was zo breed dat twee duwers (niet bedoeld smokkelaars van verdovende middelen die drugs in hun anus verstoppen doch twee personen die de arrenslee moesten voortduwen) dat naast elkaar konden doen. Er was dan geen gedoe met lange touwen en zo werd de bestuurbaarheid vergroot, vooral van belang als de slee afgeladen vol zat.

171. Ik kan mij nog goed herinneren dat mijn beide oudste broers, Gerrit en Gerco, vernoemd naar de beide grootvaders, op een donkere winterdag met de slee en een ladinkje tabakswaren en andere ruilhandel naar de binnenlanden van de Alblasserwaard gingen, naar boerendorpen als Ottoland, Goudriaan en Braank (Brandwijk) om te smokkelen en zwarte handel te plegen.

172. Toen het al lang en breed donker was steeg de onrust, die de gehele dag al een beetje had staan pruttelen, langzaam aan en onverbiddelijk naar het kookpunt. Angst om met slee, lading en al door het ijs te zakken of in een wak te geraken. Beroofd worden door hongerige zwervende stedelingen, driftige aan nicotine verslaafde boeren, knechten of andere inboorlingen. Gevangen genomen worden door patrouillerende Moffrikaanse soldaten, het was tenslotte al uren 'Sperrzeit'. Maar als de baard het zwaarst is, is het scheermes nabij.

173. Heel laat kwamen de beide smokkelaars, hondsmoe, koud tot op het bot en bestoven met sneeuw en ijzel binnen, totaal kapot maar intens voldaan. Ze waren zo trots alsof ze zelf de zilvervloot geënterd hadden. De slee was meer dan afgeladen, vol met kazen en kaasjes, doorregen en vet spek, worsten, zakken met tarwe, wortels, aardappels, knollen en andere groenten, rund-, kalfs- en varkensvlees. En alsof die beide kerels geen bliksem uitgevoerd hadden werd de Allerhoogste, Onze-Lieve-Heer zouden die roomsen zeggen, met langdradig dankgebed zo zeverig geprezen op een wijze zoals alleen fundamentalisten dat kunnen.

174. Eind 1944. Dr. C.P. van Nes was als chirurg/orthopeed verbonden aan de Anna Kliniek in Leiden. Hij kreeg op 31 december 1951 zijn congé en is met wat volgelingen gevlucht naar een verwaarloosd ziekenhuisje in Alblasserdam, dat uiteindelijk in 1972 door de inspectie van de volksgezondheid werd afgekeurd. Het Van Nesplantsoen houdt de herinnering aan deze orthopeed/paardenslachter levendig. Paardenslachter is een term die onze huisarts Nico Jesse (*Rotterdam, 22 augustus 1911 – † Bergen in Limburg, 21 januari 1976) bezigde toen hij met succes trachtte mijn ouders te overreden de zeer drastische ingrepen die Van Nes op mij wilde uitproberen niet te laten verrichten. Dit is een onderdeel van de niet aflatende zoektocht mijner ouders om voor mij genezing te vinden.

175. Gelukkig was ik mij daar toen niet zo heel erg van bewust. Jezus bestond allang niet meer anders waren ze subiet naar Palestina afgereisd. Ik heb aan die onderzoeken in de Anna Kliniek bijna geen herinneringen, wat er nog sluimerde in mijn brein werd gewekt door een stevig stukje karton van ongeveer 10 bij 12 centimeter waarop de spreekuren van de polikliniek der Rijks-universiteit staan. Dit stukje karton met het kaartnummer 24524, boek nummer 13, geeft ook aan dat het uitsluitend voor onvermogenden is.

176. Het was geen van de kinderen van mijn ouders toegestaan ook maar even te luieren. Het motto was: 'ledigheid is des duivels oorkussen'. Deze spreuk heeft een enigszins religieuze lading als men die er in wil zien dus ging er bij ons thuis in als koek. Toch is deze uitspraak niet in de bijbel terug te vinden. Zelfs niet in de Statenvertaling en dat is duidelijk een nalatigheid. Die fundamentalistische theologen die de Statenvertaling moesten maken hadden het er best ergens bij de Spreuken van Salomo tussen kunnen frutselen. Een vers meer of minder bij de talloze maakt toch zoveel niet uit. Ze waren toch bezig om hun eigen ideeën te verwoorden.

177. Wij als kindermeute werd voortdurend geactiveerd 'wat te doen'. Voor mij, als contemplatief figuur was dat soms best wel belastend. Zo was figuurzagen een van de vele bezigheden. Ik herinner mij duidelijk dat er op een bepaald moment twee broers en ik aan tafel zaten te zagen voor wat we waard waren, aangevoerd en opgejaagd door broer Cor, die de koeienfiguren die wij produceerden bijschaafde, keurig polijstte en zwart wit schilderde en een enkele roodbont.

178. De modellen waren zo 'n tien centimeter hoog en kwamen uit 'De Boerderij' het vakblad van onze buurman. Er was een voordurende spanning tussen hogere koeienproductie en de kans op het breken van de min of meer fragiele ijzeren zaagjes. Er werd een compleet boerenbedrijf nagemaakt, paarden, varkens, wagens, een stal, een schuur en allerlei andere zaken. Zo maakten wij ons eigen speelgoed. Het spelen bestond dan uit het maken.

179. Arie Schakel, een herenboer uit Broek te Meerkerk kreeg daar lucht van en wilde voor zijn kinderen een complete grote boerderij. Wij werden aan het werk gezet, maar het voelde niet als uitbuitende kinderarbeid. Het resultaat mocht er zijn, de boerderij was een model op schaal van ongeveer 1:20 van Schakels bezit aan de Broeksteeg. Wij waren er trots op. Het werd door mijn vader geruild tegen twee forse kazen en dat was in de winter 1944/1945 een uitzonderlijk hoge beloning. Arie Schakel kon ook niet anders dan de vraag accepteren. Zijn boerderij mocht niet in handen vallen van een of andere boerenknecht of keuterboertje. Stel je voor zeg.

Ná de lagere school.

180. Op mijn uitdrukkelijke wens om naar de H.B.S. te gaan werd negatief gereageerd. Te duur en te ver weg. Wat op zich, gezien het belang, kutargumenten zijn, maar dat heette toen anders, netter. Op voorspraak van relaties in het dorpse circuit, welke dat weet ik niet, kwam ik begin mei 1944 in dienst van Pieter Johannes (Piet) den Hartog, eigenaar van een administratie-, advies- en assurantiekantoor te Ameide. Ik vermoed dat Kees van Toor Senior de manufacturier, buurman van mijn vaders sigarenfabriek 'Janido' aan de Achterweg zijn invloed heeft doen gelden. Beide mannen, Den Hartog en Van Toor, waren gereformeerd, een wat kleinere groep ketter. (Later werd de Achterweg J.W. van Puttestraat genoemd. Dokter Van Putte was een held maar moest er wel voor sneuvelen in WO II.) Ook zal wel meegespeeld hebben het feit dat ome Kees Terlouw en Piet den Hartog vrienden waren die steevast 's zondags een klein beetje aan de drank waren, meestal vergezeld van Gerrit Hamoen, de garagehouder als die mocht van zijn goede gade.

181. Mijn werk bestond aanvankelijk uit eenvoudig op datum sorteren en nummeren van facturen, kwitanties, kassabonnen, aantekeningen en andere documenten ook wel stukken of bescheiden genoemd. Deze 'stukken' noteren in een van de tabellarische boeken. Verkoop-, inkoop-, kas-, giro- of bankboek. Al de kolommen in die boeken foutloos optellen. Echt foutloos en hoe vlugger hoe beter.

182. De van diverse verzekeringsmaatschappijen ter incasso ontvangen premiekwitanties in een incassoboek opschrijven, noteren noemt men dat en een deel daarvan aan de verzekerden (personen in het dorp en naaste omgeving) ter betaling aanbieden. De ontvangen bedragen in het incassoboek noteren en het geld naar de plaatselijke boerenleenbank brengen en storten op een speciale verzekeringsrekening. Voor het andere deel nota's voor de cliënten typen. Zo 'n antieke tikmachine waarmee je elke fout die je maakte jezelf afstrafte omdat verbeteren een onaangenaam en tijdrovend karwei was.

183. Had je enkele tikfouten gemaakt, en wie maakt die niet, moest het wel helemaal over want het was echt geen gezicht meer. Deze rekeningen naar de cliënten brengen, dat spaarde portokosten en mijn uurkosten waren zó laag, dat wil je niet weten en wil je het wel weten moet je het zelf maar uitrekenen, een 40-urige werkweek was toen normaal voor een knaapje van mijn eigen leeftijd. En een fietsvergoeding was in die dagen een onbekend begrip. Had ik bij zo 'n bezoek een idee dat de cliënt een bezoek van de baas zelf op prijs zou stellen dan moest ik dit direct doorgeven. Wat ik uiteraard ook deed, trouwhartig als ik ben.

184. Pieter Vroon. Om mijn onafhankelijk denken te stimuleren werd mij in juli 1944 door wijlen de heer Pieter Vroon geboren 5 juli 1905, sterk afgeraden mij bij een of andere 'massa' aan te sluiten. Ik kan het mij nu, na tientallen jaren ondergedompeld te zijn in de sores van het leven van mezelf en mijn naasten wat u ook wil verstaan onder die 'naasten', nog duidelijk herinneren. Ik werkte toen bij het administratiekantoor van de heer Pieter Johannes den Hartog zoals reeds vermeldt. Mijn fiets stalde ik in de achterste timmermanswerkplaats van de firma G.H. Diepenhorst & Zonen. In een zijstraatje van de Nieuwstraat die Pompstraat werd genoemd omdat er in lang vervlogen tijden een openbare waterpomp stond, waarschijnlijk twee.

185. Als ik er aan denk ruik ik nóg die heerlijke houtgeuren van die werkplaats. Hout heeft een geur van heiligheid, ook als het verbrand en haar aroma's ten hemel opstijgen. Ik was op weg naar mijn werk in dat zijstraatje de heer Piet Vroon, vader van mijn vrienden Arie en Bram, tegengekomen. Hij zei tegen mij zonder enige in- of aanleiding letterlijk 'Iessie, jochie, hoor es. Zorg dat je bóven de massa uitkomt. Als dat niet lukt, dan er naast. Lukt dat niet, dan er onder. !Maar er nóóit, nóóit in¡ ?Hoor je dat¿

186. Dit was de kortste en duidelijkste preek die ik ooit vernam en een van de zeer weinige waar ik van ganser harte mee instem en deze graag met dank aan Piet Vroon aan u doorgeef. Ja, inderdaad Pieter Vroon was een uitzonderlijke mens met een zeer sterk karakter. Met niet anders dan slechts enkele jaren lager onderwijs ging hij, met pensioen zijnde, Grieks studeren zodat hij Homerus, de eerste nationale dichter der Grieken, in de oorspronkelijke taal kon lezen.

187. Deze Piet Vroon was mandenvlechter, een zwaar beroep. Manden voor allerlei doeleinden werden gemaakt van taaie wilgentenen, hoe zwaarder de mand moest worden hoe dikker en taaier de wilgentenen. Het was slecht betaald stukwerk. En door baas en knecht werd er om elke halve cent gev(l)ochten in de levenslange strijd in een armoedig (de arbeider) of sober (de werkgever) bestaan. Piet Vroon heeft zich te barsten gewerkt om zijn kinderen te laten studeren. Ons leven lang behouden wij/ eerbied voor een man als hij/ (Vrij naar Godfried Bomans).

188. Al werkende groeide ik langzamerhand in het vak. Na verloop van jaren deed ik alles wat er op zo 'n kantoor te doen was met betrekking tot de armere klanten inclusief het opmaken (zoals men een beslapen bed netjes opschud) van de jaarcijfers, balans en winst- en verliesrekening, debiteuren- en crediteurenlijsten, kostprijsberekeningen maken, belastingaangiften verzorgen en zo nog het een en ander. Alles moest er wel een erg netjes uitzien om de geloofwaardigheid deszelfs te verhogen. Bij bespreken daarvan, dan hoorde ik als bijzonder naïef figuur opmerkingen, meningen, feiten, hele en halve waarheden waarbij ik aan het klapperen kon merken dat ik oren had.

189. Dorpsroddel op hoog niveau. Mijn ingebouwde schuchterheid, door vele gefrustreerde figuren gezien als achterdocht en kwade dunk, leerde mij een les die ik steeds meer en nadrukkelijker voor ogen hield: 'Alles heeft een keerzijde, alleen te zien ná het keren'. Wat ik dan ook steeds meer, vlugger en nadrukkelijker deed en doe, nog steeds. Ik kan het niet laten en heb dat na verloop van vele jaren ontwikkelt tot een automatisme dat continu en afzonderlijk functioneert. Helaas bijna in alle omstandigheden, wat een vreedzaam en genoeglijk leven onmogelijk maakt. Want in elke halve waarheid, beste mensen, zie ik een hele leugen met haar kwalijke bedoelingen. En dan ga ik mijn arme hoofd ook nog eens (zitten?) teisteren met de vraag: wat is het verschil tussen een bedoeling en een bijbedoeling.

190. Ik zag en leerde toen ook dat de ziel en de zaligheid van bijna alle mensen in hun portemonnee zit. Wat betrekking had op de 'betere' dus rijkere klanten hield de baas geheel voor zichzelf. Ook de zaken die het daglicht niet konden verdragen werden buiten mijn gezichtsveld gehouden. Alsof ik de zon was die dat daglicht verspreidde. Deze uiting van angst had hij gemeen met mijn volgende werkgever. Zij hadden kennelijk wel door dat er in mij een zogenaamde 'klokkenluider' schuilging. Nog steeds schuilgaat en zich wel schuil houdt, want ik heb mezelf heel veel geleerd in dit ondermaatse ondermaanse tranendal. Ook dat als je een klok luidt jezelf door dat gebeier niet meer te horen bent.

191. Mijn eerste maandsalaris bedroeg vijf gulden en het tweede ook, dat was zo ongeveer drie centen per uur. De twee maanden die daarop volgden ontving ik niets, mijn baas was ondergedoken en mijn collega Peter van Toor bij een razzia op zondag, 25 juni 1944 afgevoerd naar Duitsland om daar als slaaf te gaan werken.

192. De daarop volgende maanden stond ik onder toezicht en begeleiding van Meester Will, een onderwijzer op de basisschool, die deze taak geheel belangeloos op zich nam en mij, ik vermoed (voorlopig?) uit eigen zak, het salaris van tien gulden per maand betaalde. Later na het behalen van het vakdiploma van de Nederlandse Associatie voor Praktijkexamens boekhouden, dat ík al op 17 jarige leeftijd behaalde (hieruit klinkt enige nodeloze, maar toch wel bescheiden trots) werd het salaris wel wat verhoogd maar het bleef zeer karig. Ik zou toch niet weg kunnen lopen uit dat geïsoleerde dorp aan de rivier de Lek.

193. Mijn diploma Moderne Bedrijfsadministratie, behaald in 1949, stond duidelijk hoger genoteerd dan de diploma's van mijn eerste en tweede werkgever. Van lieverlee kreeg ik het gevoel dat Piet den Hartog mij liever kwijt was als werknemer, maar heb nu pas door dat dit slechts een van de oorzaken was. Zijn ambities lagen veel meer bij het geven van bedrijfseconomische adviezen, wat in de praktijk neerkomt op wat kletsen met je klanten, en het uitoefenen van het verzekeringsvak (het iemand 'aanpraten', met mooie woorden verzekeringen aanlokkelijk voorstellen, aannemelijk maken dat verzekeringen broodnodig zijn, doen geloven in de absolute noodzakelijkheid van een verzekering) dan bij boekhoudingen, belastingformulieren en dat soort pietluttig en geestdodend geneuzel. Soms ben ik geneigd dat gebeuzel ook onmenselijk te noemen. Uitbreiding van zijn administratiekantoor was zeker niet zijn eerste of tweede doelstelling.

194. Over wijlen de heer Pieter Johannes den Hartog (* 1914 – † 6 augustus 1964) bijgenaamd ‘de leugenaar’ ook nog dit: die scheldnaam is een ingeworteld vals vooroordeel bij een groot deel van het publiek in de regio. Grappig is wel dat zijn kleinzoon als bijnaam ‘de kleine waarheid’ heeft, naar een televisieserie uitgezonden door de NCRV. Ik heb vanaf begin mei 1944, een maand nadat ik van de lagere school af kwam, bijna zeven jaar voor hem en zijn gezin, want daar deed hij het voor, gewerkt. Ik heb hem nimmer horen liegen, zelfs geen leugentje ‘om bestwil’ en hem ook geen schriftelijke onwaarheden zien ontwerpen zoals zoveel ‘grote’ advocaten zo graag en goed doen. Hij gaf m als zijn verklaring voor deze discrepantie tussen wekelijkheid en imago was dat hij intellectueel ruim boven het gemiddelde van de plaatselijke bevolking en zijn naaste concurrenten uitstak en over een grote dosis fantasie beschikte en zijn vindingrijkheid zonder enige aarzeling of gêne gebruikte ten behoeve van kerk, staat en maatschappij.

195. In tegenstellig met het zojuist beweerde: Eén keer heb ik hem wel met bedrog bezig gezien en ik heb hem hierbij met al mijn jongensachtige onwetendheid en enthousiasme geholpen. In het kader van de vleesdistributie moesten door de gezamelijke slagers van het dorp lijsten worden bijgehouden van al het geslachte vee. Gewicht levend, gewicht geslacht, leverancier/fokker/teler en meer van die ongein. Compleet met handtekeningen van al de boeren die het vee geleverd hadden. Omdat het lange tijd niet tot die slagers wilde doordringen dat dit vanaf een bepaalde datum voorgeschreven was werd aan mijn baas opgedragen deze administratieve nalatigheid alsnog te verrichten. Het was ondoenlijk al de nodige handtekeningen te verzamelen, ik heb toen alle handtekeningen gezet, het was geen kwestie van durven, ik deed het gewoon. Van een enkele boer moest ik soms een weekje overslaan, de andere weken stond voor deze analfabeet een fors kruis. Ik was toen zo naïef als een veter om mij voor dit karweitje te laten strikken. Qua inventiviteit en uitvoering moet het resultaat van dit bedrog wel als een origineel kunstwerk worden aangemerkt. Bij de uitvoering van dit karwei had ik de beschikking over wel twintig verschillende soorten pennen en potloden, geen enkele handtekening moest namelijk teveel lijken op dat van een ander en voor elke dag moest weer een andere pen of potlood gebruikt worden want pennen en potloden hebben iets menselijks en dus ook niet het eeuwige leven en worden ook dagelijks ge- en misbruikt.

196. Piet den Hartog gaf mij de raad, en dat wil ik hier graag doorgeven, dat als je fantasie wil transformeren in ‘feitelijkheden’ om iets te beïnvloeden, je deze creatie tientallen keren moet herhalen, uitbreiden, versieren met voor iedereen waarneembare details en steeds moet verbeteren. Altijd geneigd te toetsen op fouten, of tot het onderkennen van juist en onjuist en van waarde en onwaarde zijn. Vooral tegenover jezelf (bis). Hij gaf mij ook boeken te leen die de handel en wandel van het zakenleven zoals deze destijds in de Verenigde Staten van Noord-Amerika werden bedreven en ook in Nederland werd verheerlijkt, mede als uitvloeisel van het Marshallplan. Toen vond ik deze schitterend!

197. Later bleek mij dat het een totaal bedorven commerciële wereld is, echt een amoreel systeem gebaseerd op hebzucht, door reclame verheerlijkte leugens en diepe geestelijke armoede. Den Hartog vroeg zich ernstig af of mijn ouders er wel gelukkig mee zouden zijn dat ik zulk soort boeken las. Hij was synodaal gereformeerd, mijn ouders van de Gereformeerde Bond in de Hervormde Kerk, kijk en dat maakt nogal een verschil weet je, al komen ze uit dezelfde reliefabriek. Als je het contrast niet ziet ben je vermoedelijk een normaal mens.

198. Als een uitgehongerde en ondervoede heb ik altijd alle leesvoer verslonden. Dat kon en kan voor mij geen enkel kwaad want bij elke bewering duikt automatisch het tegenovergestelde in mijn brein op en de waarheid ligt meestal in het midden als een echte mannelijke hoofdrolspeler in een zalig triootje. Terwijl ik deze alinea zit te componeren zie ik dat een magere zwerfkat het voer voor de vogelen des hemels inpikt en opvreet, zou dat beest nu denken: 'Was ik maar huisdier gebleven. Dan kon ik mij elke dag dik en rond vreten als een echt mensenkind.'

199. Vroeger hadden wij een goede buurman Kees Versluis genaamd, een groot vakman, zelfstandige teler en nutfokker van varkens en exploitant van melkvee. Ruw in de mond met een groot en goed hart. Een christelijk mens want hij zat voor een 'christelijke' partij in de gemeenteraad van een hartstikke godvrezend en nog meer geldminnend groot gehucht, te weten Tienhoven aan de Lek. Minstens eenmaal per week ging hij, meestal gehaast dewijl een veeboer ook op zondag, de zogenaamde rustdag der christenen en andere aanhangers van de Zonnecultus moet werken, naar de Nederlands Hervormde Kerk als daar tenminste een dominee van de 'Gereformeerde Bond' voorging.

200. Gezien de topografische situatie van onze woning ten opzichte van de beide nabije kerken, een hofstede waarvan ons gezin het kapitale voorhuis bewoonde en het gezin Versluis met hun dieren het achterhuis en de stallen, toog hij óf te Ameide aan de Lek óf te Tienhoven (Z-H) ter kerke. Op een 'goed' moment vloekte hij zijn (volgens mijn broer Jaab lieve) dochter Maria uit omdat ze krachttermen gebruikte. Ze moet deze van haar eigen vader geleerd hebben want van haar moeder Magdalena heeft niemand ooit een onvertogen woord vernomen. Prachtig toch zo 'n ruige schilderachtige discrepantie!

201. In de oorlog leverde hij, Kees Versluis dus, ons heel veel levensmiddelen, kaas, boter, eieren, melk, aardappelen zelfs suikerbieten. Mijn vader ontwierp een apparaat om deze bieten te verpulveren om een soort huishoudstroop te bereiden. Ik vermoed dat deze levensmiddelen werden geruild tegen pruimtabak.

202. Ik kan mij nog heel goed herinneren dat een van mijn vele broers, ik weet echter niet of het Cor of Jaab was, gehaast de woonkamer in kwam en zei dat een koe van Kees Versluis wel twee kalfjes gekregen had! Mijn vader drukte hem een briefje van honderd gulden in de hand en zei hem: "ga er maar een van kopen".

203. Een drachtige koe moest een kalf opbrengen, dag en datum daarvan moest voor onze vijand worden geadministreerd. Het tweede kalf kon dus, hoewel dit tegen de voorschriften van de goddeloze bezetter was, ongemerkt de zwarte handel in. Mijn vader fietste ogenblikkelijk naar Jan Oosterom, de gebochelde of de rechte, dat weet ik niet meer maar ik vermoed de rechte, een plaatselijke slager en kwam met de man overeen dat deze het dier zou doden en slachten. Zijn beloning bestond uit een deel van de buit. Buit, ja, want zo voelde het wel. Kostbare proteïne bevattend voedsel dat op 'de vijand' veroverd werd. Het gebraad rook heerlijk/ maar slonk in de pan wel deerlijk/ want vlees van nuchter kalf/ is er na het bereiden maar half/

204. In Augustus 1945 vierden we, mijn broer André, vriend Koos Mesker en ik vakantie aan het eind van de 'kleine vliet'. Midden in een polder van eindeloze hooilanden onder de blauwe hemel. De grootste blauwe hemel die je maar bedenken kunt. Ver weg gelegen, tussen de uitgestrekte dorpen Tienhoven en Noordeloos. We mochten daar op een hoekje van het hooiland van Goof Spek of Kees Versluis onze tent zetten. Welke van deze beide boeren, het waren beide buren, weet ik niet meer.

205. Die tent bestond uit een enorm groot bruin versleten dekzeil, dat zal wel van opa's firma zijn geweest, en wat takken die we van de wilgenbomen op de Noordeloosse kaai plunderden. Zo fabriceerden wij een ruim onderkomen. Van de plaatselijke koddebeier Hannes van Bruggen, die zich met recht onbezoldigd rijksveldwachter mocht noemen, voormalig befaamd stroper, die bijna aan het eind van de doodlopende Tiendweg woonde, huurde mijn vader voor ons een grote solide schouw. Een schouw is een langwerpig rechthoekig, open vaartuig, geheel vlak, met platte, iets toelopende voor- en achtersteven die voortgeduwd en gestuurd werd met een lange paal ook wel vaarboom genoemd.

206. Al gauw waren mijn broer André en vriend Koos Mesker bedreven stuurlieden die op de Grote en de Kleine Vliet en alle daarop uitkomende waterwegen hun kunsten vertoonden. Zo zwierven wij door de gehele polder. We maakten zelf ons eten klaar, visten, maakten een kampvuur, lichten fuiken van professionele vissers en andere stropers.

207. Een rivaliserend groepje sympathieke rotjongens uit de Vinkenbuurt en van de Achterweg had op enkele kilometers afstand ook hun bivak opgeslagen en deden hetzelfde. Al gauw werden we door een zekere Van Oord, een zoon van Klaas van Oord, de Meuzel, de eenarm, (God hebbe zijn ziel- *30 december 1870 – † 2 februari 1953) aangesproken op ons wangedrag, namelijk het stelen van vis. We trokken ons eerlijkste gezicht en verwezen naar 'die Vinkenbuurtfiguren' alsof dat, van huis uit, in oorsprong en in wezen dieven en rovers waren, die als net opgevoede jongens óns natuurlijk de schuld gaven.

208. Toen ik eens op de voorsteven van de schouw zat en hielp met een stok deze de goede richting te gaan sloeg ik door een stommigheid ruggelings over boord en dook met mijn kop diep in de zwarte modder. Dré, die de schouw duwde aarzelde geen moment de snelste manier te nemen om mij van de wisse verstikkingsdood te redden. De schouw gleed over mij heen. Dré greep, gebruik makende van de energie van de varende schouw mij resoluut bij mijn lurven en sleurde mij aan boord. Ik sta nu, bij het beschrijven daarvan, pas versteld van de enorme kracht en inzicht die hij gehad moet hebben om dit zo te doen. Ik zat helemaal onder de eeuwenoude modder. In het heldere water van de Kleine Vliet heb ik in mijn blootje die blubberige bagger van mijn bast geboend en al mijn kleren en beugels grondig uitgespoeld. Bij het kampvuur hebben ze, ze dat waren mijn mede kampbewoners maar geen bajesklanten, de uitgespoelde spullen goed gedroogd.

209. De volgende week vroeg mijn moeder wat er was gebeurd, al mij kleren stonken naar rook. Zij schrok zich alsnog te barsten, nee dat deed deze moeder niet, de schrik sloeg alsnog om haar hart, te meer daar ik een maand eerder ook al in een sloot terecht gekomen was. We hadden namelijk van een aantal voedselblikken van een of ander militair leger een vlot gebouwd. Bij de proefvaart ging er iets mis zodat ik in de sloot gleed; kan gebeuren. Ik heb toen ook al een poosje op mijn moeder in moeten praten, dat zij zich over mij geen zorgen moest maken, dat maakte haar en mijn leven alleen maar moeilijker. Mijn manier van voortbewegen bracht nu eenmaal extra spannende risico's met zich mee, niet normaal zeg. Wat ik nu op ga schrijven geeft wel de bedoeling weer, maar zeker niet de exact gebruikte woorden, want die weet ik niet meer. Het niet deemoedig aanvaarden van die door Haar Eigen God zelf verzonnen en door de Medemaker Der Mensen, de Duivel uitgevoerde zware straf zou mijn leven angstig en onleefbaar maken en dat verdomde ik, écht. Trouwens nu nog. Die beide onopgevoede vechtersbazen aan 'Gene Zijde' kunnen voor mijn part allebei dezelfde ongeglazuurde toiletpot op met hun religieuze geneuzel. 26 september 1945 werden in het kader van een geldzuivering alle Nederlandse bankbiljetten ongeldig verklaard, banktegoeden geblokkeerd en het bankgeheim opgeheven. Er moet een algehele bezitsregistratie komen (die er niet komt) en ontvangt iedere Nederlander, voor de boodschappen van de dan komende week, tien gulden aan nieuw papiergeld bij de inlevering van een oud tientje. Doordat ons gezin de meeste leden telde, was mijn vader een week lang de rijkste man van het dorp.

210. Zo dacht men zwarthandelaren en collaborateurs te kunnen traceren. Het werd duidelijk dat door de komende vermogensaanwasbelasting alles wat men sinds 1939, het begin van de oorlog, in vermogen was gestegen kwijt zou zijn, men beroofd zou worden. Tenzij men de dans kon ontspringen, hetgeen slechts een klein deel gelukte door onroerend goed met veel zwart geld te kopen. Omdat mijn opa kennelijk teveel geld had om deze monetaire operatie zonder al te veel schade te ondergaan stortte hij 2.000 gulden op mijn spaarrekening, wat destijds naar mijn begrip een compleet vermogen was. Zijn overige kleinkinderen waren niet kreupel dus kregen ze niks, eigen schuld dikke bult.

211. Op herhaald aandringende van mijn moeder ben ik hem hiervoor gaan bedanken, van harte ging dat niet vanwege de bij mij ingebouwde gêne. Het in ontvangst nemen van mijn dank ging niet door, opoe Ant mocht er niets van weten, denk ik zo. Mij werd bij voorbaat door mijn opa het zwijgen opgelegd. Het zal wel zo geweest zijn dat hij mijn aarzeling beter begreep dan ikzelf. Weet je, zo zijn opa's.

212. Over die geldsanering heb ik nog twee specifieke gebeurtenissen duidelijk onthouden. Het eerste: Op een gegeven moment kreeg mijn vader, in het kader van de vermogensaanwasbelasting een belastingcontroleur op bezoek. Hij liet aan mij, ondanks mijn jeugd en onervarenheid, deze persoon te woord te staan, hem van de nodige informatie voorzien en afspraken maken. Natuurlijk kwamen de spaarrekeningen van de kinderen ter tafel, niets geen bijzonders, behalve bij mijn spaarboekje. De controleur keek even verwonderd op en vroeg aan mij: 'hoe kom jij aan dat geld' met de nadruk op jij. Ik ben veel te open en te eerlijk opgevoed om als belastingconsulent altijd succesvol te kunnen fungeren, dus vertelde ik hem de gehele waarheid. Toch vroeg hij: 'Is het geen zwart geld van je vader?' (Hij had namelijk anonieme briefjes van dorpsgenoten, dat mijn vader zwarte handel in tabak gedaan zou hebben.) Ik zei: 'Nee, dat is het niet, zoals ik u al zei. Ik heb het van mijn opa gekregen omdat ik invalide ben.'

213. Over de behandeling van tabaksplanten en de handel in tabak heb ik hem een complete explicatie gegeven, vaders vakmanschap werd in een deel van de opbrengst, in natura uitbetaald, hij zag daar niets onoorbaars in; wie is 'hij'? Nou die belastingmeneer natuurlijk als vertegenwoordiger van onze godvergeten overheid. Met de opbrengst werd ruilhandel gedaan of gepleegd als u dit een leuker woord vindt.

214. Deze vermogensaanwasbelastingcontroleur was, evenals zijn collega's, opgeleid als een speurende Mechelse Herdershond om alle mensen die net als hij geen hoge functie hadden en min of meer onvermogend waren, elke vorm van vermogensaanwas afhandig te maken want de vermogensgroei die er was en zeker zou komen mocht alleen bij de elite terecht komen, dat kon zelfs een blinde zien.

215. Aan het eind van het controle-onderzoek kwamen we overeen dat de aanslag, die zou komen, Fl. 2.000,= zou bedragen. Zijn schattingen omtrent de totale kosten van de huishouding gedurende de gehele oorlog waren véél en véél te hoog en verminderde hij gedurende de bespreking successievelijk zodanig dat de uitkomst steeds kwam op het bedrag dat hij beoogde. En alhoewel ik argumenteerde voor wat ik waard was, onder andere dat mijn moeder tot half twee in de nacht sokken zat te stoppen en dat dit exemplarisch was hoe zuinig er alles aan toe ging; de man was niet te vermurwen, alhoewel hij inzag dat ik gelijk had, zo paardrijdend was hij toch wel, hij moest en zou die tweeduizend gulden inpikken.

216. Toen voelde ik voor het eerst en zeer duidelijk gelijk hebben is iets anders dan gelijk krijgen. Als ik met zijn eindvoorstel niet akkoord zou gaan dan werd de aanslag vele malen hoger en gezien zijn informatie (die anonieme verdachtmakingen) had ik geen poot om op te staan (doelende op mijn mismaakte onderdanen) bij de behandeling van mijn eventuele bezwaarschrift. De kunst is dan om niet uit je vel te springen en zulke minne grapjes volkomen te negeren, want ergens was het natuurlijk wel een woordgrapje en die hebben altijd voorrang zelfs bij het gebrek van een duidelijk zebrapad. Ik maakte de controleur er op attent, dat mijn vader geen cent had om dit te betalen. Zijn reactie was: 'Nou, dat betaald jij het toch.' weer met de nadruk op jij. Toen ik inzag dat dit een nazaat van een middeleeuwse beul was ben ik voor deze chantage gezwicht en voelde mij een waardeloze verrader van de Hoop op Eeuwig Licht; een soort eigentijdse Judas zonder zilverlingen, met tweeduizend guldens.

217. Hendrik Mattheus van Randwijck (1909-1966): 'Een volk dat voor tirannen zwicht zal meer dan lijf en goed verliezen dan dooft het licht.'

218. Jaren nadien zag ik het bedrag weer op mijn spaarrekening het was onderwijl gebruikt om voor de doorstart van de sigarenfabriek. Tot op de dag van vandaag heb ik een godsgruwelijke hekel aan de overheid en haar diensten, inzonderheid de belastingdienst. Ik geef meneer Faaj gelijk: 'Belastingen zijn nooit logisch'.

219. Tweede specifieke gebeurtenis: Ik heb slechts één mens gekend die deze geldzuivering aanvoelde komen op de manier zoals het zou gaan gebeuren, maar dit wijselijk voor zich zelve hield. Hij ging in de hongerwinter met een grote kaas naar de heer Inspecteur der Belastingen te Gorinchem en vertelde die functionaris dat hij jarenlang belasting ontdoken had, dat hij daarvan spijt had en nu graag zo snel mogelijk zijn verplichtingen wilde betalen. Omdat de belastingen over inkomsten waarover hij zou gejokt hebben gedeeltelijk verjaard was, de Inspecteur bracht hem zelf op dat idee en hielp hem ook nog bij het verschuiven van dat inkomen naar vroegere jaren, viel de directe schade ondanks de hoge boete nogal mee, bovendien betaalde hij de boete en de 'achterstallige' belasting met zwart geld. En, alhoewel hij in 1939 een zeer arm man was, liet hij in zijn belastingaangiften opnemen dat hij toen een vermogen had dat duidelijk groter was dan op 26 september 1945, zodat bij hem geen sprake was van vermogensaanwas maar van vermindering, dus kreeg hij geen aanslag vermogensaanwasbelasting en behield al het zwarte geld dat wit werd.

220. Omdat mijn ouders niet wisten wat ze met mij aan moesten, hebben ze Prof. Dr. Jan Waterink (Den Hulst (O.) 20-10-1890 - Amsterdam 29-11-1966) om raad gevraagd. Deze verwees hen naar het Psychologisch Bureau onder leiding van Dr. G. Ubbink, zie bijlage onder 4.

221. Op woensdag 29 mei 1946 ben ik voor de eerste keer bij de heer J.P.Faaj in Schoonhoven één uur les gaan nemen in boekhouden om het Praktijkexamen Boekhouden van de Stichting Nederlandse Associatie te kunnen behalen. De laatste wekelijkse les, de 34e, was op zaterdag 13 december 1947. Het lesgeld bedroeg *ƒ* 2,- per uur. Na het behalen van het beoogde diploma zou ik in staat zijn om geheel zelfstandig een boekhouding te voeren volgens de regels zoals zij door onze onbetrouwbare overheid zijn opgelegd aan eenvoudige mensen. Rijke burgers mogen naar eigen goeddunken wat aan rotzooien als ze het maar door een dikbetaalde accountant laten doen. De opleiding die al sinds 1941 wordt gegeven is kennelijk onder leiding van een of andere NSB-er ingevoerd, heeft het MBO niveau.

222. Er was één les die ik nooit zal vergeten. 'Belastingen zijn nooit logisch.' Dit was mijn eerste en belangrijkste les bij het vak belastingrecht. Mijn leraar liet mij deze (zijn) geloofsovertuiging, drie (3) maal herhalen en daarmede was de les, waarvoor ik op mijn éénpedaler ongeveer 20 kilometer moest fietsen binnen vijf minuten ten einde. Dit 'lesuur' werd niet in rekening gebracht. Faaj had kennelijk geen tijd of zin en was er op deze manier mooi vanaf.

223. In het gewone dagelijks leven was de heer Faaj kassier bij de Nutsspaarbank in Koestraat te Schoonhoven. Hij woonde met zijn gezin boven het kantoor van die bank. De Maatschappij tot Nut van 't Algemeen had naast het bankgebouw ook een zaal voor vergaderingen en dergelijke. 's Zaterdagsavonds werden daar tot vermaak van de jeugd nette films vertoond. Voor ons, wel even iets te christelijk opgevoed, was het streng verboden naar een film, het prentenboek van Den Duivel, te gaan zitten loeren. Omdat ik nu de weg wist ging ik toch, ja weer op die éénpedaler natuurlijk en later op de bromfiets. Soms met een vriend of vriendin, want zonden die je samen doet zijn zoeter, maar dat wist u al.

224. Om op mijn cursus Praktijkexamen Boekhouden terug te komen: de totale kosten aan reisgeld, schriften en boeken bedroegen *f* 49,995 ja, u ziet het goed op een halve cent na vijftig gulden, ongeacht het reeds vermelde lesgeld. Op dinsdag 16 en woensdag 17 december 1947 legde ik het praktijk-examen boekhouden af, onder examennummer 040020. De puntenlijst vermeldt: Boekhouden 8 (goed), Handelsrekenen 8 (goed) en Handels-en Wetskennis en Statistiek 6 (voldoende). Uitslag: geslaagd. 31 januari 1948 kreeg ik het vakdiploma van de Nederlandse Associatie voor Praktijkexamens.

225. Als een net opgevoed jongetje ben ik van mijn 12e tot mijn 16e vrijwel elke zondagmiddag keurig naar de knapenvereniging geweest. Het was een soort vóórafdeling van de (protestants-christelijke) jongelingsvereniging, afgekort tot JV. Van die JV ben ik vanaf mijn 16e lid van geweest tot ik mezelf door had. Dit soort geneuzel past helemaal niet bij mij. Ze (spreek uit: zù) dat zijn dan de Nederlands Hervormd Jongelingsverenigingen op Gereformeerde Grondslag hadden ook een nogal brallerig, zeverig Bondslied: 'De vaan ontplooid!' dat uit vijf coupletten bestond en krachtdadig en vol overtuiging op de wijs van 'Een vaste burcht.....' gezongen moet worden, anders geldt het niet.

226. De overigens sympathieke plaatselijke predikant, Cornelis (Kees/ voor de gemalenpoppenstrontfiguren onder ons 'Keessie') Graafland, (* Gouda, 20 augustus 1928 - † Gouda, 27 oktober 2004) die later hoogleraar in de geschiedenis van het protestantisme te Utrecht werd, riep mij ter verantwoording omdat ik niet meer op de JV vergaderingen verscheen, niet dat zulks een doodzonde is, maar toch lijkt het er een beetje op. Omdat hij aan mij wel merkte dat ik een anarchist in spe was liet hij het er maar bij zitten en was allang blij dat ik soms ter kerke toog om het restant van mijn afbrokkelende religieuze gezicht aan het volk Gods te laten zien.

227. Op de vergaderingen van zo 'n jongelingsvereniging begint men met beide oogjes dicht te bidden, door een der aanwezigen wordt hardop voorgegaan in gebed om tijdig het stopteken te kunnen geven en ook om het te leren. (Hardop bidden is een kunst die niet iedereen van Godswege gegeven is, stel je voor! Heel veel later hoorde ik van een zeer gelovige Termeijenaar dat mijn oudste broer, Gerrit de ouderling, zo mooi kon bidden, dan ben je wel even trots hè!) Dan bestudeerd men, al of niet onder leiding van een dominee, een stukje uit de heilige geschriften der joden en/of christenen. Bespreekt men bepaalde ontwikkelingen in de maatschappij. Leert men een klein beetje slecht discussiëren en stuntelig spreken in het openbaar en houdt een der leden een voordracht, een soort lezing ter inleiding van die discussie. Betaald men contributie. Spreekt een der aanwezige zo mogelijk luid en duidelijk een dankgebed tot zijn eigen god uit en gaat men dan tevreden of opgelucht huiswaarts. Zo die ellende zit er ook weer even op.

228. Ik heb vijf keer een referaat gehouden. Over geld, naar aanleiding van 1 Timotheüs 6:10 'Want de geldgierigheid is een wortel van alle kwaad'. (Ook nog even dit: Alhoewel ik de auteur van dit bijbeldeel niet bepaald sympathiek vind is dit een waarheid als een koe in dit koerijke land, bij de mammoetjagers zou het een waarheid als een mammoet zijn. Ik vind het onbegrijpelijk dat de voorgangers van alle mogelijke kerken, politieke partijen, sekten en dat soort clubjes hun leden en ledinnen niet veel meer op hun donder geven omdat zij deze wortels van het kwaad met hartstocht telen in alle akkers en moestuinen die ze maar vinden kunnen!) Over Richteren 9. Over De Kaapkolonie. Over De Verenigde Naties. Over het sprookje van Ali Hafed aan de Indus; bezit is diefstal.....van gemoedsrust. Dit sprookje staat nu 'op internet', niet dat ík het erop gezet heb, maar het staat er wel.

229. Voor ik het vergeet nog iets over mijn sombermannetje zijn. Remco Campert schreef in 1985 een novelle genaamd Sombermans actie. Ik zal een jaar of 15, 16, 17 geweest zijn, ik weet het niet precies meer, toen mijn moeder Mijntje tegen mij zei: 'Jij moet altijd lachen.' zonder enige verwijzing naar de betekenis van mijn voornaam. Waaruit ik en ieder ander de onheuse bewering zouden kunnen distilleren dat zij daarmee bedoelde dat ik een lachebekje zou zijn geweest. Mijn reactie was dus: 'Dat is helemaal niet waar.' Mijn moeder: 'Dat klopt, je doet het niet. Je zou het móéten doen. Want als je lacht kijk je nog maar gewoon.' Ik kan mij niet voorstellen dat zij deze zin afgesloten zou hebben met, de overigens volkomen terechte determinering van: 'ouwe sacherijn', een passende krachtterm of een leuk origineel vloekje. Hiermee wil ik ook aangeven dat wij hier een grens zien aan mijn voorstellingsvermogen. Deze grenspaal blijkt te bestaan uit de onversneden waarheid geen geweld aan te kunnen doen omdat de waarheid het op dat moment niet duldt.

230. Alhoewel mijn vader sigarenfabrikant was en zich letterlijk dood heeft gerookt, verbood hij al zijn kinderen te roken vóór hun 18e jaardag. Bij een of andere vergadering van de jongelingsvereniging vond ik het zo nodig om te roken. Ik wilde eindelijk ook wel eens één keertje voor vol worden aangezien. Voor die gelegenheid had ik een pakje Miss Blanche sigaretten gekocht, volgens de gebochelde Jantje Oosterom (bijnaam 'Trompie') de tabakswinkelier waren die het goedkoopst. Ik deelde daaruit royaal aan mijn medestinkers. Ik stak er een op en vond het niet lekker en niet leuk. Van de rook had ik geen last, daar was ik wel aan gewend want, zoals ik al schreef, mijn ouwe heer rookte als de hoogovens in vol bedrijf. Bij de derde sigaret werd ik zo verschrikkelijk misselijk dat ik heb staan kotsen als een gek en besmeurde daarmee ook enkele vergadergenoten. De consternatie en ellende die ik toen veroorzaakte hadden zo 'n invloed en in- en uitwerking op mijn tere zieltje dat ik nooit meer gerookt heb, niets, echt niets. Wel geroken, maar dat is wat anders.

231. Denkende aan 'Trompie' moet ik nu wel een klein verhaaltje vertellen. Hij was ook handelaar in nuchtere kalfjes, kippen en konijnen en dat soort kleine beesten. Hij stond eens in de deur van zijn winkel in de Fransestraat nummer 5 in Ameide. De ingang was drie treden hoger dan het trottoir. Aan de overkant van de straat liep Piet van der Leeden, bijgenaamd Pietje den Bijt, een mandenfabrikant van klein postuur. Nauwelijks 1 meter 50 of zo. Trompie, een enigszins leep persoon, dacht hem nog verder te verkleinen (kleineren noemt men zo iets) door de snerende opmerking: 'Piet, jij ben ook niet groot.' Piet pareerde hem gevat: 'Neen, maar wel goed recht!' Of hij zijn repliek afsloot met de woorden: 'le lijke ouwe rot bochel' is mij niet bekend, maar zou om de episode wat te kruiden best wel ruig, leuk en goed mogelijk zijn geweest. Trompie had, bij hoge uitzondering, eens geen weerwoord en dat vond hij niet leuk, maar ik nu wel.

232. Op een zonnige zaterdagmiddag, 13 maart 1948 ben ik voor de eerste keer bij de heer J. van Gelder te Utrecht één uur les gaan nemen in bedrijfsadministratie om het Praktijkexamen Moderne Bedrijfsadministratie van de Stichting Nederlandse Associatie te kunnen doen. Het lesgeld bedroeg *ƒ* 3,75 per uur en werd elke maand in contanten betaald. De opleiding heeft het HBO niveau. Hij woonde op nummer 70 van de Johann Sebastiaan Bachstraat in Utrecht (Oog in Al). Met zijn broer had hij een 'Handelswetenschappelijk Instituut' aan de Ganzenmarkt 26 te Utrecht. Ik ging elke zaterdagmiddag óf naar de Ganzenmarkt óf naar de Bachstraat. Er werd geen vakantie gehouden. Ik had er toen last van dat ik met de rekenkunst op een laag niveau ben blijven steken. Broer André heeft me toen algebrales gegeven. Het 'huiswerk' was echt heel, heel veel, noodzakelijk dat wel, ik vond het niet leuk. De totale studiekosten in 1948 bedroegen: Lesgeld *ƒ* 146,25. Boeken, bus, schriften, pennen en papier *ƒ* 119,15. Ik vind het nu na 66 jaar pas vervelend dat ik in 1949 niets over de gemaakte kosten heb opgeschreven. Maar ja, dat heb je met elk soort zonde, spijt komt altijd te laat, die luie donder.

233. Vermoedelijk betaalde ik toen alles zelf, voordien niet, en vond ik het toen niet nodig overbodige dingen te noteren en deze notities een mensenleeftijd lang te bewaren. Bij het doornemen van alle wel bewaarde aantekeningen en dat soort gesnor kom ik nog een lekker ingewikkelde opgave tegen over minimale-, normale- en maximale capaciteit en werkelijke productie, werkelijke- en standaardkosten en prijs-, efficiëntie- en bezettingsverschillen. Zowaar, ik zit te smullen, heerlijk!

234. Op dinsdag 13 en woensdag 14 december 1949 legde ik het praktijk-examen Moderne Bedrijfsadministratie af, onder examennummer M.40063. De puntenlijst vermeldt: Bedrijfseconomie 8 (goed), Bedrijfsadministratie 8 (goed), Bedrijfsstatistiek 6 (voldoende) en Belastingwetgeving en sociale verzekeringswetgeving 6 (voldoende). Uitslag: geslaagd. 31 januari 1950 kreeg ik het vakdiploma van de Nederlandse Associatie voor Praktijkexamen.

235. Naast mijn betrekking bij het administratiekantoor van Piet den Hartog hield ik voor de Firma C. van Gent & Zoon Mandenfabriek en Fruithandel te Ameide en Amsterdam, in de avonduren en op zaterdagen de boeken bij, berekende en betaalde het loon aan de werknemers, de mandenbreiers, en deed de nodige belastingaangiften. Op een bepaalde dag kwam meneer Loerds als belastingambtenaar de gedane belastingaangiften controleren aan de hand van alle boeken en bescheiden. Hij kwam op het afgesproken tijdstip te 9:00 uur. Om kwart over 9 had ik al ruzie met de man, terwijl ik toch wel een vredelievend mens ben. Hij maakte binnen tien minuten driemaal de opmerking ‘dat hij het niet vertrouwde’ en ‘waar is het zwarte geld’. Ik sta op mijn eigen standpunt dat als je als overheid zo gek bent je de belastingschuldigen zelf te laten bepalen hoeveel belasting zij willen betalen, door ze volledig te vertrouwen om de nodige aangiften of andere formulieren in te laten vullen, dat je dat vertrouwen niet mag en kan beschamen zonder geldige reden. En zeker niet binnen tien minuten drie maal zulke schandelijke uitlatingen te plegen. Het dikke tabellarische boek dat meneer Loerds voor zijn neus had, zo ’n heerlijk ouderwets zwaar geval met van die harde kartonnen kaften, klapte ik met zoveel mogelijk lawaai voor zijn neus dicht. Ik zei tegen hem: ‘Meneer Loerds omdat u mij geen vertrouwen geeft blijven voor u de boeken gesloten. Wat u zei is een schande voor de belastingdienst in het algemeen en voor de Inspectie der Belastingen te Gorinchem in het bijzonder.’

236. Ik ben toen stante pede naar zijn baas gegaan en heb mijn beklag gedaan. Dat kon toen nog, zonder afspraak zo maar binnen lopen en zonder kloppen om het effect te verhogen. Deze functionaris kon mijn betrekkelijk ruige handelswijze goed begrijpen, had daar zelfs enige schik in, alhoewel hij dat zoveel mogelijk verborg. Hij verdedigde meneer Loerds door te wijzen op diens ‘moeilijkheden in dit leven’ en dat ‘zulks toch wel veel verdriet voor de man meebracht’. Mijn verweer dat ik als min of meer invalide, als een aangeschoten hond, met de daarbij behorende ‘moeilijkheden in dit leven’ dit mij niet het recht gaf om andere mensen ‘sacherijnig te bejegenen noch ontoelaatbare uitingen te plegen’. Dit deed een grijns op ’s mans gelaat verschijnen. Hij gaf mij de verzekering dat alles goed zou komen en ik in alle rust naar Ameide kon wederkeren.

237. Deze aanpak van een onwillige, onredelijke en starre belastingambtenaar heb ik van mijn vader geleerd die een gemelijke dorpscommies, die de tabaksaccijnzen moest controleren, de toegang tot zijn bedrijf weigerde omdat hij de tabak, die op dat moment in een zeer delicate fase van de bereiding bevond niet dan met grote schade kon worden gewogen. Twee weken later belde meneer Loerds op om een nieuwe afspraak te maken en bood zijn excuses aan. Deze controle verliep snel, probleem- en kosteloos.

Derde cyclus

238. Terwijl ik dit na 63 jaar opschrijf, typen op het keyboard van mijn computer is voor mij identiek aan schrijven, denk ik dat ik mij door de huidige ‘moeilijkheden in dit leven’ niet moet laten beïnvloeden. Volgens Malou Vermeij uit Niersen, de wereldberoemde thuiszorgfiguur van de Firma Beers, werkelijk een schat van een meid, gebruik ik nogal eens de uitdrukking: ‘De Kunst is om niet sacherijnig te worden.’

239. Januari of Februari, daar wil ik vanaf zijn als aanvullende mededeling dat ik het tijdstip niet met zekerheid weet te bepalen, van het jaar 1952 ben ik met vijf, zes treden tegelijk van de trap gesprongen, zoals ik toen steeds deed als ik een verdieping lager wilde zijn, anders niet. Bij de landing onderaan de trap brak mijn linker beenbeugel waardoor mijn knie uit elkaar getrokken werd. Gadver, nu ik het opschrijf (typ) voel ik het weer en nogal heftig. Het zal wel ergens in mijn brein ook geknapt zijn. Ik was al ruim twintig jaar onder behandeling van de orthopedische specialisten van het Stads- en Academische Ziekenhuis, uitgezonderd operaties in de Adriaan Stichting te Hillegersberg. De huisarts verwees mij dus min of meer automatisch door naar dat instituut in Utrecht.

240. Op een gegeven datum moest ik daar ’s morgens om half negen zijn en volgens de strenge regels ‘niet te laat komen’. Na voor de zoveelste maal ingeschreven te zijn moest ik, bijna naakt, op een onderzoektafel gaan liggen wachten. Wachten, vijf minuten, tien minuten, een kwartier. Na ruim een half uur kwam Professor Lullemans met twee assistente(n/s) en een zeven- , acht- of negental studenten. Zonder enige vorm van begroeting of ander een nette inleiding begon hij over mij te praten op een manier die ik niet perfect kan omschrijven. De veearts die bij de buurman naar een ziek varken kwam kijken, sprak met meer respect over dat dier, dan die professor over zijn patiënt.

241. Na een minuut of zeven vertrok de stoet. Weer ruim een half uur wachten. Andermaal verscheen meneer DĖ professor met twee assistente(n/s) en een roedeltje studenten. Zonder enige vorm van begroeting of ander een nette inleiding begon hij over mij te praten op een manier die ik ook nu niet perfect kan omschrijven. De veearts die bij de buurman naar een ziek kalf komt kijken, sprak met meer respect over en tegen dat dier en haar moederkoe, dan die professor over mij. (Nu ik dit, met gemak opdiepend uit de kelder van mijn geheugen, opschrijf word ik weer pisnijdig, op het randje van vloeken.) Weer hetzelfde, na een minuut of zeven vertrok de stoet. Weer ruim een half uur wachten. Dit gezeur herhaalde zich vijf of zesmaal. Toen liet ik die professor duidelijk weten dat ik nu wel eens een keer wilde weten wat zijn remedie was. Hij gaf geen antwoord. Ik gaf hem in nette termen te kennen dat ik bij de volgende ronde wel een antwoord wilde. Toen ik dat niet kreeg ben ik nijdig en gefrustreerd weggegaan.

242. Onze wereldberoemde huisarts, dokter Nico Jesse verwees mij toen naar doctor Van Arkel, orthopedisch chirurg in het Diaconessenhuis te Utrecht. Deze heeft toen enkele rigoureuze herstel- en verbouwingen uitgevoerd aan mijn rottige onderstel, waarbij onder andere de linkerknie haar buigfunctie werd ontnomen en alle beugels die, tot dan toe, mijn lichaam van teen tot middenrif ondersteunden en beknelden vervielen als tegenprestatie voor de ontneming. Het voelde als een bevrijding na jaren en jaren van oorlog en onderdrukking. Wat mij van het verblijf in het Diaconessenhuis duidelijk is bijgebleven, dat ik heel veel (wens)kaarten van dorps- en streekgenoten ontvangen heb, niet alleen van mensen waar je mee omgaat, ook heel veel andere. Het was overstelpend en zelfs nu nog hartverwarmend.

243. Na mijn terugkeer uit het Diaconessenziekenhuis te Utrecht ben ik gaan werken bij een ander plaatselijk administratiekantoor namelijk dat van Nicolaas (Niek) de Kruyk geboren 3 mei 1923, zoon van Arie de Kruyk te Sluis, een gehucht in de gemeente Ameide. Daar was het soort werk gelijk aan de vorige baan. Bijna vier jaar bleef ik bij hem in loondienst tot en met 1955.

244. Nadat in 1952 de revalidatie succesvol was verlopen, kocht ik een bromfiets, eigenlijk een kleine motorfiets, een Cucciolo, 49 cc, het beest liep wel 90 km per uur. Een Italiaanse 4 takt kopklepper van het merk Ducati. Wilt U het prachtige geluid horen als de Cucciolo stationair draait? Ga naar: You Tube Ducati Cucciolo sound Rob Nobels IJmuiden. Het lijkt wel een Norton, prachtig!

245. Omdat ik in mijn vak ondertussen geheel zelfstandig opereerde, qua diploma hoger geklasseerd was dan de beide eigenaren van de twee reeds gevestigde plaatselijke administratiekantoren had ik een opkomend idee me zelfstandig te vestigen. Je hoeft zo iets maar één keer met een goede bekende onder geheimhouding te bespreken en middelerwijl weet het gehele dorp en de aangrenzend gemeenten veel meer en gedetailleerder dan jezelf wat je plannen zijn en wat er zal gaan gebeuren. Met oom Kees Terlouw (toen in het dorp gezien als een van de twee grootste zakenmannen ter wereld, de andere mondiale grootheid was Anton Kruyt de meelhandelaar) heb ik mijn plannen uitvoerig besproken, hij zou dit ook doen met zijn vriend Piet den Hartog, mijn eerste werkgever.

246. Zowel met Niek de Kruyk als met Piet den Hartog heb ik in al mijn naïviteit mijn plannen besproken, wat laat zien dat ik een veel te open mens ben. Ja zo 'n karaktertrek heb je nu eenmaal en raak je niet meer kwijt en voert in deze boze wereld vol met achterbakse figuren onherroepelijk tot armoede en, ware ik geen onverbeterlijke optimist, tot desillusie. Beide dorpse boefjes, na zo 'n zestig jaar kan ik ze (helaas) niet anders zien, kwamen met het idee om een maatschap met mij aan te gaan. Niek de Kruyk, die qua denkwijze een eeuw te laat geboren is, maar dat had ik toen nog niet in de smiezen, was duidelijk begeriger dan Piet den Hartog omdat hij banger was een deel van de dorpelingen tegen zich in te nemen en dat zou zijn honger naar politieke macht (AR/CDA) kunnen benadelen.

247. In 1953 kreeg ik weer eens een ongeluk, bijna had ik geschreven: bij wijze van ontspanning. Het was op de Lekdijk te Langerak (Z-H). Het woei hard. Doordat ik achterop de bromfiets ging zitten om zo weinig mogelijk wind te vangen, me daarbij stomweg niet realiserende dat de stabiliteit dan vele malen minder is dan bij het zitten op het daarvoor geëigende zadel is dit voor zo 'n licht motorfietsje zeer gevaarlijk, wat dus bleek. Met wat schaafwonden, een lichte hersenschudding, kapotte kleding en herstelbare schade aan de Cucciolo Ducati kwam ik er redelijk goed vanaf. Als je daar in geloofd, dan zou je het kunnen zien als een mislukte aanslag 'van Gene Zijde' om mij het lange moeilijke leven dat ik nog tientallen jaren zou moeten onderdaan te besparen. Een kwestie van mislukte barmhartigheid.

248. En altijd en overal, dwangmatig dus, waar het woord barmhartigheid valt of gebruikt wordt denk ik aan een bewoner van Samaria (of Midden-Palestina) ten tijde van Jezus en de gelijkenis (een parabel – een zinnebeeldig verhaal om een zedelijke waarheid aanschouwelijk te maken, met name die waarvan Jezus van Nazareth zich bediende bij de uiteenzetting van zijn filosofische ideeën) van de barmhartige Samaritaan (naar Lucas 10:30-37), iemand die zich over een medemens ontfermt zonder daartoe meer dan anderen geroepen te zijn.

249. In 1954 ben ik voor het eerst van mijn leven naar het theater geweest, tot ergernis, verdriet of een ander soortgelijk ongenoegen van mijn beide ouders die dit zagen als een grote stap op de weg naar mijn eeuwige verdoemenis. Tom Manders (Dorus) had in een kelder aan het Rembrandtplein in Amsterdam zijn theatertje 'Saint-Germain-des-Prés', een soort revue-café. Met en op kosten van Arie van Gent zijn we daar met een klein gezelschap geweest. Al met al was het bijzonder plezierig om even een volkomen andere sfeer in te ademen, te proeven.

250. Op donderdagavond, 15 december 1955 heb ik een lezing gehouden van bijna een uur (circa 5000 woorden) in de Christelijke School te Lexmond op uitnodiging van de CJBTB, de jongeren afdeling van de Christelijke Boeren- en Tuindersbond, afdeling Meerkerk over 'onze boekhouding'. Na de pauze heb ik wat vragen beantwoord en wat goeie raad gratis weggegeven. De gezagsgetrouwe figuur die ik daar door mijn opvoeding en werk uitstraalde is volkomen verdwenen mede door toedoen van alle toen bestaande politieke groeperingen. Ik zou deze daarom moeten prijzen. Juist! ƒ 0,0 of € 0,0 of te wel: ze zijn waardeloos. Zonde van het prijskaartje!

251. Zeven jaar, van begin 1956 tot en met 1962 was ik lid van de maatschap De Kruyk & Den Oudsten. Het administratiekantoor werd door Niek de Kruyk ingebracht voor veel te veel geld en hij bleek een heel min karakter te hebben. Hij bestal mij door een deel van het inkomen dat hij door arbeid verkreeg niet in te brengen. De afspraak was eerlijk delen naar rato van de gewerkte uren. Een andere gemenigheid die hij toepaste was het opwaarderen van dubieuze vorderingen, verliezen van vóór 1956 doorschuiven naar 1957 en latere jaren en bij de eindafrekening eind 1962 vorderingen te laag waarderen en te 'vergeten'.

252. Hij heeft nooit de gemaakte afspraken in een akte willen vastleggen zoals duidelijk vooraf was overeengekomen. Dat had ik, doordat ik opgevoed ben in niets anders dan met paradijselijke begrippen van absolute eerlijkheid, openheid en betrouwbaarheid en absolute rechtschapenheid veel te laat in de smiezen, tot ik er onbehoorlijk over struikelde. Wat ik mezelf natuurlijk wel aan moet rekenen. Kijk, als je in een drol trapt ga jezelf wel stinken, althans je klompen. Hij stak, toen ik in het Sanatorium lag, fl. 10.000 van de maatschappelijke winst in privé onroerend goed zonder daar ooit melding van te maken.

253. Hij had ook inkomsten uit arbeid (de basis van de maatschappelijke winstverdeling) die hij op zijn privérekening bij de Rabobank in de naburige gemeente Lexmond ontving, verzwegen. Min of meer toevallig vernam ik dat van een bevriende relatie in dat dorp die in het bestuur van die bank zat, een zekere Frans den Hartog (een niet bepaald ijverig figuur die deze luiheid een religieuze basis gaf met het aanhalen van Psalm 127 vers 2, dat Hij het Zijn beminden (als) in den slaap geeft. Hij vond het maar een achterbaks gedoe dat een Termeienaar (Iemand uit Termei = Ameide) in Lexmond óók een Boerenleenbankrekening had. Hij wilde van mij het naadje van de kous, het fijne van de zaak weten. Maar ik wist niets, niets van die kous en omdat ik erg netjes opgevoed ben óók niets van naadjes in dat soort kousen, als u begrijpt wat ik bedoel.

254. In 1956 kocht ik mijn eerste auto, van de Firma Hamoen en Pek (Firmanten respectievelijk genaamd Gerrit en Klaas), Lekdijk nummer 15 te Ameide. De plaatselijke politiefunctionaris Opperwachtmeester de Heer Stek, in de ogen van zijn dorpsgenoten een ijskonijn van een kerel, een scherpzinnig en rechtschapen persoon, hield steeds zijn ogen geloken bij het naderen van mijn voiture, een rode Renault Dauphine, waarmee ik mezelf chauffeuren leerde op afgelegen onverharde polderweggetjes en als ik wist dat de diender het dorp verlaten had, iets vrijmoediger op andere wegen. Ik heb één keer les gehad, van Aart van den Heuvel een aannemer uit Lexmond. Die vond het terecht onverantwoord dat ik zonder enige begeleiding in een stad zou gaan rijden. We zijn toen op een drukke dag kriskras door Utrecht gaan scheuren. De boeten die we riskeerden zou hij betalen omdat hij schik had in hele vertoning. Dat we naar Utrecht gingen komt omdat het Centraal Bureau voor Rijvaardigheidsbewijzen mijn woonplaats Tienhoven (Zuid-Holland) verwisseld hadden met Tienhoven (Utrecht). Ja het was bij het CBR toen ook al en nu nog steeds een rommeltje. Kunnen ze ook niks aan doen met zulke graaiende bestuurders. Ik moest dus in Utrecht examen afleggen. De examinator had al gauw door dat ik geen enkele rijles had gehad en vroeg toen naar mijn rijschool en liet mij dus zakken als een spreekwoordelijke baksteen, onder het begrijpelijke motto 'onvoldoende ervaring'.

255. Mijn tweede examen deed ik enkele weken later in Gorinchem, de examinator was de legendarische heer Gerrit Kikkert (* 19 september 1897, Den Burg - † 1 oktober 1974, Gorinchem) die deze functie als een vorm van bijverdienste uitoefende. Hij was een goede landmeter. Een chagrijn van een vent althans dat was de heersende mening over deze persoon. Ik denk echter dat het een enigszins introverte Zeeuw was, een ambtenaar zoals een ambtenaar moet zijn, niets meer, niets minder, onbesproken van levenswandel, recht door zee, trouw aan God, de Koning, het Vaderland en De Kerk omdat zijn broodwinning het dat gebood. Maar diep in zijn hart net als ik, een goddeloze, republikeinse anarchist. Kikkert keek vreemd op toen hij mij zonder begeleiding, zonder rijbewijs met een halfautomatische auto met ferlec-koppeling (een nieuwtje voor hem en zijn tijdgenoten) voor zag rijden. Omdat hij het voor geen meter vertrouwde gingen we eerst naar een groot open terrein waar bijna geen obstakels waren, ergens Buiten de Waterpoort. Hij liet mij meer dan een halfuur onafgebroken remproeven afleggen. Ik deed dat foutloos. Omdat de tijd voor het examen bijna verstreken was moesten we toch nog gauw even 'de Binnenstad' in. Hij liet merken dat hij haast had dus reed ik met iets hogere snelheid dan normaal. Op een gegeven moment, we reden op de Appeldijk langs de Linge en de Lingehaven, dook er van uit een zijstraatje, de Spaarpotsteeg, een veel te hard rijdende bromfiets. Ik knalde op mijn rem zodat de heer Kikkert met zijn kop/hoofd/harses/schedel hard tegen de vooruit sloeg. Het brommertje stoof lachende verder. 'Je ben geslaagd.' zei de examinator zonder ook maar één moment op de bult op zijn hoofd te letten.

256. Wat mij frappeerde, trouwens nu nog, de eerste de beste keer dat ik nadien de 'veldwachter' tegen kwam controleerde hij wel of ik een rijbewijs had en liet zich inlichten over de ferleckoppeling en feliciteerde mij, op een voor zijn manier van doen en leven bijzonder hartelijk.

257. In 1957 moest ik op een gegeven moment bij bakker Slob te Hoornaar zijn administratie en belastingzaken op orde brengen omdat hij over twee of drie weken belastingcontrole kreeg. Hij riep dus veel te laat hulp in. Hij had nog nooit iets opgeschreven en stond bij jan en alle man in het krijt. Hoe jammerlijk zijn financiële toestand was wist hij zelf niet, maar dat deerde de man niet. Zijn devies was 'Aardse schuld is geen schuld!'. Deze kreet zwiebert (mijn trillende persoonlijke variant van zwiebelt) nogal eens door mijn hoofd als ik van die merkwaardige ideeën van zogenaamde 'gelovigen' tegenkom. Hij was christelijke gereformeerd en meende daardoor boven de wet te staan. Daar hebben dat soort reli-figuren wel meer last van.

258. Hij, zijn zeer omvangrijke vrouw en zijn knecht waren gewoonweg dom, te dom om ook maar enige vorm van administratie te kunnen voeren. Dit zijn constateringen van feiten, geen verwijten want ik heb die mensen niet gemaakt. Omdat er in het bedrijf en de huishouding van deze personen verder niemand te vinden was dan de 16-jarige dienstbode Jacoba, die ook in de bakkerij en de winkel hand- en spandiensten verrichtte, werd zij aangesteld om de administratie bij te houden. In een strenge spoedcursus op enkele vrije zaterdagmiddagen heb ik haar het meest essentiële bijgebracht, het arme kind deed het perfect maar kreeg er geen cent extra voor.

259. Ruim 40 jaar later zou ik een Jacoba.2 een soort kopie van haar tegenkomen, ene Diana Habekotté, eenzelfde uitstraling, hulpvaardig, blijmoedig, ook dobberend in een zwaar geloof, een frisse boerenmeid. Qua instelling en voorkomen, ook met haar voorkomen, een nagenoeg identiek exemplaar. Jacoba haar ouders woonden in 't Beijerse een buurtschap in de noordwesthoek van Stolwijk, ze was dus Jacoba van Beieren. En zo kwam ik weer in de vaderlandse geschiedenis terecht.

260. De controlerend belastingambtenaar, overgevoelig voor het feit dat Slob een arm en gelovig bakkertje was, gaf mij toestemming winstberekeningen over de vier voorbije jaren met onbewezen, maar wel redelijke aannames te construeren. De man nam al mijn cijfers in zijn rapportage over alsof deze in zijn eigen brein waren ontsproten.

261. Terwijl ik dit verhaal zit te schrijven denk ik dat mijn medevennoot misbruik maakte van het feit dat hij bij onze zaak woonde. Alle nieuwe relaties die succesvol waren behandelde hijzelf, de arme sloebers zoals bakker Slob liet hij aan mij. Ik had dit destijds tijdig moeten onderkennen. Stom! En ik ben bang dat ik deze naïveteit nooit kwijt raak, ja soms éven maar dat telt niet.

262. Naïviteit sluit altijd in een min of meer ernstig gebrek aan kritiek op een ander en aan bewuste doordenking om er zelf 'beter' van te worden. 'Beter' in de zin van materiële winst en geen toestand met betrekking tot persoonlijke gezondheid of welbevinden in vergelijk tot een vorig moment of tijdvak, bijvoorbeeld een dag als gisteren.

263. In 1957 heb ik mijn gebit het laten vervalsen. Laten verkunstelen bij een erkend Hilversumse tandheelkundig specialist die zich met de orthodontie plicht-, gevoels- en bedrijfsmatig bezighield en dat, laat dat duidelijk zijn, voor zover het mijn aandeel daarin betreft voor 500 ouderwetse Nederlandse florijnen. Florijnen zijn guldens. Rijke guldens die verkwanseld zijn door Gerritje de Piranha, Willem Kok de bureaucraat bij uitstek en Ruud de kontknijper voor die waardeloze euro en ons slaafse nederland in een verachtelijke afhankelijke positie bracht. De grootste verrader in oorlogstijd had ons land geen groter schade kunnen berokkenen dan dit stelletje graaiende aartsboeven. Door en door verdorven booswichten. Ware ik rap van lijf en leden dan zouden dit soort mensen levenslang voor hun gezondheid, niet voor hun leven, moeten vrezen. Nu dus niet.

264. Van half januari 1958 tot en met 15 november 1958 woonde ik officieel in Laren (N-H) omdat ik gedurende die tijd opgenomen was in het Studenten Sanatorium, vanwege een longtuberculoze, een infectieziekte die ook wel tering wordt genoemd. Dat scheld zo lekker. Ik kan mij nog goed herinneren dat ik er met mijn Renault Dauphine heen reed. De auto parkeerde. Mijn koffer met kleding en wat persoonlijke spullen de ingangstrap op zeulde. Halverwege die trap werd dat koffertje mij als het ware uit mijn linkerhand gegrist. Waarom dat ding plots een tje achter zijn determinering kreeg is me nu nog niet duidelijk. Het kan zijn dat door de snelle verschijning van die blonde fraaie juffrouw, de receptioniste, ik een andere blik op verhoudingen in de kosmos kreeg. Enfin, in de ontvangsthal aangekomen stelde zij zich voor: 'Ik ben Cokke Kortsz, met tee-ès-zet. Ik zal U altijd helpen, ook als U het niet vraagt. Ik woon in Bussum, hier is mijn adres en telefoonnummer.' Een paar weken later stond zij, voor haar lol en ten gerieve van een aantal patiënten in diezelfde hal op een tafel te hoelahoepen van heb ik jou daar. Cokke kon meerdere hoepels tegelijkertijd draaiende houden, rond het middel, de nek, armen en voeten. Kortom en in het algemeen Cokke was zeer aantrekkelijk en volkomen knetter; heerlijk.

265. In mijn nakuur, de laatste maanden van mijn verblijf in Laren, gingen wij samen soms wat drinken in 'het theehuis van Tante Aaltje' en toerden wat rond in de omgeving en keuvelden dan over van alles en nog wat, het dringt nu pas duidelijk tot mij door dat zij daarvoor zoveel tijd vrij kon nemen. Ze vertelde onder andere, dat ze de pastoor bij het biechten belazerde met het het verhaaltje van snoep stelen en de moeite die ze daarvoor moest doen. De Kortsz-jes waren van huis uit nogal fijn katholiek dus ze moest minstens een keer per week haar zonden belijden. De week daarop biechten ze dat ze de vorige week gelogen had omdat ze niet durfde te zeggen dat ze gemasturbeerd had, wat mij als naïef gereformeerdebonds-jongetje bizar in de oren klonk. Cokke zei dat ze dan de meeste schik had om het rode hoofd van de pastoor die haar dan zo snel mogelijk de kerk uit schopte; figuurlijk gesproken. Een week later hoefde ze voor haar nette ouders niet meer te gaan biechten. Haar opzet was dus geslaagd.

266. Ook in het Studenten Sanatorium, evenals in alle andere zieken- en verpleeghuizen waarin ik ooit moest verblijven, had je geen enkele persoonlijke vrijheid. We waren bedlegerig dus we leefden in onze bedden als beesten in hun hol en dat op vierpersoonskamers, dat is toch niet gezond! Nooit was men alleen, tenzij men in een speciaal daarvoor gemaakte kleine cel ging urineren of defeceren, tegenwoordig noemen ze dat zeiken en poepen maar die woordkeus vind ik nog steeds ordinair. Een andere gelegenheid om zich af te zonderen om storende invloeden van de buitenwereld te ontgaan was er niet. Toch wil men beweren dat wij in een beschaafd land leven, ammehoela! Voor de Belgen onder ons: Dag Jan! Evenals zeven jaar eerder in het Diaconessenhuis kreeg ik in het Studenten Sanatorium heel veel kaarten van dorps- en streekgenoten, niet alleen van mensen waar je mee omgaat, ook van anderen. Zoiets was, is en blijft hartverwarmend.

267. Om ons verdriet te verdrinken en de kuur als synoniem van geneeswijze of therapie door deze prettige sabotage wat te verlengen hadden wij, de gezamenlijke patiënten, een streng verboden 'Jeneverfonds' wat in de 'nakuur' wel eens tot uitspattingen leidde. Bijvoorbeeld de nachtzuster Van Gorp (ze was klein van gestalte dus noemden iedereen haar Gorpje, alsof het een guppie op pootjes was) in de keuken opsluiten zodat zij onze overmatige alcoholinname niet kon zien, want zoiets moest zij wel aan Hoofdzuster Keemink rapporteren.

268. Er werd bijna elke week wel een of ander evenement georganiseerd om wat leven in de brouwerij te brengen en ter verheffing van ons, het geestelijke plebs. Zo traden om er enkele te noemen op: De toneelgroep van oud-studenten. De Hilversumse Cantate Vereniging met J.S.Bach's Cantate nummer 38: 'Aus tiefer Not schrei ich zu dir'; ook niet bepaald het vrolijkste lied! Een optreden van Wim Kan en Corrie Vonk die zich dan het ABC Cabaret noemden. Een Yoga-lezing door Dr. Polderman, niet te verwarren met de tientallen jaren later optredende Katinka Polderman. Een dominee of een pastoor, die dan als travestieten in een jurk optraden in de vorm van een kerkdienst, voor hun eigen congregatieleden en andere belangstellenden. De Gemengde Zangvereniging 'Amsterdam' met prachtige stukjes van wel een dozijn bekende componisten. En nog vele anderen. Er ging een ongekende 'wereldse' wereld voor mij open. In feite bestond destijds het 'kuren' uit eindeloos rusten, nou dáár is werkelijk geen lol aan te beleven, wel aan de volgende 276 woorden.

269. Ik heb in het Studenten Sanatorium er voor het eerst van mijn leven in bed gelegen naast een professionele prostituee. Een mooie meid. Het was tijdens zo 'n wekelijks evenement dat alle patiënten, die niet uit hun bed mochten, met ledikant en al naar de grote zaal werden gebracht. Mijn legerstede werd toevallig naast het hare geparkeerd. Omdat het een net studentengebeuren is stel je jezelf voor, praat over van alles en nog wat en vraag je automatisch naar studierichting, universiteit, 'wat wil je worden' en 'wie ben jij' en dat soort triviale zaken, maar dan in volwassen termen. Dat zou u ook doen, toch? Zij zei zonder blikken of blozen dat ze zich op een universiteit als rechtenstudent had laten inschrijven om zich zo met recht en reden 'studente' te kunnen noemen, wat het altijd 'goed deed' in haar vak omdat het talloze schuinsmarcheerders suggereerde dat ze bij een slim hoertje wel geen soa zouden oplopen en het woord 'rechtenstudent' ook lekker bepaalde een zekerheid bood. Ze deed niets meer aan studie, met haar acht jaar gymnasium had ze wel meer dan genoeg geleerd. Het volkomen onnodig doubleren van de laatste twee klassen vond zij een vorm van effectieve gratis 'vakantie' waarin ze naar andermans lusten kon 'werken'. Ze was nu een onafhankelijk meisje van plezier, omdat ze het plezierig vond en het heel veel geld genereerde in alle mogelijke valuta als je de cliënt zowel wat betreft vermogen en inkomen als haalbaar bronstniveau goed taxeerde (hoe gek kan je ze maken) en vakkundig uitbuitte. Het woord uitbuiten heeft ze niet gebruikt maar het juiste synoniem kan ik mij nu niet herinneren. Morgen misschien wel. Bedoelde 276 woorden zijn nu voorbij. Vind U dat jammer?

270. De patiënten, nagenoeg allemaal studenten, hadden ook een soort veredeld schoolkrantje, de ‘Paskwil’, de naam was afgeleid van ‘PAS ik wil het!’. Omdat bijna iedereen als medicijn PAS voorgeschreven kreeg. Para-AminoSalicylzuur was toen één van de toegepaste geneesmiddelen tegen tuberculose. Paskwil moet men natuurlijk ook letterlijk vertalen in belachelijke, dwaze vertoning. Ik heb wat poëzie in ‘Paskwil’ gepubliceerd. Doe je zoiets dan heb je het volgende uur al ‘fans’ die de eerstkomende dagen bij je bed staan te ouwehoeren. Dit is volgens de voorschriften streng verboden is maar wel erg gezellig. Bedoelde poëzie is later in ‘Als Woorden Zingen’ opgenomen. Om u enig inzicht geven in mijn zielenroerselen, emoties, strevingen en dat soort enge dingen zal ik ze onverkort opnemen in dit geschrift.

271. Het was in de ´nakuur´ vrijdags de gewoonte het typische ´instellingenvoer´ de meestal niet bepaald smaakvolle maaltijden te vervangen door Chinees of Indonesisch eten van restaurant ‘Slamat’. Met aanwijzingen van een oud-Indiëganger heb ik daar de Chinees-Indische keuken leren waarderen voor wat ze met al haar heerlijkheden waard is.

272. Mijn hoog geëerde grootvader Gerrit Comelis Terlouw (geboren op 7 februari 1872, leefde zijn eigen leven tot zijn lijden over was op 31 oktober 1960) die hoewel klein van postuur zijnde kortweg De Grote GCT genoemd werd, althans door mijn oudere broers in de jaren dertig van de vorige eeuw. Opa zei eens tegen mij dat het grootste leed van de wereld nooit langer duurde dan één eeuw. Daarmee wilde hij aangeven dat aan alle ellende een eind komt, ook aan die van mij, maar dat het wel eens lang kan duren. Verdomd lang zal hij niet gezegd hebben want hij was de vader van mijn moeder, trouwens hij was ook nog diaken en dan doe je zoiets niet, al zou het soms wel willen. De context waarin hij dit zei is mij helaas niet bijgebleven. In zijn tijd, alsof hij iets over die tijd te zeggen had, waarin ik ook een poosje geleefd heb maar ook niets te vertellen had, werd bijna niemand honderd jaar.

273. Hij had gelijk want menselijk leed is altijd aan een bepaalde persoon gekoppeld, gewoonlijk samen met anderen. Deze lijdende(n) wordt (worden) bij het overlijden uit haar, zijn of hun lijden verlost van de aan ons onweerstaanbaar opgedrongen en soms, bijna had ik geschreven veelal, rottige manier van existeren. Overlijden betekent dus het lijden is over, een nare bijkomstigheid is dat dan de lol ook over is, maar van overlollen heb ik nooit iemand horen spreken of schrijven, uitgezonderd mezelf.

274. Een andere voor mij zeer kenmerkende uitspraak van hem in juli 1952, toen hij 80 jaar oud was en van mijn broer Cor (vernoemd naar opa's zoon, ome Kees) hoorde dat deze zou gaan trouwen met Annie Verheij, namelijk deze: ‘Het is helemaal geen kunst van een liefje te houden, maar van een ondeugende vrouw, dat is moeilijk!’ Hij sprak uit ervaring, hij is namelijk twee keer getrouwd, de eerste keer met Dina Zijderveld (*Leerbroek 14 april 1873 – † Ameide 4 februari 1901) de tweede keer op 27 Maart 1903 met Annigje van Middelkoop (*Tienhoven 13 juni 1871 – † Ameide 24 maart 1950) en wilde deze levenswijsheid aan zijn kleinzoon meegeven omdat hij een vermoeden had. Maar welk vermoeden heeft hij nooit gezegd omdat hij ook wel wist dat een mens in bepaalde omstandigheden voor geen redelijk argument vatbaar is, zelfs niet als het er van je meerdere meerdere zijn. (Van twee van die meerdere zo vlak bij elkaar, met volkomen verschillende betekenissen kan ik echt stil en gelukkig, in homoniemen mate genieten.)

275. Op 1 april 1962 is mijn moeder (Willemijntje (Mijntje) Terlouw * 8 september 1896) gestorven aan een zeer pijnlijke leverkanker. Zij wilde geen zerk op haar graf onder het motto ‘hier is Hét niet.’ Ze vonden het natuurlijk ook zonde van het geld. Haar leven werd, naar mijn gevoel, gekenschetst door armoede en in betere tijden daaraan grenzende soberheid. Toen het financieel goed mogelijk was een wasmachine te kopen stond zij er op dat niet te doen. Zij bleef met een aan nukkigheid grenzende volharding de was handmatig behandelen, dit deed en doet me denken aan ‘zelfkastijding’ een mismaakte vorm van godsdienstijver.

276. Mijn broer André maakte mij er op attent, dat zij ook nooit fietste, al zou ze dat gekund hebben. Lopenderwijs kon zij elk doel in haar belevingswereld bereiken. Behalve als zij naar haar tante Klosje (Klaasje van Zessen-Terlouw *Ameide 17 oktober 1862) in Rotterdam ging, dan voer zij met de Lekboot mee.

277. Mijn moeders Moederdagen. De uitkomst van die berekening mag ik u gerust onthouden maar dat hoeft niet. Mijn moeder is tot en met haar sterfdag van haar elf zelf gebaarde kinderen 133.630 dagen moeder geweest. Dat is ongeveer het aantal dagen van een jaar in het kwadraat dat is namelijk 133.407. Dit grenst aan of is kabbalistiek, dat is een Misjnaïsch Hebreeuws religieus cijfergeleuter. Daarbij kijkt men ook niet op een procentje meer of minder en waarom zouden ze ook, er zijn procenten zat. In het door mij berekende verschil van 223 dagen is de afwijking slechts 0,00166878-ste deel oftewel 0,167157 procent. Als getroebleerd beoefenaar van de kabbala te verwaarlozen, tenzij men graag voor een met creosoot geïmpregneerde biels wil spelen, graag dwars ligt, of legt als men daarmee bezig is. Ik geniet nu in heftige mate door het op- of neerschrijven van deze alinea, die voor een normaal mens onzin kan zijn.

278. Over wat men als normaal mens en eventueel als een gelovig christenmens behoort te doen hoeft men niets af te spreken, men doet het gewoon. Een der assistenten van de maatschap, een zekere Betsy Lakerveld, voerde de loonadministratie voor de cliënten bijna geheel zelfstandig uit, om nog meer profijt van haar inzet te hebben vroeg ik haar nog een aanvullende cursus loonadministratie te volgen zodat zij geheel zelfstandig kon functioneren, de kosten daarvan zouden wij als werkgever geheel voor onze rekening nemen. Dat was een trap op die dikke pik van meneer de CDA-wethouder, mijn collega/maat in de maatschap De Kruyk & Den Oudsten. Hij zei dat dit geen afspraak was en wilde niet dat de kosten ten laste der maatschap zouden komen. Met redelijke argumenten dat de revenuen ook ten gunste dier maatschap zouden komen en dat het eigenlijk niets anders was dan een kwestie van christelijke burgerplicht en goed fatsoen om je medewerkers te stimuleren zich te ontwikkelen had hij niets, maar dan ook niets te maken en liet mij alle kosten betalen, daar ben je tenslotte zoals hij een CDA'er voor, toch?

279. Een andere bedrieglijke daad van die Niek de Kruyk was dat hij misbruik van zijn wethouderschap maakte. Er moest een terrein voor huisvesting bouwrijp gemaakt worden, uiteraard met een bruikbaar wegenplan. Eigenaren van percelen die aan deze wegen kwamen te liggen werden getroffen door een verzonnen maatregel om degene die op die stukjes grond wat wilden bouwen aan te slaan voor ongeveer duizend gulden per strekkende meter. Dat drukte de prijzen van die terreintjes enorm. Reden voor meneer de wethouder zelf enkele percelen tegen een te lage prijs te kopen, een paar jaar te wachten en dan die maatregel op te heffen waardoor de prijs weer omhoog schoot en hij zonder risico de onbelaste winst kon incasseren. En zo kan ik nog wel even doorgaan. Achteraf vraag ik mij herhaalde malen af hoe ik met zo ’n laag persoon, die vol rottigheid zat, heb kunnen samenwerken, dat neem ik mezelf wel behoorlijk kwalijk. Natuurlijk, er waren motieven meer dan genoeg, maar toch zal gemakzucht gekoppeld aan het ingebed zijn in zo ’n verstarde, duffe omgeving wel oorzaken zijn, de hoofdoorzaak is dat het gewoon niet in mijn naïeve hoofd opkwam dat een ‘christen’ een onmens kon zijn.

280. Nadat ik uit zeer betrouwbare bron, namelijk van Job Rietveld de ouderling, naar mijn mening een van de weinige rechtschapen lieden in het dorp, vernam dat Niek de Kruyk van de plaatselijke predikant der Nederlands Hervormde Kerk, dominee Dr. Sijtse Meijers, een zeer ernstige waarschuwing had gekregen om geen roddels meer over mij te verspreiden en verdere achterklap achterwege te laten, heb ik besloten om per 1 januari 1963 de maatschap op te zeggen en tijdelijk vanuit mijn ouderlijke woning zelfstandig te gaan werken.

Zelfstandig Accountant

281. Met een aantal relaties waarvan ik wist dat zij bij een eventuele scheiding der maatschap mijn klanten zouden worden heb ik dit besproken, zij waren daarover zonder enige uitzondering enthousiast.

282. Van 19 maart 1963 tot 19 maart 1974 was mijn kantoor gevestigd in Gouda, aan de Fluwelensingel op nummer 39. Vanuit dit pand beoefende ik mijn vak als accountant. Accountants moeten overal verstand van hebben als ze niet gespecialiseerd zijn en dat zijn de meeste ook niet.

283. De vierde cyclus is begonnen op 31 januari 1962 toen mijn jongste broer (Niek) trouwde met de oudste zus (Willy) van Cornelia Maria (Corrie) van der Hek (*16 Mei 1943) een zeer slanke fraaie slagersdochter die min of meer toevallig mijn tafeldame was bij het diner dat toen door de ouders van de bruid werd gegeven. Vier en een halfjaar eerder vroeg zij op de Tienhovense Dijk op een zonnige zondagmiddag of ze mee mocht rijden in mijn toen nieuwe autootje. Om twee redenen heb ik dat verzoek toen niet ingewilligd.

284. Wij, mijn tafeldame en ik, trouwden 19 maart 1963 met elkaar en verhuisden die zelfde dag naar Gouda, Wim werd geboren op zondag, 8 september 1963 en Arianne op donderdag, 1 april 1965, drie hoogtepunten in één zin, wie doet me dat na! In de eerste week dat ik in Gouda woonde nam ik mij al voor om niet in die stinkstad te blijven wonen. Gouda stonk, vooral door de daar gevestigde kaarsenfabriek. De overheersende windrichting in ons land is zuidwest. De kaarsenfabriek Gouda-Apollo lag precies te zuidwesten van ons huis. Nou ja zo ongeveer precies. Begin 1963 heb ik dit pand gekocht, een solide bouwsel van even voor de eerste wereldoorlog, gebouwd in de tuin van het aanpalende herenhuis, voor de dochter des huizes om haar in de smiezen te kunnen houden. Aan zo 'n deftige singel noemt men een huis of woning geen woning of huis maar 'een pand' waarom en waardoor dat weet ik niet. Aanvankelijk oefende ik in de serre van dit huis mijn beroep als accountant uit, later vanuit een vertrek op de eerste verdieping.

285. Alvorens dit huis te betrekken moest er wel wat achterstallig onderhoud gepleegd worden. Dit werd vakkundig en voor een heel zacht prijsje uitgevoerd onder leiding van Leen de Boom, een vakkundig meewerkende uitvoerder bij het aannemersbedrijf van mijn cliënt de firma Gebrs. van den Berg, Graafdijk 7 te Lopik. Een der voordelen daarbij was dat ik de kosten niet hoefde te betalen omdat ik mijn declaratie voor dat bedrijf verminderde en dat bracht ook nog eens een belastingontwijking à la 'Het Huis van Oranje' met zich, want laten we wel wezen 'ZIJ' hebben het van mij geleerd en ik ben er nooit voor betaald. (¥) Dat lijkt natuurlijk nergens op want het deugt voor geen meter.

286. Voor 1960 zou ik dit niet gedaan hebben. Niet dat ik 'bekeerd ben (geworden)', ik heb toen ingezien dat de regering er helemaal niet was, is en zijn zal voor de 'onderlaag' in de maatschappij maar deze, waar mogelijk, onderdrukt en uitmergelt edoch zich wel inzet voor de aan aardse goederen rijk gezegenden en dat soort inhalige primaten en hun familie. Ik moet mijn neiging de vorige zin te beëindigen met een zeer grove uitdrukking krachtig dempen.

287. Toen ik later op de eerste verdieping een vertrek als kantoor liet inrichtten heeft de firma J. de Rie & Zonen, aannemersbedrijf, Lopikerweg Oost 90 te Lopik dit gefikst. Een der voordelen daarbij was dat ik de kosten niet hoefde te betalen omdat ik mijn declaratie voor dat bedrijf verminderde en dat bracht ook nog eens een belastingvermindering met zich. Dat lijkt natuurlijk nergens op want het deugt voor geen meter. Voor 1960 zou ik dit niet gedaan hebben. Nadien heb ik ingezien dat de regering er helemaal niet was, is en zijn zal voor de 'onderlaag' in de maatschappij en deze, waar mogelijk, onderdrukt maar zich wel inzet voor de aan aardse goederen rijk gezegenden hun familie en relaties.

288. Leen de Boom een bouwvakker, genoemd in een der vorige alinea's dreef met zijn ijverige gade (ik weet niet meer hoe ze heet, maar laten we haar hier maar even Truus noemen, maar ze zal wel Jannie geheten hebben, welke naam eerst bij de derde correctie boven kwam drijven) in hun vrije tijd een handeltje aan de IJsseldijk te Gouderak in van alles en nog wat waar zij winst in zagen, onder andere in aardappelen geteeld door zijn familie 'van de Zeeuwse eilanden' (Leens moeder kwam in de crises van 1929-1939 op enig moment van die eilanden).

289. En die aardappelen zijn absoluut de allerbeste van de hele wereld dat weet iedereen in de aardappelhandel. Hij leverde ons dus ook de wintervoorraad die in de kelder werd opgeslagen. Zijn 'handel' was veel meer dan wat hij terloops tegen mij zei. Op een gegeven moment 'kreeg' hij belastingcontrole. Hij had nooit ofte nimmer enige boekhouding bijgehouden en ook geen enkele belastingaangifte gedaan. Ik maakte aan de hand van zijn huidige vermogenspositie en die van vijf jaar eerder een aantal leuke berekeningen waarmee ik de belasting ambtenaar ontving. Deze persoon (ik weet niet meer hoe hij heet, maar laten we hem hier maar even Hofstede of Dorpstuin noemen) had van Graafland, een hoofdambtenaar der invoerrechten en accijnzen, een volle neef van Professor 'Keessie' Graafland, al vernomen wat voor een soort persoon ik was, kennelijk leden van eenzelfde kerkelijke groepering. Bonders dus. De controle verliep zoals ik gehoopt had. Bij het eindgesprek met Jannie en Leen, zo rond theetijd, vroeg Hofstede 'terloops' naar de spaarbankboekjes der vier kinderen.

290. Ik had dit ook al enkele malen gedaan maar kreeg steeds te horen 'dat deze er niet zijn'. Meneer Hofstede kreeg ze echter direct alle zestien (16!) zonder enige aarzeling of terughoudendheid ter inzake. Om de bedragen per bank te verminderen, niemand, ook die banken niet, hoefde te weten hoe rijk ze waren, had Truus het saldo van elk der kinderen verspreidt over een viertal banken. Ik stond er zodanig verbluft naar te kijken dat meneer Hofstede zonder meer aannam dat ik van al dat kinderenspaargeldgedoe niets wist. O, hoe graag zou ik schrijven 'er geen reet van afwist' maar dat kan ik natuurlijk niet doen, want het verhaal moet natuurlijk wel erg netjes blijven met zo'n Bonder in de buurt.

291. Enkele weken later ging meneer Hofstede in zijn vrije tijd naar de Familie De Boom om nog iets te vragen en heeft toen beide echtelieden ernstig terecht gewezen omdat ze mijn zeer goede naam die ik bij de belastingdienst had in de waagschaal hadden gesteld en hij verplichtte hen om mij hun welgemeende excuses aan te bieden. Overigens rapporteerde Hofstede aan zijn superieuren op een zodanige wijze, dat er slechts een kleine boete werd gegeven; wat met zich meebracht dat al het zwarte geld in één klap werd witgewassen.

292. Dinsdag, 19 Maart 1963 ben ik in Ameide getrouwd en mijn Taex natuurlijk ook, zoals hiervoor alreeds vermeldt. 'Onze' predikant, dominee Dr. Sijtse Meijers (* 24 april 1928 – † 19 Maart 2013), zeer hoog op de ranglijst der gereformeerde bond dominees, huisvriend van mijn oudste broer Gerrit, nam de kerkelijke bevestiging daarvan voor zijn rekening met een preek over Galaten 6 vers 2: 'Verdraagt elkanders moeilijkheden (volgens de Nieuwe Vertaling), verdraagt elkaars rotstreken (IdO) of Draagt elkanders lasten (zoals de Statenvertaling dit weergeeft), zó zult gij de wet van Christus vervullen'. (Met liefhebben voldoen we de wet van Jezus Christus. – Volgens degene die het weten kunnen.) Dominee Meijers deed eerst bij mij nog een vergeefse poging om ons huwelijk in Gouda kerkelijk te laten bevestigen om Ameide en Tienhoven, zichzelf, de Gereformeerdebond en zijn kerkenraad te verlossen van zo'n bandeloos stel, omdat het een 'moetje' was. De bruid was drie maanden zwanger, hetgeen hij mij verweet.

293. Ik heb hem uitgedaagd om passages in zijn heilige geschriften te noemen waarin staat dat zulks verboden is. Ik kon hem wel teksten noemen waarin het tegendeel staat. Genesis 1 vers 28 en 9 vers 1. En in Jeremia 28 vers 6 wordt ook de volgorde van bezwangeren en trouwen niet expliciet voorgeschreven. Toen kwam hij met het argument dat de overheid dit zo wou, hij bedoelde natuurlijk 'de kerkelijke overheid' maar zei dat niet dus ik wilde het begrijpen als 'de wereldlijke overheid'. 'Krek, nou heb ik je vader' dacht ik. Ik pareerde hem, met de in zijn blinde zielsoogjes rotopmerking: 'En hoe moet het dan als ik bij de belastingaangifte van uw inkomen de ontvangen preekvergoedingen van andere gemeenten 'maar moet vergeten'?' Einde discussie. Overigens had dominee Meijers een oprechte en met religieuze maatstaven gemeten een terechte bewondering voor de serene godvrezendheid (devotie) van mijn moeder.

294. Omdat ons huwelijk 'gedwongen' was kreeg ik, zoals omschreven, namens de Nederlands Hervormde Kerk te Ameide & Tienhoven van hun geestelijk leider op mijn donder, zoals u zojuist las. Om hier op een enigszins eigenzinnige wijze te reageren heb ik, toen ik nog best wel een beetje gelovig was, op het officiële schriftelijke rondschrijven onder meer de volgende tekst opgenomen: 'Naar het welbehagen van God, onze schepper, heeft Hij ons, als met zijn hand, gebracht tot het Huwelijk'. Met andere woorden: Ies den Oudsten is niet de oorzaak maar OLH, Onze Lieve Heer himself. Kijk, wie doe je dán wat?

295. Over dat huwelijk heb ik nu zeer tegenstrijdige gevoelens en gedachten. Als ik 'het' niet gedaan had, ik ben namelijk zeer ernstig gewaarschuwd door haar ouders, inzonderheid door haar moeder, haar derde dochter zou een zeer ontrouw karakter hebben, een 'vlinder zijn die zomaar wegvloog' en 'een gat in haar hand hebben', wat ook gebleken is. Maar ja hoor, door hormonale driften gedreven is men voor zulk soort goede raad zo doof als een kwartel. Kwartels zijn tot de landhoenders behorende trekvogels met in hoofdzaak bruine veren en horen mensentaal wel maar begrijpen er niets van, hebben ze nooit gekund, zijn dus doof voor mensen, onder elkaar hebben die beesten die beperkingen niet. In Friesland hebben de kwartels hun menselijke doofheidsfunctie overgedragen aan eksters en in andere taalgebieden weer aan andere vogels. Men moet tenslotte ook als rare vogel wat kunnen delegeren. Deze laatste opmerking is bedoeld voor hen die in een organisatie wat te betekenen hebben, althans dat denken.

296. Als ik niet met deze vrouw getrouwd zou zijn geweest dan had ik wel het meest positieve in mijn bestaan gemist, te weten: Willem, Arianne en Isabel. De echtelijke liefde is veranderd in haat. Daar heb ik op donderdag 15 maart 2012 te 11 uur 40 van Ellis K. Kooistra (*2 december 1984) in een zeer indringend gesprek enorm voor op mijn donder gekregen en de opdracht deze en alle andere soorten haat uit mijn brein en mijn leven te bannen. Het is oerstom om met zoveel vergif in je lijf rond te blijven lopen. De enige manier van haatbestrijding zou zijn: lief zijn voor jezelf.

297. Van mijn trouwdag herinner ik mij (bitter?) weinig. Wel dat de Burgerlijk ambtenaar zo onbeleefd was een bescheiden verzoek van mij, om de toespraak zo kort mogelijk te houden, op een bijna honende wijze wereldkundig maakte en dat de grootste hypocriet van mijn geboortedorp ook kwam feliciteren. Hij meende er geen barst van maar deed het 'voor het oog van het kerkvolk'. Ik had toen niet de moed hem met smalende en smadende termen de deur te wijzen, ja ik heb soms echt veel last van mijn beschroomdheid en (veel te?) nette opvoeding. Er kwamen talloze dorpsbewoners naar de Dam bij het Stadhuis om het bruidspaar, die ouwe kreupele met het jonge mooie mokkeltje, te zien. Ik heb een foto van die mensenmenigte op de Dam en ben daar blij mee. Weet je, er staan nogal wat sympathieke personen op en dat is leuk, dat is heel leuk!

298. Ameide is een stad, heeft dus een Stadhuis en uiteraard stadsrechten en laat zich helaas, helaas behandelen als een uithoek van de nieuwe gemeente Zederik. Dat deze gemeente geen Ameide genoemd is een grof schandaal!

299. Wat ik mij ook kan herinneren is dat Jan Jacob van Solingen uit Lopikerkapel als bruidschauffeur in zijn protserige witte Chevrolet, een Amerikaanse slee, fungeerde. Het is slecht afgelopen met die jongen.

300. Zondag, 8 september 1963 is zoon Willem geboren. En alhoewel ik beperkt ben in mijn bewegingen, heb ik staan dansen voor zijn wieg!

301. Om het jonge gezin te beschermen tegen de financiële gevolgen van ziekten en ongeval door het eventueel vervallen van inkomen en de dreiging van hoge medische kosten ben ik tijdelijk een dag per week in loondienst gaan werken bij de Firma Gebroeders Blok, handel in appendages, een in Zwitserland geregistreerde vinding om water automatisch uit stoomleidingen te verwijderen zodat het rendement van stoom drastisch verbeterd wordt, destijds een gouden handel. Gedurende enkele jaren was dit een deeltijdbaan van één dag, soms twee of drie dagen per week. Door deze minieme betrekking kon ik schuilen onder de grote paraplu van de ziektewet en het ziekenfondsenbesluit 1941, een besluit van de Duitse bezetter. U moet mij nu niet beschuldigen van nazisympathieën omdat ik ook een Edelgermaan ben en degene die 'het ziekenfonds' uit eigenbelang met verwaarlozing van de belangen van anderen om zeep hebben gebracht op een gepaste wijze haat in de hoop dat een ander dat op ongepaste wijze doet.

302. In de bijlage 'mensen onderweg' kunt U wat lezen over deze beide 'Gebroeders'. Omdat de heren nogal ondernemend waren, de een wat meer dan de ander, en best wel verstand hadden van geld en hoe er mee om te gaan, de een wat meer dan de ander, bestond het werk bij deze firma voor een groot deel uit het bespreken en doorrekenen van de meest woeste plannen. Ik vond en vind dit en dat prachtig.

303. Vanaf 1964 hebben wij als gezin zes jaar de zomervakantie in de maand juni gevierd op de Camping 'Bonafide' te Renesse (Zeeland) in de stacaravan van de familie G.J.T. Blok. Het financiële voordeel was dat we slechts de kosten van water, gas en elektriciteit hoefde te betalen. Voor de familie Blok was het ook een groot voordeel dat er na het winterseizoen alle mankementen door het lange leeg staan in de herfst en de winter intussen verholpen werden en, wat voor hen nog veel belangrijker was, dat ze zelf in een caravan kwamen die écht schoon was, en niet zo 'n beetje schoon, nee, nee, overdreven schoon. Elke vierkante centimeter tot in alle hoeken en gaten perfect schoon. Het verblijf daar was over het algemeen zeer prettig, op enkele kilometers afstand van het mooiste strand van de wereld.

304. De grootste schrik van mijn leven schrok ik op die camping. Wim en Arianne stonden op een metershoge glijbaan. Wim gleed er van af. Arianne sprong aan de andere kant pardoes naar beneden. Als ik er aan denk, zoals nu en steeds bij het herlezen, dan krijg ik telkens weer kramp in mijn rechter kuit, van pure ellende. Het liep gelukkig goed af.

305. Het lopen door de duinen in los zand en op zo'n groot strand vond ik wel een ellende, maar ja, soms moet je hè, je bent tenslotte vader van de twee liefste kinderen van de hele wereld en dan moet je wel eens mee naar de zee. En als ik de zee zie denk ik automatisch aan een deel van een gedicht van Frank Eerhart: 'ik heb eb. / doet dat zeer? / nee, zegt de zee / een zee heeft geen zeer.' Als ik niet mee moest naar die moeizame zandvlakte, mij er op een of andere manier aan kon onttrekken, voor mij was dat strand vergelijkbaar met 2000 verstikkende kilometers Sahara, dan zwierf ik op en over Schouwen-Duiveland en ik ben daar dan ook op alle berijdbare en verboden wegen geweest en daarvan teruggekomen. Daardoor vind ik Schouwen-Duiveland dan ook het mooiste eiland van de hele wereld.

306. Enkele jaren later zijn we nog eens naar Schouwen-Duiveland gegaan in een huisje van, van de familie ..... Kijk en dan weet ik dat niet meer en dat is jammer. Meems! (Mirjam de latere havenmeester van Osse.) Deze naam kwam eerst bij de derde correctie boven drijven. Wel weet ik dat het vriendinnetje van Arianne, Mirjam, ondanks haar jeugd een onverschrokken zeilster was met de daarbij behorende onafhankelijkheid. Type: Laura Dekker. En zulks soort kinderen zijn er veel te weinig op de wereld, en andere teveel, vind ik.

307. Om schilderles te krijgen ben ik in 1965 naar een kunstschilder aan de Turfmarkt in Gouda geweest. Hij noemde zichzelf een broodschilder, geen kunstenaar, en werkte voornamelijk voor de Noord-Amerikaanse markt. Hij hoopte naar de USA te emigreren, wat hem na een paar maanden met behulp van zijn importeur lukte. Hij had er geen zin in mij les te geven. Wat hem zinvoller leek dat ik de kunst van hem afkeek terwijl hij werkte, onderwijl konden we over schilderen en alles wat daarmee samenhangt praten en ook over andere zaken wat kletsen. Daarom hoefde hij ook geen lesgeld want hij zou van mij meer kunnen leren dan ik van hem.

308. Wat die schilder liet zien is de essentie van les geven, namelijk het enthousiasmeren. Het was een feest om de man aan het werk te zien. Hij werkte meestal aan zeven bijna identieke schilderijen tegelijk, hetgeen enorme tijd- en materiaalwinst opleverde. Zijn opdrachtgever had voldoende afzetkanalen zodat er telkens zeven 'unieke' kunstwerken de Amerikaanse samenleving verrijkten. Elke week ging ik op de fiets naar de Turfmarkt om daar een uur, soms iets langer 'les te nemen' want krijgen was er niet bij zoals ik al omschreef. En het is net als met andere begerenswaardige zaken: als je het niet krijgt moet je het nemen. Al met al vond ik het zeer genoeglijk.

309. Ik ben een paar jaar, ongeveer van 1965 – 1968 lid geweest van de cantorij van de Sint Janskerk van Gouda. De Sint Janskerk is een pracht kerk met weergaloos mooie gebrandschilderde ramen. Op een paasmorgen was ik ouderling van dienst en stond aan het hoofd van een lange witte tafel om de herinnering te gaan vieren aan het Laatste Avondmaal van Jezus van Nazareth met zijn volgers. De zonneschijn zette door de gekleurde glazen alles van alle kanten in een betoverend licht, het was een zeldzame ervaring. De pracht van dit geheel stond (merkwaardig) geen enkele religieuze gedachte toe.

310. Volgens Drs. De Bruijn van de Rijksaccountantsdienst, afdeling Rotterdam (en dan schrijf ik in het jaar 1969) 'valt al het aardse vermogen in des verteerders handen.' Dit gezegde heeft hij naar mijn idee zelf verzonnen en ik gebruik dit nogal eens, zowel om aan te geven dat al het vermogen vergaat (Niets is hier blijvend, alles zal eenmaal vergaan. – Omdat tweemaal vergaan niet mogelijk is tenzij men de klemtoon veranderd.) als ook om de maker van deze uitgesproken gedachte te eren. Hij was naar ik aanneem een zeer integer persoon en heeft mij over het verkrijgen en beheren van illegaal vermogen meer geleerd dan alle andere belastingontduikers die ik in mijn behoorlijk lange leven ben tegen gekomen en dat waren er nogal wat.

311. Even er tussendoor een kleine episode uit de jaren zestig van de 20e eeuw, anders wordt dit Ikzelf verhaal zo saai. De heer Gijsbert Johannes Woudenberg (19 nov.1926-19 mrt.2005) was destijds president-directeur van het aannemersbedrijf Koninklijke Woudenberg Ameide BV, mijn opdrachtgever. Op een gegeven moment klaagde hij, toen hij aan de top stond van zijn maatschappelijke carrière, dat hij geen schouderklopjes meer kreeg: 'omdat hij het zo goed deed', zo vond hijzelf. Het bedrijf had rond 500 medewerkers, een balanstotaal van meer dan fl. 10.000.000 en een jaaromzet van meer dan fl. 20.000.000, waar hij buitengewoon trots op was. Naar mijn eenvoudige maatstaf zelfs zeer hoogmoedig. Ik maakte toen twee opmerkingen, dat iemand die geprezen wordt minder is dan degene die hem prijst én dat schouderklopjes van bóvenaf worden gegeven. Even later eiste hij medeleven omdat het beheer van zijn bezittingen, het familiebezit beheerde hij als zijn eigendom ondanks het begrijpelijke gemor van zijn broer Cor, hem veel, soms teveel zorgen bracht.

312. Ik heb hem zitten prijzen (zonder prijskaartje) en maakte daarbij de opmerking, waarbij ik expres langzaam sprak om hem de gelegenheid te geven mij in de rede te vallen en (gegarandeerd!) een foute reactie te geven, 'Bezit is diefstal...' Hij reageerde zoals verwacht te snel en te fel, gretig als een surrogaat christen die liever zijn eigen mammon aanbidt dan zijn eigen officiële god. Ik zei: 'laat mij mijn zin afmaken, bezit is diefstal van gemoedsrust', extra nadruk leggende op het woordje gemoedsrust. Hij wist niet hoe en hoe snel hij zijn giftige reactie moest neutraliseren. Tientallen jaren later heb ik nog een beetje schik van deze gebeurtenis en vraag mij dan af of dit wel of niet netjes was en is. Maar dat beetje schik ontneem ik mezelf niet, moet u ook niet doen in soortgelijke gevallen.

313. Sinds de zestiger jaren van de 20e eeuw ben ik beroepshalve en door doodgewone nieuwsgierigheid heftig geïnteresseerd in computertoepassingen en heb sindsdien ervaring met Wang, ICL, Word, Excel en diverse boekhoudprogramma's. Mijn eerste computer was van het merk Wang, de '2200' met een krachtig eigen dialect van Basic. Die programmeertaal heb ik geleerd zodat ik voor mijn eigen bedrijven diverse zaken kon automatiseren en daarvoor benodigde programma's kon schrijven. Programmeur, leuk vak trouwens. Ik genoot er van om programma's te componeren. Meestal deed ik dat op een zaterdag. Ik begon dan vroeg, zo rond een uur of zes in de morgenstond (heeft goud in de mond). Het gebeurde dan nogal eens dat ik voor de middagmaaltijd, lunch noemen taalvervuilers dat, gebeld werd met het nauw verholen verwijt: "waar blijf je?", naar mijn gevoel was het dan zo rond half tien, tien uur. In Breda hield ik de boekhoudingen van Giandino, Neotechniek en Lingerie Lisette bij met de programma's van Davilex, later voor meneer Sie te Amsterdam zijn Beheer B.V. en zijn drie apotheken met die van Exact.

314. Nu nog een enigszins vermakelijke episode. Nu uit de jaren zeventig der twintigste eeuw (van de christelijke jaartelling) over statistieken. Het CBS (Centraal Bureau Statistiek te Heerlen en Den Haag) stort sinds jaar en dag tsunami-achtige, immens grote formulierengolven over de mensheid en het bedrijfsleven in het bijzonder, men verzuipt er in. Formulieren die er helemaal niets 'toe doen'. Een formulier is een gedrukt stuk papier dat moet worden ingevuld.

315. Anders kom je in de hel! Aangezien ik mijn cliënten niet op kosten wilde jagen om deze formulierentroep in te vullen liet ik deze oningevuld liggen voor wat ze waard waren. Niets dus. Toen het aantal de duizend overschreden had, want dat kan een aantal, iets overschrijden, en het CBS met juridische stappen begon te dreigen heb ik een hoge pief van dat instituut gebeld over de vraag of hij een oplossing voor dit probleem had.

316. En die had hij, hij was niet voor niets Pief, zelfs Hoge Pieff. Ik moest wel zo veel mogelijk formulieren opsturen, liefst allemaal, met 30 tot 50 % oningevuld, maar die wel tussen de andere voegen, ze zouden dan onopgemerkt en als zijnde ontvangen aangemerkt worden. Ik hoefde geen enkele moeite te doen om de exacte gegevens te zoeken. Ik mocht alle gegevens schatten, taxeren, ramen en deuren of hoe je die benaderingen maar wil noemen.

317. Ik moest niet het belang van zijn onderzoek uit het oog verliezen. Er moest namelijk een publicatie komen. De door hem te constateren uitersten, zowel naar boven als naar beneden, zou hij toch buiten beschouwing laten. Als mij bepaalde gegevens als extremen voorkwamen dan moest ik mij beperken tot een dubbel vraagteken, dit dus: ?? Dit zou zijn onderdanen slavenwerk besparen. Kijk, en zo werkt dat.

Ná 'GOUDA'

318. Om verzekeringstechnische-, gezondheids-, juridische- en fiscale redenen heb ik in 1973 mijn accountantspraktijk gesplitst en omgezet in een Administratiekantoor Den Oudsten B.V. en een Assurantiekantoor Den Oudsten B.V. Van de laatste B.V. is Ada van Oost later directrice geworden tot medio 1992. Zij neemt dan ontslag om geestelijk verzorgster te worden. In de loop van 1993 heb ik deze B.V. opgeheven nadat de assurantieportefeuilles verkocht waren aan de heer Van Zee te Leerdam.

319. Omdat in het pand aan de Fluwelensingel 39 in Gouda wegens gebrek aan ruimte geen verdere uitbreiding van het kantoor mogelijk was zijn de werkzaamheden op 20 maart 1974 verplaatst naar de Lange Weistraat 85 te Schoonhoven zodat er ook enige rust zou kunnen ontstaan in mijn te grote hoofd met zorgen van en over andere mensen, die men cliënten pleegt te noemen en voor meer dan de helft inhalige rotzakken zijn, althans naar mijn betrekkelijk ruwe mening op 87-jarige leeftijd; toen echt niet.

320. Op woensdag 19 september 1975 was er in Restaurant 'Lekzicht', Buiten de Veerpoort 2 in Schoonhoven een diner ter gelegenheid van het 12½ jarig huwelijk van 'Taex' en mij. Taex betekend: Toen aanstaande ex.

321. Het heerlijke landelijk wonen aan de Lekdijk in Willige Langerak. 's Nachts naar de sterren en planeten kijken, de maan in al haar glorie zien rijzen en dalen. Met de Lek onder oogbereik over de Loire en Frankrijk dromen. Deze gedachtespinsels schilderen terwijl ik in de zon zit met een fles chateauneuf du pape van Château La Nerthe, Cuvée des Cadettes onder handbereik. In de winter door sneeuw en ijzel met auto en al van de Lekdijk glijden en door een welwillende boer gered worden, die van geen enkele beloning wil weten, ook niet na een bijna onbehoorlijk aandringen. Aan de open haard genieten van je eigen psychische stoornis, brandstichting zonder motivatie en een fascinatie voor het zien van vuur als een materieel metafoor voor enthousiasme en de hel. Bij mij werkt dat zo.

322. 1976 een mooi én een rot jaar. Het mooie was het maken van een schilderijtje en ander geklieder en geklad met waterverf en penselen. Het rotte had ik volgens mijn schoonvader aan mezelf te danken (De voorspelling van mijn schoonmoeder kwam uit: haar derde dochter bleek inderdaad een 'vlinder die zomaar wegvloog') en ik moest er maar eens flink op los slaan. Hij had gelijk, maar ik ben heel anders opgevoed dan hij en op dit punt zó omschakelen is voor mij écht geen bereikbare optie, ik speelde voor schoonloopmat en liet over mee heen lopen.

323. Waar ik het meeste spijt van heb is dat ik zoon Willem een welverdiende lichamelijke straf heb gegeven. 25 jaar later gaf hij mij te kennen dat hij toen al inzag dat hij eens flink op zijn donder moest hebben omdat hij willens en wetens en volkomen nodeloos heel lage rapportcijfers (be-)haalde. Dat hij iedereen in de maling nam blijkt wel uit het eindexamen waarbij het gemiddelde een zeven was. Mensen die perfect zijn kunnen niet worden verbeterd, ze zijn onverbeterlijk en hij is onverbeterlijk dus hij moet wel perfect zijn. Ja, de meest wijze uil kruipt wel als uilskuiken uit het ei.

Beleggingen in Florida

324. Een cliënt van mij, een adviesbureau, heeft jarenlang bemiddeld voor ‘investeerders’ in de grootste roofstaat in de moderne geschiedenis, de Verenigde Staten van Noord-Amerika. Het geld van die investeerders beleggen gebeurde via Curaçao, onder andere om dividendbelasting te ontduiken (wat door gehaaide figuren ‘ontgaan’ wordt genoemd, onder andere, als voorbeeld te noemen en te nemen, leden van ‘ons Koninklijk Huis’) en ook om degene die hun ‘zwarte geld’ wilden beleggen een pseudo-route aan te wijze en de fiscus daarmee op dat dwaalspoor te zetten; de belastingdienst intensiveerde hun nutteloze zoektocht op deze weg.

325. Het te beleggen bedrag regelrecht bij het Advocatenkantoor van Ronald L. Davis, Suite 407 Sky Lake Bank building, 1550 Miami Gardens Drive, Miami, Florida, Verenigde Staten deponeren was veel gemakkelijker, directer en gaf het een Amerikaans kleurtje.

326. Geen Nederlandse belastingvrouw of -man, inclusief welke minister of staatssecretaris van financiën dan ook die zelfstandig durft te denken, laat staan te handelen als ‘de USA’ misschien in het geding zou kunnen zijn. Elke bank was graag bereid elk bedrag anoniem over te maken zonder ooit de eigenaar te noemen en over de herkomst van het zwarte en gestolen geld te denken en nadenken al helemaal niet.

327. Die ‘beleggers’, mensen met een te groot inkomen, althans veel meer dan voor een geestelijk en lichamelijk gezond en prettig leven vereist is, hadden van beleggen geen verstand noch gevoel. Zij zijn en waren ook onbehoorlijk heb- en gemakzuchtig. Voor het verschil tussen hun inkomen en hun uitgaven willen zij exorbitant winstgevende beleggingen in plaats van het op een zeer solide manier te sparen voor hun ‘oude dag’ die misschien nooit zou komen. Zij vragen zich geen moment af op wiens schouders de lasten komen van hun bloedzuigersgedrag en zeg ik hen (of is het hun?) dat dan zijn ze Oost-Indisch doof, nemen de schijn aan alsof men niet aangesproken wordt. Het zal wel zo zijn dat het hebben teveel geld mensen onaanspreekbaar maakt.

328. De beleggingsconstructie werd voor veel geld door enkele top advocaten en notarissen expres zo ingewikkeld mogelijk gemaakt met volkomen overbodige tussen notarissen en 'kantoren' alsof die alles nog eens moesten controleren op alle denkbare moeilijkheden. Het motief was het weren van lagere belastingambtenaren, bij de beleggers de indruk te vestigen dat het geheel uitermate degelijk was en om die beleggers bij eventuele claims de door hen af te leggen juridische weg onmogelijk te maken.

329. Sterk vereenvoudigd was de financiële constructie als volgt: In Curaçao werd een N.V. opgericht die Amerikaans onroerend goed kocht, aanvankelijk hotels later winkelcentra. De opzet was om op relatief korte termijn dit met hoge winst te verkopen maar moest wel de schijn hebben van beleggen en niet die van handel. Men liet zich zonder enige zekerheid of garantie ‘voorspellen’ dat de prijzen van onroerend exorbitant zouden stijgen en zeker in Florida. Die hoge winst zou dan in Nederland niet belast zijn.

330. Onder het voorwendsel van een zakenreis, het onderzoeken van de aard en omvang der zakelijke belangen in Amerika en de eventueel daaruit voortvloeiende verplichtingen, activa en passiva van mijn cliënt, die daar als een Management Corp. Gevestigd was in Suite M – 114 Biscayne Building, 19, West Flagler Street, Miami, Florida 33130, toezicht hield op een zevental directies van hotels in Florida, heb ik van vrijdag 23 November 1979 tot vrijdag 30 November 1979 een ‘zakenreis’ gemaakt naar Florida. Van deze cliënt had ik een verklaring dat deze reis een zakelijk oogpunt had, dat moet voor die rare overheid.

331. Amerika noemt zich het land van de vrijheid maar iedereen is daar een slaaf van het grote geld en leeft met de daarmede samenhangende leugens, achterdocht en een overweldigende, geestdodende bureaucratie.

332. Vooraf heb ik, tussen mijn zeer drukke werkzaamheden door, wat Engels geleerd. In zo ’n situatie voel ik meer dan ooit het niet te repareren nadeel geen voorgezet onderwijs te hebben genoten. Zou ik een ontevreden, korzelig, wrevelig en zuur persoon zijn, ik zou daarover gaan zitten mokken.

333. Bedoeld adviesbureau had voor de aspirant-beleggers een goedkope ‘bezichtigingsreis’ naar Fort Lauderdale laten organiseren, ook als ‘spion’ ben ik in die roedel financiële bloedhonden meegereisd. De kosten van deze reis, het verblijf in Polynesian Village Motor Inn, (Tegenwoordig heet dat hotel: Royal Hotel Beach Palace) 3711 North Ocean Boulevard, Fort Lauderdale, inclusief $ 600 die ik als ‘zakgeld’ bij de City National Bank of Miami heb opgehaald, heeft dat adviesbureau betaald alsof het ‘kosten’ waren.

334. Uiteraard zijn deze bedragen voor een deel in mindering gebracht op mijn declaratie als accountant, zodat ik daarover geen belasting heb betaald, ja zelfs minder belasting betaalde. Dat lijkt natuurlijk nergens op want het deugt voor geen meter. Voor 1960 zou ik dit niet gedaan hebben. Nadien heb ik ingezien dat er geen enkele regering is, was en zijn zal voor de ‘onderlaag’ in de maatschappij. Zelfs deze, waar enigszins mogelijk, onderdrukt bij het leven, maar zich wel inzet voor de elite, de aan aardse goederen rijk gezegende, grote graaiers en dat soort deerniswekkende, vreemde schepselen die kennelijk in het zelfde nest zijn uitgebroed, al dan niet als koekoeksei.

335. Wat mij van deze reis ook nog heel helder voor ogen staat zijn twee weerkundige verschijnselen. Het eerste dat ik hier tracht te omschrijven was voor mij te zien toen ik meevloog, ik vlieg namelijk nog steeds zelf niet, van New York naar Miami. Het vliegtuig volgde de kustlijn die, op 11 kilometer hoogte, zeer helder te zien was. Het was aan de kust onbewolkt, zeker wel enkele kilometers breed mooi zonnig weer. Rechts, in het westen dus, lag een niet zo dikke en door de lichtval toch wel donkere wolkenlaag boven het land. Links, boven de Atlantische oceaan, waren honderden stapelwolken, die schitterden in de zon en zich snel ontwikkelden. Deze stonden merkwaardig in zeer rechte lijnen, als gedrilde militairen in het gelid, en waren al opgerukt tot de branding der oceaan, het woelen en schuimen der golven door het breken en botsen op de kust.

336. Om me aan het enigszins onaangename reisgezelschap en de dagelijks georganiseerde hersenspoelingen te kunnen onttrekken en verder wat rond te kijken had ik de eerste de beste ochtend in Fort Lauderdale een auto gehuurd.

337. De eerste avond in Florida, vrijdagavond 23 November 1979 werd aan genoemde groep ‘beleggers’ een warm en koud ‘welkomstbuffet’ in Hawaii stijl aangeboden in de tuin van het Polynesian Hotel. De tweede avond, zaterdagavond 24 November 1979 een diner in het zeer luxe Americana Hotel in Hollywood. Tijdens het diner werd een daverende Las Vegas Dans en Muziek Show opgevoerd met allemaal nagenoeg naakte goedgewassen personen, schoonheden dus.

338. Zondag, de derde dag, 25 November 1979 werd ons op het strand van het Howard Johnson’s Oceanfront Motor Lodge een gratis champagnebrunch geserveerd. Maandag 26 November 1979 een bezoek aan het toen wereldberoemde Miami Seaquarium, dat later van lieverlee is verworden tot een derderangs circus, waar prachtige zeedieren onder slechte omstandigheden gevangen worden gehouden. Er zijn al enkele ‘oppassers’ door die gekwelde dieren de dood vonden, zonder dat zij die zochten.

339. ’s Avonds was er een privéparty bij de reeds genoemde advocaat, de Heer Ronald L. Davis en zijn joodse familie. Toen deze mijn voornaam vernamen en ik later met een tekst uit Spreuken 23, de eerste twee verzen ‘Zijt gij aan de tafel der rijken gezeten, zet een mes aan uw keel’ oftewel ‘eet dan niet veel’ mijn geringe voedsel en drank inname in tegenstelling tot de vraatzucht van mijn ‘reisgenoten’ die hun was opgevallen, motiveerde kon ik niet meer stuk en werd gezien als een soort Joodse Schriftgeleerde, iemand met bijzondere kennis van hun heilige geschriften, maar wel een onbesnedene.

340. Dinsdag en Woensdag, 27 en 28 November 1979 is het gehele gezelschap zonder mij met de bus naar Cape Kennedy en Disney World geweest. Ik ben niet meegegaan wijl ik op Dinsdagochtend op het kantoor van de Management Corp. een bespreking had en daarna in mijn eentje wat wilde dolen en naar Key West wilde rijden om te zien hoe de wereld daar in elkaar steekt. Ook om er ooit geweest te zijn. Omdat de lange weg daar naar toe zeer saai was ben ik ongeveer halverwege ter hoogte van Key Largo omgekeerd en door 'Little Haiti' en nog een andere achterbuurt van Miami, wat rond gereden om 'de andere kant' van het ontzaglijk rijke Amerika met eigen ogen te zien. De schrijnende armoede die de regering aldaar graag in stand houd in plaats van één promille van de rijkste familie ter aarde onder die armoedigen te verdelen.

341. Donderdagochtend 29 November 1979 had ik weer een bespreking op het kantoor van die Management Corp. Donderdagmiddag hebben we, het complete reisgezelschap, een investeringsobject het Lighthouse Cove Hotel bezocht. Er was een prachtige folder om de komende investering in dit hotel te activeren, waarin 18,8 % rendement werd beloofd en voor 1982 en 1983 respectievelijk 22,9 % en 27,3 % werd gesuggereerd, mede mogelijk gemaakt door de Amerikaanse overheid die de winst de eerste vijf jaar onbelast laat door manipulerende belastingregels.

342. Zoals bijvoorbeeld abnormaal hoge afschrijvingen, waarmee de onroerend goed markt voor decennia lang werd verpest en mede een crisis veroorzaakte. Van deze ellende profiteren onbeperkt onbeperkt hebzuchtigen, de 666-kliek (Openbaringen 13 vers 18) de allerrijksten. De 'middenstand' verliest daarbij het meeste geld, terwijl de echte sores door de 'onderlaag' geleden wordt met onbeschrijfelijke misdaadactiverende armoede, en vele ziekten en doden zonder tal.

343. 's Avonds werd ons in het Biltmore Motel een Farewell Party aangeboden. Zo werd het 'reisgezelschap' van de ene vreetpartij naar de andere gesleept en in een koopzuchtige stemming gebrongen (gebracht).

344. Op de laatste dag van die reis, vrijdag 30 November 1979 had ik het genoegen met Carol Neal te ontbijten. (Zie bijlage IV – personen...) 's Middags zijn we, het eerder bedoelde reisgezelschap dus, met een autobus opgehaald uit de onderscheiden hotels, waarmee de terugreis begon.Het tweede meteorologische verschijnsel dat ik hiervoor memoreerde zie ik, als ik er aan denk ook zeer duidelijk. Het was op de terugreis, bij het dalen boven Noord-Holland om te landen op Schiphol. We vlogen door een dun wolkendek, het was alsof het vliegtuig omgeven werd door dansende wolken in alle kleuren van de regenboog, die onwaarschijnlijk snel hun pirouettes draaiden. Het was betoverend.

345. Het jaar daarop zijn we, 'Taex' en ik, samen naar Florida geweest, want Hare Majesteit kon het niet verdragen dat ik wel en zij niet in Amerika was geweest. Wij hebben toen gelogeerd in Howard Johnsons' Oceanfront Motor Lodge, 4660 North Ocean Drive, Lauderdale-by-the-Sea. Ik had nog een cheque van $ 2.000 op een Amerikaanse bank, als '1% provisie' voor mijn bemiddeling in een zwartgeldtransactie tussen een Antwerpse Diamantair en die Meerkerkse lapjeskoopman Aart Zwijnenburg.

346. Wij, mijn toenmalige liefje waarmee ik getrouwd was en, ik hebben dit in Florida als 'zakgeld' verbrast. Zó de dubbele kosten, die de banken berekend zouden hebben, besparende en ook om aan de graaiende fiscus te ontkomen, wat op zich natuurlijk een leuke sport en 'winstgevend' is.Voor 1960 zou ik dit zeker niet gedaan hebben. Nadien heb ik ingezien dat de regering er helemaal niet was, is en zijn zal voor de 'onderlaag' in de maatschappij en deze, waar mogelijk, onderdrukt bij het leven maar zich wel inzet voor de elite, de aan aardse goederen rijk gezegende, gore, grote graaiers en dat soort geteisem dat geen enkele vorm van saamhorigheidsgevoel voor onze ingewikkelde maatschappij heeft.

347. Woensdag 21 december 1983 trad ik in functie als alleen en volledig bevoegd directeur van Neotechniek B.V. Ik heb voor mezelf deze functie gecreëerd als een min of meer geheime vluchtroute uit het bestaan dat ik toen had. Neotechniek was een compleet lege vennootschap die ik van M.G.J. Blok kocht voor *f* 20.000 onder de mondelinge voorwaarde dat deze koop over enkele jaren effectief zou worden áls het dan voor hem en mij een zeer lucratieve deal zou worden, niet eerder. Daar deze B.V. bij de bankrelatie van de heer Blok als zijn bezit genoteerd bleef en de mensen van die bank mij ten onrechte als een zaakgelastigde van de heer Blok zagen, was de financiering van inventaris, debiteuren en voorraden wel zeer gemakkelijk en relatief goedkoop.

348. Neotechniek B.V. nam enkele medewerkers over uit een failliete ouderwetse kleding- en huishoudtextielstomerij. Het echtpaar Carolien en Koos van der Krieken hadden het plan een stonewashbedrijf op te zetten maar konden dit niet realiseren, onder andere door een faillissement en het gebrek aan financiële middelen. Ik bood hen aan dit via Neotechniek te realiseren. Als na een aantal jaren de financiële lucht voor hen geklaard zou zijn én de aandelen aankoop geheel gerealiseerd zou kunnen worden, dan zou ik terugtreden als directeur.

349. Stonewash is pure kapitaalvernietiging, oersolide kledingstukken nodeloos bleken en extra snel laten verslijten door deze met puimsteen te ‘wassen’. Dit is toch totaal van de gekke? Maar ja, het bracht wel veel geld op en voor geld worden de meest gekke dingen gedaan, Gods prachtige schepping aangerand, dieren en mensen vermoord, levenslang koninginnetje gespeeld en een met bloed, zweet en tranen in de tachtigjarige oorlog vrijgevochten volk verkocht aan de EU en de euro. De duurste tirannen die Nederland ooit gekend heeft.

350. Ergens, halverwege de jaren tachtig van de 20e eeuw. Een kenschetsende bijzonderheid met een vermakelijk trekje uit mijn religieus getinte ervaringswereld. Ik was in het kantoor van mijn cliënt de Firma W. Bor en Zonen, veevoederfabrikanten in de buurtschap Sluis te Ameide en had mijn werk voor die dag bijna klaar. Ik had mij deerlijk geërgerd aan de inhalige schijnheiligheid van de firmant Bas Bor, een christelijk-gereformeerde graaiende gokker. Ik was er achter gekomen dat deze op de beurs in Rotterdam met enorme bedragen gokte op de prijsverschillen van voedselgrondstoffen en weigerde mij daarover in te lichten. Ik overdacht hoe deze verborgen informatie aan zijn broer en medefirmant Theo Bor te vertellen, ook hoe moest ik het een en ander waarderen zowel bedrijfseconomisch als fiscaal.

351. Nu die anekdote over na-ijver, een soort religieus gedetermineerde afgunst (Exodus 20 vers 5) een ongereglementeerde jaloezie. Tante Helena (Lena) Bor geboren Van der Hek (* Ameide, 20 februari 1920) was de wettelijke echt- en huisgenote van voornoemde Bastiaan Bor waarmee zij was getrouwd. Deze onzin zin ‘echtgenote waarmee hij was getrouwd’ heb ik gepikt van Herman Brusselmans de grootse Belgische schrijver van nauwelijks verantwoord geouwehoer.

352. Tante Lena merkte op een bepaalde ogenblik, toen zij namens de Christelijk Gereformeerde Kerk te Ameide in het bestuur van het plaatselijke bejaardentehuis ‘Open vensters’ getreden was, dat degenen die overvloedig met aardse rijkdommen gezegend zijn alle kosten van de trouwhartige verzorging zelf moeten dragen vermits zij draagkrachtig zijn. Zij werd ook gewaar dat degenen die geen of bijna geen vermogen in financiële zin bezaten de voorzieningen voor het lichamelijke welzijn bijna gratis kregen.

353. Deze discrepantie, zo er met een goddelijk oog bekeken al sprake van tegenstrijdigheid zou kunnen zijn, was als vergiftigde doornen in haar beide blinde zielsoogjes. Zij kon het niet zonder gemelijke ergernis aanzien. Daar zij bij haar huwelijk Christelijk Gereformeerd geworden was en zichzelf (ten onrechte) als navolgerin van De Grote Profeet uit Nazareth zag kon ik mij, toen nog als Zijn Aardse Ethische Vertegenwoordiger zonder vaste aanstelling, niet inhouden haar forse ongenoegen van enig religieus getint commentaar te voorzien, in de vorm van ene zachtaardige terechtwijzing. 'Tante Lena' zo vroeg ik haar. 'Mag ik u er op wijzen dat uzelf dit bejaardenoord een voorportaal (afgesloten ruimte áchter een ingangsdeur) van het eeuwige leven noemde? Dat de heilige schrift vermeldt dat alles wat een zondig mensenkind, en wie is dat niet, aan aardse goederen bezit hem tot last zal zijn en wil hij dit bezit behouden hij het Koninkrijk Der Hemelen nimmer zal beërven én dat degene die niets heeft gegeven zal worden, écht alles wat zij of hij nodig heeft, zelfs een weinig zakgeld als deel van zijn eigen onvervreemdbaar bedoelde AOW-uitkering.'

354. Met overdreven stevige pas verliet zij de lokaliteit. Stampvoetend mocht ik het niet noemen, ik zou het wel graag gedaan hebben maar men mag de waarheid geen geweld aan doen, want dat wil de waarheid niet en het geweld trouwens ook niet zoals u weet. Ik vond het wel leuk. Nu trouwens nog, nog steeds, zelfs vermakelijk.

355. In de zomer van 1983 stond er bij Schoonhoven ene mevrouw Ruth de Jong – Hotze te liften die naar Ammerstol (Lekdijk 124, postcode 2865 LE) moest, want (niet zijnde een handschoen met één duim) zij woonde er. Aangezien ik toch die richting reed bracht ik haar daar. In het najaar 1984 bezocht ik haar in overleg met mijn huisarts, die geen genezing kon bewerkstelligen voor de steeds heftiger pijnen in mijn botten. Ook de door hem aanbevolen specialisten jaalden fammerlijk, ik bedoel faalden jammerlijk. (Daar heb ik wel meer last van, automatisch de beginletters van woorden verschuiven.)

356. Ik ben zeven of acht keer bij Mevrouw De Jong geweest, het aantal weet ik niet precies. Bij het zeer uitvoerige intakegesprek beweerde zij, mevrouw Ruth de Jong – Hotze dus, een zeer blij- en vrijmoedige mens, als natuurtherapeute en acupuncturiste dat ik mijn negatieve surplus, mijn geestelijke nadelen en afwijkingen en mijn lichamelijke gebreken geheel aan mezelf te danken heb omreden dat ik in mijn vorige leven(s) een schandelijke schavuit, een schelm en een schurk was. Kijk dat noem ik nog eens heerlijke nonsens en dan ook nog eens vier woorden die met sch beginnen en dat in Ammerstol. Taalonzinvreugde is geen gewone ordinaire lol, nee, nee dat heeft iets van verhevenheid maar welke dat is weet ik niet. Ik bedoel het leven ís een dansfeest waarbij men elkaar stevig op de tenen trapt. Zie 'hét Dansfeest' van dezelfde schrijver als dit werk.

357. Ruth's idee dat ik in een vorig leven een viervoudige schurk zou zijn geweest bracht haar er toe, toen haar acupunctuurbehandeling slechts de linkerkant van mijn lichaam pijnvrij maakte, om met een soort ritueel moksa in mijn navel te verbranden toen er letterlijk tientallen naalden in mijn corpus gestoken waren. Moksa is gedroogd en gemalen bijvoet een plant van de Composietenfamilie. Zij vertelde mij echt niet alles, aangezien zij wel wist dat ik het totaal van die samenstellende delen eigenlijk maar hocus pocus vond en trouwens nog vind. Bij moksha vindt een extra 'ontsnapping' van de individuele ziel plaats naar het oneindige Nirwana. Dat moet je geloven anders werkt het niet. Zij geloofde dat, ik niet.

358. Nirwana is een belangrijk begrip in het boeddhisme en verwijst naar de hoogste staat die door de mens bereikt kan worden en waardoor heiligheid behaald wordt. Het betekent letterlijk: uitgeblust, onbeweeglijk. Het uitgedoofd zijn verwijst naar het eind van begeerte, aversie en verwarring; wat het hoofddoel van het boeddhisme is. Ik zag het, maakte het mee, onderging de behandeling en overdacht het. Maar de helft van mijn botten bleven pijn doen. Even is overwogen het aantal naalden te verdubbelen en wat dieper te steken maar het risico werd de therapeute te groot. Zij verwees mij ten slotte naar mevrouw Verveer aan de Tiendweg in Willige-Langerak (Gemeente Lopik) waarover later meer.

359. Ruth gaf me, als natuurtherapeute, een lijstje van ‘verboden vruchten’ om mij uit mijn paradijselijke dromen te verdrijven. Het is van een zodanige omvang dat iedereen, ongeacht het soort paradijs, er op de kortste termijn uit geflikkerd zou worden. En nu de lijst, het was geen lijstje, ik schrijf het woordelijk over: Geen koffie (wel natuurkoffie) - geen melk, vla, pudding en slagroom (wel zure zuivelproducten) – geen rauwkost – geen ijskoude dranken – geen alcohol – geen kaas tussendoor, heel weinig op brood – geen varkens-, of kalfsvlees, ook geen vleeswaren ervan (dat hondenvlees stond er niet bij maar ik vermeld het om de zaak een beetje op te vrolijken en red daarmee meteen het leven van dat niet verorberde huisdier) – weinig vlees, mager rund – geen in vet gebakken gerechten – geen frituren – geen chocolade of andere cacaoproducten – geen azijn of producten uit het zuur– (ook geen b-zijn dat b-zijn stond er niet bij omdat het niet bestaat, edoch a-zijn bestaat wel) – geen citrusvruchten; ook geen sappen daarvan – geen bruine bonen, kapucijners ook geen erwtensoep – geen spinazie; geen (gekookte) koolsoorten – geen spruiten; wel bloemkoolroosjes en zuurkool – geen uien – geen eieren – geen pinda’s, chips, borrelnootjes, mayonaise, kant- en klare sausen, geen fondue, geen saté́h – geen koolzuurhoudende dranken.

360. Toen ik de lijst gelezen had dacht ik ammehoela! Na een geringe aarzeling, alleen twijfel heeft eeuwigheidswaarde, heb ik besloten slechts een deel van het voorgeschreven dieet heel langzaam met wisselend tempo in te voeren. Alcohol, koffie, azijn en vette troep direct. Aan verdere afschaffing van het nuttigen van voedsel ben ik niet toegekomen. Mezelf uithongeren daar voelde ik toen niet voor, nu trouwens nog niet.

361. En wie in complottheorieën geloofd, het is een leuk en spannend geloof waarin men ook allerlei gradaties en richtingen heeft, zou kunnen denken dat Ruth, niets meer in mij ziende als bekeerlinge tot haar vreemde ideeën, de opdracht kreeg van haar eigen ‘Gene Zijde’ mij onmerkbaar en langzaam te liquideren en daarom zo’ n dieet voorschreef.

362. Levend water is water dat in beweging is. Zo brengt levensenergie ook leven in de brouwerij als het in beweging is. Het creëert een energieveld, dat uitstraalt naar de omgeving. Het energieveld is een afspiegeling van het bewustzijn naar lichaam en geest. Bij gezonde mensen stroomt de levensenergie onbelemmerd door zijn gehele lichaam en geest. In geval van narigheid niet. ‘Strijkers’ (v/m) voelen dat als een gespannen tinteling in hun handen. Dan stroomt de levensenergie onvoldoende door het orgaan dat ‘onder handen is’. Op korte termijn hoeft er ogenschijnlijk niets aan de hand te zijn. Op langere termijn echter neemt de kans op disbalans en uiteindelijk ziekte meestal geleidelijk toe. Een paranormaal genezer heeft het vermogen om de levensenergie te harmoniseren door middel van strijkende bewegingen en handoplegging. Ik werd dus door mevrouw Ruth de Jong – Hotze naar Mevrouw Verveer, ‘de strijkster’ verwezen.

363. Bij het eerste gesprek met Mevrouw Verveer, voor haar bedoeld om na te gaan wat mijn klachten zijn en welke hulp nodig is, weigerde ik mijn gezondheidsklachten te definiëren. Dit kon Mevrouw Verveer wel waarderen, zij werkt het liefst blanco, dus zonder enige voorkennis, zowel om het feit dat dit tijd bespaart als ook wel een beetje om haar ‘vakmanschap’ te demonstreren. Zij taste met haar handen ongeveer vijf centimeter van mijn corpus mijn gehele lichaam af, van top tot teen. Onderwijl noemde ze alle sores, ellende, zorgen, misère en andere moeilijkheden op, die ik met en door al die lichaamsdelen (lever, nieren, blaas. maag, darmen, benen en botten, spieren, klieren, enzovoorts) in de loop van de tijd ondergaan had en vroeg naar de dieperliggende oorzaken. Daar waar de chirurgen de operaties verknoeid hadden vroeg ze met een soort multiple choice vragen soms om nadere informatie. Ze vroeg ook nog naar moeilijkheden in een ver verleden die ik totaal vergeten was.

364. Na haar diagnose bespraken we de toe te passen behandeling. Aan het syndroom van ménière zou ze geen aandacht kunnen besteden, het zou haarzelf 'van de wijs brengen'. Ze vergeleek mijn corpus en brein met een oud verwaarloosd huis, ziel en lichaam waren in haar beleving een twee-eenheid. Vermits een oud huis nooit in één keer perfect gereinigd kan worden moest ik op zeven behandelingen rekenen; schrijven en taal, denk ik dan automatisch. Daarna zou zij zo nu en dan de zwakke plekken bijwerken. Als er tussentijds problemen waren of dreigden te komen moest ik haar zo spoedig mogelijk in telefonisch consult roepen. De hele serie van behandelingen zou bijna gratis zijn: Hfl. 5,00! Als vergoeding voor de geserveerde thee en wat indirecte kosten. In de loop van twee maanden was ik geheel pijn vrij.

365. Zomaar een losse gedachte ertussendoor. Het op een rare, onnatuurlijke manier gebruiken van ledematen vindt men ook nu nog bij militairen, ja ook in Nederland. In Apeldoorn heb ik het op 16 augustus 1985 op het terrein van de Koning Willem III kazerne met mijn eigen ogen gezien en stond verbouwereerd. De zogenaamde paradepas werd gelopen door verkleedde mensen. Die dag was er namelijk een ouderdag in het kader van een opleiding tot marechaussee van het peloton 85-1 waarvan zoon Willem onderdeel uitmaakte.

366. Nog een tussendoortje. In december 1981 of was het 1982? zijn we met een 'rooms' logeetje naar de Nachtmis in Cabauw geweest. Zal ik nog vermelden dat ik als protestant 'van huis uit' van de 'zware' kant in 1981 in de kerstnacht toch naar die 'Roomse Nachtmis' geweest ben en dus zwaar zondigde. Om nog maar eens te demonstreren hoe klein mijn wereldje is: In 2003 en op donderdag, 28 maart 2013 heeft dat 'rooms logeetje', als arts voor mij aan het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen gratis medische verklaringen verzorgd. Met de wel zeer optimistische groet 'tot over vijf jaar' namen wij afscheid. Ook op deze plaats past een: 'Hartelijk dank, Marianne Pupping!' Marianne, ons leven lang behouden wij/ eerbied voor een vrouw als Gij/ (Vrij naar Godfried Bomans).

367. 1985. Na één zonnecyclus in het buitengebied Willige-Langerak aan de Lek wonen zijn we verhuisd naar de Opweg 52 in Schoonhoven aan de Lek. Vandaar zijn alle drie de pubers de wijde wereld ingevlogen.

368. Taex, mijn 'liefje' had haar opleiding tot hulpziekenverzorgster voltooid en was druk bezig met roddel, achterklap en lichtvaardige kletspraat om de echtscheiding voor zichzelf, vooral voor haar ouders (die ze gelukkig niet verkeerd kon beïnvloeden), voor de rest van de familie en kennissen acceptabel te maken en heeft daarmee veel van mijn zakelijke relaties kapot gemaakt.

369. Willige Langerak werd vreselijk duur. Ik moest me kapot werken om de hoge hypotheeklasten te kunnen betalen, de graaiende Rabobank rekende 12% terwijl ze haar spaarders maar 2 à 3% gaf.

370. Willem was een gediplomeerd restauratietimmerman geworden en ging als marinier naar De West. Arianne studeerde in Amsterdam. [Want het is beter te gaan dan te blijven. (ACMdO, Willige Langerak, 1982) – Ik weet niet of mijn aanstaande ex (Taex) hierdoor geactiveerd werd.] Op de eerste de beste dag dat Arianne daar woonde werd haar fiets gestolen.

371. Omdat ik, als een te verwachten zeer zware donderbui, de scheiding al jaren aan zag komen en om de altijd durende grote werkdruk te verminderen heb ik de B.V. Administratiekantoor opgeheven en de praktijk op 1 januari 1986 ingebracht in de maatschap Van Jaarsveld & Den Oudsten. Hans van Jaarsveld één van de eerste assistenten is een goudeerlijke kerel, mijn cliënten zouden niets te klagen krijgen over zijn inzet en vakmanschap.

372. Begin 1986 ben ik maandenlang inactief geweest. Dit leidde tot een versneld opheffen van die maatschap. Ik had namelijk weer eens een ongeluk. Mijn linkerbeen reageerde te traag zodat ik met fiets en al omver donderde op een boogbruggetje in Schoonhoven. Ik kwam op mijn rechterschouder terecht die niet brak maar naar mijn gevoel verpulverd werd. Naar de schrijver van Maleachi, de laatste der kleine profeten, zou ik het vermorzelen noemen als ik mee gedaan zou hebben met ‘De Statenvertaling’. Wat deed dat zeer zeg, ik voel het nu nog bijna dagelijks, slechts twee keer had ik nog zo ’n erge pijn, dat was toen H.W. Bolhuis, chirurg en afdelingsarts van het Lucas Ziekenhuis (afdeling chirurgie / 6 Noord) te Apeldoorn in 1997 zes fixatiepennen uit mijn linkerbeen schroefde terwijl het niet verdoofd was. En in 2017 toen ik niet kon urineren en het bijna twee uur duurde voor ik verdoofd werd. Toch noemt mijn huisarts in Apeldoorn het 'niet ondragelijk' want ik heb het er levend afgebracht.

373. 22 Mei 1986. Op deze datum werd de huwelijksscheiding officieel. Het huwelijk heeft 8.465 dagen geduurd, 23 jaar, 2 maanden en 3 losse dagen. Zo, die ellende was ook weer geleden, de nasleep niet en nooit. Gerrit Van Dijk mag voor zijn ouders niet zijn paraaf gebruiken.

In 1986 met vakantie in Cascais (Portugal)

374. Zo rond het middaguur, nadat ik een uurtje rond getoerd had, zocht ik een gelegenheid om wat te eten. Ik liep een wel heel eenvoudig etablissement binnen. Aan de grote stamtafel zaten, ik denk wel meer dan twintig mensen, vluchtelingen uit een der vroegere wingewesten van Portugal, Angola of Mozambique. Ik werd zeer nadrukkelijk, zeg maar onweerstaanbaar uitgenodigd om in hun midden plaats te nemen en met hen de maaltijd, die men aan het opdienen was, te gebruiken. Weigeren was er echt niet bij.

375. Een zekere Sônia, pakte mij bij mijn linkerarm, waarmee ik op een wandelstok leunde en doende alsof zij mij hielp bij het lopen, mij zonder verdere plichtplegingen in een stoel dirigeerde die een ander aanschoof. Ik keek mijn ogen uit, het was een zeer gemêleerd gezelschap. Zo totaal anders dan wat ik ooit gezien had. Het goed beschrijven is mij niet mogelijk. Voor ons westerlingen lijken alle chinezen op elkaar. Nou hier niet.

376. Het waren dan ook geen chinezen maar allemaal negerinnen en negers, dat wel. Hun prachtige huidskleuren varieerden van een slappetheetint tot diep donkerbruin op het zwarte af. Hun hoofden waren ook totaal verschillend van vorm en formaat. Kogelrond, plat, smal, breed, ovaalvormig, gewoon en ga zo maar door. Grote en kleine mensen in allerlei lengten, breedten en dikten. Ik heb heerlijk gegeten, maar vraag mij niet wat. Van sommige gerechten herkende ik wel wat van de ingrediënten, van andere totaal niets. Ik heb hun fatsoensnormen overschreden door mijn herhaald en stevig aandringen om mijn eten en drinken zelf te betalen. Het lukte niet, écht niet.

377. Die Sônia Maria Mara Pimenta was een 14 jarig negerinnetje en kwam nadien ongevraagd mij in mijn hotel, Estalagem do Farol, Av. Rei Humberto II de Itália opzoeken. Daarvoor moest zij minstens drie kilometers lopen en deed dat op haar versleten slippers. Dat ik haar geen nieuwe schoenen cadeau deed verwonderd en ergert mij nu pas; stom. Ze was zeer opgewekt, vrolijk, beleefd en zeer behulpzaam, een gaaf kind. Ik hoefde maar ergens aan te denken of naar iets te kijken en zij stond al klaar om hulp te bieden, aan te geven, te halen of wat dan ook. Ze sleepte me, ongevraagd maar bijna wel letterlijk alle trappen op en af die we tegenkwamen, al was het maar één trede, alsof ik elk moment in elkaar zou kunnen storten of van de trap af donderen. Vallen is een netter woord. (Maar ik hoef toch niet altijd netjes te zijn. -

378. Sônia liet me de hele omgeving van Cascais, Estoril en Sintra zien en vond het machtig interessant in een automobiel te rijden. Telkens als ze mij zag bleef ze de rest van die dag in mijn buurt en gedroeg zich verder als een goed opgevoed en prettig kleinkind en liep in het hotel rond alsof zij bij mij hoorde; ze gaf het personeel ook die indruk. Daarbuiten gedroeg ze zich als een aanhankelijk slavinnetje zonder opdracht. Als ik 's middags in of bij het hotel bleef dan zat ze uren in het zwembad. Kennelijk voor haar een ongekende weelde. Voor dinertijd verdween ze ongemerkt. Een enkele keer at ze mee, haar tafelmanieren waren keurig. Omdat het relatief laat was bracht ik haar dan naar huis. De dankbaarheid droop dan traanloos van haar smoeltje.

379. Haar vriendin was Madeleine Domingos, een uiterst sympathiek meisje en écht lelijk; verdomd lelijk. In heel mijn leven heb ik haar maar drie keer gezien en alles bij elkaar enkele minuten, maar haar vergeten doe ik nooit, dat lukt eenvoudigweg niet, zo lelijk was ze. Als ik een lelijk mens zie dan denk ik aan Madeleine Domingos, kan ik ook niets aan doen. Vréselijk lelijk kan niet, want écht lelijke mensen zijn mooi van lelijkheid, zoals zij. Ze was de slavin van een Portugese veteraan, een mals boutje als buit uit een der koloniale oorlogen. Een jaar of vijf later vernam ik dat zij moeder was geworden en teruggekeerd naar Afrika.

380. In September 1986 reed ik naar huis, zo tussen licht en donker. Met meesterbakker Johan Jongkind te Meerkerk (ome Johan zou Kees Bouwmeester zeggen omdat deze meneer met zijn tante getrouwd was) had ik de te volgen strategie besproken in verband met de komende belastingcontrole. Gezien des mans prijsbeleid zou zijn brutowinstpercentage wel forse kritiek krijgen en hij verdacht worden van zwart geld te bezitten. Omdat in Schoonhoven de restaurants wel gesloten zouden zijn wilde ik Utrecht even naar een chinees restaurant. Makkelijk zat, zou Piet Houweling gezegd hebben. Men moet tenslotte om gezond te blijven of te willen worden minstens eenmaal per dag een warme maaltijd nuttigen.

381. Toen ik de (oude) Viaanse brug op wilde rijden zag ik in de berm van de weg iemand liggen. Ik vond het merkwaardig dus ik stopte en sprak de persoon in goed gangbaar Nederlands aan. Een slaapdronken persoon brabbelde wat in het Engels dat hij net sliep. Het bleek een Canadese student te zijn die zijn maandenlange vakantie door gans Europa had gezworven. Gezworven mooi woord trouwens. Zijn geld was op en hij kon zich dus geen onderdak veroorloven. Zomaar ergens naar binnen stappen om een nachtelijk verblijf vragen is kennelijk ongepast in onze van gastvrijheid verstoken maatschappij. Hij had wel nog wat afgepast geld voor een retourticket vanaf Schiphol in een aparte portemonnee gereserveerd.

382. Omdat hij die dag nog bijna niets gegeten had hebben we samen bij de ‘de chinees’ gegeten. Omdat hij zo begrijpbaar onbeleefd was zijn moeder in zijn vakantie niet één keer te bellen heb ik hem bijna gedwongen dat nu even wél te doen. Het mens was zielsgelukkig. Zijn onderdak vond hij die nacht bij mij op zolder in een van de bedden der thuisverlaters. De volgende ochtend heb ik hem in de berm van de provinciale weg gedumpt, vandaar zou hij naar Schiphol liften.

383. Van 1987 tot 11 september 1991 ben ik penningmeester geweest van de Stichting Kinderhulp Portugal ‘Tulipinha’. Door een ernstig verschil van mening over het nu eindelijk eens invoeren van een begroting, het niet domweg achterwege laten van controle op het geld dat naar Portugal werd overgemaakt, dat daar zichtbaar werd verknoeid en verduisterd.

384. Ook over verschil van mening van een goed beleid met de rest van het vreselijk ‘linkse’ bestuur ben ik afgetreden. Ondanks dat ik ziek was werd en er geen vervanger voor mij werd gezocht. Valselijk hebben de medebestuursleden mij van wanbeleid beticht, om hun eigen falen en foute instelling te behandelen met een bruinkleurige doezelaar, terwijl ik gewoon te ziek was om wat te doen.

385. De materiele sleutel die ik Angelie Sens (nog steeds wonende in Amsterdam) gaf om de ‘Tulipinha’ spullen bij mij op te halen heeft zij willens en wetens achtergehouden en daardoor de virtuele sleutel tot de oplossing van de gerezen problemen ongebruikt gelaten, gesaboteerd. Zij schaamt zich daar nu nog behoorlijk voor, de slome ziel c.q. de stomme trut. En dat is nu het vreemde in mijn gedachtewereld: desondanks mag ik haar wel, de andere bestuursleden niet uitgezonderd Jan Elsink. Alleen zij heeft mij later opzocht, de anderen niet, daarbij liet zij trots haar studieresultaat zien.

Breda

386. De tijd dat ik in Breda woonde en daar twee à drie dagen per week werkte bij de ijsfabriek Giandino, pendelde ik tussen Breda en het kantoor van Neotechniek B.V. te Heerde waar Neotechniek B.V. gevestigd was en Nieuwleusen waar de directeur van Neotechniek woonde. Meestal werkte ik in Nieuwleusen/Heerde ook twee of drie dagen per week.

387. Des nachts verbleef ik dan voor een klein bedrag in Hotel 'De Viersprong' te Nieuwleusen op een eenvoudige, zeer schone kamer, die soms weken lang voor mij gereserveerd bleef zonder dat daar iets voor werd berekend. Marjo en Koop Reurink-Schoemaker zijn nu (2016) nog steeds de sympathieke eigenaren van dit etablissement. Het eten en drinken was er altijd lekker en altijd goedkoop en de koffie bijna altijd gratis. De bediening was perfect. Later toen ik in Nieuwleusen woonde ging ik veel naar 'De Viersprong', gemiddeld drie keer per week voor de koffie en de krant en een enkele keer, als ik geen zin had om zelf wat te koken voor een warme maaltijd.

388. Aangezien het drukke tijden waren heb ik mijn misdeelde zwerflust, die dus onvoldoende aan zijn trekken kwam, bij dit pendelen vrij spel gelaten door veelal niet de kortste en ook niet de snelste weg te nemen. Dan zijn er op zo 'n afstand vele mogelijkheden; mijn bijna ziekelijke dwaalzucht had daar vrede mee, ja, genoot er zelfs van. Het was nog in de tijd dat je zonder risico de vele lifters die er toen waren gezellig mee kon nemen.

389. Toen ik werkeloos was heb ik een logigram, dat is een hersenbreker die alleen door middel van logisch redeneren opgelost kan worden, gemaakt voor Denksport puzzelbladen van Keesing Uitgeversmaatschappij B.V. in Amsterdam.

390. Van de vele lifters (v/m) leverde de tengere Theresia uit Utrecht die in Gent een opleiding tot conservatrice volgde het meest interessante verhaal op. Het behoort eigenlijk niet maar toch maak ik er een deel van mijn biografie van, omdat het laat horen als u hardop leest, dat en hoe ik in soms vreemde situaties terecht kwam. Theresia nodigde mij op de koffie in haar onderkomen. Vier hoog. In een verschrikkelijk oud en verwaarloosd pand, nog net geen ruïne. In een van de oudste delen van de stad Gent, aan een zeer schilderachtig middeleeuws pleintje. Zij zette eerst alle ramen en deuren wijd open om de gaslucht, die zeer nadrukkelijk aanwezig was, te verdrijven. Ze had namelijk eigenhandig de gasleidingen aangelegd. Zij vertelde vol trots dat zij het gehele interieur zelf ontworpen en gemaakt had. Van diverse bouwplaatsen had zij de benodigde materialen ontvreemd, gestolen dus. Het geheel straalde de robuustheid uit van een origineel ouderwets olifantenverblijf.

391. Gedurende de tijd van de luchtverversing, ze durfde het eerste halfuur geen licht of vuur aan te steken, vertelde ze o.a. dat zij uit een toren, waar we het zicht op hadden, een spandoek gehangen had met de tekst 'Ik houd niet meer van jullie, Jezus.' Om in die toren te komen moest zij enkele ouderwetse sloten forceren. Zij was toen een paar weken als stagiaire gaan werken bij een restaurateur van antieke spullen. Daarna was zij in staat elk oud slot onzichtbaar te openen en wat net zo belangrijk voor haar was te sluiten. In een door de maan verlichte nacht was zij in die toren geslopen. Het luik waaruit het spandoek moest worden gehangen was zeker op 35 meter hoogte. De trappen waren gevaarlijk slecht. De laatste tien meter moest zij een ladder op waarvan een kwart van de sporten het begaven, zou oud en vergaan was die leer. (Gelijk aan de leer van alle religies denk ik dan maar dat mag je natuurlijk niet zeggen noch (met ch) schrijven.)

392. De volgende dagen hadden alle kranten en dat soort mediabrakers foto's van wat er te zien was en verhalen over geheimzinnige enge religieuze sekten. Het werd het Raadsel van het Jaar voor de goede stad Gent en omstreken. Toen zij na een week of vijf een krant opbelde en vertelde hoe een en ander exact in elkaar stak was de belangstelling nihil! Eén persoon die dit gedaan had? Nee, daar konden ze als erkende roeptoeters, geen vunzige, ranzige verhalen over schrijven, draperen of aan ophangen.

393. Ik gebruik het woord mediabraker om mijn diepe minachting over de negatieve kant van de media, radio, televisie, kranten, tijdschriften en andere persorganen tot uitdrukking brengen. Want die heeft soms het niveau van een doorgedraaide, dulle, domme, dronken dorpsroddelaar. Uw opmerking dat een biografie daar niet voor bedoeld kan zijn zou terecht zijn ware het niet, dat het enig inzicht geeft in mijn manier van denken en mijn vorm van beoordelen van de communicatiemensen, -organen en -middelen, die door geldzucht gedreven van te veel dingen een leugenachtig spektakel willen maken en dat dit inzicht wél deel uitmaakt van mijn manier van existeren. En dan nu, overigens volkomen overbodig: basta!

394. In maart 1987 ben ik naar Breda verhuisd en heb daar tot juni 1988 gewoond in de Wijnkoperstraat op nummer 22. Een zeer heftige tijd, naar mijn gevoel heb ik daar jaren gewoond. Ik woonde er alleen, wat voor Arianne een reden was mij de goede raad te geven een kamer te verhuren zodat wat huurpenningen werden ontvangen en ik enige aanspraak zou hebben. Nathalie Snelders werd mijn huisgenote, haar moeder had geen enkele invloed op haar en wilde haar het huis uit hebben. En het was me een ruige meid!

395. Het navolgende heb ik van haar zelf: Op haar 14e ‘oefende’ zij al alle kamasutra ‘standjes’. De buren lieten haar en haar minnaar een keer van het balkon halen omdat zij daar in het openbaar de liefde bedreef, inclusief bijbehorend gekreun en luide bronstkreten. Ze gebruikte wél andere termen om mij dat duidelijk te maken. Haar tijdelijke minnaar die enkele malen op het toneel verscheen was een of ander rotjong. Elke twee maanden had zij wel weer een ander rotjong. Over al deze zaken sprak zei zonder enige vorm van gêne of terughoudendheid. Soms had ik het idee dat zij daarmee wilde demonstreren hoe onafhankelijk en ‘volwassen’ zij wel was, althans naar haar ideeën.

396. Door al die wilde verhalen aan te horen alsof het ‘normaal’ was, het paste ook helemaal bij haar karma en haar aura, kregen we een vertrouwensrelatie die vergelijkbaar is met die van kleindochter tegenover een buitenechtelijke opa en tot het eind van mijn of haar leven zal duren. Het is echter geen wedstrijd wie er nu het eerste dood gaat.

397. Nathalie werd geboren op 1 augustus 1969 en haar vriendin Angelique Schreider op 27 oktober 1968. Met die twee buiten elk verband opererende jonge dames, heerlijke ‘gekke’ meiden, gaf het wel wat leven en kleur in de brouwerij. Zij wilden graag eens een keer naar het Holland Casino, Kloosterplein 20 in Breda. Omdat zij nog geen achttien waren moesten ze onder begeleiding en wilden dit graag onder mijn supervisie omdat zij dan zeker wisten dat zij dan alle grenzen tussen gebondenheid, vrijheid en losbandigheid uitgebreid zouden mogen en kunnen verkennen, grensgebieden zijn nu eenmaal interessant dat weet u ook wel en als u niet weet laat u dan uitgebreid informeren door Tommy Wieringa, die zelf afkomstig uit de oostelijke grensstreek en voor de VPRO in het programma ‘De Grens’ de rafelranden van Nederland onderzocht en van commentaar voorzag.

398. Ook gingen we elke twee á drie weken naar Antwerpen, voor de lol én het lekkere eten, meestal vis. Angelique kwam ik een kwarteeuw later op Facebook tegen en zij is getransformeerd in de zeer gelukkige Mevrouw De Moes, heeft twee kinderen, keurig getrouwd met een man, Marc, een goedlachse Noord-Hollander.

399. Tot mijn grote verrassing stond woensdag, 20 november 2013 Nathalie Snelders onaangekondigd voor de deur, het was een hartelijk en zeer gezellig weerzien.

400. Om mijn verhouding tot haar, de latere Mevrouw Brugman die, weer wat later gescheiden is, enigszins te verduidelijken volgen nu twee e-mailberichten, het eerste van haar aan mij, het tweede is mijn antwoord daarop.

401. From: Fam. Brugman / Sent: Monday, May 14, 2012 11:19 AM / To: iesdeno@xs4all.nl / Subject: zomaar. Beste Ies, Eindelijk is (moet zijn: eens, IdO) een berichtje van mij. Hoe is het allemaal met je, met je gezondheid? Je bent natuurlijk ook niet meer de jongste dus alles zal wel kraken en piepen, nou doet het dat bij jou al wel wat langer maar goed je zal toch ook wel voelen dat je een oude heer bent ha haha. Met je kinderen en kleinkinderen alles goed? Hier in Breda gaat het prima, begin ook al wel wat te kraken en piepen maar goed dat hoort erbij als je 42 bent. Met mijn zoon ook alles prima zit in de pubertijd dus dan weet je het wel, heeeelp! Heb een geweldige baan in het Amphia ziekenhuis op de poli dermatologie als balie medewerkster, ja dat is echt een godsgeschenk heb het er reuze naar mijn zin. Werk 24 uur in de week en dat bevalt me prima. Met de liefde zit het ook allemaal snor, van die grote roze wolk ben ik al afgedonderd maar ik zal wel niet de enige zijn dus dat troost me hi hihi. Woon je nog steeds in Apeldoorn of was het Zwolle? Ies laat wat van je horen? Liefs Nathalie.

402. Mijn antwoord: Apeldoorn, 31 mei 2012. Hoi Nathalie, Heel erg leuk en fijn om wat van je te vernemen. Merkwaardig, ik heb de laatste tijd nogal eens over mijn 'Breda-tijd' gedacht omdat ik mijn biografie aan het schrijven ben op verzoek van mijn dochter en enkele fans en om weg van de straat te zijn en alle ellende eens 'van me af te schrijven'. Gezien alle rottigheid die een mens kan beleven gaat het met mij best wel aardig. Lekker wil ik niet zeggen want dan zou ik liegen, trouwens ik zit alleen dus niemand hoort mij en heeft 'zeggen' geen zin; maar gezien mijn leeftijd gaat het best. Mijn gezondheid kan ik nog een beetje op peil houden door op tijd te eten, te drinken en te slapen en stipt mijn zeven verschillende pillen en poeders te slikken. Ja, je schrijft wel dat ik de jongste niet meer ben maar daar twijfel ik wel eens aan, ik ben pas 16.

403. Overigens zit ik wat te schrijven, wat te Facebooken, wat te schaken, doe op tijd mijn wekelijkse was en de boodschappen in wel drie etappes en soms te laat de vaatwas, ik luister naar wat muziek, zit wat te denken, zo nodig te defeceren/of staande te urineren, wat te schrijven (2e keer) en wat te klooien met allerlei aantekeningen en gegevens die heb voor mijn biografie. Het schiet voor geen meter op, de meeste aantekeningen gaan de prullenbak in na ontcijferd en gelezen te zijn. Zaterdagmiddag heeft Mathilde van der Ploeg met haar nieuwe vriend mij opgepikt om bij haar eigen Vader Dirk en haar Stiefmoeder Willy in Kampen te gaan eten, te praten, zinvolle onzin te verkopen; het was heel erg leuk. Toen ze mij om een uur of tien op de Drapeniersdonk afleverde was ik zo moe als een overmatig vermoeide ouwe hond. Zondagavond ben ik bij de familie Lam wezen Chinezen, zoals bijna elke week.

404. Ik heb een nieuwe rolstoel gekocht, een lichtgewicht. Ook toer ik wat rond in mijn autootje omdat het buiten zo onbeschrijfelijk mooi is en het vers gemaaide gras zo lekker ruikt. Het is nu nog Mei, morgen niet meer! Heb jij mijn 'Mei' wel eens gelezen? Ik maak op tijd mijn eten klaar, soms voor twee, drie dagen tegelijk en laat daarbij wel eens wat overkoken; die rotzooi ruimt Malou wel op. Het wordt steeds moeilijker om in de keuken 'te staan'. Elke dag kijk ik wel twee of drie keer een half uurtje via de computer en 'uitzending gemist' naar 'Met het Mes op Tafel', 'Per seconde wijzer', 'Una voce particolare' en dergelijke TV-programma's.

405. Zaterdagmiddag ga ik in Loenen bij kwekerij Van de Beek een kilo verse aspergestukken halen, die zijn namelijk relatief goedkoop, en maak daar een heerlijke soep van. Met Wim, Arianne en Isabel gaat het goed. Zo nu en dan zal het wel niet goed gaan met hen, of zullen ze ergens de pest over in hebben, of andere sores, maar dat vertellen ze mij gelukkig niet. Trouwens ik kan er ook niets aan doen, toch? Het doet mij deugt dat het met jou en je zoon goed gaat. Ik kan me niet indenken wat er bij jou zou kunnen kraken en piepen, 42 is toch hartstikke jong? Over die puber van je moet je maar geen zorgen maken, dat komt best goed.

406. Denk eens aan 25 jaar geleden, wie was er toen puber?Ik vraag me af hoe ik de Breda-tijd in mijn biografie moet omschrijven, vooral met betrekking tot jou, je aantrekkelijke lichaam en je wilde verhalen, onze reisjes met Angelique naar Antwerpen, dat je een keer mijn krukken op de Markt onder me vandaan schopte, gewoon omdat je zo gek was als een deur. En hoe ik van je hield; als een nette stiefvader en van Angelique als een soort oom die nooit dronken was. Dat je een keer bij mij in bed kroop om Angelique op de kast te jagen.

407. Angelique kwam ik maanden geleden op Facebook tegen. Zo nu en dan seinen we wat naar elkaar. Ik geloof dat ze nu een best leven heeft en erg gelukkig is en daar word ik dan ook weer een beetje gelukkig van. Jij een geweldige baan? OMG, hoe is het mogelijk! Hoe kwam je daar aan? Wat is er met je gebeurd? Je was altijd te beroerd om vast werk aan te nemen. Ik kan me nog goed herinneren hoe jij

408. tussen twee arbeidsbureau-personen in gedwongen ging solliciteren; waar natuurlijk geen reet van terecht kwam. Ik woon sinds 27 oktober 1997 op de Drapeniersdonk 216, 7326 AK Apeldoorn, dat is in een aangepaste bejaardenwoning. Het heeft voor mij het perfecte formaat.

409. Ik heb 3 uur per week zogenaamde ‘thuiszorg’, sinds een jaar of twee is dat Milou Vermeij, en die is net zo gek als jij vroeger was. Heerlijk! Dat houdt een mens jong. Dat je van roze wolken afdondert is normaal, dus gezond. Als je er nu nog in zou zweven was er wat met je aan de hand, gewoon gek of helemaal gestoord.’ Wat ik ook prettig vind is dat jij troost bij jezelf vindt als je normaal denkt. Houden zo! Zeer hartelijk gegroet! Ies. Telefoonnummer 055-54.18.011. Bellen hè!! ‘De Mei van mij’ staat onverkort in 'Als Woorden Zingen'.

410. Later deed Nathalie mij nog twee keer versteld staan (terwijl ik geen reparatie hoefde) door zich niet geheel onverdienstelijk op de schilderskunst te werpen en op 26 april 2017 toen er op haar facebooksita stond 'Net te horen gekregen dat ik aangenomen ben als doktersassistente op de poli dermatologie.'

411. Vrijdagmiddag 5 januari 2018 is Nathalie ook nog ruim een uur op bezoek geweest, dat was bijzonder leuk. Tot zover 'Nathalie'.

412. Vanaf Januari 1986 was ik ook administrateur van ‘Giandino’ te Breda (directeur-eigenaar Meneer Jan Willem Dane (* 1 mei 1953) en van ‘Boutique Lisette’ aan de Nieuwe Ginnekenstraat 33, postcode 4811 NN te Breda, telefoon 076 521 2051, boutiquelisette.nl. , (eigenaresse Elizabeth C.M.Koevoets *3 juli 1953) te Breda, beide personen waren verloofd met elkaar, althans voorlopig. ‘Giandino’ was een consumptie-ijsfabriek voor de absolute tophoreca. De ijsmeester in het bedrijf was de wereldberoemde Italiaan de Heer Dino Bassi uit Krefeld (BRD) die op alle consumptie-ijstoernooien waaraan hij meedeed in de hoogste prijzen viel.

413. Met Jan Willem Dane ben ik drie à vier maal per week de ‘betere’ restaurants gaan bezoeken, een mens moet tenslotte elke dag wel een warme hap nuttigen. Als dessert van het meestal copieuze diner vroeg meneer X telkens met meer dan normale klem om ‘Giandino-ijs’. Soms na één, maar meestal na twee of drie keer hetzelfde trucje uit te halen, werd een order geplaatst door een vertegenwoordiger die ‘toevallig’ na enkele dagen bij dat restaurant kwam.

414. Officemanager (vroeger heette zo 'n functionaris chef-du-bureau) was Annemieke Pepping, die mij om meer dan één reden aan mijn moeder doet denken, perfectioniste, klein, slim, soms extreem slim, altijd bezig, overdreven zorgzaam, wijs, soms (?een beetje¿) eigenwijs, enzovoorts. In feite leidde zij het bedrijf van ‘Giandino’. Zij is door een Roffel verwekt en geboren op 8 juni 1962 te Groningen. Het was bijzonder prettig met haar samen te werken.

415. Omdat Meneer X zo nodig met zijn hallucinerende-middelen-leverancier/vriend, de overigens sympathieke Willem Baert met twee bloedmooie geile toppertjes van Yub Yam, toen Nederlands bekendste en duurste sexclub, twee weken naar een ‘skivakantie’ in Oostenrijk moest vroeg hij mij die tijd, zo rond kerst en nieuwjaar, bij zijn ‘lief’ Lisette te logeren omdat die zich in hun villa te Chaam niet lekker voelde als ze alleen was.

416. In december 1987 (in verband met de ‘kerstdrukte’ maar in de eerste plaats om wat te verdienen) heb ik als uitzendkracht twee weken ’s nachts vrachtbrieven gesorteerd voor de NPD, de Nederlandse Pakket Dienst, afdeling Breda. Doordat ik op mijn 11e of 12e jaar verjaardag een legpuzzel, voorstellende de provincie Noord-Brabant, gekregen had en die toen vele malen in elkaar heb gelegd kon ik makkelijk en snel de vrachtbrieven op de juiste route leggen omdat alle gehuchten, dorpen en steden als bij toverslag in mijn hoofd verschenen. Ondanks dat was de beloning minimaal en geen centje meer. De manager van de afdeling NPD heb ik elke nacht om opslag gevraagd. Hij en zijn uitzendbureau konden voor deze rotklus niemand strikken. Ik was dus knetter, trouwens nu nog een beetje, toch? Ook mijn herhaalde verzoeken om dan toch wel de noodzakelijke autokosten te vergoeden vonden ook al geen enkel gehoor. ‘Na de kerst was de klus toch klaar’. Om wraak te nemen op deze schadelijke en schandelijke behandeling ben ik de laatste twee nachten, toen het vlak voor de kerst het allerdrukste was, zonder waarschuwing of andere mededeling weggebleven. Sorry Brabanders als jullie destijds je pakketje pas na de kerst ontvangen hebben dan weet je nu dat dit voortvloeide uit de plutocratische instelling van de NPD directie, die wat mij redelijkerwijze toekomst bij hun bonus hebben gevoegd. Een gelegaliseerde vorm van stelen. Owh, ware ik een oudtestamentische godheid, ik zou op aanraden van Maleachi (Hebreeuws: מַלְאָכִי, Mal’āḵî) de laatste van de twaalf kleine profeten, hun de kop vermorzelen!

417. Trouwens er komen er nog meer voor in aanmerking. In ‘hét Dansfeest’ droom ik nogal wat namen die op de ‘Dag van de Revolutie’ door mij persoonlijk gepakt zullen worden, als ik dan groot en sterk geworden ben, anders niet, zoals men begrijpt.

Nieuwleusen

418. Om de autokosten te drukken ben ik naar Nieuwleusen, Ireneplein nummer 3 verhuisd. De directeur, mijn opvolger bij Neotechniek b.v., woonde daar in de buurt. Door de snelle en forse groei van dat bedrijf werden de één á twee dagen werken als administrateur uitgebreid tot minstens vier, soms vijf of zes en zo nodig zelfs zeven dagen per week. In de loop van 1990 verminderde de omzet van Neotechniek drastisch en dramatisch. De leveranciers van de benodigde lava zagen ook wel de forse omzetten en winsten en met behulp van hun Islamitische Overheid werden in Turkije stonewashbedrijfjes opgezet die uiteraard veel goedkoper konden produceren.

419. Omdat de stommeling, die directeur de tering niet naar de nering wilde zetten en de sterk verminderende omzet enkel bestond uit zwarte handel met enkele confectiegroothandelaren in het WFC aan het Koningin Wilhelminaplein 13, postcode 1062 HH te Amsterdam, heb ik hem geadviseerd, dat is duidelijk iets anders dan 'vragen om', mij te ontslaan.

420. Al de tijd dat ik in Nieuwleusen woonde, een jaar of tien, heeft mijn zus gratis en perfect mijn was verzorgd. Ook trakteerde zij mij elk jaar op een prachtig concert dat werd gegeven door de Christelijke Oratorium Vereniging ‘Laus Deo’ te Zeist. Tientallen jaren waren mijn zus en haar broers mijn grootste steunpilaren in het te moeilijke deel van mijn leven.

421. Maandag, 22 mei 1989 was het een onbewolkte dag. Het werd een feestdag. In het muziekcafe ’t Oude Pothuys aan de Oudegracht te Utrecht hield Arianne een grootse show van de door zelf ontworpen en zelf perfect gemaakte kleding. Ik ben nog steeds uitermate trots op dit gebeuren!

422. In de tijd dat ik in Nieuwleusen woonde heb ik vele uren doorgebracht in het café-restaurant ‘De Bootsman’ van Jan en Sandra in het buurtschap Stegeren te Ommen. Ommen ligt in een heel mooie omgeving. Ik heb daar heel veel gezworven. Sandra Hemstede en Jan Zwinselman zijn op woensdag 8 juni 1994 onder het motto ‘Loving you is the key to my survival’ met elkaar getrouwd. Waarom dat onder een kernspreuk en in een vreemde taal moet weet geen hond, maar zij wel. Ik had de eer op hun receptie te zijn uitgenodigd. Sandra is van huis uit nogal gereformeerd weet je, kan ze zelf ook helemaal niets aan doen. Jan is, net als ik, een heiden. Jan als zodanig opgericht, ik heb het mezelf moeten leren en heb dat dan ook gedaan, voornamelijk gedurende de zonnecyclus die ik als een soort nauwelijks opgewekte kluizenaar in Nieuwleusen heb geleefd. Nou ja, geleefd: doorgebracht, mijn tijd ‘uitgezeten’ zoals een veroordeelde zijn detentie, een verhullend woord voor gevangenschap.

423. Gedurende de middelbare schooltijd van Sandra had zij als bediende een vakantiebaantje bij ‘De Bootsman’ en, zoals dat wel meer gaat in zulke situaties, Jan en Sandra zagen elkaar wel zitten, soms staan, soms lopen, dewijl zij niet blind waren. Die wederzijdse aandacht werd door hun hormonenhuishouding heftig geactiveerd. Daar zijn die hormonen tenslotte voor bedoeld.

424. Sandra kwam door haar religieuze levenswijze in haar beleving van de aantrekkingskracht tot het andere geslacht automatisch in conflict met haar serieuze opvoeding. Omdat zij, net als andere goede mensen, wel aan mij zag dat ik een oprecht, integer en soms ernstig persoon was en ben, en ik volkomen vreemd voor haar was en door mijn kreupelheid ook geen enkele bedreiging ben of kan worden vroeg zij mij wat ik vond van dit probleem. Ik heb het haar gezegd gebruik makend van de termen die worden gebezigd in haar eigen milieu, want daar ben ik nogal goed in al schrijf ik dit zelf.

425. Ik heb haar duidelijk gemaakt dat zij zich van die kneveling des geestes geen reet moest aantrekken omdat dit geheel inging en gaat tegen het gedachtegoed van een van de grootste filosofen in de wereldgeschiedenis, Jezus die goser uit Nazareth, u kent hem vast wel anders ontbreekt er wat aan uw gekregen opvoeding, de zoon van Maria en de Romeinse legionair Abdes Panthera. Jezus stiefzoon van Joseph de eerzame, eenvoudige, gelovige en zeer nijvere dorpstimmerman, een soort Willem Verheij destijds te Ameide aan de Lek. Uiteraard heb ik deze conclusie vooraf doen gaan aan enkele overwegingen, die nogal prekerig waren maar dat hinderde haar niet, integendeel.

426. 1990. De Familie A.Q. Malik van oorsprong uit Pakistan woonde in Nieuwleusen een poos op nummer 2, ik op nummer 3 en op nummer 4 woonde de Familie Oldengarm, allemaal buren dus op het Ireneplein. Ik heb aan deze mensen goede herinneringen. Vele malen bracht Rosie, de dochter des huizes, mij een maaltijd als Mevrouw Malik de porties die zij moest bereiden in Naam van Allah expres te groot had gemaakt. Het was altijd zeer smakelijk of overheerlijk. Ik ben haar daar nu nog dankbaar voor.

427. Later zijn ze verhuisd naar Den Hulst, nummer 90, postcode 7711 GR, zij hadden daar een winkel. De frequentie van de voedselverstrekking werd gaandeweg veel lager doch de smakelijkheid niet. Toen hun zoontje Omar van 10 jaar ernstige leerproblemen had met rekenen vroeg Mevrouw Malik mij of ik hem bijles wilde geven. Ik heb dat twee maanden gedaan langer was echt niet nodig. De grootste kunst was zijn ogen te openen voor wat hij zag en waar hij mee bezig was in relatie tot elk cijfer als kwantitatieve parameter.

428. Gewoon rekenen was voor hem veel te abstract, trouwens voor de meeste Neanderthalers. Toen ik hem voorstelde het getal 1 als 1 cent te zien, de 5 als een stuiver, de 10 als een dubbeltje (het dubbele van 5, 2 stuivers), de 25 als een kwartje dat is een gulden in vieren gesneden, had hij het getallenspel wonderlijk snel helemaal door. Toen zijn we de winkel ingegaan en heb ik hem begeesterd door de getallen in zijn hoofd los te laten op de voorraad. Gecombineerd met geld, inkomende facturen die gecontroleerd moesten worden, prijskaartjes, met procenten omzetbelasting, de kassa en de mogelijkheid hiermede winst te maken als hij geen stomme inkopen deed, wat hem zeer aansprak. Zo kwamen als zodanig alle eenvoudige rekenkundige bewerkingen aan de orde en was hij zo blij als een slim kind om zijn slimheid. Zijn juf vond deze rekenmethode maar niks. En ik die juf niet.

429. 26 jan 2017 kon men in de krant lezen: De carrière van Omar (die zich nu Danish laat noemen) Malik zit sinds dit jaar in een stroomversnelling. Hij is doorgedrongen tot de finale van de Mister International Verkiezing.

430. Zo zie je maar weer dat alles om geld draait, ter meerdere glorie van de marktwerking in de zorg en van de Oppergoden van het GeldGeloof, de Familie Rothschild, en hun slaven de afgod Mammon en hier ten lande het bankwezen, onze regering en dergelijke zondaren.

431. In die tijd, 1990-1991, heb ik enkele maanden officieel en virtueel aan mijn buurmeisje Ineke Oldengarm een kamer verhuurd. Later ontving ik van haar een kaartje waarop stond dat zij Melvin op 28 maart 1995 gebaard had. Hij woog toen 1505 gram en was ongeveer 40 cm lang. Dat was ook Nieuwleusen.

Met het bestuur van Tulipinha naar Portugal

432. De delegatie bestond uit zes personen namelijk: Elmira Dierick, Els Ponse, Angelie Sens, Jan Ilsink, Fon ten Thij en ik zei de gek, terwijl hij zichzelf bedoelde. Drie delegatieleden gingen per vliegtuig en zouden in Portugal een auto huren. De andere drie leden gingen met mijn auto en ik reed onafgebroken met dit kosteloos vervoer. Wij wilden ons op de hoogte te stellen van wat er gedaan was met het vele geld dat jaren lang voor een groot aantal projecten betaald was.

433. Er werd namelijk ook betaald voor plannen en klussen die niets met kinderhulp te maken hadden en die moesten worden beëindigd. Vragen en opmerkingen daarover vond men maar lastig en werden dan ook door niemand beantwoord noch becommentarieerd.

434. De eerste overnachting was te Biarritz, 13&15 Rue Gardague, in Hotel Arokénia. Onze route was zo gepland dat wij in Lissabon onze ‘vliegeniers’ zouden ontmoeten en vandaar zouden we gezamenlijk naar Alentejo afzakken. Omdat ik zo stom was om maar enkele aantekeningen over deze reis te maken is de rest van het gebeuren in de klikobak der vergetelheid geraakt en daardoor het navolgende helaas zo onvolledig dat het geen totaal overzicht geeft.

435. In Lissabon hebben Els Ponse en ik daar in een armoedig hotel gelogeerd, de andere delegatieleden kampeerden ergens, waar dat was weet ik niet meer. Bij het brengen van hun spullen naar hun tenten zag ik de ongeorganiseerde bende die in heel het zuiden van Europa op talloze terreinen des levens te merken is, en voorspelde dat er uit die tent gestolen zou worden, hetgeen natuurlijk ook gebeurde, anders voorspel je zo iets niet.

436. Vanuit Lissabon hebben wij op Donderdag de 6e september 1990 de scholen 8 en 11 in Setubal bezocht. Kinderen van de scholen nummers 5, 8, 11 en 20 werden door Tulipa Vermelha financieel ondersteund. De plaatselijk financieel verantwoordelijke persoon, een of andere schoolmeester, was niet aanwezig en niet te bereiken, hij ‘drukte zijn snor’ de smiecht. Door verwisseling van leerlingen waren er nogal wat vragen, ook bleek dat geld werd overgemaakt voor kinderen die niet meer op die scholen zaten en ‘spoorloos’ waren evenals het voor hen bestemde geld.

437. Mijn medebestuursleden wilden geen noodzakelijke en passende maatregelen nemen tegen deze oplichterij, een typische partij van de arbeid wegkijkmentaliteit welke minderwaardige kunst ook in de parabel van de barmhartige Samaritaan in Lukas 10 vers 25 tot 37 zo treffend is beschreven, alsook door PM Bak Ellende van het CDA succesvol werd beoefend, ondanks de wel zeer scherpe waarschuwingen in de Heilige Schrift en van Agnes Kant die daarmee de functie van profetes vervullende. Ik vraag mij af of zij zich dat ooit gerealiseerd heeft.

438. Van al deze misstanden werd in het werkbezoekenverslag geen enkele melding gedaan noch een verwijzing opgenomen. Het werd in de spreekwoordelijke doofpot geflikkerd en dan volgt er een bastaardvloekje.

439. Om ons leed te verzachten werd ons een diner aangeboden op een hoog gelegen terras in een mooi park en daarna een prachtige rit naar Arrabia aan de oceaan. Voor die nodeloze poespas was dus wel geld. Al met al vond en vind ik het waardeloos om je zo te laten inpakken in een rare verdoezelende doos tot hun verpoos.

440. Van Vrijdag de 7e tot en met zondag de 9e september 1990 zijn we naar het jaarlijkse festival van de communistische partij van Portugal geweest. Vlak bij Lissabon, aan de overkant van de Taag, wordt dit feest op een uitgestrekt terrein georganiseerd. Elke stad of streek van enige importantie had daar een of meer tenten waarin allerlei culturele activiteiten plaats vonden en een terras alwaar men kon eten, drinken en iedereen in de buurt kon bekijken. Vooral aanbevolen de plaatselijke dranken en gerechten, deze waren uitzonderlijk goedkoop, althans naar de maatstaven die wij als ‘edelgermanen’ hanteerden. Alles bij elkaar was het een prettige belevenis.

441. Dinsdag de 11e en Woensdag de 12e waren we in Odemira, Donderdag de 13e in Mértola. We logeerden daar met de gehele delegatie op één grote eenvoudige zaal. Men kan het ook duidelijk omschrijven als een kale zolder zonder kasten, vloerbedekking en stoelen wel met wat oude waardeloze spullen. Het uitzicht op de Rio Guadiana was prachtig, vooral de zeer woestr, rotsige bedding trof mij.

442. De volgende dag zijn we naar Evora gegaan en de zaterdag daarna, de 15e naar Avis, alwaar we enkele dagen bleven. Omdat de overige leden daar naar een of andere vergadering moesten waar ze mij niet bij konden gebruiken. Ik ben in hun ogen een nogal eigenwijs of eigenzinnig kereltje en spreek helaas geen Portugees. Ik heb wat rond gereden en heb me verwonderd over de uitgestrekte rijstvelden. De streek maakte een desolate, verlaten indruk op mij. Net voor ik dit opschreef heb ik die streek met een virtueel bezoek met Googlemaps weer verkend en vind de toestand veel verbeterd.

443. Wat mij bij al die bezoeken aan de verantwoordelijke figuren voor de door onze stichting gefinancierde projecten in Portugal opviel was de merkwaardige discrepantie tussen de deftige, perfecte kleding der Portugese comitéleden en de sjofele kledij der Hollanders, wij als Tulipinha-afvaardiging.

444. Op de terugweg zijn we enkele dagen in Porto geweest en ik heb daar in een eetgelegenheid ‘Meta Luna’ (?) de lekkerste chocolademousse gegeten die er ooit op de wereld was. De moeder van de ober stond zelf in de keuken en toen de ober zag hoezeer ik van dit gerecht genoot, mij nog een portie gaf om zijn moeder te eren. Om de omgeving te verkennen zijn we ook het wereldberoemde dal van de Rio Douro ingereden tot in Vila Real en hebben daar in Restaurant Churrasco, een regionale keuken, aan de Rua António de Azevedo 24, lekker gegeten.

445. In het najaar 1990 had ik het merkwaardige genoegen een vergadering van communisten in Amsterdam bij te wonen, dit op uitnodiging van Jan Ilsink. Helaas ben ik vergeten van welke modaliteit in hun communistische geloofsovertuiging ze waren, maoïsten, stalinisten, trotskisten of andere ketters. Een jaartje daarvoor was ik in Gent (B) bij een kerkdienst van de Christelijk Gereformeerden, een bevindelijke ondersoort der gereformeerden.

446. Frappante overeenkomsten van beide vergaderingen van gelovigen vond ik: De sfeer van wij zijn hét uitverkoren volk, alle anderen, de ongelovige honden respectievelijk de plutocraten zijn definitief verloren en dat kan ons (lekker) geen reet chelen, écht niet. (Gedurende mijn verblijf in het verzorgingshuis ValckenBosch viel mij gaande meer op dat de Atrosophische Belt in Zeist als derde groepje bij deze intens gelovigen thuishoort,)

447. Het langzame en bijna hysterische zingen van gemakkelijke versjes in een taal en stijl van lang vervlogen tijden waarbij de melodie vermoedelijk afgeleid is van middeleeuwse straatdeunen of afkomstig van gregoriaanse kloosterliedjes of byzantijns kerkgezang. De prekerige, langdradige en simpele edoch bevlogen toespraken van hun ‘voorgangers’, niet bepaald intellectuele figuren, over zonden en misstanden van hier tot gunter, die door de anderen, de vervloekten of de plutocraten zijn veroorzaakt.

448. Met op de achtergrond van beide preken een laaiende hel. Voor de een in de vorm van het Internationale Communistische Imperialisme en voor de ander de brandende hel, een onderaardse eeuwige verblijfplaats van de verdoemden, in een toestand van totale verschrikking, waar de verstokte zondaars worden gestraft door duivels, boze geesten en de Satan zelf, compleet met zijn ongewassen bokkepootjes in weeshuisverpakking. Nee, nee, géén tussen n, dat is hier esthetisch niet verantwoord, denk erom.

449. Op vrijdagmiddag, 3 mei 1991 zat ik weer eens in ‘De Bootsman’ te Stegeren koffie te drinken, de kranten te lezen en wat te praten over van alles en nog wat met Heidi, die gediplomeerd 'gastvrouw' wil worden in haar eigen restaurant. Stegeren is voor mij een vreedzame wereld. Meestal rijd ik daar eerst wat rond om van de schepping te genieten en zing dan weleens uit volle borst Psalm 19 ‘het ruime hemelrond vertelt met blijde mond …..’ en ga dan naar ‘De Bootsman’ waar ik dan meestal de enige gast ben. Nadat de kranten en enkele weekbladen gelezen waren kreeg ik toen weer eens het idee om een echte autobiografie te schrijven, daar heb ik wel eens meer last van, kan ik ook niets aan doen. Ik was namelijk in die tijd werkloos, en dat is niet leuk en heel vreemd en zeer onaangenaam voor een overmatig arbeidzaam, ijverig en soms behoorlijk opgefokt persoon.

450. Ik dacht er aan dat mijn moeder (het zal zo rond 1960 geweest zijn) tegen mijn vriend Hans van den Heuvel zei, klaagde is net iets te negatief uitgedrukt maar het komt op hetzelfde neer, 'Hij (ik dus) leest teveel.' Ze bedoelde dat ik 'het verkeerde soort' boeken las. Ik had en heb het idee dat als ik enkel zwaar christelijke werken gelezen zou hebben, zoals bijvoorbeeld de preken van Smytegelt, dat ik dan elke rusttijd kon offeren op haar altaren van overdreven geloofsijver; godsdienstwaarzin wil ik het niet noemen. Doet een ander dat dan heb ik onvoldoende argumenten om die ander terecht te wijzen.

451. Een van de dromen van mijn moeder was om schrijfster te worden en te zijn. Taal was haar liefhebberij. Ze verbeterde al haar elf kinderen als ze iets hoorde dat hun taalgebruik niet goed was. Haar dromen zijn verzopen in de oceaan van haar veel te volle bestaan en in haar onmiskenbaar veel te grote, bijna moordende, plichtsbesef dat nog groter was dan haar gezin en haar begaafdheid.

Werkloos

452. Vanaf 1 december 1990 tot 10 februari 1995 was ik officieel onafgebroken werkloos. Mijn werkloosheid werd door ambtenaren van het arbeidsbureau (duidelijk allemaal leden van de As van het Politieke Kwaad) geactiveerd. Ik kreeg geen enkele medewerking noch enige ondersteuning om werk te zoeken en zeker niet om het te vinden.

453. Door ijverig te speuren in alle dagbladen die ik maar ter inzage kon krijgen in cafés en bibliotheken gelukte het mij om weer aan het werk te gaan. Van 8 mei 1991 tot en met 8 mei 1992 voor meneer Sie in Amsterdam. Sie was apotheker met een Duits diploma, althans volgens zijn mededeling. Hij had bijna al zijn bezittingen ondergebracht in een Beleggings- en Beheer B.V. die ook de administratie van zijn drie apotheken verzorgde.

454. Doordat in de tien voorafgaande jaren minstens tien ‘administrateurs’ voor meneer Sie gewerkt hebben was de hele boekhouding een zootje van heb ik jou en je hele familie daar. Nergens was iets te vinden over de aangiften vennootschapsbelasting. Mijn vermoeden was en is dat de belastingdienst het dossier ‘kwijt’ was. Als je weet wat voor een troep het bij het ministerie van Financiën was, is en blijven zal dan zal je dat niet verbazen. Zeker niet als je weet hebt van de incompetentie van de betreffende ministers en negen van de tien van zijn hoofdambtenaren, vleiende partijfiguren waar je kotsmisselijk van wordt en nimmer hersteld, ja zelfs van aan de diarree geraakt.

455. In hoeverre meneer Sie aan dat kwijtraken schuldig is kan ik alleen maar gissen. Te beoordelen naar de uitlatingen die hij zelf deed toen hij behoorlijk ‘stoned’ was zou hij het achterover gedrukt hebben wat ik wel leep en zeer gedurfd vond en vind maar niet ongeloofwaardig.

456. Voor het gezamenlijk personeel van de drie apotheken heeft meneer Sie eens als personeelsuitje een voorstelling van het Staatscircus van Moskou georganiseerd. Dat was best leuk, ik had zoiets nog nooit gezien. Het is net als met een ijsrevue of een flauw grapje: één keer is leuk. Daarna zij we in Haarlem lekker wezen chinezen waarbij de heer Sie zich uitermate inspande de kosten zo laag mogelijk te houden.

457. Na een week of zes doorzag ik meneer Sie zijn gedragingen en zijn sluwe bedoelingen, hij betaalde bijna niemand correct en toen merkte ik ook de vele en snelle veranderingen van mijn voorgangers die allemaal nog een claim op hem hadden. Ik eiste van hem dat hij mijn salaris voortaan vooraf betaalde. Op zijn vraag: "waarom?" heb ik hem met klem op zijn wangedrag gewezen, zowel ten opzichte van mijn voorgangers als ten opzichte van zijn leveranciers, vooral op zijn schandelijke betalingsgedrag ten opzichte van aannemers. (Drie maal 'en opzichte van' is toch niet perfect? Toch liet en laat ik het zo maar staan.) Het overgrote deel van zijn leveranciers worden inmiddels vooruit betaald, die hadden hun lesgeld goed besteedt en er de juiste lering uitgetrokken.

458. Toen hij weigerde aan mijn gerechtvaardigde eis te voldoen ben ik subiet opgestapt met de mededeling ‘als ik mijn salaris ontvangen heb dan begin ik onmiddellijk en met plezier weer met werken, niet eerder’.

459. Na enkele dagen belde hij ‘Waar blijf je?’ ‘Thuis in Nieuwleusen.’ was mijn antwoord. ‘Maar ik heb het salaris overgemaakt.’ ‘Vanmorgen stond het nog niet op mijn bankrekening, ik wacht dus rustig af.’ ‘Ik wil dat je nu komt.’ ‘Ik ook meneer Sie, heel graag zelfs, maar het staat nog steeds niet op mijn bankrekening dus ik kan niet, echt niet, want dat heb ik tegen U gezegd en ik mag niet tegen u liegen, tegen niemand trouwens.’ Na twee weken werd het eindelijk betaald. Ik ben toen direct weer aan het werk gegaan. Bijna had ik geschreven: aan het werk getogen. De volgende maanden betaalde hij meestal stipt op tijd, een paar keer niet dan nam ik gewoon een week vakantie tot mijn genoegen en zijn grote ergernis en hoe groter zijn ergernis hoe groter mijn genoegen.

460. Vóór de aanvang van het werk bij meneer Sie zijn beleggings BV had ik hem beloofd binnen één jaar de concept jaarrekeningen 1990 van zijn beleggings BV en de drie apotheken te leveren onder de zeer nadrukkelijke voorwaarde dat hij uit deze voorlopige cijfers geen enkele, maar dan ook niet één conclusie mocht trekken vóór ik deze met heb uitvoerig had besproken en dat alles écht geheim moest blijven, speciaal met betrekking tot de drie zetbazen in zijn apotheken.

461. In april 1992 gaf ik hem de voorlopige stukken, anders gezegd: ik stelde hem de concepten van de jaarrekeningen 1990 persoonlijk ter hand. Kijk, dat laatste klinkt wat officiëler. Hij keek hoogst verbaasd dat het werk nu al gereed was. Hij had namelijk de meest vreemde streken uitgehaald om de voortgang van mijn werk te hinderen, zo mogelijk te blokkeren. Vermoedelijk wilde hij met mij ook het spelletje ‘wanbetaler met claim’ spelen.

462. Toen hij mij op 8 Mei 1992 liet weten dat hij toch met zijn 'zetbazen' over de resultaten had gesproken heb ik voorgewend verschrikkelijk boos te zijn omdat zulks tegen de uitdrukkelijke afspraak was. Ik ben pardoes opgestapt en heb de man nooit meer gezien of gesproken en acht dit geen verlies, in tegendeel. Het nog niet door mij verdiende deel van het salaris dat hij vooraf moest betalen heb ik niet terugbetaald. Hij heeft er (ook) nooit om gevraagd. Ik zie dit als een kleine aanbetaling van de schade die hij mij berokkend heeft door het plotselinge verlies van een goed inkomen, waar hij ontegenzeglijk de schuld van was en is, de smeerlap.

463. Begin augustus 1991. Het was lekker zonnig weer. Ik zat op het ruime terras bij ‘De Bootsman’ in Stegeren, een buurtschap enkele kilometers ten oosten van Ommen. Een meisje kwam naar mijn tafel. ‘Mijnheer, mag ik bij u komen zitten?’ Mijn gelaatsuitdrukking moet een groot vraagteken geweest zijn en het ‘waarom’ in alle Indo-Germaanse talen krachtig hebben uitgestraald, dus ik hoefde niets te zeggen, haar motivering kwam vanzelf. ‘Nou, mijn zus Heidi (zie 3 mei 1991 en 7 juni 1997) deed het een paar weken geleden ook.’ zei ze en zonder ook maar iets af te wachten ging ze zitten met een air van: ‘Zo opa, luister nou maar eens goed naar de bergen sores van je kleindochter’. ‘Zo, jij ben dus een zus van Heidi?’ ‘Ja, maar ook haar vriendin! De andere zus en mijn broer zijn bruin (geen huid- doch haarkleur) net als Heidi, maar ik ben blond.’ ‘Goudse melkboer, Wim leek ook op hem.’ dacht ik en zei: ‘Ja, dat zie ik. Ga zitten, doe net of je hier bent. Ik heet Ies. ‘Een Cola? Op welk soort school ga je? Wat vind je het leukst?’

464. Er ontspon zich een prettig maar wel zeer eenzijdig gesprek. Ik hoefde eigenlijk niets te zeggen maar vroeg toch zo nu en dan iets, zowel om het verhaal niet te laten ontsporen als wel om van mijn welgemeende belangstelling blijk te geven. ze vertelde alles wat ze maar dacht. Had altijd ruzie met haar moeder, door ‘de overgang van dat mens’.

465. Heidi, die de andere gasten aan het bedienen was, ving iets van dit gesprek op en kwam haar zus op een duidelijke en verstandige manier wat temperen in haar vertelenthousiasme waardoor het volume naar haar mening te hoog opliep en de privésfeer van haar ouders teveel werd aangetast. Veel zachter, bijna fluisterend ging ze verder met het uitstorten van haar geprangde, niet lijfelijke gemoed. Dat gefluister gaf iets samenzweerderigs aan het gesprek.

466. Dat ze ongelovig was en toch moest bidden voor haar moeder. Da ’s toch geloofsdwang? Wat moet ik hiermee? (Zij zei het, ik dacht het.) Ze vertelde over al haar vriendjes, wat ze van plan was morgen te doen. De pret en de moeilijkheden op school, alle vakken die ze moest leren, behaalde cijfers, haar mening over het onderwijzend personeel, compleet met bij- en scheldnamen. Wat ze na haar opleiding dacht te gaan doen. ‘Maar ik hoef toch niet altijd netjes te zijn en nooit anders dan netjes?’ En zo ging het nog wel even door. Twee dagen later ging ik naar het VVV-kantoor in Ommen. In de verte zag ik haar lopen. Ik floot op mijn vingers. Ze zwoei (zwaaide) uitbundig. En dat was het dan

Vakantie 1991

467. Omdat ik in het jaar 1991 nog geen vakantie had gehad of genomen noch gevierd, ben ik een paar dagen, in de laatste week van augustus naar Londen geweest. Ik heb er gelogeerd in kamer 222 van The Enterprise Hotel, 15-25 Hogarth Road, Londen SW5 0QJ. Hier wat uit de aantekeningen die ik toen gemaakt heb en nu ergens in een of andere oude schoenendoos vond. Zaterdag, 24 augustus, nog steeds 1991 dus. Rond vier uur werd ik wakker. Redelijk vroeg, te verklaren doordat ik voor mijn doen erg vroeg naar bed was gegaan, 23u15m. Pas om middernacht sliep ik.

468. Meestal slaap ik binnen enkele minuten. Nu ik dit schrijf vraag ik mij af wanneer mijn zwerflust weer eens toesloeg om naar Londen te willen. Was het die vrijdagavond of al eerder in de week? Na een frisse douche, een vlug muesli-ontbijt en vlot wat reisspullen in een valies gestopt ging ik op reis. Kijk, als je op reis wil dan moeten al die dingen en dat gedoe op reizen wijzen en zo genoemd worden. Al met al (hier bedoeld ik niet mijn broer Al noch zijn andere ik of een of andere godheid mee) was het toch een uur later geworden voor ik wegreed.

469. Op de provinciale weg met zo ’ n vaartje van 80, 90 later op de autoweg 110, 120. De maan verdween groot en licht blozend achter de kim terwijl ik op de IJsselbrug naar het westen reed en vóór mij het Veluwemassief oprees als ware dit een bergengroep in de Nepalese Himalaya. Overdrijven is ook een vak; wolken hebben dit van zichzelf. Er was verder geen verkeer op de weg, mooi weer en een paar dagen zwerflust voor de boeg. Boeg? Alsof ik aan het varen ben. Heerlijk weer, wat moet je nog meer? Bij het naderen van Schiphol vielen wat spatjes regen en betrok de lucht iets. Op parkeerterrein P3, vak A1 kon ik nog een piepklein plekje vinden. Maar vol! Schandelijk klein plekje voor zo ’n hoge prijs. Na 10 minuten bracht een pendelbus mij naar de vertrekhal.

470. Bij het inchecken vroeg de baliejuffrouw of ik een rolstoel moest. Antwoord: ‘Moeten niet, maar het is wel erg makkelijk, zeker gezien het tijdstip van vertrek, want het is al laat en dat is jullie schuld.’ Dat was niet zo en toch zei ik het. Ik zou het eerste het beste vliegtuig naar Londen nemen dus dan kan je nooit te laat komen. Aldus werd ik als een voldoende gefrankeerd postpakketje gratis in het vliegtuig afgeleverd zonder dat er een reçuutje verstrekt werd, hiermede wordt duidelijk gedemonstreerd hoeveel waarde men aan een levende invalide toekent.

471. Ik genoot van het uitzicht toen we boven het brekende wolkendek stegen. De kustlijn boog zich keurig en precies zoals het in de Bosch Atlas voorgetekend staat. Wat mij opviel was dat het brede Zeeuwse zandstrand, gezien vanuit het vliegtuig, heel smal was. Een beetje slordige maar wel heldere gelige krijtstreep, uit de losse pols, om de scheiding als in de dagen der schepping tussen land en zee duidelijker te maken. Het tijdens de vlucht van ongeveer 55 minuten geserveerde ontbijt was best wel goed, en ondanks het reeds genuttigde muesli-ontbijt ging het er bij mij in als koek, merk: ketellapper.

472. De Engelse oostkust en het daarachter liggende landschap, ik dacht even schandlap, is prachtig. Vanuit een vliegend vliegtuig heb je een verheven, een beetje een goddelijke blik op en over al het aardse gebeuren en haar zijn, in de zin van existeren in de meest uitgebreide zin des woords. Een duidelijke aanwijzing, dat als je iets moet beschouwen, oplettend en aandachtig moet bekijken je jezelf als een volleerde godheid moet gedragen. Zonder vast patroon vertoonde het land beneden ons zich met haar eigen warme aardkleuren, groen en bruin in vele, vele tinten. Geen zandstrand, wel modder, en water met een origineler blubberkleur dan het slik zelf.

473. De zee van Noordzeewater werd een zee van huizen toen we over Londen vlogen, een woestijn van gebouwen die allemaal het dak naar ons toe keerden alsof ze schuilden of scholen voor de regen en niets met ons van doen wilde hebben. Onweerstaanbaar dacht ik en zei het onhoorbaar bij mezelf: De grote stad van Londen/ telt wel honderdduizend honden/ die telkendage vele malen/ stil staan bij lantaarnpalen//. Wat mij opviel was het grote aantal bruggen over de Thames. Een medereiziger gaf mij even een kleine aanvullende les uitspraak Engels, met de juiste uitspraak van het woord Thames.

474. We waren goed en wel geland, dat wil zoiets zeggen als: het ging vanzelf, bijna onmerkbaar. Met een wheelchair, zo heten die dingen hier in Engeland, werd ik naar de uitgang gebrongen en dat vond ik prettig want het woord gebrongen is een mooier woord dan gebracht en ook omdat het een grote afstand was. Overigens maakte de hele entourage en afhandeling op mij een rommelige inefficiënte indruk.

475. Even geld wisselen. Rolstoel gemak weg. Daar sta je dan. Op een vreemd eiland. Met een engelse woordenschat van drie woorden, nee vier want onderweg heb ik Thames geleerd. Naar de bus? Welke? Taxi? Zonde van het geld. De underground? Na wat rondkijken, een onbewuste manier van aarzelen, waar overigens niets mis mee is, een combi-dagticket gekocht voor de bus en de ondergrondse; £ 3,10. In 1946, vijfenveertig jaar eerder, moest ik sommen met Engelse valuta maken, 1 £ was toen 20 shilling en een shilling 12 pence, dat wist ik nog. Het is veranderd, maar dat wist U al sinds 1971, toen het decimale stelsel werd ingevoerd. Jammer, niet dat u dit al wist maar dat de kleurrijke diversiteit der valuta door het kortzichtige mondiale gelijkheidsbeginsel bedreigt wordt als een uitstervend ras zeldzame, vreemde dieren.

476. Waarom leer je überhaupt iets als alles toch veranderd? Mensen zonder enige opleiding of school zijn dus in het voordeel want zij hoeven niets af te leren, want dat is moeilijker dan aanleren.

477. Verder dus met de underground. Trap af, trap op, trap op, trap af, trap op, daar werd ik zo moe van hè. Overigens was het wel leuk om het meegemaakt te hebben om met een handleiding een poos onder Londen te dwalen.

478. Toen ik bij een park kwam ben ik een poosje bovengronds gaan dwalen. Ik kwam door de Pilgrim Loan, een rustige mooie laan, met een enkele pruimenboom die zijn vruchten los liet, zodat deze door mysterieuze krachten gedreven met een onmeetbare boog tegen de aardkorst botsen. Een enkele hongerige voorbijganger, of dat nu een vogel, een koe of een mens is, maakt daar gebruik van. Daar zijn pruimen, als ze te pruimen zijn, ook voor bedoeld. Een stel echt grote eekhoorns (niet zo groot als een hond maar toch) steekt in alle rust de weg over. Als je de nette, keurig onderhouden huizen ziet ga je vanzelf denken over het prijspeil van onroerend goed in Hampstead; stom maar waar. Ik ging op een laag muurtje in een vreemde wereld in de zon wat zitten om uit te rusten van de van lieverlee zeer lange wandelingen. Dan kom je soms tot irreële gedachten.

479. Maar ook op dit: het verhaal van dat meisje van twee weken geleden. Ga je daarvoor naar Londen? Ik zou toen en ook nu het liefst een gat in het verhaal laten vallen. Een soort zwart gat dat alle vragen opslurpt, en nu ik in Engeland ben: ‘a black hole’ een intrigerend begrip in de sterrenkunde.

480. Plotsklaps dacht ik: ‘Héé! Als er teveel vragen op je afkomen, als een meute wilde wolven, wijzen ze gezamenlijk naar het antwoord: WEGWEZEN!’ Het meisje had talloze vragen op mij afgevuurd en maar heel weinig antwoorden gekregen. Ik zou haar zeker nog wel eens tegenkomen zolang haar zus bij ‘De Bootsman’ stage loopt. Mijn eigen denkwerkapparaat kwam zelfstandig tot de conclusie dat zij toen met mij zat te converseren om het ‘van haar af te praten’.

481. Ik zou haar geen ideeën moeten aanreiken over wat wij allemaal besproken hadden en geen antwoorden moeten geven op wat zij allemaal gevraagd had. Zij had de opdracht alle antwoorden in haar uppie zelf te vinden, misschien sprokkelenderwijze. Daar ik jaren aaneen nogal eens in de viswinkel van Aart Verhoeven, Bermerstraat 22 te Ommen grote moten gebakken kabeljauw met knoflooksaus en friet ging eten, wat een heerlijke combinatie is te meer omdat het van hoge kwaliteit was, kwam ik haar na bijna een jaar aldaar tegen, zij had er een vakantie- en weekendbaantje. Ze stond er steeds op dat zij mij bediende en dat leverde telkens een extra grote klodder mayonaise op en de ernstige aanmaning de niet bestelde en toch geleverde, edoch de niet berekende salade te nuttigen. Zoiets is hartstikke plezierig.

482. Verder in de grote stad van Londen wonen honderdduizend honden..... Ik ben op de eerste de beste bus gestapt en meegereden tot het eindpunt, overgestapt in een andere bus, een andere manier om in een andere bus te komen is er namelijk niet, en ook daarmee tot het eindpunt meegereden. (Dat vind ik leuk een zin componeren waarin het woord 'andere' drie keer in voorkomt. Een andere keer, zoals bij blubber, slik en modder zit ik moeite te doen om niet in saaie herhalingen te vervallen en zoek naar synoniemen die niet meer zo snel uit je slinkende geheugen opduiken als vroeger 'toen alles beter was'.)

483. Aldaar op mijn gemak koffie gedronken en voorbijgangers zitten bekijken zoals op een terras gebruikelijk is. Daarom zijn alle mensen verschillend, anders zouden de terrassen zo saai worden.

484. Toen ben ik met de underground naar het Piccadilly Circus gegaan. Het Piccadilly Circus is een van de bekendste pleinen in Londen en een belangrijk verkeersknooppunt, ontmoetingspunt en toeristische attractie. Ik had me van dat plein een voorstelling gemaakt, dat had ik niet moeten doen. Ik heb daar een poosje tussen mensen van velerlei ras, natie en tong op de trappen van de fontein gezeten om deze wereldstad vanaf deze plaats te bezien en wat uit te rusten. Een jaar eerder zat ik in Portugal bij het jaarfeest van de Communisten, ook tussen veel soorten onbekenden. Je zou je zo van lieverlee een ubiquist gaan voelen.

485. Hoe ik bij het hotel gekomen ben weet ik niet meer, ik heb het niet genoteerd, in ieder geval niet alleen maar lopend want de afstand was ongeveer vier mijl en dat was mij toen te ver, nu trouwens nog. Ik heb die avond heerlijk Chicken Tandoori gegeten en ben vroeg naar bed gegaan want ik was zo moe als een hond. Volgens het Van Dale Groot woordenboek betekend dit: uitgeput van vermoeienis.

486. Dat bleek wel, pas om kwart over acht, plaatselijke tijd kwam ik uit mijn nest, netter geschreven: ontsteeg ik mijn sponde. Bij mijn voornemen om me te scheren bleek weer eens dat Engeland écht een eiland is. De stekker paste niet. Ik kocht zes ansichtkaarten, de receptioniste zou postzegels voor me kopen en die dingen morgen op de post doen. Overal in de wereld kom ik vriendelijke, behulpzame mensen tegen, daarom wil ik zo graag overal komen; kennelijk een der latente oorzaken van mijn onuitroeibare zwerfverslaving.

487. Zo rond een uur of elf ben ik met een taxi naar het Natural History Museum gegaan. Het is een indrukwekkend, een prachtig museum. Ik heb het voor mijn doen, in verhouding tot mijn uithoudingsvermogen en zeker tot wat ik gewoon ben, zeer uitgebreid en zeer langdurig bezocht. Om half vijf schreeuwden mijn onderdanen: STOP! Om uit te rusten ben ik op een bank in de zon gaan zitten.

488. Een Zuid-Koreaan, die ook gisteren gearriveerd was, kwam me een kwartiertje gezelschap houden. De vertrektijd van mijn vliegtuig naar Nederland was half negen. Wat in die tussentijd te doen?

489. Gezien de toestand van mijn onderdanen, een arm beschadigd volk met een bewonderenswaardige inzet kon ik mij eigenlijk niets meer veroorloven. With the underground slowly to go Heathrow terminal one en dat was al meer dan ik kon. (Typisch, als je in een vreemd land ben dan oefen je, je te barste en automatisch de taal van die inlanders.) Toch kwam ik nog vrij vroeg ter plaatse, je mogelijkheden zijn meestal meer dan je aanvankelijk denkt. Vanwege de honger en met een overvloed van tijd heb ik uitgebreid zitten eten.

490. Zo rond half zeven schoof er een architect aan tafel. De man woonde op Man, u weet wel dat eiland in de Ierse zee, waar TT-races werden gehouden en waar de 'Norton' motorfietsen zoveel overwinningen behaalde. Zo goed en kwaad als het ging hebben we wat tegen elkaar gezegd, een gesprek kan je dat goed bedoelde gestamel niet noemen. Hij nodigde mij het klem uit zijn prachtige eiland te komen bezichtigen, dat schijnt een eigenschap van eilanders te zijn, iemand uitnodigen, kunnen ze ook niets aan doen. Toen hij verder moest namen we afscheid, hij deed alsof we al tientallen jaren hele goeie vrienden waren, ook dat schijnt een eigenschap van eilanders te zijn.

491. Terwijl ik zo rond keek kwam ik om 18 uur 53 minuten tot de conclusie dat heel veel mensen met hun bek open eten; ze vreten als honden, schande evenals deze woordkeuze. 18u58m wat zinloos rond zitten kijken. 18:59 Het voorgaande mij min of meer pijnlijk realiserende, ik schaamde me voor mezelf en heb nog wat aantekeningen gemaakt om met mijn gedachtewereld in ieder geval ‘ deze virtuele stinkstraat te verlaten’.

492. Wat ik behalve die verloopstekker ook nog ben vergeten is een plastic zakje met twee vochtige washandjes om mij onderweg iets te verfrissen zonder te drinken (beter zou zijn een pakje page vochtige babydoekjes), mijn medicijnen en een petje, waarop staat ‘ik ben een Hollander’. Het is maar goed dat ik een elleboogkruk heb meegenomen in plaats van mijn gebruikelijke wandelstok, eigenlijk had ik twee krukken moeten nemen, dat zou nog gemakkelijker geweest zijn. 19:04 Zo, dat is genoteerd. Engels bier is best lekker, maar Witbier is lekkerder. 19:06 Wat is het soort gedachten die in je eigen hersenen opkomen, ronddolen en onhoorbaar verdwijnen? 19:11 Voor zulk soort gedachten hoef je niet naar Engeland te gaan.Ik ben langzaam-aan naar de incheckbalie gegaan.

493. In het vliegtuig werd onder andere thee geserveerd. Om een aandenken aan British Midland te hebben ontvreemde ik het theelepeltje, dat ik helaas kwijt geraakt ben en gelukkig later weer heb gevonden. (Dubbel schande wijl (omdat) ik in 1980 zoon Willem ernstig verbood een prachtig bierglas te stelen toen wij ergens in Noord Frankrijk gegeten hadden, hij deed het toch.} De volgende ochtend werd ik in mijn eigen bed wakker. Dat ik dit allemaal bijna 23 jaar later netjes zou opschrijven kon ik toen niet bevroeden. En bevroeden is een bedreigd woord.

494. In het najaar 1991 had ik op een vrijdag lang gewerkt op het kantoor van meneer Sie, hij was met zijn lief drie weken op vakantie; terwijl ik aanstalten maakte om mijn spullen op te ruimen dacht ik als ik thuis kom heb ik geen zin om eten te bereiden, het zou ook te laat geworden zijn.

495. Om mezelf te trakteren ben ik heerlijk gaan eten in restaurant Chambertin aan de Appollolaan. Terwijl ik met overgave zal te smikkelen kwam de directrice Louise Venmans even een praatje maken. Ze zei dat het nogal zwaar ging misten en deed de dringende suggestie die nacht in haar Hotel Appollofirst te verblijven. Mijn beide argumenten dat de kamerprijs mijn budget verre te boven ging en dat ik het aanstaande weekend wel thuis wilde zijn vond zei volkomen irrelevant en afgemeten naar het grote risico dat ik liep, volkomen (en terecht) onacceptabel. Zou ik toch gaan en daar zeker spijt van krijgen dan moest ik wel bij haar terugkomen en niet elders ‘een goedkoop dak’ opzoeken. Toen ik goed en wel buiten de stad was moest ik wel terug het zou gekkenwerk zijn door te gaan, zo dicht was de mist met een zicht van ongeveer twintig meter. De volgende ochtend kreeg ik een uitgebreid ontbijt. De rekening was een fractie van wat in dat dure hotel gebruikelijk is.

496. Als dank voor deze toch wel bijzondere behandeling heb ik, als een onontkoombare reactie mijnerzijds, haar de volgende week een gedachtespinsel gestuurd hetgeen ook is opgenomen in 'Als Woorden Zingen' en nu volgt.

497. Restaurant Chambertin: bij het verlaten van dit eetpaleis/ druipt het verlangen/ van weer en meer en wederkeer/ uit oog en hart/ en prangt het gemoed/ de woordenstroom van dank/ voor d’ overvloed/ voor wat was aan lust/ gegeten en gedronken/ gevoed/ gelaafd, genuttigd/ gevroten en gezopen/ bevredigd van tong en taal/ en reuk en smaak/ en wat niet al/ bevredigd tot in de toppen/ van al mijn bomen/ het ganse woud/ vervoerde mij/ – Ysh.

498. Op een koude zondagmiddag, 15 maart 1992 ben ik naar de Martinuskerk in Warnsveld geweest, een voordrachtskunstenaar Roel van Oosten of Henk van Ulsen zou gedichten van Ida Gerhardt declameren. Haar ‘Verzamelde Gedichten’ had ik mij al een jaartje eerder aangeschaft. Ook was er prachtige fluit- en clavecimbelmuziek. Ik heb genoten. Dat Johan Bertus Wouter Polak (12 november 1928 – 25 mei 1992) als uitgever de half demente Ida Gerhardt daar nog even voor zijn dood in zijn etalage zette is een van de schandelijke fenomenen van de commercie.

499. In November 1992 heb ik mede, als handlanger van J.W. van Leuven, De Beo 27 te Almelo het personeelsbemiddelingsbureau ‘Novaad’ te Zwolle gestart. Hij als directeur-eigenaar, ik als administrateur waarbij enkel mijn on- en gewone kosten werden vergoedt. Na enige tijd werd het bedrijfje verplaatst naar Ommen. De naam werd toen Select Totaal B.V. i.o. met de beide zonen van J.W. van Leuven als eigenaren. Aangezien meneer Van Leuven geen enkele moeite deed om enige omzet te creëren heb ik in December 1993 mijn ontslag genomen.

500. Vanaf begin 1995 heb ik, waarbij enkel mijn on- en gewone kosten werden vergoedt, de heer Eduard Hans (Ed) Jongkamp, Eelderdiep 27 te Zwolle hand- en spandiensten verleend in het kader van zijn incassobureau de NIO, de Nederlandse Incasso Organisatie, postbus 317 te Zwolle, het kantoor was in Berkum, een door Zwolle geannexeerd dorp. In ‘Verwondering’ heb ik mijn gedachten over die prehistorische (¥) nederzetting beschreven.

501. Om zich enig financieel statuur aan te meten had Ed Jongkamp zijn postzegelverzameling ter waarde van nauwelijks duizend gulden verzekerd voor fl. 130.000,00, de verzekeringspremie was zo ongewoon laag omdat het eigen risicobedrag ongekend hoog was. Ongekend door mij omdat ik dat nooit geweten heb. Maar hij toonde wel de polis als het maar enigszins te pas kwam. Door mijn werkzaamheden bij de NIO kwam ik in connectie met Thomas Johannes (Tom) Hendriks, Oerdijk in Schalkhaar, eigenaar van Henser Electronica, Nijmegensestraat 15009 te Deventer, later verplaatst naar Raalte alwaar hij ook ging wonen. Een jaar of elf heb ik de boekhouding, belastingaangiften en dergelijke voor dit bedrijf verzorgd. De cheffin ‘Logistiek en Organisatie’ Froukje van der Lende (* 2 januari 1972) verklaarde, nadat zij ‘Als Woorden Zingen’ gelezen had, dat zij mijn Eerste Fan was, ik was zeer vereerd.

502. De activiteiten in dit bedrijf waren nogal conjunctuur gevoelig. Soms waren er tien mensen aan het werk. Soms moest Helma H. Schöppers (* 27 december 1973) de hele productie alleen doen als ze geen zin had haar baas ook aan het werk te zetten. Als zij dat soms deed dan gebruikte zij betrekkelijk ruwe woorden die gezien de situatie, dienstverhouding en de werkdruk vermakelijk waren, althans voor mij. Ik vond en vind Helma S. een heldin. Het woord heldin bevredigd mij niet voor een vrouwelijke held. Ik zoek naar een woord dat zonder ‘-in’, ‘euse’ of ‘-esse’ verwijst naar de vrouwelijke equivalent van de mannelijke held, maar heb het nog steeds niet gevonden.

503. In de zomer van 1995 was er zo weinig werk bij de NIO dat Ed Jongkamp voor mij wat werk vond bij een ‘Incassogroep’ in Baarn. Ik ben daar twee dagen geweest en vond het zo’n verdacht groepje dat ik toen abrupt gestopt ben met werken. Later vernam ik dat de FIOD de hele zaak overhoop gehaald heeft.

504. Met ingang van 1 september 1995 trad ik in dienst bij Swi*f*t & £egal Debiteurenbeheer B.V., Sutton 11 in Apeldoorn, directeur J.H. (Hans) Pragt. Ik kwam daar binnen op voorspraak van Ed. Jongkamp die ik succesvol geadviseerd had bij zijn sollicitatie naar de functie van onderdirecteur bij deze firma. Alleen voor Jongkamps gemak bracht hij voor de afhandeling daarvan alle lopende zaken van zijn eigen NIO mee. Het keurige arbeidscontract, het eerste in mijn leven, bij Swi*f*t & £egal gold voor één jaar voor drieënhalf uur werken per week. Het werd stilzwijgend omgezet in een voor onbepaalde tijd. Mijn functie was administrateur, adviseur en debiteurenbezoeker om betalingsregelingen te treffen. Het salaris bedroeg *f* 500,- bruto per maand, extra uren (en dat waren er zeer veel) werden redelijk goed en vlot betaald. Vakantietoeslag 8%. Autovergoeding voor debiteurenbezoek *f* 0,50 per kilometer.

505. Ik heb daar plezierig en hard gewerkt. Aanvankelijk waren alle collegaatjes bijzonder prettige mensen, met de komst van E.F.M. Baert als kapitaalverschaffer en extra directeur-grootaandeelhouder (een fiscale term, afgekort: DGA) kwam er een uitzondering. Wegens verplaatsing van het bedrijf naar Zwijndrecht en ook omdat ik nog niet geheel hersteld was van het auto-ongeluk heeft Hans Pragt mij, na goed overleg, ontslagen per 1 september 1998. Als bonus kreeg ik de pc met printer, die ik al in mijn bezit had. Ik ben hem daar nu nog dankbaar voor

Randerode

506. 9 april 1997 ben ik op de A 50, ter hoogte van Vaassen, verongelukt. Met zo'n 80, 90 km per uur, dat is ongeveer 23 strekkende meter in één seconde, klapte ik met mijn auto op een blok beton. Mijn knieën braken, het rechter onderbeen werd verbrijzeld, alle organen in mijn buik kregen een enorme opdonder, mijn bekken liep een scheurtje op, de linker schouder kreeg vanwege de verplichte autogordel een dreun waarvan het nimmer hersteld is, een hersenschudding van heb ik jou daar en her en der wat bloeduitstortingen zodat alles onder mijn middenrif zo blauw werd als een dronken monarch. Zoals u weet menen dat soort schepselen blauw bloed te hebben.

507. Ik geraakte in een fractie van een seconde in een levensbedreigende toestand, de druk in mijn bloedvaten werd te laag om mijn vitale lichaamsfuncties in stand te houden. Wat ik mij kan herinneren is dat iemand mij vroeg waar mijn kinderen woonden, wat voor werk ze deden en waar. Ik gaf een goed en een fout antwoord en zakte toen weg in een coma. Van het vervoer naar het ziekenhuis in Apeldoorn, locatie Lukas, weet ik me slechts iets van een sirene in de verte te herinneren en zag de heldere kleuren van de Israëlische vlag die op de Jongste Dag boven Jeroesjalajim zullen wapperen. Heel vreemd. Het schijnt het ultieme teken der hoop te zijn.

508. Wanneer ik uit de operatieverdovingen coma bij mijn eigen positieven terug kwam weet ik niet precies, het zal enkele dagen geduurd hebben. Er stond een operatieassistent bij mijn bed wat tegen me te praten en ik moest mij tot het uiterste inspannen om zijn vragen te begrijpen. De eerste vraag was: 'Wat is je voornaam?' de tweede vraag was: 'In welk jaar bent u geboren?' Wat ik uit zijn verdere mededelingen over de operatie begreep is niet veel, wel dat ze voor grote raadsels stonden omdat er in het verleden al veel aan mij was verbouwd en de bouwtekeningen waren zoek. Ik was nog niet 'bij de tijd' dit was ook de reden dat hij enkele uren later weer bij me terug kwam. Ik vroeg hem toen naar de reden van zijn twee eerste vragen, vragen naar de bekende weg, en dat is altijd een beetje lullig, vind ik, hij had die gegevens toch in het dossier onder zijn linkerarm? Hij zei mij, dat dit de eerste twee controlevragen waren om te kunnen constateren of men al dan niet ontwaakt was en een beetje normaal kon reageren, anders niet. Een soort pincode om te controleren of ik het was of niet.

509. Wat mij nu nog steeds ernstig stoort is dat er enkele uren later twee volkomen vreemde figuren bij mijn bed stonden. Waarom die (bloedhonden?) toestemming gekregen hadden tot mijn privé-verblijf door te dringen zal wel te maken gehad hebben met het feit dat die managerskliek van dat ziekenhuis aandelen van de Nationale-Nederlanden N.V. in hun portefeuille hadden. Die twee aasgieren, rechercheurs moesten mij, die nog behoorlijk gedesoriënteerd was, ontlokken dat het auto-ongeluk voortkwam uit een poging te zelfmoord, wat ze gezien mijn onhoudbare leefsituatie wel héééél normaal vonden. De verzekeringsmaatschappij zou dan niet gehouden zijn de ongevallenverzekeringen die ik ruim 50 jaar geleden had afgesloten, ad. ƒ40.000,- te betalen. Pas na jaren heb ik ƒ30.000,- ontvangen. De resterende ƒ 10.000,- waarop ik recht heb, dat geven ze mondeling zonder enige aarzeling toe als er geen getuigen bij zijn, zouden ze pas betalen als de rechter dit bevestigd had. Een gespecialiseerde graaier inhuren als advocaat kostte ook minstens ƒ 10.000,- daar begint dus geen hond aan, ik dus ook niet. Toen ik hen vroeg zich met naam, toenaam, functie, postadres en telefoonnummer schriftelijk kenbaar te maken alsook wie hen toestemming had gegeven mij hier te benaderen en hoe ze 'überhaupt' wisten wie ik was gecombineerd met mijn huidige verblijfplaats, waren ze plotseling verdwenen en zijn nooit meer teruggekomen. En het is akelig, eng en griezelig dat dit geen fantasie of hallucinatie is, maar de wrange waarheid. En het is maar goed dat ik dit direct heb opgeschreven anders zou ik mezelf niet geloven.

510. Wat ik me van het verblijf in het Lukas Ziekenhuis ook nog veel te goed kan herinneren is dat er bij de tweedaagse ‘ronde’ van de geneesheren een of andere overjarige, half afgedankte chirurg, een soort smurfachtig grijs onderkruipsel met een picnische gestalte, zo bijzonder onaangenaam was om mijn rechter teen die vroeger door een mislukte operatie beschadigd was en toch parmantig uit het gips stak, bij wijze van goor grapje om te draaien zodat ik van pijn wel een passende bastaardvloek moest uiten. Het stelletje mooie mokkels dat de lul om zich verzameld had, zoals een ander sigarenbandjes of lucifermerken spaart, lachten als getrouwde geiten. Schande!

511. Een andere heugenis over het verblijf in het Lukas Ziekenhuis getuigd van enige gêne, weet je, ik ben nogal preuts opgevoed. Op een gegeven moment werd de urineafvoerslang verwijderd. Na een aantal uren gaf de druk in mijn blaas een seintje naar mijn hersenen dat u ruwweg kan vertalen in ‘ik moet pissen’. Bellen. Komt niemand. Nogmaals bellen. Komt er een verpleegster aanhollen, het is alsof die mensen altijd hollen. ‘Zusterrrr ik moet nodig urineren’. Het lijken soms net obers, roepen ‘ik kom er aan’ en lopen dan weg. Om de klus te klaren, want ik lag onbeweeglijk nogal stevig in het gips gepakt, haalde ze assistentie en een urinaal zonder terugloopbeveiliging, zo ’n voorwerp voor heren die zich van hun urine wensen te ontlasten. Tot mijn verbazing was mijn piemel onzichtbaar. Toch is het bij mij niet zo dat ik mijn gereedschap onder het afdak van een dikke buik of pens heb. Toen ik van de door mij gesuggereerde ontvreemding melding maakte was ik ook verwonderd over de vakvrouwschap der beide dames die mijn totaal verdoofde apparatuur ongekend snel op het minimaal vereiste plasformaat fluften. En ondanks mijn toch wel er preutse opvoeding kon ik het niet nalaten hen voor deze circusact te complimenteren. Eigenlijk was het best wel hilarisch, toch?

512. Dit hoofdstuk is wat (te?) uitgebreid beschreven. Dit vind zijn oorzaak in het feit dat ik veel te veel tijd had om niets te doen. Het laat zich ook lezen als een apart verhaal.

513. Vóór ik wat vertel over mijn verblijf in het verzorgingstehuis 'Randerode' wil ik hier getuigen van mijn dankbaarheid jegens de beide dames die al die tijd mijn was perfect en kosteloos hebben verzorgd zonder ook maar één keer te verzuimen of uit te stellen. Aanvankelijk de helaas overleden Sientje Schumacher (in de wandeling Gé genaamd) de zus van mijn schoonzus, getrouwd geweest met Henk Nuesink. Henk bezwoer mij, echter zonder de aanroeping van iets dat hem, mij of iemand anders heilig was, bepaalde middenstanders in Apeldoorn, te weten de firma Hamer en Jan Bouwmeester nooit te vergeten, dat doe ik dus ook niet. Helaas is Jan Bouwmeester op betrekkelijk jonge leeftijd overleden.

514. Toen Sientje door ziekte het niet meer kon is deze taak overgenomen door Willy Scherpenzeel (* 3 januari 1955 – † 26 september 2015) die getrouwd was met Dirk van der Ploeg. Beide echtelieden mocht ik tot mijn vriendenkring rekenen en ben daar trots op. Bij het wekelijkse bezoek van Willy was zij altijd van haar, ook altijd opgewekte, dochter Hannah Wieringa (*7 maart 1989) vergezeld. 14 jaar later werd dat een facebook-vriend evenals haar beide zussen. Grappig. Vriendinnen kennen ze op facebook niet.

515. Randerode is een verzorgingstehuis dat ik als een soort klooster beleefd heb. Ik heb daar gevoelsmatig gemengde herinneringen aan en had daar veel aantekeningen over, die ik heb uitgewerkt en toen geprullemandeerd. Het overgrote deel van die krabbels heb ik jammer genoeg niet kunnen gebruiken, ze waren te vaag, nietszeggend of gewoonweg overbodig, nutteloos, stom

516. Vanuit het ziekenhuis werd ik op 22 mei 1997, een nagenoeg zonloze dag, als een zwaar postpakket vervoerd naar de revalidatieafdeling van Randerode, ook wel genaamd reactiveringsafdeling ‘t Loo en aldaar afgeleverd aan en ontvangen door Brigitte van Reen. Randerode is een verzorgingstehuis aan de Zr. Meyboomlaan, nummer 10, 7334 DV te Apeldoorn.

517. Van de talloze genoteerde namen kan ik me de bijbehorende personen niet meer herinneren en dat is niet leuk. De ene die ik mij helder herinner, de reeds genoemde Brigitte heeft mij na een paar weken enkele prachtige foto 's van zichzelf gegeven. De ander was Minie Beltman, ze zag mij in de zomer van 2012 bij de supermarkt Aldi in Brummen, zie elders in dit geschrift. Waaruit ik dan de conclusie trek dat het auto-ongeluk op de A 50, de daarop volgende operatie, het verblijf in het 'Lukas' ziekenhuis en het verzorgingstehuis 'Randerode' en de in 2008 uitgevoerde hartoperatie mijn brein ernstig hebben aangetast. Het zou nog lang duren voor het op een aanvaardbaar niveau zou terugkomen áls dat nog eens op een goeie dag zou gaan gebeuren.

518. Het wordt nooit meer zo helder en sprankelend als het ooit geweest is. Tenminste dat denk ik, want ik heb behoorlijk wat eigendunk, een ingehouden vorm van ijdelheid maar zeker geen hoogmoed. Hebben de meeste mensen: eigendunk, zij denken te veel over en aan zichzelf. Kunnen ze ook niets aan doen, het brein heeft hier een niet te beïnvloeden egoïstische functie, het is er alleen maar voor zichzelf en voor niemand anders, het moet zijn bezitter door de oerwouden van het bestaan loodsen om zelf zo lang mogelijk te blijven leven, beschadigd of niet. De drager van die hersenen met dat brein erin heeft er weinig over te vertellen, voornamelijk door het ontbreken van de nodige vertelkunst maar ook niet als een praktisch opdrachtgever, eigenwijze beheerder of als goede beschermer.

519. De notities over de Randerodetijd, sommigen met datums (een foute meervoud van datum omdat ik het goede woord data hier niet wil gebruiken als 'gestolen' zijnde voor: gegevens, feiten) en namen gaan over bezoeken van heel veel familie, vrienden, collega's en bekenden, over ‘slecht geslapen’, over de te volgen therapie, over het personeel, over het eten en drinken en de gezamenlijke ‘warme maaltijd’ en over van alles en nog wat, wat het saaie bestaan in zo 'n instituut alzo te bieden heeft. Wil je echt wat weten over het stervende leven in een verzorgingshuis lees dan de geestige, tragische en aangrijpende verhalen die Hendrik Groen in zijn boek ‘Pogingen iets van het leven te maken’ ISBN 978-90-290-8997-5 geschreven heeft!

520. Bij de gemeenschappelijke maaltijd werden door het verplegend personeel aan de patiënten de dagelijks in te nemen medicijnen verstrekt. Na enkele dagen had ik door, dat daarbij ontstellend veel fouten werden gemaakt. Aangezien ik nog steeds een nogal bemoeizuchtig figuur ben kon ik mij niet inhouden daarover het nodige commentaar te leveren en de verstreksters van de pillen te wijzen op hun falen veroorzaakt doordat zij te weinig tijd kregen de nodige zorg aan die verstrekking en andere noodzakelijke werkzaamheden te besteden.

521. Slechts twee personen waren bij de medicamentenverstrekking volstrekt foutloos, te weten Minie Beltman, de latere Mevrouw Te Kamp en Brigitte van Reen, de ongekroonde koningin der afdeling. Beide zeer gewetensvolle personen. In mijn volgende leven, als ik dan weer in een herstelinrichting/reparatie werkplaats terecht kom, hoop ik dat deze dames daar weer zijn.

522. Ik had ook een aantekening over mijn tijdelijke kamergenoot Gerrit van Werven die heel veel pijn te verduren had doordat een onderbeen door een vrachtwagen vermorzeld was. Als ik ketellappers gekend zou hebben dan had ik mooi een vergelijk kunnen maken met de veelheid van Gerrit's vloeken en die van genoemde legendarische ambachtslieden. Op mijn vraag waarom hij zo veel en betrekkelijk ongevarieerd vloekte zei hij: ‘het lucht zo heerlijk op’. Ik kan mij hierbij wel iets voorstellen. Volgens Inka Hupkes, in 2015 een aankomend fysiotherapeute, wonende op een boerderij in Noord Empe bij haar beide biologische ouders, schijnt dit wetenschappelijke bewezen dus juist te zijn.

523. Notities over de Randerodetijd en de enigszins nonchalante en toch strenge fysiotherapeut Jos van Piggelen en diens verschil van mening met het verlengstuk van de financiële bloedhonden, de verpleeghuisarts Jaapje Lullo (J.L.G.Bleeker) die mij voortijdig Randerode uit liet gooien op instigatie van die financiële figuren die in mij geen winst zagen, boren en beitels.

524. Aantekeningen over de dagelijkse tijdrovende verzorging en behandeling van mijn vele wonden, die niet mochten genezen zolang de metalen pennen niet uit mijn botten waren geschroefd. Bij de wondenverzorging zat ik er letterlijk met mijn neus boven op (en met een gevoel van verdrongen gêne in mijn blote derrière) en vroeg daarover wat er maar te vragen was, want ik was en ben nieuwsgierig en hoop dat al mijn tijd te blijven. Elke fout die gemaakt werd ging bij mij letterlijk door merg en been, zo dat mijn toch al kritische aard nogal heftig werd gestimuleerd.

525. Ik keek de kunst van al die behandelaars af. Van lieverlee werd ik gezien als een kundige, zelf als een deskundige, da's nog veel gekker. Wondverzorging behoord niet tot de taak van verpleeghulpen, een veredeld soort verzorgsters. Ik vermoed dat zij deze werkzaamheden zelfs niet mogen uitvoeren, de enige gediplomeerde (naar ik zonder meer en zonder enig bewijs aanneem) op dit gebied was het afdelingshoofd zelf, Mevrouw Ria Doppenberg die maar al te graag en veel te vlug zulk soort karweitjes delegeerde aan goedkoper personeel zonder deze eerst terdege te instrueren, laat staan te doceren, zulks op instigatie van de financiële managers die in mij geen winst zagen, schaven en werkbanken, omdat menselijke tijd geld is en er teveel tijd aan mij werd besteedt.

526. Het afdelingshoofd, trouwens de gehele leiding van heel veel organisaties, ook in de zorgsector, wordt aangevreten door een verderfelijke vergaderkultuur, een soort Mexicaanse varkenspest, subtype van het influenza A-virus H9N9. Vergadercultuur behoort met een c! Dit is om te demonstreren dat ik veel met taal zit te knoeien. Een ernstige aanklacht tegen de leraren die mij taalonderwijs moesten geven omdat zij daarvoor een behoorlijk salaris ontvingen. Nee, de schuld ligt mooi weer eens niet bij mij, nooit trouwens. (Grapje)

527. Elke instructeur, juf of meester, professor of welke andere godheid dan ook en Zijn Dienaren moet zich de volgende regel eens terdege aantrekken als noodzakelijke en gratis verstrekte vuurvaste fraaie bedrijfskleding: ‘Doet men iets verkeerd dan is het haar of hem verkeerd geleerd!’ De laatste zin heb ik van mijn broer André, het was een stelregels van zijn werkgever Philips in Eindhoven, u weet wel die lampenfabriek daar in Het Zuiden des Lands. Omdat ik van die wondverzorging van lieverlee meer wist dan de meeste ziekenverzorgters of in het zich voordoende geval verpleeghulpen stuurde ik die zo vriendelijk mogelijk weg als ze een andere 'verpleegster' moesten leren hoe zij dit moesten doen. Dat instrueren deed ik liever zelf, ik kon het beter, althans voor zover het op mezelf betrekking had, en zo kon ik mijn schoolmeesterachtige instelling lekker beleven en fijn demonstreren. Trouwens niemand van het personeel op die afdeling had voldoende didactische gaven en dat is jammer, bijna had ik geschreven jammerlijk, dat dus niet, want, weet je, dat is nóg erger.

528. 2 juni 1997 te 7:00 uur heb ik zo uit het blote hoofd een gedicht geschreven. Het is niet mooi maar ik ben er wel blij mee dat ik het gedaan heb. Een seintje van ‘Gene Zijde’ dat het nog niet helemaal gedaan is met mij? Het heet: Noord 6 en het Loo, afdelingen ván… en is opgenomen in het bundeltje: ‘Als Woorden Zingen.’

529. Zaterdag 7 juni 1997 om kwart over elf met Heidi (* Ommen, 24 juli 1972) gebeld waarom ik al maanden niet meer in Stegeren in café ‘De Bootsman’ geweest ben. Heidi was daar gastvrouw en is de meest sympathieke figuur van de hele provincie Overijssel, dat is ook de reden dat ik de twee laatste zinnen hier geschreven heb.

530. 's Avond is Erik Viskil uit Amsterdam met zijn Anne op bezoek geweest. Een gesprek met Erik is altijd bijzonder interessant. Nu wilt U natuurlijk weten wat dat bijzonder interessante is. Normaliter zou ik dat geschreven hebben; nu niet.

531. Op zondagavond 8 juni 1997 heb ik een zekere Burgina (Burgje) praktijkles gegeven, althans nogal wat aanwijzingen. En omdat wondverzorging bij de mens dezelfde uitstraling heeft als bij zijn naaste familie de apen het vlooien, Apeldoorn heeft niet voor niets een Apenheul, hebben we lekker zitten praten over van alles en nog wat en ook, tot beider genoegen, schandelijk zitten roddelen; heerlijk.

532. Zij stelde voor dat ik van al het personeel van de revalidatie-afdeling mijn mening en ideeën op papier zou zetten, mooi niet dus, maar het zou wel hilarisch geweest zijn, toch? In zulk soort situaties komt men als verzorger (v/m) en verzorgde (v/m) soms tot nogal erg persoonlijke gesprekken, vergelijkbaar met een serieuze babbel bij een open haardvuur onder het genot van nogal wat glazen nog veel betere wijn.

533. Twee weken later had zij weer dienst en wilde toen laten zien hoe zij zorgvuldig en vlot werkte, als een soort overhoring van les 1 op 8 juni, een minitentamen. Zij sloeg (v.t. van slagen- grapje) met vlag en wimpel. Om niet weer in het geroddelgedoe terecht te komen heeft ze haar eigen levensverhaal verteld, wel in verkorte vorm, waarin zij telkens mijn mening vroeg alsof ik een gespecialiseerd psycholoog was. Toen ze klaar was met verhaal en karwei kreeg ik een aai over mijn bol, met de woorden:"Wat bent U toch een fijne man." Kijk, dan kun je er wel weer even tegen.

534. Vandaag heb ik het boek 'China, per trein' geschreven door Paul Theroux uitgelezen. Ik heb dit prachtige boek gekregen van mijn goede oomzegster, nicht Hester toen zij op bezoek was in het ‘Lukas’ ziekenhuis, ik ben haar daar nu nog dankbaar voor en zal dat ook wel zo blijven.

535. Zaterdag 14 juni 1997 werd de ongediplomeerde assistent verpleeghulp, een zekere Naomi (een soort Kromowidjojo figuur, maar dan enkele maten kleiner en met een andere achternaam maar die weet ik niet meer, stom hè?) opgedragen mijn wonden te verzorgen, dat bestaat dan uit het verwijderen van aangedroogd bloed, korsten, etter en andere vuilresten, het voorkomen dat ik vastgroei aan de in mijn botten geschroefde fixatiepennen (zes stuks) de omgeving van die wonden zeer zorgvuldig en voorzichtig en toch kordaat ontsmetten en na die behandelingen dit verbinden met de daarvoor geëigende spullen. Op mijn vraag of zij dit ooit eerder gedaan had zei ze lacherig: ‘Nee meneer, maar ik hoorde dat u me dat wel hééél erg duidelijk zou maken.’ Ze hebben natuurlijk over mij zitten roddelen, die mutsen. Ik had aan haar een zeer aandachtige leerlinge. Zij volgde al mijn aanwijzingen stipt op. Het resultaat was perfect.

536. Aannemende dat een gediplomeerd docent(e) dit behoort te doen en de integrale kosten dan pakweg 100 gulden zouden zijn. Een stagelopende Naomi moet met het minimumloon genoegen nemen, maar krijgt meestal nog minder. Daar zijn er op onze aardbol maar al te veel van, onderbetaald worden en daar geen effectieve maatregelen tegen (kunnen) nemen. (Daar kan ik me erg makkelijk hééél nijdig over maken! Als ik niet zo krom zou zijn, dus rechter dan zou ik zulke bazen vlot veroordelen en zeer ernstig laten kastijden.) Met een gebruikelijke te hoge managers/directieopslag van niet minder dan 200% kost een Naomi-figuur ongeveer 15 gulden. Zo heb ik toch maar even 85 gulden voor Randerode verdiend en bespaarde ik les- en instructiegeld en kon mezelf weer eens een keer prijzen om mijn instructiecapaciteiten zonder ook maar één etiket te verknoeien; want waar zou je zo’n prijskaartje kunnen (op)plakken?

537. Op een zeer zonnige zondagochtend, 15 juni 1997, werd ik om acht uur gewekt door de opgewekte en aantrekkelijke Brigitte A. van Reen, (* donderdag 7 april 1966 – † maandag 10 april 2017) Brigitte was een zeer gewetensvolle geriatrieverpleegkundige op de revalidatieafdeling van Randerode, die mij toen voluit uitlachte omdat ik met mijn mond open lag te snurken als een keu. Een keu is een jong varken. Haar lach had iets dubbelzinnigs. Aangezien wij elkaar, volgens haar voorstelling en mededeling aan haar collega’s, ‘elkaar best wel mochten’ ging er bij mij een belletje rinkelen.

538. Een alarmbel wil ik niet noemen want het geluid twinkelde onhoorbaar en dat doet een fatsoenlijke alarmbel niet. Moeizaam mijn ogen opentrekkende vanwege het ontwaken en knipperende tegen de felle zonneschijn, BvR had namelijk met veel geraas de gordijnen opengeratst, vroeg ik haar: 'Goeie morgen zuster, wat komt je doen?' Als er niemand bij is dan is Brigitte gelijk aan prinses Margriet, dan tutoyeren wij elkaar, moet kunnen, toch? BvR: 'Ik kom je eens lekker wassen.' 'Ja, dat is onderhand wel eens nodig, de vorige keer is zeker twee weken geleden; zwaar overdreven, toch zei ik het. Ik lig hier al dagen als een gepromoveerd stinkdier en dat is niet leuk.' Ik dacht: 'Lekker wassen? Lekker loeder waarom staat je bloesje half open? Dat past écht niet bij jou, Treluuwse Vut.'

539. BvR: 'Als compensatie zal ik je hélemaal wassen. Ik kan er vanmorgen alle tijd voor nemen. Trouwens volgens de aantekeningen in je dossier was je jezelf.' 'FJD, ik wás niet mezelf ik bén mezelf. (Ik weet dat zij van dit soort woordspelletjes houdt.) Ik ben goed in staat mijn voorkant te wassen, uitgezonderd mijn tenen. Je ziet toch wel dat gips en al die staketsels? Ik kan me draaien noch keren, alleen een beetje kantelen als ik beide armen als biologische hefbomen op de juiste manier gebruik. Me retrograderend kuisen (mijn derrière wassen) is niet schier edoch totaal onmogelijk.'

540. 'Wat betekent dat èf, jee, dee?' 'Fraaie jonge dame.' BvR, glimlachend met weer die nauwelijks merkbare ondertoon van ik zal jou daar eens even een poets bakken, beetnemen of een kool stoven. Zij bukte voor haar doen ongebruikelijk langzaam, om het washandje uit te spoelen in het teiltje dat op een krukje stond, maar naar mijn idee ook om haar fraaie borsten te showen want ze had, in tegenstelling tot haar altijd totaal geblindeerde frontzijde de al enkele losse knoopjes met één vermeerderd, nog meer was niet mogelijk.

541. Zij controleerde de richting van mijn blik, haar kijken had iets van een geroutineerde douaneambtenares die naar verboden in- en uitvoerproducten zoekt. Ondertussen had ik het verschil in centimeters tussen haar boven- en onder borstwijdte getaxeerd op 18,5 centimeter. Kenners van lingerie concluderen dan zonder raadpleging van lijsten of tabellen haar cupmaat. Helaas verbood mijn opvoeding mij een spitse opmerking te maken over haar niet consistente kledinggedrag met betrekking tot het al dan niet compleet bedekken van haar door elastisch bindweefsel esthetisch opbollend vet en vocht. Toen zij mijn nek, rug, derrière en de enkele uit het gips stekende tenen naar haar inzicht voldoende gereinigd had kreeg ik het bevel weer op mijn rug te gaan liggen, alsof ruggen daarvoor bedoeld zijn en niet om lasten te torsen.

542. 'Brigitte, volgens je eigen aantekeningen kan ik de rest mooi zelf wassen.' BvR, met een min of meer hautaine glimlach, die nauwelijks haar grijnzen kon verbergen: 'Ik wil het wel doen hoor. Ik zei toch, als compensatie zal ik je eens hélemaal wassen. Ik kan er vanmorgen alle tijd voor nemen zoals ik al zei.' 'Mevrouw Van Ree, er zijn omstandigheden denkbaar om uw vriendelijke en van uw professionele hulpvaardigheid getuigende aanbiedingen geen gebruik te maken. De redenen dat ik dit betreur, want zo droevig is het wel, weet ik donders goed (waarom ik dit ruwe woord toen en in die omstandigheden gebruikte weet ik niet, was ik de toestand wel geheel meester, waarom moest ik mijn preutsheid demonstreren?) maar die van U kan ik niet bevroeden. Wilt U daarover praten?' Dat gebeurde niet. Over dit voorval heb ik in die ochtend zonder enige hapering of verbetering een poëem geschreven. Dit gedicht is zoals vanzelf spreekt opgenomen in het bundeltje: Als Woorden Zingen.

543. Maandagochtend 16 juni 1997 kreeg ik weer eens een keer volkomen overbodig doktersbezoek. Verpleegsters en verzorgsters zijn er terecht ontevreden over hoe die waarlijk domme artsenrondes zo stom zijn georganiseerd, hun werk wordt onbehoorlijk ontregeld. Patiënten mogen dan pas veel te laat uit hun bed. Verdomme, daar kan ik echt boos om en over worden. Terwijl de verzorgsters het toch al zo druk hebben, drukker dan wie ook bij Randerode en soortgelijke instellingen en het laagst betaald worden van al die mensen die daar in dienst zijn.

544. Trouwens, waarom patiënten altijd in bed moeten blijven bij doktersbezoek weet geen levende ziel. De gebezigde 'argumenten' over die doktersbezoektijden zijn gewoon ordinaire smutkoesjes. Wat ik ook gek vind is dat die dokters zich laten vergezellen door een gevolg als van een opgewaardeerd Krijsheer uit de vierde eeuw vóór onze jaartelling en, als een bezoek er echt toe doet, als zij een belangrijke reden hebben voor een bezoek aan een patiënt, dat zij dan alleen komen.

545. Later op die dag: De sympathieke maar behoorlijk eigenzinnige Saskia (ja, de zelfde als van mijn 'coupe Saskia' ze heeft namelijk mijn haar geknipt) heeft vandaag met haar assistent-leerling Nathasja de wonden verzorgd. Ik ben daar terecht ontevreden over. Mijn eenvoudige en duidelijke aanwijzingen met betrekking tot het formaat en de manier van knippen van het verband en het afplakken daarmee werden genegeerd en de scharen waren niet ontsmet. Zij hebben beide ook niet omstandig hun beide handen gewassen, als een vorm van hygiënereclame voor Palmolive handzeep en Randerode. Uitgebreid handenwassen is een vereiste dat weet u ook wel.

546. Ook Saskia bleek een verlengstuk van de financiële managers te zijn, het mocht geen tijd kosten want tijd is geld. Financiële managers die in mij geen winst zagen, spijkers en schroeven. Het resultaat was dat de open gaten bij de wonden groter waren dan ooit en dat is niet leuk. Mij bleek ook dat zij niet de juiste mentaliteit heeft leerlingen te begeleiden en didactische gaven heeft zij nu eenmaal niet. Kan ze ook niets aan doen doch de leiding van de afdeling moet dit manco wel tijdig onderkennen en opheffen. Hoe? Dat zeg ik niet voor; dat behoort de leiding zelf te weten, daarvoor strijken zij hun veel te hoge salaris achteloos snel op, elke maand weer. Bij de vorige zin moest ik mezelf wel corrigeren omdat ik deze aanvankelijk had afgesloten met een ontoelaatbare krachtterm dat men ook wel eens vleoken noemt. Het woord vleoken heb ik geleend van Brigitte Kaandorp, ik heb haar hier nooit voor bedankt. Sorry Brigitte.

547. Wat ik ook niet vergeten wil is dat op donderdag 19 juni 1997 Yvette Vos, een collegaatje van Swift & Legal, al om 8 uur 40 kwam. Ze had een rolstoel georganiseerd voor een wandeling naar en door het vriendelijke dorpje Ugchelen en terug via een lange omweg langs manege ‘Riant’. Yvette is een schuchter type, een lieve meid, heel goed voor haar werk en een beetje paardengek. We waren net nog op tijd terug voor de koffie en hebben toen nog een klein uurtje lekker zitten keuvelen, maar niet bepaald oppervlakkig en vrijblijvend. Vlak voor de lunchtijd vertrok ze, na een kleine aarzeling vroeg ze met een min of meer verlegen glimlach, die helemaal bij haar past: 'Ies, wil je wat in mijn poëzie-album schrijven?' onderwijl mij dat boekje aanreikende. Uiteraard heb ik er wat in geschreven en wat van mezelf gepikt dat een viertal dagen eerder spontaan uit mijn hersens ontsproot.

548. Woensdag 25 juni 1997 mocht ik voor het eerst ‘op begeleiding van de pijn’ (een zeer gestrenge begeleider, of is het een begeleidster?) enige druk op mijn voeten proberen, of uitproberen als u dat een leuker woord vindt, eerst links, toen rechts of eerst rechts, dat weet ik niet meer. Elk één keer en niet meer.

549. De volgende dag, Donderdag 26 juni 1997 dus, kreeg ik van het Postiljon Hotel te Zwolle een enorm bloemstuk, niet dat dat er wat mee te maken heeft, maar toch. Ik verdenk Regina Brouwer (zie aantekening nummer 26 in ‘hét Dansfeest’) ervan, dat zij het georganiseerd heeft en dat Theodora Boer – Van de Meerendonk, de directrice, daarmee moest instemmen omdat Regina haar op meer dan één gebied duidelijk te slim af was; zonder vaatdoek. Naar het idee en op instigatie van Brigitte van Reen, zoals ik al schreef: de ongekroonde onderkoningin van de afdeling, is dat bloemstuk midden in de ontvangstruimte van de afdeling geplaatst en daar stond het ook veel beter gezien vanuit het oogpunt van drie dimensionale ruimteverdeling, versiering en reclame voor het Postiljon hotel.

550. De daarop volgende dag kreeg ik van Swift & Legal B.V. een bos rozen zo groot van heb ik jou daar. Ik ben er nog steeds trots op dat ik bij dit bedrijf gewerkt heb en van deze collega's wat facebookvrienden heb overgehouden. De directeur Hans Pragt regelde het zo dat ik in het verzorgingstehuis Randerode de beschikking kreeg over een computer met printer en zoveel papier als ik dacht nodig te hebben. Toen hij me na twee jaar moest ontslaan kreeg ik deze apparaten en vijf pakken papier cadeau.

551. Hans Pragt is een prima kerel.

552. De activiteitenbegeleidster Mariët Looijen en Brigitte van Reen organiseerden voor mij een bureau in een hoek van de opslagruimte voor afdelingsbenodigdheden waar ik mij van hartenlust kon uitleven op het toetsenbord van de pc. Ik ben Hans, Mariët en Brigitte daar nu nog dankbaar voor en dat zal wel zo blijven; ik zie ze helaas nooit meer.

553. In de gangen van Randerode werden steeds exposities georganiseerd ten behoeve van meestal minder bedeelde beeldende kunstenaars en ter versiering van de toch wel oersaaie wanden. Dit vond ik leuk en als je zoiets laat merken dan denken ze binnen de kortst mogelijke tijd dat je een erkend expert ben. Nu ben ik zo nu en dan wel een snob (iemand die uit modezucht of zucht tot distinctie, om voor kunstzinnig en beschaafd te willen doorgaan, meer belangstelling in en begrip voor kunst of wetenschap voorwendt, dan hij in werkelijkheid bezit) maar wil dit eigenlijk voor niemand weten, dus ook niet voor u als lezeres of lezer.

554. Zo was er van 18 juni tot 28 juli 1997 een tentoonstelling van 22 etsen die Ans van de Zweep te Renkum gemaakt had. Deze waren te koop. Prijzen van *f* 40 tot *f* 140. Kennelijk is er voor de aankleding van Randerode een apart budget. Men, dat zijn dan de personen die over dit budget kunnen beschikken, dacht er over om wat van Ans van der Zweep te kopen, kennelijk omdat deze producten zo goedkoop waren. Mij werd gevraagd om een schriftelijk advies.

555. Dat advies heb ik gratis gegeven, zo ben ik nou ook weer. Enkele passage's uit dit niets zeggende advies: 'De gemiddelde ets is van een verbluffende fundamentele eenvoud.' , 'Over het algemeen voldoen de composities niet aan de geldende regels der schoonheidsleer.' en 'Het kleurgebruik heeft onvoldoende raffinement, zelfs in de mooiste. Jammer.' Toch schafte men een werkje aan. Bijna had ik geschreven: 'Stom hè.' Maar dat doe je niet want dat klinkt zo onvriendelijk. Ook niet overmits er in Filippensen 4 vers 5 staat: 'Uw vriendelijkheid zij alle mensen bekend.' Kijk, dat die eigenwijze fundamentalisten in het begin van de 17e eeuw voor de Statenvertaling het woord 'vriendelijkheid' vervormden, niet goed vertaalden in 'bescheidenheid' vind ik niet leuk.

556. Maandag, 30 juni 1997 moest Brigitte van Reen mijn wonden weer verzorgen. Toen bleek dat zij op de 15e juni mij aan een soort geheime geilheidstest onderworpen had. Mijn vermoeden was dus juist, zij wilde gewoon weten wat voor soort manmens ze onderhanden had zonder gerichte vragen te durven stellen. Toen ze goed en wel doorhad wat voor een soort persoon ik was (en ben, want ik ben in aard en aanleg niet veranderd) mede geactiveerd door mijn gedicht 'de heilige van Randerode' heeft ze haar verleden verteld.

557. Haar geboortegewicht 1500 gram, geel als een kanarie, een zevenmaands kindje zwak en kwetsbaar, haar verhouding tot beide ouders, haar opleiding en baantjes en het hoe en waarom ze bij Randerode terecht kwam, waarom zij haar goudblonde haar tot wel een meter lang liet worden, de gezinssituatie, haar misnoegen over de overmaat van mannelijke aandacht voor haar uiterlijk; echt lelijk kan je zo 'n schoonheid toch niet noemen? Zij leek op prinses Diana toen die op haar mooist was. Helaas kreeg Lady Spencer niet de tijd om eens echt lekker vet af te takelen en lelijk te worden als een oude kreupele heks en dat is jammer, toch? Zoals ik al eerder schreef: wond- en wondenverzorging heeft een merkwaardig bijkomend effect. Al met al kreeg ik ongevraagd een diep inzicht in haar zielenleven en dan ga je onopgemerkt, ongewild, ja volautomatisch van zo iemand houden, platonisch, dat wel en dat heeft op mijn leeftijd zeker wel pluspunten ten opzichte van ongeremde bronstigheid.

558. Dinsdag 1 juli 1997 ben ik, tegen de instructies in, zonder begeleiding naar het toilet geweest. Ik was er een klein poosje een klein beetje trots op dat ik dit presteerde. Het leverde mij wel een stevig standje op van de rooie Marianne (met het allermooiste rooie rood dat je voor haar haar mooie rode maar bedenken kan; het was zeldzaam weelderig en zeer stijlvol naar de laatste snit gesneden) die dit veel te gevaarlijk vond, wat het ook is voor een gemiddelde patiënt in soortgelijke omstandigheden. Het vroeg wel even wat tijd om haar duidelijk te maken dat ik geen gemiddelde mens ben, trouwens ook nooit geweest. Dat ik alle veiligheidsmaatregelen genomen had, die voorgeschreven zijn plus die ik er zelf bij moest verzinnen om de 'transfer', zo noemen ze dat daar als je in of uit je rolstoel gaat, echt veilig te doen. De gedrukte voorschriften zijn op specifieke punten onvolledig en kunnen dan verwarrend zijn. Ja, dat het veiliger was en is en zal zijn als ik soortgelijke expedities van privé-aard zonder enige begeleiding of inmenging van wie dan ook uitvoer. De gevaren voor vallen zonder opstaan en die voortvloeien uit de negatieve invloed van nodeloze edoch wel aanwezig zijnde beschroomdheid, zijn dan niet aanwezig en er kunnen dan geen ongeluk veroorzakende misverstanden zijn tussen de begeleider en mij. Ik heb haar ook gewezen op haar onprettige manier van bejegenen, die ik onderging als het verliezen van het allerlaatste restantje van mijn angstvallig bewaarde kinderlijke onschuld en mijn toch al zo verdomd schaarse levensvreugde.

559. Het deed mij deugd dat zij niet haar verontschuldiging aanbood. Zij had gezien vanuit haar nogal beperkte standpunt namelijk volkomen gelijk, behalve dat afkatten natuurlijk, dat wordt nooit leuk tenzij het uitermate origineel is. De tijd nadien was zij wel zeer voorkomend, ik had ook benevolent kunnen schrijven maar dat is volkomen overbodig, even als het woord volkomen. Naar aanleiding van deze vervelende gebeurtenis, die mij overviel als een stelletje jachthonden een eenzame broedende eend aan de slootkant van een ongemaaid hooiland, heb ik Jos van Piggelen, de fysiotherapeut, dringend gevraagd het personeel van de revalidatieafdeling duidelijk te instrueren dat ik alleen dan begeleiding nodig heb als ik er om vraag en dat algemene regels omtrent het al of niet bewegen of iets anders voor mij niet mogen gelden omdat zulks de genezing in de weg staan.

560. Donderdag, 10 Juli 1997 ben ik met Arianne naar 'de Notaris' geweest, een café-restaurant in de binnenstad van het dorp Apeldoorn. De naamgevers van dat etablissement hadden daarmede de bedoeling enige verwarring te stichten en 'het gemene volk' dat nooit naar een notaris zou gaan te weren. Het was prachtig weer en er 'even uit zijn' tijdens het verblijf in een verzorgingstehuis is dat zeer aangenaam, onbeschrijfelijk plezierig, dus aan dat beschrijven begin ik dan maar niet.

561. Op Maandag, 21 Juli 1997 heb ik één stapje vooruit en één stapje achteruit gedaan, meer niet. Maandag 25 augustus 1997 kon ik al 10 meter lopen. De marathon en de vierdaagse liggen blijvend in het verschiet.

562. Vrijdag 1 augustus 1997 was er een klein feestje omdat Mariët Looijen 12½ jaar bij Randerode werkte. Mij werd opgedragen een passend gedicht ter Harer ere te maken. Ik hield een kleine enquête onder de bewoners van 't Loo, allemaal bewonderaars! Al de ideeën die ik daardoor ontving heb ik op rijm gezet en het beëindigd met: 'Kortom en in het algemeen/ Mariët, bedankt, wij gaan heen/ maar blijven van je houden.' Omdat deze passage vrij is van auteursrechten kunt U het naar uw goeddunkend overnemen. Pas dan wel de naam aan! Weet je, anders klinkt het zo lullig.

563. Maandag, 13 oktober 1997 werd er door de reeds genoemde activiteitenbegeleidster Mariët Looijen een make up party georganiseerd. Zulk soort en vele andere bezigheden, zoals bijvoorbeeld groepsgymnastiek, handvaardigheid en koken, zouden deel uitmaken van het reactiveringsproces. Zij, Mariët dus, droeg mij op de nodige affiches te ontwerpen en te maken. Doordat zij zich ook voor mij uitgesloofd heeft kon ik dat niet weigeren, niet dat ik dat gedaan zou hebben, maar toch. Haar vragen waren als de vragen van mij moeder. Bij weigering gaf ze te kennen dat haar vragen een beleefdheidsvorm was van dwingende opdrachten waren.

564. Woensdagavond, 20 februari 2013 heb ik met Truus Roukema in Bistro Bodega ‘Graaf Otto’ te Loo-Bathmen gedineerd. Toen vertelde zij mij onder andere dat de revalidatieafdeling van Randerode in zijn geheel verhuisd was naar ‘Het Zonnehuis’ in Beekbergen. Veel meer dan ik mezelf wilde toestaan vond ik dat verontrustend, bijna beklemmend. Hoe zou het zijn met allen die daar werkten? Als onbruikbaar gemaakt werkschroot in de WW/bijstand/kliko gedonderd? Zelfs na ruim 15 jaar blijkt het verblijf in Randerode meer impact op mijn tere kinderzieltje te hebben dan ik voor mogelijk hield.

Ná Randerode

565. Door intensieve bemoeienissen van Willy van der Ploeg heb ik het grote geluk gehad dat ik op maandag, 27 oktober 1997 kon verhuizen naar de Drapeniersdonk 216, postcode 7326 AK Apeldoorn. Telefoon 055-54.18.011, het nummer van mijn mobiele telefoon is 06-18.62.44.52. E-mailadres: iesdeno@xs4all.nl

566. Oktober 1997. Toen het huis aan de Drapeniersdonk 216 te Apeldoorn voor mij beschikbaar kwam heeft mijn zus en haar echt- en huisgenoot Arnold Will dit van voor tot achter op een onvoorstelbaar mooie en solide manier behangen. Nu na ruim 19 jaar is het nog onberispelijk!! De uitroeptekens staat er niet voor niets!

567. Van 4 tot 7 mei 2000 waren er in het Waldstadion te Homburg in Duitsland wedstrijden voor het wereldkampioenschap voor Belgische herdershonden. Als beste van de Nederlandse delegatie deed zoon Willem met zijn Halusetha's Donder, de mooiste hond die ik ooit gezien heb, mee. Alhoewel ik geen liefhebber ben van 'hondensport', ook in jagerskringen voel ik mij niet zo happy, ben ik toch als zijn trotse vader drie dagen naar dit evenement wezen kijken en met groot genoegen. Dat genoegen zal er wel mee te maken hebben dat Willem in de jaren 1999, 2000 en 2001 Nederlands kampioen werd.

568. In opdracht van Flairck B.V. heb ik in de zomer van 2001 een preek geschreven. De directeur van die B.V., de heer Erik Visser had een idee nodig van een donderpreek in zijn theatercircus Jeroen Bosch. Ook wilde ik me wel eens een keer 'inleven' in het prekenmakerswereldje van die zware (rot)jongens en 'uitleven' in het maken van zo'n donderpreek. Ik denk dat deze vreemde nieuwsgierigheid is geactiveerd toen ik als 16 jarige puber op de Achterweg in Ameide fietste langs de winkel van de melkboer Guwaltherus Marinus Jan (Terussie) Willemse en de Christelijk Gereformeerde kerk.

569. De Christelijk Gereformeerden, een merkwaardig ondersoort van de gereformeerden, hadden in Ameide, ik schat zo maar los weg, een honderdtal zielen onder hun beheer. Welke kudde ze in hun dorre aardse bestaan naar hun eigen hemelse grazige weiden moesten leiden, er voor wakende dat de voortplantingsdriften (uiteraard niet in het openbaar) binnen hun beperkte gemeenschap werden uitgeleefd om die kudde te laten groeien tot eer van zichzelf, daarmede het levensgrote inteeltgevaar, gelijk de daardoor getroffen familie Rothschild, compleet veronachtzaamd.

570. Op het tijdstip dat ik er langs fietste dreunde het kerkje van het langdradige edoch zeer luide psalmgezang, alsof god degene die het hardst de psalmen davids kan brullen het eerst en kosteloos in zijn hemel wordt toegelaten. Het gebouwtje was van de allergoedkoopste witte zandsteen gebouwd en het zou mij niet verwonderd hebben als het gelijk de muren van Jericho ineen gestuikt zou zijn. Misschien was ik er wel expres langs gefietst vermits mijn oudste broer, Gerrit dus, fundamentalistische neigingen had en naar die hoogst merkwaardige dominee du Marchie van Voorthuysen was gaan luisteren, evenals veel andere 'zware gelovigen' uit andere kerkgenootschappen en uit de verre omtrek.

571. Dominee E. du Marchie van Voorthuysen, geboren 8 september 1901 in huize Bornia, op het landgoed Bornia in Driebergen. Hij was het vijfde kind van mr. Gerard Joan Everard du Marchie van Voorthuijsen en jonkvrouw Adolphine Julie Wittewaal van Stoetwegen. Hij stierf op 18 maart 1986 in Ede. Hij hield namelijk een 'tijdrede' voor de Staatkundig Gereformeerde Partij. Een 'tijdrede' is een preek maar omdat die niet in een kerkdienst wordt gehouden, mag men die zo niet noemen, denk er om anders krijg je op je falie. Du Marchie van Voorthuysen was predikant van de Oud Gereformeerde Gemeente en landelijk zeer bekend onder al het zwarte zware protestantse kerkvolk ongeacht bij welk kerkgenootschap men was aangesloten.

572. De door mij geschreven preek is een echte donderpreek, min of meer een betoon aan E. du Marchie van Voorthuysen, heeft de titel: ‘Gij zult alleen Gerechtigheid najagen.’ en is ook bedoeld om normen en waarden te restaureren. Erik Visser heeft deze preek uiteraard zeer verkort enkele malen in zijn optreden gebruikt, althans delen ervan, maar omdat daardoor de omzet van drank en snacks in de pauze daardoor drastisch daalde, is op verzoek van de exploitant van het theater, het gecanseld. Ik vind en vond dit leuk omdat ik hiermede bij velen hun religieuze gewetensbelletje liet rinkelen. De Donderpreek is als derde verhaal opgenomen in 'Vier Verhalen'

573. 2003. Om wat van mijn opruiende gedichten voor te dragen ben ik eens met Erik Visser (Mister Flairck) naar Utrecht geweest in een of andere muziekkelder. De muziek stond daar zeker 40 decibel te hard, oor- en hersenenbeschadigend! Dom en verdomme, maar wel een leuk sfeertje. We bleven daar tot diep in de nacht. Toen ik thuis kwam plofte ik met kleren en al in mijn nest, zo moe als een 73 jarige hond maar zijn kan, uitgeleefd tot op het bot. Te hard geluid is zeer vermoeiend en langdurig is het slopend. Ik heb toen onafgebroken zeven uur geslapen, als je dat ten minste slapen mag noemen zonder de heilige waarheid te verramponeren, het was een comateuze toestand.

574. Toen ik wakker werd onderging ik in alle hevigheid de ellende die een Ménière-patiënt maar te verduren heeft. Evenals destijds in Florida toen ik met een zeiljacht mee de Atlantische oceaan opging, onvoorstelbaar zeeziek werd en heftig naar mijn eigen dood verlangde. Van mijn opa, via mijn moeder heb ik deze Ménière ellende geërfd. Het was latent maar wel altijd aanwezig, zoals een levensbedreigend noodweer achter de kim van het bestaan. Vermoedelijk werd de aangeboren aanleg versterkt en geactiveerd door het hersenenbeschadigend vergif, dat mij bij de vele operaties telkens weer, als ware ik een proefkonijn, werd toegediend.

575. Ik herinner mij nog levendig dat ik bij de operatie in 1939 te Hillegersberg in de Adriaan Stichting door middel van lachgas onder narcose gebracht moest worden, het lukte de anesthesioloog maar moeizaam omdat ik niet ‘dood’ wilde en mijn adem héééééél lang inhield. Maanden nadien als ik in de ‘opkamer’ van ‘Warnarda’ (het ouderlijk huis te Tienhoven) lag te slapen droomde ik er van zelf te vliegen, het was alsof ik mijn lichaam in het bed achterliet en zelf vloog in de omgeving van Ameide en Tienhoven, met de rivier de Lek als oriëntatie, ik vond dat heel fijn maar heb er nooit met iemand over gesproken omdat ik bang was dat ze me voor gek zouden verklaren. Heel veel later kreeg ik pas door dat ik toen tripte bij het leven, in hoge mate dus.

576. De drie symptomen van het syndroom van ménière zijn: • Duizeligheid gepaard met hevige misselijkheid en braken, een aanval van (draai) duizeligheid kan urenlang duren. Soms houdt de duizeligheid maar dan in mildere vorm nog enkele dagen tot weken na een aanval aan. • In de loop der tijd wordt het gehoor steeds slechter. Het neemt na elke aanval verder af en hersteld zich niet. • Oorsuizingen nemen sterk toe tijdens en kort na een aanval en kunnen daarna weer wat afzwakken, maar bij mij gingen ze nooit helemaal weg. Ook niet met de trein. Er is nog een vierde syndroom maar deze is er in vele gevallen gelukkig niet. En dat is een onbestemde angst. Angst waarvoor? Dat weet ik niet, ik schreef toch onbepaald vaag? Niet juist te omschrijven.

577. Op zondagochtend, 11 januari 2004 ben ik met Erik Visser en Wim Witteman naar het Geldropse Kasteel gereden. Twee zeer getalenteerde studentes van het Utrechts Conservatorium, Marlene Hemmer, viool en Tamara Rumiantsev, piano zouden daar prachtige muziek ten gehore brengen en deden dat ook, vol overgave. Ik vond het schitterend. Ik heb me hooglijk verbaasd, dat mijn beide medereizigers, muziekkenners bij uitstek, zo verschrikkelijk veel fouten en onvolkomenheden gehoord hadden, en deze tot op de kortste noot konden preciseren en de gecombineerde oorzaken van deze omissies konden verklaren en de daarbij behorende restauraties. De alom erkende bastaardvloek ‘Jezusmina’ zou ik kunnen slaken als uiting van verwondering dat zoiets bestaat, het niet zag, voelde, bespeurde, hoorde of bemerkte terwijl ik er mijn neus bovenop zat. Ik had er toen eindelijk echt vrede mee, dat mijn glanzende vioolcarrière binnen een jaar grandioos mislukt was.

578. Zondag, 16 Mei 2004 is een dag die ik ook niet wil vergeten, daarom doe ik dat voorlopig ook niet. Onder het motto: ‘Boeren is een Kunst’ was op die dag een kunst-dag georganiseerd. Ik ben daar (zelf) naar toe geweest. Een aantal artiesten vertoonden op de melkveehouderij van de Familie Hupkes, Noord Empe, Gemeente Voorst (Gld) hun kunst en kunsten. Doordat ik een nogal bemoeizuchtig figuur ben had ik wat opbouwende opmerkingen over organisatie en financiën, zoiets vind ik leuk. De wereldberoemde schrijfster Lydia Rood (*Velp, donderdag 23 mei 1957) een vriendin van de bazin Marente Hupkes, gaf twee keer een workshop ‘Levend Schrijven’, ik heb ze beide gevolgd. Later kreeg ik een klein briefje: ‘Voor Ies, met dank voor uw prikkelende bijdragen op 16 mei 2004! Van Lydia.’ Mooi toch?

579. 9 December 2004 ben ik naar de Schouwburg in Amstelveen geweest. Erik Visser liep daar als de verpersoonlijking, als de verbeelding, als de incarnatie van het fenomeen ‘Flairck’ zijn muzikale ‘Eenmansoptocht’. Mijn kleindochter Isabel Rosa Visser liet zich met haar 76 dagen op het podium bewonderen met een ongekend eerste optreden in de armen van haar vader. Prachtig!

Hartoperatie

580. In de eerste maanden van 2006 kreeg ik last van kortademigheid. Aanvankelijk lette ik daar onvoldoende op. Ik herinnerde mij op een gegeven moment dat enkele van mijn broers al eerder ernstige hartklachten hadden en dat kortademigheid een der symptomen was. Toen dacht ik: ik zou daar ook wel eens aan kunnen lijden. Mijn huisarts heeft mij toen enkele maanden onder controle gehouden en merkte wel iets maar niets verontrustends. Mijn beperkte beweeglijkheid en de aard van mijn werk zouden de normale oorzaak zijn van dat 'iets'. Na mijn herhaald aandringen stuurde hij mij toch naar een specialist die slechts zeer moeizaam wat symptomen van hartfalen kon bespeuren. Op aanraden van mijn huisarts gaf ik duidelijk te kennen dat ik in het Sint Antonius Ziekenhuis te Nieuwegein geopereerd wilde worden want dat was een modern, topklinisch ziekenhuis.

581. En ondanks het onmenselijke commerciële systeem in de geneeskunst, die mij in Zwolle goedkoper wilde laten behandelen, gelukte het mij toch in Nieuwegein behandeld te worden. Dat koste wel weer een paar maanden wachttijd mede ontstaan door al die onderzoekingen en proeven waarbij een lichte prostaataandoening werd geconstateerd. 'Hét Systeem' (HS, bestaande uit bureaucraten, legale dieven en gore graaiers) liet niet toe aan dit gegeven gemakshalve even voorbij te gaan, terwijl de meest eenvoudige persoon in dit vak wist dat dat het beste was voor mij als mens. Als patiënt maakt het mooi geen reet uit. HS concludeerde aan de hand van statistieken dat mijn voortijdig overlijden, waarop werd gehoopt, winstgevend zou zijn en gedurende een wachttijd is de overlijdenskans aanmerkelijk groter dan normaal.

582. Bij de hartoperatie in de lente van 2007 werden vijf omleggingen aangebracht. Zonder dat het tot mijn bovenbewustzijn doordrong heeft Arianne uren aan mijn bed gezeten en prachtige reisverhalen gefantaseerd om zodoende de reisplannen naar de eeuwige jachtvelden in mijn onderbewustzijn te dwarsbomen zo mogelijk te blokkeren; het is haar gelukt! Terwijl ik daar tussen het hier en het hiernamaals was zag ik veel mensachtigen a la de schilderstukken van Dali, zó dichtbij dat ik hun baardharen kon tellen, ze waren nogal dun behaard anders zou dat zelfs mij niet gelukt zijn. Nee, het was niet beangstigend wel vreemd, heel vreemd. Op de IC, de intensivecareafdeling had ik het verschrikkelijk koud. Ik kon de verpleegster niet uitleggen dat tien dekens en vijf kussens extra totaal niet hielpen en aan een stralende warmtebron kon of mocht ze om financiële redenen van de zorgverzekeraars niet denken.

583. Na het ontslag uit het ziekenhuis belde mijn huisarts op om zijn excuses aan te bieden dat zijn diagnose zo onvoldoende was geweest en hij vond het achteraf prettig dat ik zo stug volgehouden had om een specialist in te schakelen. Hij stelde voor dat ik mij tot aan mijn dood onderhanden liet nemen door een fysiotherapeut(e), niet langer dus.

584. Ik ga nu elke week twee keer naar een fitnesscentrum, dat ook wel sportschool wordt genoemd, om mezelf daar telkens een uurtje op verschillende apparaten af te beulen zowel om die half lamme hartspier te activeren als om mijn motoriek te restaureren en te onderhouden. Maarten Mulder, de fysiotherapeut die dit begeleide vond mij vrijdag, 15 maart 2013 een uitslover doch concludeerde wel dat ik daardoor nu nog leef. Doordat Maarten helaas zijn contract begin 2014 niet kon verlengen (een stagiaire in zijn plaats levert 'NU' meer op, 'NU' was zijn werkgever) ben ik naar een fysiotherapeut in Klarenbeek gegaan en door toedoen van die laaghartige Minister van ON-gezondheid mag ik nu maar één keer in de week naar 'de fysio', zij 'dat mens van Gezondheid' wil daardoor, ongezien, mijn verscheiden bespoedigen hetgeen 'winstgevend' zou zijn. Ware ik een middeleeuwse barbaar dan zou ik kunnen denken: 'Zo 'n loeder zou je toch doodslaan!' En alsdan vorige zin afsluiten met een grof woord.

585. 2009 Meneer Rapsac ◌, directeur van een Hotel Café Restaurant ergens op die merkwaarde zandbult die Veluwe heet, zat compleet omhoog, zowel met zichzelf, zijn ex, zijn gemengde moffrikaanse afkomst, zijn bedrijf, zijn huurbaas, zijn te laag betaald personeel, zijn homoneigingen, zijn ingebouwde gebrek aan verantwoordelijkheid en al helemaal met zijn administratie die hij jaren lang verwaarloosd en zelf verknoeid had. Knoeiwerk omdat hij o.a. twee computersystemen, die niet op elkaar afgestemd waren, naast en door elkaar heen gebruikte en hij van geen van beide de finesses wist. De spraakverwarring bij de Toren van Babel was er klein bier bij. Zelfs een doodsimpele lijst van code's om data van gasten van het ene systeem naar het andere te transformeren ontbrak. Op zijn verzoek om de boekhouding te gaan verzorgen was ik zo gek om ja te zeggen.

586. Maar ja, zo knetter ben ik nu eenmaal, en je kan gerust zeggen altijd al geweest, zeker als iemand heftig in de knoei zat en om hulp vroeg. Ik kan zeer moeilijk nee zeggen, want het wordt altijd uiterst vriendelijk gevraagd en ik heb het verwijtbare euvel dat ik door weinig maskers heen kan kijken. Als ik maar een vermoeden had 'dat het ooit wel goed zou kunnen komen' dan zei ik ja, dom en oerdom maar wel waar. Een passende beloning kon ik in alle gevallen wel vergeten. Talloze boeven als nette mensen verkleedt hebben daar misbruik van gemaakt, zo ook Caspar ↄ. Vele maanden lang heb ik me, op mijn ouwe dag, voor een grijpstuiver, veel thee en wat lekker eten uitgesloofd bij het leven, in de hoop dat de geboden hulp effectief zou zijn. En volgens Drs. De Bruin van de RAD, Rotterdam is hoop de droom der wakende. En ik heb wat gedroomd zeg.

587. Om mijn taak te verzwaren draaide meneer Etterbak voortdurend afgrijselijke muziek en dan nog minstens dertig decibel te luid. Waardeloos. Te hard geluid is vermoeiend. Hoe verder men in het financiële leven van een mens duikt hoe helderder het zicht is op het karakter van die persoon. Duidelijker dan een psychiater, notaris, geneeskundige of een conglomeraat van deze figuren.

588. Toen mister Rapsac weer eens in mijn aanwezigheid ruzie met zijn ex maakte en niet het fatsoen had dit ogenblikkelijk af te kappen, ook niet nadat ik hem daartoe op niet mis te verstane wijze, luid en duidelijk had verzocht, en ik die dag lang, veel te lang had gewerkt om de hopeloze achterstand in te lopen, knapte er in mij wat. De volgende ochtend had ik weer danig last van het syndroom van ménière. Ik voelde me doodziek en was niet in staat om iets anders te doen dan met gesloten ogen, stil in bed te liggen en dagen lang te wachten tot de aanval overging of, als ik een diepgelovige zou zijn geweest, te bidden om dit rottige leven te verlaten.

Een catastrofe, nooit meer werken

589. Mijn huisarts raadde mij met ongewone klem aan nu eindelijk eens van mijn werkzame leven afscheid te nemen, dat heb ik dus onder dwang gedaan. Later vernam ik dat meneer Rapsac de ellendige staat van zijn administratie mij in mijn ongelijke orthopedische schoenen schoof. Dan ga je toch van over je nek! Ja, hij verbood zelfs het personeel met mij te praten! Over de laatste zeven weken heb ik ook mijn kleine beloning niet ontvangen noch de door mij gemaakte kosten vergoedt gekregen. Maar ja, dat heb je altijd met valse honden, ik bedoel mensen, die zich in het begin zo overmatig vriendelijk voordoen. 10 januari 2014 las ik in De Stentor, het plaatselijke krantje van Apeldoorn en omstreken dat de man failliet verklaart was, dat vindt ik voor de ruim twintig medewerkers (v/m) oervervelend, maar ik had moeite met mezelf om geen genoegen te beleven dat dit ook mister Rapsac treft, want hij heeft het wel verdiend.

590. Zelfs een kleur is een onderdeel van je totale wezen. Tot wat je tot de mens maakte die men is, in onderscheiding van alle andere driehonderdvijfenzestigmiljard homo sapiens sapiens, de levenden, de doden en de ongeborenen. Zo rond 2008 vroeg Isabel wat mijn lievelingskleur was. Ik kan niet schrijven dat ik me er tot op dat moment bewust of onbewust heb bezig gehouden met het levensgelukbepalende vraagstuk: ‘wat is mijn lievelingskleur’. Een eenvoudig antwoord, dat ik het niet wist, dat ik geen lievelingskleur heb of iets in die trant werd niet geaccepteerd. ‘Iedereen heeft een lievelingskleur’. Uiteindelijk moest ik bekennen, zijn we samen tot de conclusie gekomen, dat groen mijn ‘lievelingskleur’ is. Bij wijze van tegemoetkoming van Isabels’ zijde mocht ik rood als een reservelievelingskleur aanhouden en ook nog wat geel. Poeh, je zou maar iets moeten bekennen waarvan je niks weet!

591. Waarom ik zo weinig schreef en schrijf over mij werk? Dat heeft enkele redenen. Bij het werk van een accountant komt men in aanraking met de meest gevoelige orgaan van de cliënten. Nee, niet de ogen of genitaliën maar wel zijn beurs en banksaldo, de financiële positie, inkomen, vermogen en dat soort enge zaken en voor veel mensen het heilige der heiligen, alleen beschroomd te betreden door accountants, een soort hogepriesters. Vanaf het begin is mij geleerd hierover te zwijgen, ook geen indirecte uitlatingen te doen waaruit men ooit en misschien een bepaalde gevolgtrekking zou kunnen maken met betrekking tot financiële en andere omstandigheden van wie dan ook, al was het de koningin. Dit professionele zwijgen acht u zeker wel gepast, neem ik aan. Trouwens (als precisering) zwijgen past zeer wel bij mijn naar binnen gekeerde gemoedsbewegingen.

592. Ik heb enkele boeken gelezen over de ‘Vader der Vaderlands’ Willem van Oranje (* Slot Dillenburg, 24 april 1533 – † Delft 10 juli 1584) bijgenaamd Willem de Zwijger, die een voor zijn gehoor meeslepend spreker was. Hij kreeg zijn bijnaam niet vanwege een vanzelfsprekende zwijgzaamheid, maar vertelde nooit wat hij allemaal wel wist. Hij kon praten zonder iets te vertellen, liet niet het achterste van zijn tong zien, tenzij hij keelpijn had en naar zijn huisarts ging. Uit dagjesmensachtge nieuwsgierigheid ben ik een keer naar Dillenburg geweest toen ik in Laasphe (BRD) logeerde. Ik vond Dillenburg een heel klein oud bijna vergaan kasteeltje.

593. Ter besparing van krantenabonnementsgeld ga ik onregelmatig maar wel vele malen naar de kroeg en verslind daar dan alle aanwezige nieuws- en wat roddelbladen, niet letterlijk natuurlijk. Het is een halve drogreden, ik wil er nogal eens ‘helemaal uit zijn’. Als u begrijpt wat ik bedoel en u begrijpt dat. Onder het genot van een kop ‘gewone’ thee los ik dan meestal ook wat puzzeltjes op. Nu even tussen twee haken: [Ik schreef daar ‘gewone thee’. Lisa ter Beek uit Klarenbeek schreef hierover op 24 december 2010 te 15:02 uur, Lisabeekie89@hotmail.com. Hallo meneer Ies, bedankt voor uw leuke mail, ik heb weer met veel plezier gelezen! Alleen noemt u de thee in de kroeg 'gewone' thee, maar dat is het niet hoor, het is thee die met heel veel liefde gezet is, noem dat maar eens ‘gewoon’. Haha grapje natuurlijk. Ik wens u fijne kerstdagen! Groetjes Lisa. * En daar wordt ik blij van.] Verder met die puzzels: doorlopers, codepuzzels, kruiswoordraadsels, sudoku’s en dergelijke. Van cryptogrammen heb ik geen snars verstandt, met dt want zo gek is dat wel. Soms verkoop ik aan bedienend personeel en medegasten die daar tegen kunnen wat onzin.

594. Ik heb het voordeel en het nadeel dat als ik iets verneem, horende of lezende, dat ik automatisch ook het tegendeel denk, en dat duidelijk voor mij zie. Toegegeven, als u mij dit om welke duistere reden dan ook wilt aanrekenen, het is niet bepaald een beminnelijke karaktertrek, als het tenminste een karaktertrek is. Daardoor ontbeer ik het voordeel van een argeloos, gelukzalig en vredig geestelijk en godzalig leven en doe dit nog steeds, dat ontberen ja. ?Hebt u mij hierover horen klagen¿, Nee dus. Door het zien van het tegendeel van wat beweerd wordt heeft een schunnige, schadelijke en schandelijke edoch gezellige krant als ‘De Telegraaf’ geen invloed op mij. En dat is maar goed ook want wat die verkondigd daar wordt je koud van zonder direct te sterven.

595. Deze alinea is er om te laten zien dat er soms onverklaarbare vreemde kronkels in mijn gedachten zitten en zaten en andere gaten. Hoe ik er aankom weet ik niet, vermoedelijk omdat mijn moeder wel eens sprak over haar ziekelijke tante Geertje, en die desondanks héél oud werd. Ik heb bijna altijd gedacht 96 en dat was vroeger een extreem hoge leeftijd. Die 96 is geen fantasie, het is ook niet waar; dat getal in samenhang met de lichamelijke gesteldheid van die oudtante ‘was er gewoon’. Tante Geertje, geboren te Ameide op 1 april 1867, was een zus van mijn grootvader, de grote GCT. De titel ‘tante’ voor die Geertje heb ik dus van mijn moeder geërfd. Bij het gegeven dat ze zo verschrikkelijk oud werd werd geen leeftijd gezegd, of ik had toen geen benul van zulke hoge cijfers. Van mijn broer Aldert Marius (Al) kreeg ik op zijn 78e verjaardag, 2 augustus 2010 te 17:08 uur op een zogenaamd A4-formaat in de woonkamer van zijn woning aan de Kerkweg te Tienhoven (Z.-H.) aangereikt de parenteelstaat van Geertje Terlouw. Hierin staat te lezen dat zij op 82 jarige leeftijd overleed op 9 juni 1949 te Ameide. De tientallen jaren durende misvatting werd dus in enkele ogenblikken van haar dwaalweg verlost. Hoe wonderlijk zijn merkwaardige toevalligheden.

596. Beste, lieve mensen, maandag, 15 november 2010 even na 8 nul nul uur schoof ik, vanuit mijn gammele rolstoel, de raamgordijnen opzij om mijn schamele paleisje met prachtig nieuw origineel daglicht te verrijken. In mijn tuin, een minituin, en in de straat waar ik op uit kan kijken, wat ik de laatste elf jaren maar zelden doe, was er manna. Manna was mijn eerste gedachte. Onmiddellijk daarop heb ik die merkwaardige gedachte (het blijkt meer dan duidelijk dat ik met de ideeën verwoordt in de heilige geschriften der Hebreeën ben gevoerd, overvoerd, gevoed en op- en afgevoed) terecht gewezen met de eenvoudige gedachte zonder hoofdletters ‘ies komma je bent knetter’. Toen dacht ik aan de eerste wintersneeuw die zich hier, Zeeuws zuunig, op Veluwe’s vloer vredig had gevlijd.

597. Na een hartslag kwam ik tot het zicht, inzicht wil ik het niet noemen want ik keek naar buiten, dat de overvloedig gevallen eikenbladeren en de straat kletsnat waren. Het ochtendgloren was van een voorstelbaar zilvergrijs. Niet on-voorstelbaar want ik acht uw voorstellingsvermogen, zo niet onbeperkt dan toch wel zeer groot. Het witte deel van dit grijs (grijs bestaat namelijk uit zwart en wit, daarom is het grijs en wordt het zo genoemd, niet overal maar toch …), het witte deel dus werd versterkt door het contrast met het gelige lampenschijnsel waaraan mijn optische organen gewend waren. Heus dat dacht ik, optische organen. De heldere winterse morgen scheen vanuit de hoogste zuidoosthemel tegen straat en bladeren, die het met de snelheid en trefzekerheid van dat licht weerkaatste, regelrecht mijn eigen ogen in en met de boodschap: 'toch sneeuw en manna'. Ik vind het aangenaam U dit vanwege mijn sportieve aspiraties, nu naar u, te weerkaatsten door mijn gedachte, getikt na slechts enkele minuten, te laten weten. Dit heb ik toen direct op facebook gezet zodat iedereen er van kon genieten.

598. Geldt voor het gehele jaar 2011: In december 2010 stuurde ik aan iedereen waarvan ik een e-mailadres had het volgende: IN PLAATS VAN EEN KLEURRIJKE PAPIEREN WENSKAART. 1e. Ter besparing van een halve dagreis door een mini-noordpoolgebied naar een verre brievenbus, want hier in de buurt zijn ze allemaal geblokkeerd om de poststukken te beschermen tegen de vandalenstreken van de plaatselijke ettertjes en etterinnetjes. 2e. Ter besparing van te hoge portokosten welke nodig zouden zijn om de bonussen van de graaiende TNT directie te betalen, nee niet de postboden die voor een scheet en drie knikkers bij deze weersomstandigheden het rottige werk moeten doen. 3e. Ter besparing van papier dus ook nog even lekker milieuvriendelijk bezig. Daarom iets in zwart-wit, dat denkt wat makkelijker, ook voor mij als een min of meer conservatief persoon.

599. Apeldoorn, 22 december 2010. Te 00:38 uur begin van de astronomische winter. Ik ga met frisse tegenzin/ de verse wintermaanden in./

600. BLM (Beste Lieve Mensen), het allerbeste toegewenst, speciaal voor alle komende feest-, gedenk- en treurdagen en alle dagen van het 'nieuwe' jaar 2011 en bovendien de hartelijk groeten, Ies den Oudsten. P.S. 1. - de makkelijke: Na tientallen jaren gebruik van het Microsoft programma 'Word' heb ik nu geleerd, nu ondervonden zou je ook kunnen zeggen of schrijven, dat met het automatische invoegen van datum en tijd het Microsoft-Worddocument na het opslaan niet gewijzigd kan worden. Ik zal dit binnenkort herhaalde malen proberen want ik vertrouwd zoiets voor geen meter. P.S. 2. - de moeilijke: Er wordt mij de laatste tijd veel gevraagd naar mijn welzijn in het algemeen en naar mijn lichamelijke gesteldheid in het bijzonder. Naar mijn geestelijke gezondheid niet; kennelijk heeft men daar altijd al aan getwijfeld en dat is gênant, ook voor mij. (grapje) Ik voel dat vragen naar mijn gezondheid als een warm medeleven, niet dat het leven zo warm is in deze koude kapitalistische ijstijd. Zie Winter I, II, III en IV.

601. Ik loop, als je mijn strompelen tenminste lopen kan noemen en ik kan dat, nogal eens te peinzen hoe ik al die prachtige medelevers van beiderlei kunnen op de hoogte kan stellen van waar ze naar vragen. Om min of meer luchthartig iedereen te laten weten dat het mij hartstikke goed gaat is te makkelijk, bovendien doet het de waarheid, zo die zou bestaan, geweld aan. Mijn medisch dossier ter kennis brengen? Wat u dan te zien krijgt klinkt zo klagerig, dat is niet leuk; klagen bedoel ik.

602. Het leven overkomt me als natuurverschijnselen. Vorige nacht heb ik gedroomd, niet dat ik Jozef ben maar ik zal u die droom toch vertellen. Die droom was namelijk erg kort en duidelijk. Mijn moeder zei daarin tegen mij, toen ik ze mijn gepeins vertelde: 'grote zielen lijden in stilte'. Einde der droom. Met andere woorden: 'houd je mond maar'. Houd niet met dt want het was gebiedende wijs, daar hebben moeders recht op, hoewel ik dit soms als puberende grijsaard betwijfel omdat daarmee zowel voor u als voor mij het zicht op mijn zielsformaat ontnomen wordt.

603. In dit verband moet ik nog wel twee algemene opmerkingen maken over het vragen naar iemands omstandigheden. Bijvoorbeeld bij het ontmoeten, zo van ‘alles goed zeker’ (Eerste opmerking: zo verschrikkelijk achteloos) Stom hè. (Tweede opmerking: alles kán niet goed zijn. In zulke hemelse omstandigheden leeft geen enkel mens. Soms heb ik de neiging deze zin krachtig te kruiden met aan vloeken grenzende esthetisch verantwoorde krachttermen, als daar zijn: …… !Mooi lekker niet¡) Volgens Cor van As is bij zo’n achteloze vraag het passende antwoord: ‘Nee, maar vier.’ Kijk, en dan heb ik weer eventjes kosteloze schik.

604. Hier in Apeldoorns dreven is het over het algemeen een goed leven. Zonder enige nette ordening volgt hierna wat eenvoudige informatie waarmee ik, voorlopig in ieder geval, aan uw informatiewens (-wensen) meen te hebben voldaan. Ik heb altijd tijdig te eten en te drinken en voor beide innamen moet ik mij helaas beperken. Het smaakt mij meestal goed en zeer goed, al bereid ik het veelal zelf. Bereiden is heden ten dage niet meer dan het het eenvoudig monteren van onderdelen. Niet het serieus beoefenen van ambachtelijke kook-, bak- en braadkunsten. Zo men al van een zegening kan spreken: meestal slaap ik binnen een minuut als ik mij gekofferd heb.

605. Ter bestrijding van mijn reumatische pijnen smeerde ik de pijnlijke plaatsen in met Piroflor, een homeopathisch middeltje van VSM en het helpt een poos, nou ja, een poosje zodat ik na een jaartje de Piroflor niet mee gebruik. Als ik wat dagen ingesneeuwd ben dan kom ik mijn rolstoel niet uit er is toch niemand die het ziet en u praat er verder niet over, dan rammelen mijn botten wat minder. Soms lijk ik net een versleten T-Fordje. Gezien mijn betrekkelijk geringe laadvermogen ga ik elke week in minstens drie etappes mijn dagelijkse boodschappen halen. In Klarenbeek. Daar is altijd meer dan voldoende parkeerplaats vlak bij de ingang. Een bijkomend voordeel is dat daar gelijkgestemden rondlopen, ook dorpelingen, en dat voel je. Net als bij alle andere supermarkten liggen bij ‘Plus’ de goedkoopste artikelen zo laag mogelijk, berekend op mijn geringe lichaamslengte en kleine personen dienen zich nederig te gedragen, te bukken, dat moet voor …..

606. Om financiële redenen beperk ik nu mijn grote zwerfzucht. Het voordeel is dat men relatief dichtbij onverwachte heerlijkheden berijdt. (Nee, nee, geen dubbelzinnige smoesjes hè) Met mijn verplaatsmachine reed ik onlangs de Scherpenberg op. Waarom men dit een berg noemt weet ik niet, ik heb slechts enkele hopen grond gezien die men als men toch overdrijven wil als een originele wolk, kleine heuveltjes zou kunnen noemen, écht klein. Het was een enorm groot terrein van het Ministerie van Gruwelijke Verminkingen, Intense Haat en Vlotte Doodslag. Figuren die in deze organisatie wat in de melk te brokkelen hebben versjacherde een fors deel van dat terrein aan bevriende relaties, projectontwikkelaars en dat soort duister gesnor. De rest laat men onbeheerd liggen, het waait toch niet weg, en op het etiket van het betreffende dossier kan ‘in behandeling’ blijven staan. Als alle handelingen der apostelen die het daglicht niet kunnen verdragen zijn verjaard wordt een deel van de rest in het openbaar verkocht onder de schandelijke schijn, dat iedereen ‘mee’ kan doen. Een gedeelte is inmiddels een immens golfterrein geworden, maar niet uit zichzelf.

607. Als een echte nieuwsgierige heb ik later gezocht naar die Scherpenberg geschiedenis. Waar nu het kunstmatige Albameer is, met een oppervlakte van zevenentwintighonderste vierkante kilometer, lag vroeger een, zelfs voor Veluwese begrippen, een forse heuvel die Scherpenberg werd genoemd (maar nooit luisterde) en een heidegebied. Deze heuvel is door de voormalige kalkzandsteenfabriek Alba vanaf 1906 afgegraven. Later, in 1994 kreeg de firma Roelofs Den Ham uit Den Ham een vergunning om aan zandwinning te doen. Deze vergunning werd later door de firma Alba in De Steeg tot 2005 geëxploiteerd. Merkwaardigerwijze wordt het nu een natuurgebied genoemd. Een duidelijke aanwijzing hoe leugenachtig de mensheid in elkaar zit, die kan nooit door een foutloze geschapen zijn.

608. De Scherpenberg zoals nu het hele gebied heet was helemaal verlaten, alle hekken en slagbomen stonden open. Als uit de zangbundel van Johannes de Heer ‘Ik zag een poort wijd openstaan.’ Zoiets, maar dan zonder zang en gebed. Afrasteringen, loodsen, trouwens alles wat door ‘de mens’ aangelegd was gaf een zeer verwaarloosde indruk. Een enkele dwalende wandelaar genoot ook zo van het idee, er IS hier niemand, al jaren niet. Heerlijk. Door deze ervaringen werd ik ongegrond vrolijk, euforisch. Ongeveer een kilometer nadat ik het terrein verlaten had zag ik een hééél lange laan, vermoedelijk zelden begaan want het gras was zelfs op het rijpad niet zichtbaar bereden. Misschien maanden geleden door een enkele door de Rabobank gefinancierde landbouwtrekker om de grasoogst ‘binnen’ te halen, toch laat men het mooi luiten biggen. Links en rechts stonden er bomen, struikgewas, bosschages, heesters en dat soort wilde ondergroei. Beoefend men serieus de dichtkunde dat kan men vrijmoedig van struweel gewagen. Zonder me ook maar één moment te bedenken reed ik die lange laan in, 3 á 4 km/p.u. en dacht tussen haakjes (Ellen van Lange (Goud, olympsche spelen 1992) laan waar lange langharige lieve Liesje lodderige luie Lotje langdurig lekker langzaam leerde lopen.)

609. Bijna een uur was ik in die laan, want ik stond nogal eens stil om van dit zichtfestijn te genieten en om te overwegen of ik wel of niet verder zou gaan want het leek hier op het pad des verderfs waarvan men niet gered kan worden. Zeker een ongelovige niet dewijl die toch al zoveel reddingen moeten ontberen. Ik zal dít nooit meer doen want wat ik deed was te riskant maar ik heb er wel van genoten. Men moet nu eenmaal domme dingen doen om écht te kunnen weten hoe dom ze zijn.

610. Zowel de vaat als de kleren was ik zelf maar wel met verschillende soorten wasmiddelen. Textiel in een wasmachine, een paar knoppen indrukken of zoiets. Na een uur is het gebeurd. De hele mikmak in een andere machine om te drogen. Makkelijker kan niet op één methode na, het laten doen. De vaat is zo weinig dat ik daar geen machine voor nodig heb, enkel wat water, een teiltje of hoe zo ’n wasbak heden ten dage ook genoemd moet worden en een goedkoop vaatwasmiddel waarvan ik het merk zal noemen noch zal schrijven omdat ik het niet weet. De strijk, het bedopmaken, stofzuigen, dweilen en dat soort zware huishoudelijke werk wordt door een zogenaamde thuiszorgdame gedaan. Degene die dat doet, tegenwoordig (Mei 2013) Malou Vermeij (zie Facebook).

611. En ik lees veel, helaas veel langzamer dan vroeger. Onder andere sciencefiction verhalen uit boeken die ik veertig, vijftig, zestig jaar geleden gekocht heb. Hoogst merkwaardig. Op veel terreinen overschaduwd de huidige werkelijkheid de fantasie van toen, op andere gebieden zijn we holbewoners gebleven en zwiepen we nog steeds met onze roedelgenoten door de geestelijke boomtoppen. Veel boeken zijn in de loop van mijn eigen leven zo ouderwets, antiek geworden dat ik na slechts enkele bladzijden in het begin, het midden en het eind lees, om te controleren of het allemáál zo mutserig, oubollig is. Dan doe ik het exemplaar in een tas bij andere boeken die worden afgevoerd naar een zaakje waar ze dit genre kunnen gebruiken, voor een goed doel, al is het maar voor zichzelf!

612. Denkende aan 1 Samuel 16 luister ik meer dan in welke fase van mijn gebrekkige bestaan naar muziek. Goede muziek verdrijft namelijk depressieve gedachten. Vrolijke muziek maakt vrolijk. Slechte muziek niet. Met mijn pc kan ik nagenoeg alle soorten muziek in een paar tellen te voorschijn toveren en dat is héél leuk, bijzonder aangenaam. Aangezien mijn computer in de kamer staat zou ik het allemaal kamermuziek kunnen noemen, maar dat blijkt fout te zijn.

613. De laatste maanden ben ik bezig om alles wat ik geschreven en bewaard heb nog eens door het spelling- en grammaticacontroleprogramma Word van Microsoft te laten controleren en met De Dikke Van Dale op de harde schijf als noodzakelijk surplus, de bijbehorende grote spellinggids met niet minder dan 230 bepalende regels onder handbereik en de kosteloos uitputtelijke voorraad van ‘synoniemen.net’ is dat een feest zonder dansen, weerga en alcohol. En een duidelijk teken dat ik steeds verder aftakel is dat er dan nog fouten in blijven staan. Ik hoop dat dit voorlopig genoeg is om u te laten weten wat ik uitvoer. (Zonder buitenland.)En dan hebben we het nog helemaal niet gehad over Isabel die wil weten waar vliegen in de winter blijven en wat ze eten. Ze vroeg ook naar de verste planeet, en als ik later op het antwoord terug moet komen omdat in 2006 het begrip dwergplaneet is ingevoerd, wat ik nog niet wist, doet alsof ze mijn explicatie helemaal begrijpt.

614. **Op een mooie zonnige dag in Augustus** 2011 ben ik 's middags naar het fruitbedrijf 'Moria' van Liesbeth en Ronny Ooijman aan de IJsseldijk in Wilp gegaan om appels en wat groenten te kopen en ‘om er even uit te zijn’ want de hele dag in huis ‘achter de geraniums’ die er niet zijn, is voor mij niet bepaald gezond. Meestal neem ik dan niet de kortste en ook niet de snelste route omdat ik, zoals u weet, graag zwerf. Zo reed ik via de buurtschap 'De Kar' en het dorpje Posterenk. Op het oostelijk deel van de Soerhuislaan aldaar is verkeer vanaf het westen verboden, er stond een verkeersbord die dat duidelijk aangeeft. Volkomen onzin natuurlijk, de laan was breed genoeg en al die veertien jaar die ik hier in dit prachtige landschap rondzwerf heb ik er geen enkele vorm van verkeer gezien, niets van dien aard, zelfs geen eenzame wandelaar en in heel Voorst en aanpalende dorpen geen enkele politieman of -vrouw die eventuele overtreders zouden kunnen trapperen. Ik zou dus een kilometer om moeten rijden wat op zich geen enkel bezwaar is. Maar waarom? Dat zinloze verkeersbord is door een zinloze autotjespester verzonnen, om diens veel te hoge salaris en dito budget zinloos te verprutsen!

615. Wat er toen in mijn brein opkwam kan ik niet omschrijven en exact uiteenzetten al hélemaal niet. Het had iets weg van een sterk afgezwakte vorm van weerbarstige chagrijn. Ik reed gewoon rechtdoor in plaats van rechtsaf te slaan zoals door die rare overheid van u zinloos is voorgeschreven. Was het om mijn eigenzinnige aard enig recht te doen? Aan het eind van deze mooie laan sloeg ik linksaf om na zeven, acht meter rechtsaf de Marsstraat in te rijden. Ik keek even in mijn achteruitkijkspiegel zoals ik gemiddeld elke vijf seconden doe, tenminste dat maak ik mezelf wijs. Ja hoor! STOP. POLITIE. Mijn dwarse ik grijnsde tegen mijn rechtschapen andere ik. Ik parkeerde mijn auto in de berm van de weg.

616. Een politieagente kwiekte uit haar bestelbusje en kwam naar mij toe gelopen terwijl ik het portierraam alvast omlaag droei (vt van draaien). Zij vroeg mij om inzage in mijn rijbewijs, hetgeen ik haar ter hand stelde. Toen ontspon zich het navolgende gesprek: Agente(A): 'Weet U dat u daar niet mocht rijden?' Ik:'Ja mevrouw, dat wist ik.' A:'Weet u wat het verkeersbord dat bij de ingang van die weg stond betekend? Ik:'Ja mevrouw, dat ik daar niet in mocht rijden, alhoewel u het een ingang noemt is het dat niet, omdat het daar éénrichtingverkeer is.' A:' Al bent u invalide u mag geen overtredingen begaan.' Ik: 'Mevrouw, daar ben ik mij, sinds ik strompelen kan, al tachtig jaar zeer wel van bewust gemaakt door slaag, boetes en andere min of meer gruwelijke afstraffingen.' A:'Waarom maakte u dan opzettelijk een ernstige verkeersovertreding? Ik zou tegen u een proces-verbaal kunnen opmaken' . Waarbij ze bewust van haar status en functie als bonnenschrijfster eerste klas en omdat zij haar streefgetal nog niet had gehaald, dreigend naar haar verbalenboekjetasje tastte.(verbalen-boekje-tasje tastte) Ik: 'Dat ik het welbewust gedaan heb is nog maar de vraag. Een vraag waarop geen eenvoudig antwoord mogelijk is, en een duidelijk antwoord al hélemaal niet.

617. Het kan zijn dat mijn onderbewustzijn even de leiding in mijn brein overnam en wel om de navolgende doorslag gevende niet fatsoenlijk te bestrijden reden. Kijk, ik ben oud, soms voel ik mij héél erg oud en dat is niet leuk. Ik ga binnen afzienbare tijd sterven, hartstikke dood. Dan kom ik bij Petrus en die vraagt: 'Doe nou niet zo moeilijk Ies, wat heb jij allemaal op je lever, ouwe? Want Petrus weet mijn naam en zegt zeker geen U, heeft hij trouwens ook nog nooit gedaan, ook niet tegen Jezus.' Mijn antwoord moet zijn: 'Niets meneer Petrus, ik ben een keurige jongen en heb een uitermate nette opvoeding gehad, ik zeg niet genoten, want veelal was er niks te genieten aan zo 'n soort vorming, maar het was wel zeer degelijk of soms nog erger dan erg, zoals u weet. Deze redenering geloofd geen hond, dus U meneer Petrus ook niet, niet dat ik u voor hond uit wil maken. Ik moet dus iets gedaan hebben wat verboden is, al is dat verbod net zo zinloos als alle acht bestuurslagen (overheden) die over en boven ons gesteld zijn. Edoch, ik wil daarbij geen enkel mens, dier of ding op enigerlei wijze beschadigen of enig denkbaar nadeel berokkenen. Dit zal mijn onderbewustzijn zich in een flits hebben gerealiseerd toen het de leiding in mijn hersenen overnam en mij dwangmatig liet doen wat ik gedaan heb. Ik kan daar geen spijt van hebben omdat het mij als een meteorologisch verschijnsel overkomen is.' De agente stond een hartslag perplex. Haar gelaatsuitdrukking kreeg ineens iets intens menselijks, wat bij een overheidsdienaar in functie bijna onmogelijk is en slechts twee keer sinds de laatste ijstijd is voorgekomen. Na nog wat overbodige waarschuwingen in de trant van 'wees voorzichtig', 'oppassen' en 'goed uitkijken' zei de schat (A): 'Opa, rijd (zonder t, dat kun je namelijk als smeris, een bevel geven) rijd maar door en nog een fijne dag verder.'

618. Vrijdag, 28 september 2012 breed ik in Rummen, pardon, reed ik in Brummen komende uit de richting Leuvenheim om naar de 'Aldi', een voordelige supermarkt, te gaan voor mijn 'wekelijkse' boodschappen. De dagelijkse inkopen doe ik in Klarenbeek. Om linksaf te slaan moest ik remmen om het tegemoetkomende verkeer voorrang te verlenen, want dat hoort zo in zulke situaties. Knalt er een auto op de achterkant van mijn vehikel. Ik schrok me rot. Oh, jé, daar gaat mijn vrijheid om te zwerven wanneer en waar ik wil. Auto totaal vernield! Taalvervuilers, die er maar al teveel zijn en nog los lopen ook, noemen zoiets 'Total loss' een term uit de wereld van de autoverzekeringen en aanverwante oplichtingen. Nu bleek slechts de contactdoos voor een eventuele aanhanger kapotgereden te zijn.

619. De dader was een jongeman met de achternaam Breukink en teveel haast in zijn donder. Ik stelde hem voor het vernielde en de gehele (lelijke) trekhaak, die ik nog nooit gebruikt heb noch ooit zou willen gaan gebruiken, geheel te verwijderen, hij zou dan gelegaliseerd eigenaar worden van het verwijderde. Hij was een handige klusjesman dus voor hem was het een makkie. Ik reed achter hem aan naar zijn werkplaats, aan de L.R. van Beijnenlaan te Brummen, de 'deel' van een grote ouderwetse koeienboerderij. Hij heeft zich ongeveer drie kwartier 'uit de naad gewerkt' om de klus te klaren, de trekhaak zat oervast geroest en de elektrische bedrading moest ook nog in orde gemaakt worden want hij wilde het wel perfect afleveren. Het resultaat was dat de auto er netter uitzag dan voor het incident.

620. Een uurtje later maakte ik een stomme verkeersfout, die ik wonderwel uiterst snel en volkomen automatisch corrigeerde. Een oplettende motorpolitiefiguur dirigeerde mij wel aan de kant van een weg en wees mij op een wel zeer discriminerende en denigrerende manier van doen op mijn fout. Hij dreigde als pesterij zelfs mijn rijbewijs in te vorderen. Voor de tweede maal die dag dacht ik 'Oh, Jéétje, daar gaat mijn vrijheid om te zwerven wanneer ik wil.' Het liep wel met een sisser af omdat hij op tijd thuis wilde zijn want anders kreeg hij van 'moeder de vrouw' op zijn falie. Weet je, het woord donder kan ik hier niet gebruiken want dat had ik nodig bij die klusjesman. Maar het was wel een erg grote SISSER, ik heb bijna een minuut zitten rillen alsof ik tachtig graden koorts had. Bij beide onaangename gebeurtenissen ontbeerde ik wel het tijdig aanwezig zijn van mijn beschermengel, die wel eens meer te laat komt en denkt dat zo iets normaal is.

621. Dinsdagmiddag, 17 juli 2012 had ik het uitsprekelijk en opschrijfbaar genoegen Minie Beltman, tegenwoordig Mevrouw Te Kamp, zij is namelijk getrouwd met Bart, na 15 jaren weer te ontmoeten. Zoals U weet heb ik in 'Hèt Dansfeest' in aantekening nummer 67 haar ten tonele gevoerd met de woorden: 'Minie Beltman te Hall. Hall een sympathiek dorpje nabij de goede plaats Eerbeek. Minie, niet minder sympathiek, een perfecte ziekenverzorgster die als hobby en werk het verzorgen van zwakzinnige en demente bejaarden heeft. Zij en haar collegæ worden schandelijk laag beloond. Deze beloning wordt vastgesteld door minderwaardige figuren, dat zijn personen die een ander lager, minder waarderen en nog liever onderwaarderen en altijd en eeuwig lager honoreren dan zichzelf, terwijl ze zélf véél, véél minder waard zijn. Ondertussen schreeuwt onze groentedetaillist op de markt onze helse zielenpijn uit met 'grote stelen het meest'.

622. Ik had mijn wekelijkse boodschappen gedaan bij 'de Aldi' in Brummen. Mijn dagelijkse boodschappen haal ik, zoals ik reeds memoreerde in Klarenbeek bij Plus. Ik was goed en wel in mijn auto gestapt, eigenlijk mag je dit gedoe geen instappen noemen, toen een mevrouw met een vriendelijk gelaat op mij toeliep en vroeg: 'Bent U het?' Aannemende dat zij mij bedoelde en niet de wederkomst van De Verlosser zei ik: 'Ja, ik ben het.' Na herhaalde vragen van haar of ik haar herkende lukte het mij nog steeds niet om een vergelijkbaar icoontje of zo u wilt een pictogrammetje uit mijn slinkende geheugensysteem op te diepen. Haar gezicht, speciaal haar ogen, gaven wel duidelijke tekens dat ik haar ooit gekend had. Maar ja, wat is ooit hè? Na herhaald aandringen maakte zij zich bekend als Minie te Kamp en dat zij in Randerode gewerkt had. Toen pas werd het mij duidelijk.

623. Zij ging op het parkeerterrein op een betonnen stootrand zitten met de vanzelfsprekendheid alsof zij zich in een comfortabele tuinstoel vlijde. Gemakshalve bleef ik in de auto zitten. En in een uur tijd hebben we heel veel afgekletst, e-mail adressen uitgewisseld en heb ik haar toegezegd mijn verhaal over Randerode te sturen. Kijk, zo'n ontmoeting maakt het moeizame leven torsbaar, zelfs genoeglijk. Minie, bedankt meid. (Mag je wel meid zeggen tegen een getrouwde vrouw, moeder van twee kinderen?)

624. Donderdag 27 september 2012 heb ik me behoorlijk geërgerd aan de Telegraaf, de Grootste Leugenkrant van Nederland en omstreken en ook aan Elsevier, dat plutocratische weekblad. Beide periodieken behandelde de omzetbelastingverhoging van 19 naar 21 procent, ingaande 1 oktober 2012. Ze zetten in hun doorzichtig betoog de feiten en cijfers zó op een rijtje, geven een uiteenzetting waaruit zou moeten blijken dat financieel rijke mensen heel zwaar worden getroffen door deze btw-verhoging. Reeds honderden, zo niet duizenden van dat soort uitbuiters hebben zich daarom en alleen daarom verhangen. Sinister, goor grapje, moet kunnen.

625. Vele malen erger dan de arme medemens die onderhand zoveel ontoelaatbare voordelen van zijn financiële armoede geniet. Vooral geniet. Beide media, podia voor de schandelijke ideeën van de VVD, PVV, D66 en CDA, promoten een wereldbeeld dat wereldwijd ontelbaar veel slachtoffers gemaakt heeft, maakt en nog zal maken door meedogenloze uitbuiting, prijsopdrijvende gokhandel in schaarse levensmiddelen, menselijke organenhandel, marktwerking in de zorg en nog zo heel veel meer ellende en verdriet. Hier ziet men, als men niet blind wil zijn het Graaiende Grootkapitaal met haar typerende leugens en eindeloos geniepig bedrog.

626. Toen ik in een Groot Woordenboek de letter G opsloeg zag ik: Gigantisch Grote Grenzeloze Graaiers zijn Griezelige, Geldbeluste, Gore Gladjakkers dit Geteisem (suggestie van neef Klaas dit woord ook op te nemen) behoort allemaal in het "Gehenna". Uw opmerking, dat als ik maar één letter G bekijk geen ik tien woorden tegelijk kan zien, is juist, maar ik denk ze wel. Niet bedenk, want ze waren al door een ander bedacht.

627. Een van mijn andere minder prettige afwijkingen (vooral voor de eenvoudigen van geest onder ons) is, dat ik ongemerkt veel ‘moeilijke’ woorden gebruik, althans volgens de maatstaven dier (van die) eenvoudigen van geest. Om dit nadeel zoveel mogelijk op te heffen, helemaal lukt mij toch niet, zal ik in het vervolg de 'vertaling' erbij schrijven als ik er aan denk. Het leest namelijk niet prettig als men zo 'n kronkel niet heeft. Ook een betrekkelijk euvel van mij is dat ik een overvloed van bijvoeglijke naamwoorden gebruik; woorden die een eigenschap of een hoedanigheid van een zelfstandigheid aanduiden. Ik kan het veelal niet over mijn hart verkrijgen bepaalde aspecten achterwege te laten, een hopeloos en soms een beetje dommig streven naar de volmaaktheid. Eigenschappen achterwege laten beleef ik als een onaanvaardbaar manco terwijl een ander deze aanduidingen als een volkomen overbodig, zelfs een lastig surplus kan ervaren.

628. Dinsdag 2 oktober 2012. Vandaag heb ik eindelijk (waarom de woorden eindelijk en eigenlijk hier staan weet ik eigenlijk ook niet) weer eens, na zeker meer dan zeven maanden een echt boek in één dag helemaal gelezen. ‘Een liefde in Parijs’ door Remco Campert. Wat kan die man schrijven zeg, prachtig. Het bracht mij op ideeën om mijn biografie op tal van punten aan te vullen, wat op te fleuren en vooral te verduidelijken. Niet dat ik dan het niveau van Campert zal evenaren, dat hoeft ook niet. Hij doet dat van mij ook niet.

629. Vrijdag 12 oktober 2012. Elke week ga ik op dinsdag- en vrijdagochtend naar de sportschool. Onder leiding van Maarten Mulder, fysiotherapeut, beul ik mezelf daar af door met een ding net te doen alsof ik roei, wat natuurlijk niet zo is, doch ik probeer wel elke keer weer om een zo hoog mogelijke score te halen om die armzalige hartspier van mij te activeren. Met twee andere apparaten moet ik mijn arm-, borst- en rugspieren op peil houden en als laatste oefening moet ik 'fietsen'. Omdat mijn beide benen dat om principiële redenen (pps) weigeren, daar zijn ten slotte principes voor om iets te weigeren, moeten mijn armen, die toch al zoveel te verduren hebben, dat werk overnemen. Ze weten allebei, net als iedere barmhartige Samaritaan (naar Luc. 10:30-37) en iedere christelijke socialist, dat het tekort van de een dé opdracht is voor de ander, want zonder dit solidariteitsbegrip wordt de mensenwereld een boevenbende. Kijk maar naar de ‘elite’ als slavenvolk van de UVA. Ook bij dat ‘fietsen’ probeer ik om een zo hoog mogelijke score te halen, ook weer om die hartspier te activeren. Vandaag ging het redelijk, wel geen topprestatie maar voor 2012 bijna wel. Hieruit concludeer ik, dat het ondanks die sportschoolbezigheden een aflopende zaak is.

630. Na me omgekleed en wat gegeten te hebben ben ik naar de IJsseldijk in Wilp gereden om daar bij het fruitbedrijf 'Moria' van de familie Ooijman twee kilo appels en 10 kippeneieren te kopen, totaal € 3. Ze hebben een zogenaamde boerderijwinkel. Om de boodschappendag verder te vullen ben ik in Brummen naar de supermarkt geweest, die in Klarenbeek, de Plusmarkt van Imanse, is dicht vanwege een nodeloze de kosten opjagende verbouwing, zulks op instigatie van de graaiende directie van die inkooporganisatie. Via Loenen voor een bezoek aan Drogist Bosman om drie doosjes Theranal aambeienzetpillen (36 stuks) te halen, kosten € 20,25. Ik heb al 67 jaar moeilijkheden met het einde van mijn darmenstelsel, soms wat meer, soms wat minder maar leuk wordt het nooit. Dit is ontstaan door het beugelsysteem dat nodig werd geacht en mijn onderlijf samenperste zodat allebei de uiteinde van mijn verteringsafdeling (maag en het onderste deel der dikkedarm) in ernstige moeilijkheden kwamen. Ze zijn er nooit meer helemaal ‘bovenop gekomen’. Dit is in flagrante tegenstelling tot vers 8 van de 121e psalm: 'De HEERE zal uw uitgang en uw ingang bewaren, van nu aan tot in der eeuwigheid.'

631. Om ongeveer 17:00 uur zit ik in de pleisterplaats 'Mendel' aan de A 50 om de krant te lezen. Ik ga zuurkool met worst eten, dat is hier voortreffelijk. De geserveerde porties zijn zo groot dat ik er tweemaal een warme maaltijd aan heb. Dus morgen weer zuurkool met worst. Heerlijk! Zelf zuurkool en aardappelen kopen is natuurlijk wel goedkoper dus doe ik dat volgende week wel. Als ik het verslagje van deze dag nalees is het net alsof ik een druk leven heb en dat geeft een lekker gevoel. Zo is een vrij mens in de loop van tientallen jaren gevormd, hervormd (¥), vervormd en misvormd tot een verslaafd bezigheidsbeest, zich uitslovend om zodoende ongewild en ongemerkt het Nirwana te ontlopen. Nirwana,de hoogste staat die door de mens bereikt kan worden, tenminste dat denken heel veel mensen, maar ik mooi niet. Nirwana betekent letterlijk: uitgeblust, onbeweeglijk.

632. Nu nog wat over mijn vrienden- en kennissenkring. Toen ik naar Nieuwleusen verhuisde heb ik welbewust mijn veel te grote dus weinig- of nietszeggende ‘kennissenkring’ de rug toegekeerd, mijn jeugdvrienden Koos Mesker en Wim de Wit waren toen reeds ter ziele. Als echte vrienden zijn toen overgebleven het helaas reeds overleden echtpaar Nel en Thijs Blonk, de oprichters van Blonk Staal B.V. een pracht stel mensen die alhoewel geteisterd door het verschrikkelijkste wat een mens kan meemaken, het verliezen van kinderen en kleinkind, uitermate positief gebleven zijn. Chiel (M.G.J.) Blok een man van zijn woord, naast Jan Aantjes en Frits van Olst (die zich graag etaleert als de vader van zijn charmante dochter Chantal, een advocate die ondanks haar liefelijke uitstraling en jeugd zo scherp is als een scheermes) één van de drie mensen die ik in mijn leven ontmoet heb die écht gevoel voor geld verzamelen heeft. Deze personen hadden en hebben het devies: ‘denk altijd in en aan geld en dan komt het’. Het echtpaar Hans en Hans van den Heuvel - Van der Kooi. Zij is kunstenares, maakt de mooiste poppenhuizen ter wereld, onder andere een 'kersenhut' voor de Historische Vereniging Ameide en Tienhoven (Z-H). Hij was adviseur van niet minder dan zeven (!) ministers van Defensie.

633. Heeft het zin van al mijn vrienden (v/m) en bekenden een karakteristieke schildering van hun levensomstandigheden, vrijetijdsbesteding, beroep, leeftijd, inkomen, vermogen, adressen, politieke en religieuze stellingname en andere data te vermelden in relatie tot mijn manier van existeren? Ik meen van niet. Hebt U een andere mening? Voor uw diepgravend onderzoek heb ik wat namen gegeven, dat moet U voldoende zijn.

634. Zaterdag, 3 november 2012 te 18 uur 37 en de daarop volgende minuten in het restaurant Tung Yuen van de sympathieke familie Lam, Linie 409, 7325 DT in Apeldoorn, las ik een pracht zin van Renate Rubinstein in haar boek 'Niets te verliezen en toch bang' ISBN 90 290 3546 3/CIP. Begin citaat: ‘Ik heb ook altijd gedacht dat de slavernij opgeheven werd omdat de regering van Amerika 'De hut van oom Tom' gelezen had.’ Tot zover deze aanhaling. Hoe onvoorstelbaar naïef kan een slim mens zijn. Het deed mij deugd dit van een ander te zien, vooral in vergelijk tot mezelf. Vanaf het moment dat ik enigszins bewust begon te leven heeft er ook een waas, een mysterieuze mist of nevel van trouwhartige onschuldigheid, een aan domheid grenzende naïviteit gehangen over bijna al mijn doen en laten. Bijna niemand heeft dat gezien maar het was er wel degelijk. Ik kon en kan er helemaal niets aan doen. Ik vermoed dat het een wezenlijk bestanddeel van mijn karakter is.

635. December 2012. Wensen rond gebazuind via internet, facebook en wat wenskaarten met kinderzegels. Ik wens u, uw ganse familie en allen die ik niet kan bereiken echt héél fijne dagen met gezellige, knusse kerst- en overheerlijke heidense midwintervreetfeesten én dat alle helse vuurwerk doven ten gerieve van de kwetsbare medemens, alle huisdieren, de dieren des velds en de vogelen des hemels én voor 2012 een uitermate zalig uiteinde zonder verdoving door alcohol of andere bedwelmingsmiddelen én een bovenmatig gelukkig 2013 dat werkelijk bol staat van menselijke waardigheid, gelijkwaardigheid en solidariteit.

636. Zondag, 27 januari 2013 zijn Arianne en Isabel op bezoek geweest. Isabel vroeg: ‘Wat is je lievelingsdier?’ Doordat ik van de vraag ‘Wat is je lievelingskleur?’ in 2008 nog wist dat zij met een ontwijkend antwoord geen enkel genoegen zou nemen heb ik maar direct geantwoord: ‘Een wolf’. Met de gekleurde klei die ze bij zich had toverde ze, met haar priegelvingertjes in twee minuten een goed lijkende wolf (8 cm) voor mij. Ik ben een zeer trotse opa.

637. Maandagavond, 28 januari 2013: De Vara-rozen zijn verlept/ hangen, blauw geaderd/ over de randen van de dood/ der sociale idealen/ drie graaiende presentatoren/ van DWDD tot en met P&W/ kruiperige Wallstreet wolven/ vermomd als ‘het rode gepeupel’/ inclusief het mediabraaksel Sjuul Paradijs/ en het hele slaafse zootje ongeregelde/ monarchisten, het likt en slijmt/ de hele avond lang/ onder regie en op de maat/ van de koninklijke Pr-afdeling de RvD. Gadverdamme.

Autobiografie 1

638. Januari 2013. Zoals het Ministerie van Oorlog aspirant medeplichtigen aan een onderzoek onderwerpt en deze personen daarin slaafs berusten, men onderzoekt ‘wat voor vlees men in de kuip heeft’, men wil weten met wie men te doen heeft en snuffelt in al zijn kamers, kasten en laden, zó laat ik u in mijn ‘rommelkasten kijken’ omdat ik hiermede onderworpen ben aan mijn idee mijn biografie van een noodzakelijke erker, deze bijlage dus, te voorzien. De directe aanleiding hiervan is dat er in de ‘berging’ sinds jaar en dag vier dozen met een voor vreemden en wildvreemden onduidelijke inhoud staan.

639. Mijn onvolprezen ‘thuiszorg’, Malou Vermeij (*Niersen, 10 oktober 1988) maakte daar eindelijk eens een opmerking over, ik had gezien haar natuurlijke gemoedsgesteldheid deze kritiek al veel eerder verwacht, waarop ik repliceerde: ‘Nou dan flikker je die hele zooi toch mooi in de blauwe kliko’. In de blauwe kliko wordt al het oude papier geworpen, zoals zondaren in het vagevuur. Ik meende niet wat ik zei en was benieuwd naar haar reactie. Ze gooide het niet weg maar stapelde wel elf en een halve decimeter meter papierwaren naast mijn bureau met een onuitgesproken opdracht: ‘opruimen’.

640. Nu weet u waarom ik die ‘rommelkasten’ open doe, er is een goede reden, maar die was er al twintig, dertig jaar én er is nu een gerede aanleiding terwijl het een perfect middel is ter voorkoming van dronkenschap, burenruzie en uitputtende boswandelingen. Wat wil je nog meer. Nu een kijkje in die papiertroep. Geen enkele vorm van rubricering en dat laat ik graag zo, bij een intelligente indeling lijkt het al veel netter en dus minder een janboel, maar minder gezellig.

641. Belastingaangiften over tientallen jaren. Ik ga er even in zitten neuzen want ik ben ook wel nieuwsgierig naar mijn eigen verleden en niet zo ’n beetje ook. Ik verwonder mij over het feit, dat de belastingdienst dit al die tijd voor zoete koek heeft geslikt. Een drukwerkje van een restaurant in Villach, Klagenfurterstrass 9. Een rekening van Campingplatz ‘Weiherhof’ in Seck /Westerwald DM 5,= inclusief 11 % NWSt voor een nacht verblijf, ik ben zo stom geweest de datum niet te noteren.

642. Een plaatsbewijs voor rij 7, stoel 4 in het Cultureel Centrum van Hardenberg ‘de Voorveghter’, prijs *ƒ* 10,-, voorstellingsnummer 9 een schrijversavond op 20 oktober 1992 met Yvonne Kroonenberg. Van de Openbare Bibliotheek van Hardenberg een geschrift met de omvang van 10 bladzijden over en van Mevrouw Kroonenberg en hetgeen onder 4e wordt besproken. Na afloop had ik het genoegen een poosje met Yvonne te kletsen onder het genot van een glas bier. Ik vind haar een pracht mens. Jarenlang heb ik de boeken die er van haar uitkwamen gekocht en bijna direct gelezen, ze schrijft zo heerlijk soepel. Omdat het bijna nooit zin heeft een boek tweemaal te lezen (behalve dit dan, grapje) en Hermien Roeloffzen (* 7 mei 1963) een collegaatje ook een fan is van Yvonne gaf ik het haar op haar verjaardagen. Na een jaar of tien kocht ik om financiële redenen geen boeken meer, dus ook het geeffestijn was afgelopen en daarmede het langdurige gezellige contact, jammer.

643. Rekeningen van ‘Le Papillon’ en ‘Kiekeboe’ respectievelijk 6 april en 28 juni 1984 waarbij ik met wel zeer positieve gedachten aan Maria Elisabeth Souza (*11 mei 1962 te São Paulo, Brazilië) moet denken of ik wil of niet.

644. Wat foto ’s van het recreatiecentrum ‘het Karrewiel’ met de groeten uit Meerlo(L). Documenten voor vliegreizen naar en terug voor een verblijf met mijn verloofde van 17 november 1962 tot 1 december 1962 in Hotel Mirador te Palma de Mallorca. Men boekt voor de KLM en betaald ook de hoge KLM prijzen. Men reist echter met een goedkope tweedehands maatschappij. Het prijsverschil steekt die KLM-direktie, een gigantisch grote gore graaiersbende als een onbelaste bonus via Zwitserse bankrekeningen in hun eigen zak. Destijds heb ik daar geen moment bij stil gestaan. Zo iets komt gewoon niet óp in het hoofd van een net opgevoed persoon.

645. Heeft mijn brein in de afgelopen halve eeuw zo ’n schandelijke ontwikkeling doorgemaakt dat ik nu zoiets kan denken? Vier toegangsbewijzen voor Odeon, hét theater van en in Zwolle. Vrijdagavond 14 oktober 1988 te 20:00 uur. Seth Gaaikema *ƒ* 23,38. Vrijdagavond 11 november 1988 te 20:00 uur.

646. Brigitte Kaandorp *ƒ* 17,00. Donderdagavond 22 december 1988 te 19:30 uur. Amahl en de nachtelijke bezoeker *ƒ* 12,75. Donderdagavond 12 januari 1989 te 20:00 uur Herman Finkers *ƒ* 17,00 Woensdagavond 18 januari 1989 te 20:00 uur. De Humorist *ƒ* 23,38. Zaterdagmiddag te 14:00 uur. NZOV ‘Eine nacht in Venedig’ *ƒ* 6,28

647. In het theaterseizoen 1988/1989 ben ik 14 keer in Odeon geweest.De laatste voorstelling was op 3 mei 1989 toen Martine Bijl optrad. Helemaal in het begin speelde zij, dat ze eigenlijk totaal geen zin om op te treden. Als je de roddelpers goed volgt, en wie doet dat niet, dan kon je de daarin omschreven privésores van haar fraaie gezicht aflezen. Ze begon in het liedje de medespelers muzikanten onheus te bejegen zodat die successievelijk het podium verlieten. Toen was het publiek aan de beurt. Ik ben toen met mijn beide elleboogkrukken uitdrukkelijk stommelend en strompelend subiet opgestapt. Daar had hare majesteit Bijl natuurlijk niet op gerekend, die muts. Ze deed wel enige moeite om mij terug te laten komen maar toen ze zag dat het publiek in de waan verkeerde dat ik een medespeler was liet ze het maar zo.

648. Een brief met vier foto ’s van Theater-Restaurant Angelina (Hotel Apollofirst) Amsterdam. Naar aanleiding daarvan ben ik in September (het jaartal laat ik domweg maar niet met opzet achterwege evenals in die brief) naar een voorstelling geweest van Heddy Lester & Frank Affolter, aanvang menu 19:30 uur, aanvang voorstelling 21:15. *ƒ* 75,= Op een vraag van Heddy waar ik vandaan kwam heb ik geantwoord: ‘uit de bedstee van pa en ma’. Vond ze niet leuk.

649. Een briefje van S. van de Aar die in Zwolle heeft gestudeerd en als bijbaantje commercieel medewerker was van ‘Ruzato’ in Harderwijk. Geschreven op 28 mei 1996 met de inhoud: ‘Beste meneer Den Oudsten. Vandaag heb ik de kamer leeggemaakt. Bedankt voor de gezellige tijd. Ik kom nog wel afscheid nemen of ik bel nog even. Ik hoop dat u de kamer weer kunt verhuren. Bedankt voor alles. Sjarda.’ Een prachtige folder ‘het Land van Paulus Potter’ met de mededeling dat de expositie van zijn werken in het Mauritshuis te Den Haag verlengd werd tot 13 maart 1995. Ik ben er geweest. Ik vond het prachtig. Auto ’s voor invaliden parkeren is een ramp in Den Haag, trouwens in alle steden. H.M. vindt zulke rampen acceptabel want dat mens doet er geen bliksem tegen. Het beroemdste werk van de beestenschilder Paulus Potter (1625-1654) ‘de Stier’ viel mij zwaar tegen, op een plaatje zie je de grofheid van het schilderstuk niet.

650. Een folder van en over Hotel, Café, Restaurant en Slijterij ‘De Viersprong’ in Nieuwleusen. Een toegangsbewijs voor de jaarlijkse ‘Nacht van de Poëzie’ op zaterdag 7 maart 1992 in het muziekcentrum ‘Vredenberg’ te Utrecht. Ik heb destijds een aantal jaren (7, 8?) deze voorstellingen bezocht. Omdat ik door een noodlottig ongeval (weet je, een ongeval is altijd rampzalig daarom is het bijvoeglijke naamwoord hier volkomen overbodig) de opvoering 1997 niet kon bezoeken en heb ik het uitgebreide programmaboek per post ontvangen met de meest hartelijke groeten die je ooit van een muziekcentrum maar kunt verwachten.

651. Twee toegangsbewijzen voor Odeon, hét theater in Zwolle. 29 februari 1992 te 20:00 uur. Brutale winterbekentenissen *ƒ* 22,95. 22 maart 1992 te 13:30 uur. Indische literatuur/ Marion Bloem *ƒ* 12,50. Donderdagavond 22 december 1988 te 19:30 uur. Een periodieke uitgave 1, najaar 1992 van Hotel Apollofirst. Een opstellingslijst van de spelers in de voetbalwedstrijd FC Zwolle vs Excelsior. Op vrijdag, 13 november 1992 ben ik met de heer Johan W. van Leuven naar deze wedstrijd geweest omdat hij voor zijn nieuwe bedrijf tussen de andere leeghoofdige VIP-jongens twee plaatsen had besproken. Een programma ‘Job in Geldrop’ een voordracht door Henk van Ulsen. Uitgaande van de Evangelische Kerkengemeenschap in Geldrop in de ‘Veertigdagentijd’ 1993.

652. Een fotocopie van een brief van mij aan Mevrouw Schellekens en de Heer Sanders van de Regiopolitie Brabant Z.O. Beste, lieve mensen, als dan, na weken zwerven, jullie notitie: Ehv 05-08-1994 te 21:30 boven water komt uit mijn valies, dan voel ik een dringende behoefte om jullie te groeten en te danken voor alle zorg en moeite om mij te achterhalen en te vinden. Mijn eind'loos zwerven is een zoeken, bijna een vluchten, een avontuur en een leven in een andere dimensie. Kwijtraken, dwalen en hopeloos verdwalen, weg zijn, met het benauwde gevoel precies te weten waar men wel is. Dan is het goed te weten dat men in de gaten wordt gehouden door de Heer der Werelden, die dit toezicht aan jullie heeft uitbesteedt. Niet aan 'De Dienst' maar aan elke politie-agent (m/v) persoonlijk. Men sprak vroeger niet voor niets van een diender, is het dienen door een persoon. Dat was dan een mens. Adieu, Ies den Oudsten, Ireneplein 3, Nieuwleusen.

653. 27-08-1994 te 19:00. Mijn conceptpuzzel, een door mij ontworpen logigram over lifters die ik aan Denksport stuurde. Een brief van Denksport puzzelbladen, dat deze puzzel wordt geplaatst en ik gratis een abonnement krijg op hun uitgave Logigram, met een voorbeeld hoe deze puzzel op bladzij 76 er uit ziet met de titel 'Met de duim omhoog.' Kopie van een brief aan Professor Vroon over de depressie van mijn broer Frans. Een folder van het Cultureel Centrum van Hardenberg 'de Voorveghter' over de expositie van 38 olieverfschilderijen, prijzen van *f* 175 tot *f* 600 van Freerk Knobbe. Ik ben daar in Juni 1992 geweest.

654. Een folder van en over het omniversum. In het begin der negentiger jaren ben ik er vier of vijf keer geweest en vond het prachtig, maar de drie dimensionale beelden brachten mijn evenwichtsorgaan danig in de war en omdat ik mijn hele leven al last heb van storingen in dat orgaan, heb ik het helaas bij die enkele keren moeten laten. Op zo 'n manier leert men een opkomende verslaving snel af. Een uitnodiging van mijn schoonzus Jozien en broer André om op 2 augustus 1996 mede de traditie van een familiereünie te hervatten. Een nota van Restaurant Het Schellinkje van de Schouwburg 'Ogterop' in Meppel omdat ik op 10 Oktober 1989 mezelf getrakteerd heb op wat lekker eten en een schouwburg bezoek. 26 April 1990 ben ik daar ook geweest omdat Herman Finkers daar optrad.

655. STOP! Het is niet zinvol deze opsomming tot het einde van die een paar duizend paperassen voort te zetten. De gegeven impressie moet ook voor een minder fantasierijk figuur doende, leeg- en voldoende zijn.

Ja, dit is ook een hoofdstuk, maar wel naamloos

656. Dinsdagmiddag, 26 maart 2013. Bij het uit de auto stappen struikelde ik over mijn eigen voeten, gecombineerd met de gladheid van natte eikenbladeren waar ik op stond moest ik wel vallen. Ik viel dus en wilde mijn oude beproefde tactiek toepassen, op mijn handen terecht komen zoals een poes op haar pootjes zoals ik bij de vele valpartijen in het verleden succesvol deed en het soms zelfs min of meer grappig was. Dat lukte om twee redenen niet. Ik had elleboog krukken 'aan' en mijn reactiesnelheid is veel lager dan vroeger. Het resultaat was dat er een aantal handwortelbeenderen van mijn rechterhand, hoeveel van de acht dat weet ik niet, deerlijk werden gekneusd, alsook mijn rechter onderarm. Ik viel op de grond enigszins door heel veel eikenbladeren verzacht. (Lof zei de eikenboom die zulke bladeren in zulke hoeveelheden voortbrengt!)

657. Gezien de meteorologische omstandigheden was het geen pretje om te blijven liggen. Het eerste wat ik deed was dus gaan zitten. Het tweede was controleren of ik iets gebroken had. Niets dus. Een zeer geruststellende aanwijzing dat ik (nog) niet lijd aan botontkalking of een soortgelijke aandoening. Het derde was opstaan, dat lukte voor geen meter of zou mij verschrikkelijk veel moeite kosten. Het vierde mijn mobiele telefoon pakken om een van beide zorgzame buurvrouwen te bellen. Ik woon namelijk tussen twee gediplomeerden die werkzaam zijn inm in de zorgsector en dat is een veilig gevoel.

658. Onderwijl passeerde een postbezorger, een boom van een kerel, die niet was afgezaagd en zeker niet verkeerd zoals ik. Hij vroeg mij of het de bedoeling was dat ik er zo bij zat. Op mijn beaming van zijn suggestie schoot de goede man in de lach. Hij pakte mij onder mijn armen en zette mij met één beweging op mijn onderdanen, die net zo onbetrouwbaar zijn als die van Beatrix. Mijn welgemeende dankwoorden zal hij maar half gehoord hebben, want hij liep snel verder. De zweep van de commerciële slavendrijvers zo zeer geroemd door Mevrouw Jorritsma, u weet wel die snorloze walrus van de VVD, en de ondermaatse beloning zal hem hebben opgejaagd.

659. In de loop van drie dagen zijn de zwellingen en de onderhuidse verkleuringen bijna geheel verdwenen. De stalen manchet van mijn rechter kruk is deerlijk verbogen, de valpartij moet dus wel aanzienlijk zijn geweest. Heftiger dan ik gevoeld en beleefd heb. Deerlijk, mooi woord trouwens. Dat ik door een goedwillend mens weer 'op de been' gezet werd is mooi. Ik dacht wel hoe moet dit valprobleem worden opgelost als ik in huis val. Oude mensen schijnen veel te moeten vallen. Op een gegeven moment keek ik of de buurvrouwen thuis waren, deed de buitendeur open en met mijn mobiele telefoon gereed ging ik op de vloer zitten, niet wetende of ik wel zelfstandig overeind zou komen. Na enig vergeefs pogen kreeg ik een idee: een stoel links van mij en een rechts. Beide ellebogen op de zittingen van die stoelen, zo had ik veel meer hefkracht dan met mijn beide handen. Het was voldoende om na enig geworstel met mijn voeten om op de been te komen. Ik kon de buitendeur weer sluiten en hoefde de buurvrouwen niet te alarmeren en leefde voorlopig met iets minder zorgen verder.

660. Vrijdagmiddag, 12 april 2013. Dat ik op 26 maart gevallen ben zit me nog steeds niet lekker, afgezien van die nog steeds pijnlijke rechterhand. De afgelopen dagen heb ik daar meer dan eens er over nagedacht, logisch, ik wil herhaling voorkomen, ja wie niet! Mijn voorlopige conclusie is dat bij het wankelen mijn rechter onderarm uit het niet gesloten manchet moet zijn geschoten. Bij een gesloten manchet zou ik misschien nog kan kans gehad hebben mijn stabiliteit, voor zover aanwezig, te hervatten.

661. Ik ben toen naar Hartingh Bank, Antillen 7, 7333 PE Apeldoorn, gegaan om nog een elleboogkruk met gesloten manchet te kopen. Mij werd door de receptionist duidelijk gemaakt dat ik alleen een compleet set, dus twee stuks kon kopen, wat op zich natuurlijk een schandelijke koppelverkoop is. Alhoewel ik in een betrekkelijk vredelievende bui was dacht ik zo, ik zal me even lekker nijdig voordoen, een soort toneelspel dus. Dat lukte aardig. Ik verweet die receptionist dat de een of andere lompe bureaucraat, die geen enkel idee had waar 'de werkvloer' mee bezig was, om goudeerlijke mensen, zoals hij, zulke smerige schandelijke oplichtingspraktijken te laten uitvoeren en deelde de man mee, dat ik niet van plan was iets te kopen wat ik niet nodig had. Deze schrok min of meer van mijn luide, met wat aan vleoken (Kaandorp) grenzende krachttermen gekruide, uitval.

662. Hij haastte zich te zeggen dat hij het met mijn ideeën volkomen eens was en vroeg of ik even wilde wachten, waarop hij met mijn kruk haastig naar de werkplaats liep. Enige tijd later kwam hij met mijn kruk en iemand van die werkplaats terug. Deze persoon had een elleboogkruk mét manchet bij zich die hij mij gaf met de woorden: 'Alsjeblieft, voor U. Ik doe graag dingen die die hoge heren niet bevallen.' Op mijn vraag wat is moest betalen zei hij: 'Niets, het is voor u gratis.' Kijk en van zulke gebeurtenissen wordt ik blij, ook omdat ik tot het inzicht kwam dat ruwe woorden en vloeken soms nuttig kunnen zijn. Alhoewel deze ruwe woorden en vloeken, volgens mijn opvoeders de hemelweg blokkeren.

663. Woensdag, 29 oktober 2014 is Heike Aflenzer, die ik 19.392 dagen niet gezien heb, op bezoek geweest van elf uur 's morgens tot drie uur 's middags. Ik, als een 84 jarig oud manneke, vond het een beetje spannend en was nieuwsgierig om een bijzonder aantrekkelijk meisje na ruim 53 jaar weer te zien. Zij heeft getracht bepaalde feiten die we gezamenlijk beleefd hebben en ik totaal vergeten was (verdrongen heb?) weer helder te maken. Aan de hand van foto's liet ze mij wat van de studentensanatoriumtijd herbeleven. Om het gehele bezoek van Heike in haar woorden samen te vatten: 'Dat het heel gezellig was en best indringend en ook mooi om zoveel persoonlijke dingen uit beider leven in zo'n kort bestek de revue te laten passeren.'

664. December 2014. Beste Lieve Mensen (BLM), Van harte een fijne jaarwisseling gewenst en een gelukkig 2015. Met hartelijke groet Ies den Oudsten. Mijn auto moet de vereiste periodieke keuring ondergaan en wordt definitief afgekeurd. De kosten zouden ruim € 2500 euro bedragen terwijl het vehikel waardeloos is, totaal versleten en verroest. Vorige maand heeft de Rabobank mijn blanco kredietruimte dat ik al een halve eeuw heb, en waarvoor ik destijds een zeer forse premie heb betaald, afgepakt onder het motto: het wordt toch niet meer gebruikt en je bent al zo oud dus je zal wel gauw dood gaan. Dus deze beoogde manier van financiering kan niet doorgaan. Om achter de geraniums (die ik niet heb) te gaan zitten koekeloeren is voor mij echt geen optie, het zou mij zeer, zeer zwaar vallen. Om daaraan te ontkomen zou ik op een moderne manier moeten gaan bedelen (crowdfunding) wat mij ook zeer, zeer zwaar zal vallen.

665. Ik heb een dag of tien met deze ellende rondgelopen en er voortdurend aan moeten denken. Mijn garagehouder, Cor van As, heeft er zeker wel meer dan een halve dag aan besteed om een autootje op de kop te tikken dat het zolang uithoudt als de duur van mijn rijbewijs, dus tot de zomer 1988. Hij ziet in dit speciale geval, want dat ben en blijf ik, van enige winst en vergoeding van indirecte kosten af maar moet natuurlijk wel zijn directe kosten betaald krijgen. Ik moet dan een gat van ongeveer € 2600 overbruggen. Mijn beide kinderen willen daar een zeer substantiële bijdrage in leveren maar dan moet ik wel mijn autobiografie te koop aanbieden.

666. De e-mailversie van het epistel van bijna 100.000 woorden, zo ongeveer 180 A-4 bladzijden, komt volgende maand gereed, nou ja, gereed? Een autobiografie komt nooit "af" als men blijft leven. Deze alinea is bijna de laatste, slechts gevolgd door een summiere beschouwing in de vorm van een gefantaseerde anekdotische voorstelling genaamd

667. Ik zou het zeer op prijs stellen als u bijdraagt in de financiering van mijn verplaatsmachine, als tegenprestatie stuur ik de e-mailversie van mijn autobiografie compleet met bijlagen. Mijn bankrekening is NL61RABO0301903697. Mijn telefoonnummer is 06.18.62.44.52.

668. Binnen enkele dagen was het benodigde bedrag € 2.661,49 bijeen, mede door de garantstelling van … die niet genoemd wil zijn of worden. De dankbaarheid jegens alle goede gevers is met geen ganzenveer, pen, potlood of toetsenbord te om- of te beschrijven.

669. Een door mij in Januari 2015 verzonden e-mail: Onderwerp: 2015, automobiel en autobiografie: Beste Lieve Mensen (BLM), Allemaal van harte een heel gelukkig 2015 toegewenst! Ik wordt zeer geëmotioneerd wanneer ik er aan denk dat er zoveel mensen positief hebben gereageerd op mijn verzoek om hulp om eigen vervoer te behouden. Ik weet écht niet welke woorden ik moet gebruiken om iedereen persoonlijk te bedanken. Zelfs een sliert superlatieven zou onvoldoende zijn; daarom slechts: dank je wel, dank je wel!

670. Voor degene die nog niet hebben kunnen reageren: het beoogde resultaat is bijna gehaald. Cor van As heeft zoveel vertrouwen in deze 'crowdfunding' dat hij de vervangende auto, een Daihatsu Cuore, op oudejaarsdag al geleverd heeft. Ook omdat het oude barrel werkelijk op instorten staat. En als alles betaald is, dus de actie wordt beëindigd, dan kunt U toch de e-mailuitvoering van mijn autobiografie compleet met bijlagen (alles bij elkaar zo'n 98.890 woorden), die deze maand gereed zal zijn, verkrijgen tegen een wel zeer redelijke vergoeding die U in eerste aanleg zelf bepaald en dat bedrag overmaakt op mijn bankrekening: NL61RABO0301903697, uiteraard onder vermelding van uw e-mailadres, maar dat wist u al.

671. Omdat mobiel bellen vreselijk duur gebleken is heb ik mijn vaste telefoonnummer 055-54.18.011 weer terug gekregen. Mijn mobiel blijft 06.18.62.44.52. Met hartelijke groet Ies den Oudsten. P.S. Als voorproefje een passage uit mijn biografie: Op een mooie zomerdag in 2011 ben ik 's middags naar het fruitbedrijf 'Moria' van Liesbeth en Ronny Ooijman aan de IJsseldijk in Wilp gegaan …….enz. (zie bladzij 85)

672. Zondag, 12 juli 2015 vroeg mijn kleindochter Isabel aan mij of ik in de oorlog bang was voor de Duitsers. Ik zei: 'Nee, dat was ik niet.' Haar weerwoord was wel erg snel: 'Opschepper!' Er was wel steeds een oorlogsgevoel, gevoed door op school gevolgde lessen 'vaderlandse geschiedenis'. We leefden in een min of meer geïsoleerd dorp, waar weinig Duitsers kwamen. Soms stond er op de loswal, bij de Lek dus, een stuk afweergeschut waar ik, nieuwsgierig als ik ben, herhaalde malen ben gaan kijken. Ik moest dat maar niet meer gaan doen, werd mij gezegd zonder aan te geven waarom niet. Een dreigende plotselinge luchtaanval, mijdt Duitse soldaten of iets anders? De paar Duitse soldaten waar mijn vader mee te maken had toen de fabriek geconfisqueerd was, leverden in het geheim kolen, lekker brood en andere levensmiddelen. Zoals hiervoor al omschreven is. Die Duitse mensen voelde je niet als een vijand, wel als medegedupeerde. Dit was Isabel moeilijk aan het verstand te brengen want het strookt niet met haar gevoel dat toen alle Duitsers vijanden waren. Trouwens aan een goeie vijand hoeft je geen échte hekel te hebben en je wordt er wel wijzer van dan van een verre vage vriend.

673. Dinsdag, 28 juli 2015. Ik heb wat langer dan gewoonlijk zitten nadenken over wat ik in deze aantekening zal schrijven met betrekking tot tevredenheid. Nu van lieverlee al mijn mogelijkheden afbrokkelen, slinken, aftakelen, verdwijnen achter de horizon, moet ik wel tevreden zijn met wat ik heb en kan doen en laten. Terwijl mijn devies was: tevredenheid is het grootste obstakel op de weg naar verbetering. Zou ik namelijk aan mijn ingebouwde ontevredenheid die nodig is om hogere doelen te bereiken door zwakte, desinteresse of anderszins toegeven dan verval ik in een depressie en dáár ben ik echt bang voor, dus: tevredenheid is wat mij rest.

674. Vrijdag, 15 April 2016. Ik heb vannacht weer weinig geslapen. Tweemaal ruim twee uur. Plaspillen zijn geen ideaal middel voor een rustige nacht. Ook een rustige oude dag zit er voor mij kennelijk niet in. De beroerdigheid zit er ook in dat ik mij gisteren behoorlijk heb zitten opjuinen (dat ik eigenlijk niet gewild had of beter niet had kunnen doen) over het feit dat ik de laatste week steeds meer bloed plas als een ongewild bijverschijnsel met het lozen van urine. Al ruim een half jaar is deze ellende aan de gang, aanvankelijk één druppeltje, soms iets meer. Soms is het een week of twee weken normaal. Omdat ik geen puf heb een zeer eenvoudige warme maaltijd te bereiden, wat zelfs voor mij echt niet moeilijk is, ben ik bij het eetcafé De Nieuwe Ruysch in Lieren, gelegen aan het Apeldoorns kanaal, een pannenkoek gaan eten na aldaar eerst wat puzzels te hebben opgelost en de kranten heb doorgenomen.

675. Van lieverlee is dit etablissement een van mijn stamcafé 's geworden, ook doordat Mendels' chauffeurscafé aan de A50 de invalideparkeerplaats (expres?) zeer ongunstig heeft gewijzigd, dat is namelijk niet leuk. Meestal ga ik er om ongeveer drie uur naar toe tot pakweg 5 uur. Het was weer onaangenaam koud, wisselvallig weer. Maar tussen de buien door (dank zij de buienradar) ben ik redelijk droog uitgegaan en thuisgekomen. In de loop van de avond kreeg ik gaande meer last van mijn ziekte van Ménière en ben toen maar naar bed gegaan om bewust in het halfdonker zodanig wezenloos te gaan liggen waardoor de draaierigheid afnam.

676. Omdat de verschijnselen van de ziekte van Ménière steeds onprettiger (heftiger) werden en ik de angst die dit soort sores meebrengt als iets nieuws heb ervaren, heb ik op internet voor de vierde (¿vijfde?) keer gezocht naar mogelijkheden ter bestrijding van deze ziekte maar ik vond niets nieuws, ik ben er niet wijzer door geworden en was dus aangewezen op mijn enige middel, rust houden, totale rust op de linkerzij liggend met een echt bewegingsloos hoofd. Ik ben zo vroeg mogelijk gaan slapen en heb dat daarna nog vier keer gedaan na telkens ongeveer twee uur. De volgende dag was ik wel iets opgeknapt, iets maar niet méér dan dat.

677. Mijn voornemen was dan maar weer (voor mijn doen) heel vroeg naar bed. Zoals steeds de laatste maanden dat ik mijzelf aanmaan (als een echo van mijn moeder uit een ontiegelijk ver verleden) rechtop te gaan zitten met de borst vooruit heb ik mij de laatste weken gemaand geestelijk deze houding ook te realiseren. Positief blijven denken en naar vrolijke muziek te luisteren en mezelf te verliezen in veel schaken met de computer. En als dat ook niet lukt desnoods wat dagdromen of andere geestdodende spelletjes. Door dit netjes op te willen schrijven, wat te schaken en de nieuwsberichten nog even te lezen is er van vroeg naar bed voor de zoveelste keer niets terecht gekomen. Ik sta mij niet toe mij door zelfverwijt te teisteren. Door de laatste drie woorden zit ik wel weer met het probleem waarom ei en ij.

678. Het lopen gaat de laatste weken steeds moeilijker. Dat is vooral lastig bij hellingen en drempels al zijn ze nog zo klein. In de Plus supermarkt te Klarenbeek moet ik mee steeds meer laten helpen vooral als er achter uit de winkel wat gehaald moet worden of er wat zwaars gedragen moet worden, bijvoorbeeld vijf kilo kruimige aardappelen. Gelukkig is het talrijke personeel daar zeer behulpzaam en dat is toch wel erg prettig. In de supermarkt van Aldi te Brummen lopen altijd wel mensen die je al dan niet gevraagd overal mee helpen en dat is ook erg prettig. Omdat de aftakeling nu op korte termijn steeds duidelijker wordt en niet zal eindigen zal ik het verval, de neergang- of de slijtagesores in het vervolg niet meer melden, tenzij er wat heftigs gebeurt.

679. Ik lijd sinds een jaar of twee aan urineretentie. De symptomen van een chronische urineretentie ontwikkelen zich meestal langzaam en veroorzaken geen pijn, maar het plassen komt moeilijk op gang en de aandrang tot dat gepis komt steeds maar weer. Mijn buik was ook opgezet, zonder dat ik me volgegeten had. Als ik urineerde dan was het met een slappe straal die eindigde met wat nadruppelen en doen je verlangen naar de tijd dat je over een sloot heen kon pissen.

680. Vandaag, woensdag, 10 november 2016 leidde dit tot een noodsituatie Toen ik 's morgens om ongeveer 10 uur wakker werd, na om 7 uur door een zeer onrustige nacht toch eindelijk in slaap te vallen, kon ik niet urineren. Ben toen zo snel mogelijk naar het Gelreziekenhuis gebracht door een Afghaanse chauffeur van de ATC die me na twee uur weer thuis bracht nadat Amanda Simic me gecatheteriseerd heeft. En nu stokt het verslag over de sores die ik de week daarop onderging. Ik had totaal geen fut om dit nader te duiden.

681. Maandag, 21 November 2016. Nog steeds zit een rustige oude dag er voor mij niet in. De beroerdigheid zit er ook in dat ik mij gisteren behoorlijk heb zitten opjuinen (dat ik eigenlijk niet gewild had of beter niet had kunnen doen) over het feit dat een zorgfiguur van de firma Beers mij van kwade wil betichtte omdat ik mijn chemopillen (bicalutamine, silodyx en finasteride) niet innam doordat ik al drie dagen misselijk ben van het slikken van dat vergif wat ik dan ook herhaalde malen met het genuttigde voedsel heb uitgekotst.

Huize Valckenbosch

682. Rondschrijven: L.S. Ik ben maandag, 27 februari 2017 verhuisd. VAN: Drapeniersdonk 216, 7326AK Apeldoorn, NAAR: Huize Valckenbosch, Van Tetslaan 2, K 34, 3707 VD Zeist. Mijn vaste telefoonnummer is nu: 030 698 6934. Mijn mobiele telefoon blijft als nummer 06 18 62 44 52. Mijn e-mailadres is iesdeno@xs4all.nl. Er zijn dus zes mogelijkheden voor contact, te weten: komen, bellen via vast of mobiel, via de post of facebook en/of e-mailen. Overigens, van harte gegroet, Ies den Oudsten.

683. Zondag, 13 augustus 2017.Ik heb nu de zeer sterke aandrang deze levensbeschrijving onderhand te beëindigen omdat de sores in de voorbije maanden teveel was; het was een hel. Ik had geen enkele puf meer om ook maar iets op te schrijven.

684. 8 Oktober 2017 zond ik een e-mail naar Heike Aflenzer met de volgende inhoud: Dag Heike, ik vind het merkwaardig dat ik door prednisol on te slikken soms anders ben en doe dan voordien, ik vind dit niet leuk. Ik herhaal nu weer: de aftakeling gaat verder, onverdroten om dit beetje leuke woord eindelijk weer eens te gebruiken. Gelukkig zijn er wel eens wat dagen dat het tegendeel lijkt of is het blijkt? Zo ook dat gebeurde van enkele weken terug. Ik moest naar de polikliniek voor een ferro- en bloedinfuus. Bij het bestellen van de taxi ging er van alles mis. Resultaat: drie taxibedrijven in de weer en ik toch drie kwartier te laat. De drie urologie-assistentes die het gehele proces moesten begeleiden hadden kennelijk 'hun dag niet'. Bij het aanleggen van de injectienaald werd ik door hen vijf keer geprikt zonder positief resultaat. Toen hebben ze mij als een postpakketje overgebrongen (dit is een Termeis woord voor gebracht – Termei is Ameide) naar een andere afdeling alwaar bijzonder vlot de plastikleidingen voor de infuus op mijn aderen werden aangesloten.

685. Het verschil in behandeling dat het ene gelukte en het ander niet is uiterst gering. Om de ader, waarin men de naald wil steken, beter zichtbaar te maken gaf de ene daarop een stevige pets, de ander tikte zachtjes met een vingertop, alsof men bang was de patiënt pijn te doen. Bij het aansluiten van de plastikzak met een zoutoplossing en daarna met het bloed werd er geknoeid van heb ik jou daar. Ik ergerde me behoorlijk. Nu enkele weken later niet, vind het slechts een verhaaltje over het minieme verschil tussen een vakvrouw(-man) en een knoeier.

686. Negen dagen later moest ik met spoed naar het Diaconessen Ziekenhuis te Utrecht om de bloedstolsels uit mijn urineblaas te laten spoelen. Niet leuk om te ondergaan. Toen ik enkele uren later thuis kwam bleek het niets geholpen te hebben. Wat nu verder? Twee oktober 2017 met de uroloog besproken, die zijn idee om direct de zaak met radiostraling aan te pakken door mij uit zijn hoofd liet praten omdat de kans op succes te klein is en een ongenietbaar leven dreigt. Eigenlijk modderen we dus maar een beetje verder omdat er voor mij geen perspectieven meer zijn.

687. De historische vereniging Ameide/Tienhoven (kortweg HVA/T) verwacht van mij dat in (of is het op?) de site bij de autobiografie enkele foto's van de schrijver worden geplaatst. Arianne heeft alle foto's die ik heb in een doosje gedaan. Door de vele verhuizingen en berovingen is naar mijn schatting 90% van mijn fotovoorraad verdwenen. Ik moet daaruit een keuze maken, als dat er tenminste van komt want ik voel er niet veel voor. Dat het zo lang duurde eer ik reageerde verdriet mij, helaas mijn mogelijkheden worden merkbaar minder, je zou ook kunnen zeggen en schrijven "slechter". Heike, hartelijk gegroet, Ies den Oudsten.

688. Het laatste restje. Ik ben het laatste restje power dat ik in mijn lichaam en geest kan vinden al weken lang bij het aan elkaar schrapen om het te gebruiken om een passend einde aan mijn biografie te maken, zoals beloofd en de opbouw wat logischer te maken. Want o, o mensen, wat ben ik soms een onvoorstelbare knoeier.

689. Daarin moet het duidelijk worden hoe met me is en gaat zonder in meewarig gesnotter te vervallen. Als dit gebeurd is dan is het voor mij klaar, af en uit wat betreft mijn biografie. Al twee, drie weken zit ik feitelijk uren aaneen niets te doen omdat ik geen enkele kracht meer heb, ja ik doe wel wat, maar dat is net als het drijven van een stuk vermolmt hout in een stinkend kanaal, er is vanuit dat hout gezien (aannemende dat hout kan zien) geen power voor nodig. Zoals mijn leven nu is overkomt het me. Ik leef domweg het biologisch leven dat aan ons, primaten is opgedrongen, maar dan in een voor een mens wel zeer eenvoudige vorm, beperkt tot het noodzakelijke zoals, ademen, eten en drinken, defeceren en urineren.

690. Soms wakker, soms slapend maar meestal een toestand daar tussen in, min of meer duf. Over het huidig (14-11-2017) gebruik van pillen, poeders en drankjes, geneesmiddelen wil ik het niet noemen want ik genees voor geen meter, dit: Elke dag om 8 uur 1 Pantoprazol 40 mg (misselijkheid), 1 Furosemide 40 mg (hart falen, vocht lozen), 1 Cranberry 500 mg (ontstekingen), 1 Metoprolol 100 mg (bloeddruk), 1 Diltiazem 200 mg (bloedarmoede), 1 Enelaprilmaleaat 10 mg (hart), 1 Bicalutamide 50 mg (kanker), 1 Acetyl 600mg bruis oplossen in water (taaieslijmhoest), 1 Codeine Fosfaat 10PCH – 1, 2 of 3 tabletten (HPD), 2 Prednisolon tabletten à 5 mg per tablet = 10 mg (pseudo jicht), 1 Antagel 10ml na iedere maaltijd (misselijkheid), 1 Macrogol en elektrolyten poeder (constipatie), om 11 uur 2 x 500 mg paracetamol (pijn), om 12 uur 1 Antagel 10ml na de maaltijd (misselijkheid), om 15 uur 2 x 500 mg paracetamol om 19 uur Pantoprazol 40 mg (misselijkheid), 2 x 500 mg paracetamol, 1 Antagel 10ml na de maaltijd (misselijkheid), om 24 uur 2 x 500 mg paracetamol en 1 Antagel 10ml (misselijkheid), elke week: 1 pleister Butrans 5 micg/uur (pijnstiller). Op de lijst van aan mij verstrekte middelen sinds mijn verblijf in Valckenbosch staan 39 verschillende artikelen en de huisarts (Nienke Smitsman) blijft maar ijverig zoeken naar de beste combinatie, wat aan mij overkomt als de minst slechte. Want bijwerkingen, beste lieve mensen, alleen al als men het woord leest sterft men al een misselijke dood; wat een troep, wat een troep...

691. De laatste weken ben ik erg misselijk, evenals vorig jaar in november. Dat resulteerde toen dat ik op 1 december totaal uitgeleefd en ondervoed in het Gelreziekenhuis in Apeldoorn ben opgenomen. Ik heb daar 16 dagen lang talloze onderzoekingen ondergaan die voor al die gespecialiseerde onder-en bovenzoekers niet geleid hebben tot een voor hen aanneembare conclusie wat de oorzaak is van mijn ellende en omdat ze het niet weten vertellen ze mij maar wat, alsof ik gek ben. Ik weet het al een jaar, ik ben helemaal uitgeleefd. Nadien ben ik 12 dagen in Randerode, afdeling waardeloos revalidatiecentrum opgenomen geweest (geworden) en ben dit met wat smoezen en halve leugens ontvlucht, ook omdat de kwaliteit van de daar geleverde diensten betreurenswaardig is. Wat een verschil met 20 jaar geleden!

692. 19 Januari 2017 ben ik aan mijn prostaat geopereerd. Omdat deze operatie te moeilijk was, de chirurg was bang dat hij door mijn endeldarm zou schrapen, moest ik de volgende dag weer naar de operatiekamer. Ik kon niet mee urineren en heb ruim anderhalf uur gejankt, gevloekt en gebruld van de pijn. Ook de drie volgende zondagen blokkeerde bloedstolsels het urineren. Door mijn ervaring dat je in een ziekenhuis alles vreselijk moet overdrijven, met huilen en een grote mond, moet kenbaar maken, wil men snel genoeg in actie komen was deze ellende draagbaar omdat men toen wel snel actie ondernam en mijn torsvermogen op dit gebied kennelijk ongekend is, het is namelijk nooit opgemeten.

693. 27 februari 2017 ben ik verhuisd naar het verzorgingshuis Huize Valckenbosch, Van Tetslaan 2, kamer 34, postcode 3707VD te Zeist omdat ik niet meer zelfstandig kon wonen. Het is een klein appartement, met een aparte slaapkamer, een ouderwetse dus te kleine douche- en toiletruimte, een mini keukenblokje en een relatief ruime woonkamer, die dan weer wel verkleind moest worden met een volkomen nodeloos balkon, om iedereen als het ware toe te roepen: KIJK EENS! Hoe leuk wij zijn, wij hebben balkons en niet zulke kleintjes ook!

694. Dat die bouwsels door misschien drie of vier bewoners slechts enkele uren in een hete zomer worden gebruikt tegenover het een héél jaar missen van die broodnodige ruimte door allemaal is kennelijk nooit tot de hersens van die malloten doorgedrongen. De smalle deuren zijn ook al lang niet meer van deze tijd, zodat het steeds een gestommel en gedoe is met rolstoel of rollator. Door deze kleine onaangenaamheden heb ik wel weer het prettige idee, dat ik geen nummer ben omdat ik niet in een industriële zorgfabriek leef; zelfs een door de Europese Unie voorgeschreven uiterste houdbaarheidsdatum wel men voor mij nog niet noemen.

695. De daarop volgende maanden laten zich kenmerken met ziekenhuisbezoeken, bloedverlies en andere narigheden die bij de ouderdom van mensen horen, beesten mogen namelijk niet in ziekenhuizen komen, toch lopen er enkele. In de loop van April 2017 heb ik mijn sinds 1987 niet meer uitgeoefende hobby, spelen met pigmenten, potloden, krijt, aquarel en papier, weer ter hand genomen en daar best wel wat plezier aan beleefd en dat maakte dit moeilijke leven draagbaar, als een leven tenminste gedragen kan worden. Maar de laatste maanden taal ik er niet meer naar. Talen, moeite doen om te verkrijgen, verlangen tonen naar. Helaas, pindakaas.

696. Het eten in dit verzorgingshuis is als het gemiddelde in dat soort semi-overheidsinstellingen. Voor degene die constant slecht eten gewend zijn is het heerlijk. Voor die normaal eten normaal vinden is dit niet normaal, te slecht. Voor die lekker eten gewend zijn is het een etensramp. Voor mij, die heel lekker eten appreciëert is het ….. Ik zoek me te pletter voor het juiste woord maar kan de overtreffende term van ramp niet vinden noch verzinnen. Volgens mij fysiotherapeute moet het voor mij een catastrofe zijn.

697. Enkele typische voorbeelden: Van de gekookte aardappelen maakt men een waterachtige puree. De meeste groenten worden tot snot gekookt, passend in de beoefende burgerlijke kookstijl van de 19e eeuw. Zeer zelden wordt er vis geserveerd en dan nog meestal in minst lekkere vorm, gekookt of gestoofd, in plaats van gebakken of gerookt. Soep noemt men hier wat een waterachtige blubber is en ontbeerd altijd een krachtige bouillon. Van schenkels schijnt de zich kok noemende koker (geen etui)) nooit iets gehoord of begrepen te hebben.

698. Zeer kort geknipt driejarig hard raaigras wordt in de keuken als een hartig kruid geclassificeerd en overal met ruime hand doorheen gestrooid. Bij wijze van uitzondering wordt er wel eens een pasta bereid waarbij de geëigende kooktijden dan met drie of vier worden vermenigvuldigd. Elke week wordt wel een Chinese- of Indonesische kok op een jammerlijke wijze nagekokt. Nageaapt als het apen zouden zijn.

699. Om de patiënten gemakkelijker te laten kotsen heeft 'de keuken' (DK) een smerige soort kaastaart, een warme griesmeelpap en gehaktbrood uitgevonden. Een keer per week, op zondagochtend, krijgen de patiënten een kippenei, zeer hard gekookt zodat het nagenoeg smakeloos is en eventueel als handgranaat kan worden gebruikt. Van HOH gehakt heeft DK nog nooit gehoord.

700. Nu één positief punt, want ik proef er écht niet meer: de bloemkool wordt prima beetgraag gekookt. Deze alinea is wel zeer negatief, helaas is het de zuivere waarheid. Terwijl nota bene lekker eten een der zeldzame aangenaamheden is die in een zorginstelling mogelijk zijn. Dat De Hoogste Leiding deze zeer verantwoordelijke taak ernstig verwaarloost is een zeer grove schande. Toen ik na de Kerst deze alinea controleerde moest ik U, in verband met het voorgaande, laten weten dat de middagmaaltijd op de eerste kerstdag wel lekker was.

Afsluiten

701. Ik sluiten af met een strofe uit het ondergewaardeerde oeuvre van Jacqueline E. van der Waals: 'Kom nu met donker, diep erbarmen,/ eindelijke Dood./ Laat dit pijnlijk lichaam in uw armen/ rusten als het kind op moeders schoot'.

Bijlage I. Getuigschriften, rapporten en diploma's

702. Op vrijdag, 31 maart 1944 ontving ik een getuigschrift van het hoofd der School met den Bijbel waarin verklaard wordt dat ik van 1 april 1936 tot 31 maart 1944 die school bezocht heb en dat ik mij gedurende die tijd heel goed heb gedragen, zeer goede vorderingen heb gemaakt en alle acht leerjaren heb doorlopen. Hoe kan zo 'n schoolfrik zoiets getuigen? Wij hadden een hekel aan elkaar. Hij kon totaal niet omgaan met mijn handicap en ik reageerde daarop als een goedgekeurde geplaatste biels, een dwarsligger tot het einde.

703. Zaterdag, 4 augustus 1945 ontving ik een diploma voor het met goed gevolg volbrengen van de 3e Prins Bernhard Mars over een afstand van 10 kilometer, was getekend namens het Bestuur der Christelijke Wandelvereniging 'Prins Bernhard' J. van 't Pad en H. Morelissen. (Ik reed wel op mijn fiets, een eenpedaler, maar dat mag de pet niet drukken.)

704. Zaterdag, 1 september 1945 ontving ik een diploma voor de vrijheidsmarsch te Schoonhoven, 10 K.M., was getekend namens de Schoonhovensche Wandelsport-Vereeniging 'De Globe Trotters' J.W.F. van Os van den Abeelen. (Ik fietste maar dat hinderde mij niet en het veroorzaakte ook geen moeilijkheden.)

705. Vrijdag, 10 mei 1946 werd ik op de Borweg 3 in Den Haag door het Psychologisch Bureau onder leiding van Dr. G.Ubbink onderzocht. Vrijdag, 17 mei 1946 stuurde dat bureau aan mijn ouders een rapport over dat onderzoek. De inhoud daarvan luidt: Izaäk heeft een goed en betrouwbaar karakter. Hij is kalm en evenwichtig al ziet het er bij hem van binnen wel eens minder rustig uit dan het van buiten lijkt. Hij twijfelt wel eens aan zijn eigen capaciteiten en waarden en moet er dan tegen strijden zich niet te laten ontmoedigen door een tegenslag of de speciale toestand waarin hij door zijn ziekte gekomen is. Hij heeft behoefte aan waardering en levert de beste prestaties als hij merkt dat anderen daar prijs op stellen. Hij wil laten zien dat hij ondanks zijn gebrek toch een volwaardig lid van de maatschappij kan zijn en heeft ook het volste recht om dit te denken, want hij is iemand met een zeer behoorlijk verstand, waardoor hij op den duur een goede werkkracht zal kunnen worden, mede dank zij een groot plichtsbesef en verantwoordelijkheidsgevoel. Hij is gewillig en bereid de opdrachten van anderen naar beste weten uit te voeren. Hij geeft zich rekenschap van wat hij doet en controleert achteraf zijn werk nog eens, om te kijken of hij niets over het hoofd gezien heeft. Hij stelt zich niet zo gemakkelijk op iets nieuws in, maar heeft graag steun aan iets wat hij al eerder geleerd heeft. Zijn tempo lijkt niet erg vlug, maar omdat hij constant doorwerkt en bovendien steeds beter op dreef komt naarmate hij langer met iets bezig is, is de gemiddelde snelheid van wat hij presteert toch eerder aan de hoge dan aan de lage kant. Hij pakt een opgave met wilskracht aan, als hij er tegen op ziet is hij wel geëmotioneerd, en wat gespannen maar hij beheerst zijn gevoelens zonder verbetenheid, daarom is hij een prettig iemand om mee samen te werken, hij maakt niet meer woorden vuil dan nodig is en is toch vriendelijk en zakelijk tegenover anderen. Zijn verstandelijke aanleg is goed genoeg om hem in staat te stellen het M.U.L.O.-diploma te halen, nodig is het echter niet voor het doel dat hij zich stelt, het beste kan hij successievelijk verschillende boekhouddiploma's halen. Vooral voor de rekenkundige en wiskundige vakken heeft hij een goede aanleg, hij is nauwkeurig, heeft een helder waarnemingsvermogen en een goed vormgevoel. Ook de taalbeheersing is ruim voldoende voor het voeren van de nodige handelscorrespondentie. Wij raden hem dus aan op den ingeslagen weg door te gaan en les te nemen in boekhouden en later eventueel handelscorrespondentie. Vooral wanneer Izaäk op den duur nog wat meer zelfvertrouwen zal hebben gekregen kan hij het, na voortgezette studie tot volwaardig kantoorwerk in staat zijn. Als hij zich de nodige werkzaamheden verworven heeft kan hij het ondanks zijn gebrek tot een goede positie op kantoor brengen en moet zich dan ook niet laten achteruit zetten bij anderen.

706. Tot zover dat rapport, nu enkele opmerkingen daar over: 1e het is inderdaad het. (dus dat het werd doorgestreept) 2e Ik weet niet meer wanneer ik kennis kon nemen van dit rapport. 3e Ik herkende mij aanvankelijk niet in 'Dat ik mij niet zo gemakkelijk op iets nieuws instel.' ik ben namelijk altijd in iets nieuws geïnteresseerd, maar oud en versleten zijnde heb ik er langer over nagedacht, conservatisme kan mij ook wel eens aangerekend worden. Er werd geschreven: 'het doel dat hij zich stelt' daar geloof ik niks van, je had maar te doen wat werd opgedragen en eigen doelen bestonden niet, ja wel illusies, dromerijen, maar die waren echt duidelijk anders. 4e In het kader van de Mammoetwet is de Muloschool als schooltype in 1968 vervangen door de mavo, hoewel beide schooltypen een andere achtergrond hebben. Het oude systeem was sterk stand gericht; de ULO voor de "Kleine Luyden en kleine middenstand", de HBS voor de "hogere" burgers en het gymnasium voor de academische elite. Dit is uiteraard een versimpelde voorstelling van zaken maar ik zou niet hoger geklasseerd mogen worden dan een ulo-(sionist)!

707. Op dinsdag 16 en woensdag 17 december 1947 legde ik het praktijk-examen boekhouden af, onder examennummer 040020. De puntenlijst vermeldt: Boekhouden 8 (goed), Handelsrekenen 8 (goed) en Handels-en Wetskennis en Statistiek 6 (voldoende). Uitslag: geslaagd. 31 januari 1948 kreeg ik het vakdiploma van de Nederlandse Associatie voor Praktijkexamens.

708. Op dinsdag 13 en woensdag 14 december 1949 legde ik het praktijk-examen Moderne Bedrijfsadministratie af, onder examennummer M.40063. De puntenlijst vermeldt: Bedrijfseconomie 8 (goed), Bedrijfsadministratie 8 (goed), Bedrijfsstatistiek 6 (voldoende) en Belastingwetgeving en sociale verzekeringswetgeving 6 (voldoende). Uitslag: geslaagd. 31 januari 1950 kreeg ik het vakdiploma van de Nederlandse Associatie voor Praktijkexamens.

709. Op dinsdag 10 juli 1956 werd ik toegelaten tot het Nederlands College van Belastingconsulenten en verkreeg op grond van getoonde vakbekwaamheid een diploma.

710. Op dinsdag 10 juli 1956 werd ik toegelaten tot de Nationale Associatie van Accountants en verkreeg op grond van getoonde vakbekwaamheid een diploma.

711. Op maandag 6 maart 1961 verkreeg ik het Diploma van bekwaamheid van 'Spreken in het Openbaar' voor het met gunstig gevolg afleggen van het betreffende gehouden examen. De behaalde punten zijn: 1. Opkomst 7½. 2. Houding en gebaar 7½. 3. Nederlandse taal 8. 4. Opbouw der rede 8. 5. Algemene indruk 8. 6. Climax en slot 7.

712. Enige tijd later kreeg ik van de heer J.C. den Hartog te Leerdam, docent van het Instituut Rhetorica te Dordrecht, het navolgende schrijven gedateerd dinsdag 21 maart 1961: ' Dat U een nuchter denkend mens bent is U bekend. Goed lijkt het mij U er op te wijzen, dat te ver doorvoeren hiervan tot complicaties kan voeren. U heeft namelijk de neiging Uzelf af te vragen of U wel nuchter genoeg de zaak bekeken heeft. Leg U vooral toe op beeldspraak en neem het ongemak dat een beeld altijd slechts ten dele opgaat, op de koop toe. Poëzie kan U daarbij grote diensten bewijzen. Uw fantasie is uw sterke punt en neem van mij aan, dat het uw persoonlijkheid ten goede zal komen als U zich daaraan meer overgeeft. U maakt zich graag nuttig, waarom ik in verband met het bovenstaande zou willen opmerken, dat het ook nuttig is zijn opgewektheid aan anderen door te geven. Als U een teveel aan nuchterheid weet weg te werken, zult U daarin gemakkelijk slagen. Dat opgewektheid en humor niet hetzelfde zijn maar dat beider wegen vaak heel dicht bij elkaar komen hoef ik U niet te vertellen. Wel herinner ik er U aan, dat het algemeen erkend wordt, dat de meest succesvolle sprekers over deze factoren beschikken. Uw sterke punt fantasie vult U heel goed aan met een andere zijde, namelijk ingewikkelde dingen verklaart U op een komische wijze en weet U zo populair voor te stellen, dat men uw redevoeringen zonder inspanning en graag tot het einde toe aandachtig beluistert. Als U er zich op wilt toeleggen om voor verenigingen lezingen te houden zult U in korte tijd avonden tekort komen. Bestudeer bepaalde boeken en bouw daarover op Uw eigen manier een redevoering op. Waarschijnlijk zult U met uw tijd wel raad weten, toch zou ik U met nadruk willen aanraden (begin er mee als hobby) zelf te gaan schrijven. Begin met korte verhandelingen om na enige oefening over te gaan op een vervolg serie. Ik waag het U een suggestie hiervoor aan de hand te doen. Bestudeer de beide deeltjes ‘Uilenspiegel’ (goedkope uitgave) van Charles de Coster, uit de Ooievaars-serie; stel U nu tot taak de moderne Uilenspiegel in het leven te roepen. Beschouw dit alles als een nuchtere raad. Koffiedik-praktijken liggen mij zomin als U, maar U zult het zonder twijfel met mij eens zijn, dat anderen veel beter zien waar onze zwakke en waar onze sterke punten zich bevinden, dan wijzelf. Dit is ook heel normaal omdat anderen immers over het algemeen ons nuchterder zullen bekijken, dan we gewend zijn zelf te doen. U bent graag bereid kritiek te aanvaarden, consequent dient U dan ook de lof nuchter te accepteren en er uw voordeel mee te doe. W.g. J.C. den Hartog '

713. Op woensdag 15 januari 1964 bevestigde de Commissie Uitvoering Wet Assurantiebemiddeling van de Sociaal-Economische Raad, dat ik onder nummer D 716.907 op donderdag 2 januari 1964 ingeschreven ben in register D (register van aspirant-verzekeringsagenten, ingesteld bij de wet assurantiebemiddeling) Voordien had ik het daarvoor ingestelde examen afgelegd.

714. Op donderdag 13 januari 1965 bevestigde de Commissie Uitvoering Wet Assurantiebemiddeling van de Sociaal-Economische Raad, dat ik onder nummer C 508.263 op donderdag 24 december 1964 ingeschreven ben in register C (register van verzekeringsagenten, ingesteld bij de wet assurantiebemiddeling) Voordien had ik het daarvoor ingestelde examen afgelegd.

715. Op woensdag 9 oktober 1974 bevestigde de Commissie Uitvoering Wet Assurantiebemiddeling van de Sociaal-Economische Raad, dat ik onder nummer B 410.929 op dinsdag 17 september 1974 ingeschreven ben in register B (register van erkende assurantie-agenten, ingesteld bij de wet assurantiebemiddeling) Voordien had ik het daarvoor ingestelde examen afgelegd.

716. Op woensdag 10 juni 1981 kreeg ik van Computer World, informaticaleergangen, een certificaat waarin verklaard werd dat ik met succes deelgenomen had aan een cursus ‘micro-processors’.

717. Op maandag 5 juni 1989 ontving ik van het Scheidegger Instituut een getuigschrift dat ik een opleiding omgaan met de personal computer heb gevolgd.

718. Op woensdag 14 februari 1990 ontving ik van Randstad Opleidingscentrum een certificaat, gedateerd donderdag 25 januari 1990, dat ik heb deelgenomen aan de cursus PC-DOS/MS-DOS Gevorderden

Bijlage II. Wonen en verhuizen

719. Ik ben geboren op maandag 10 februari 1930. Wij, het gezin van mijn ouders dus, woonden toen in een klein huisje aan ‘het Eind’, het einde van de Prinsengracht, toentertijd ook het einde van het dorp Ameide. Omdat de firma G.C.Terlouw & Zonen, firmanten op a Terlouw (de grote GCTl) en zijn beide zonen mijn ooms Kees en Niek, daar nette huizen wilde laten bouwen werd mijn geboortehuisje gesloopt. Wat ik mij van dat huisje kan herinneren is dat als je op het zoldertje op een zonnige dag door een klein gaatje keek naar de Pollie (een weg die Paramasiebaan heet maar gemakshalve Pollie werd genoemd) je daar wandelaars, fietsers, ja van alles en nog wat ondersteboven zag, ja zelfs de weg lag op zijn rug bovenop het hemelgewelf.

720. Na een jaar of vier, vijf zijn we verhuisd naar de Broekseweg in het zelfde dorp.

721. Na ongeveer een half jaar naar nummer 65 (dat is nu nummer 12) op de Hogewaard te Tienhoven (Z-H). Het pand heet Warnarda. De daar achterliggende boerderij heet Jacobshoeve.

722. Van januari tot en met november 1958 woonde ik in Laren (N-H) doordat ik gedurende die tijd opgenomen was in het Nederlands Studenten Sanatorium aldaar.

723. Van 19 maart 1963 tot 19 maart 1974 woonde mijn vrouw (nu ex.) en ik in Gouda, aan de Fluwelensingel op nummer 39.

724. Vanaf 20 maart 1974 tot 20 september 1974 hebben we in de bungalow van opoe Bouter in de Torenstraat te Ameide gewoond.

725. 20 september 1974 zijn we verhuisd naar Willige-Langerak aan de Lek, Lekdijk West nr. 79.

726. Op vrijdag 21 september 1984 verhuisde het gezin naar de Opweg, nummer 52, te Schoonhoven.

727. Dinsdag 7 juli 1987 werd ik opgenomen in het personenregister van de gemeente Breda volgens de chef van de afdeling Burgerzaken terwijl ik daar al vanaf 1 maart 1987 woonde. Mijn adres aldaar: Wijnkoperstraat 22. Ik heb daar tot 2 maart 1988 gewoond.

728. Toen verhuisd naar Ireneplein 3 te Nieuwleusen.

729. Op 9 april 1997 opgenomen in het Lukas Ziekenhuis te Apeldoorn.

730. Na een verblijf van ongeveer zes weken naar de revalidatieafdeling van Randerode, een verzorgingstehuis ook te Apeldoorn tot 27 oktober 1997.

731. Maandag 21 maart 1988 werd ik uit het personenregister van de gemeente Breda verwijderd volgens de meer genoemde afdeling Burgerzaken. Mijn adres werd volgens de verhuiskaart van Breda: Oogstveen 25 te Nieuwleusen. Ik heb dit niet bestaande adres aan de gemeente Breda opgegeven om even uit het zicht van allerlei overheidsinstanties te geraken. Door het Ministerie van Binnenlandse Zaken wordt men dan automatisch opgenomen in een Centraal Personenregister. Aangezien de fiscus mij daardoor ook ‘uit het oog verloor’ werden alle ambtshalve belastingschulden van mijn Besloten Vennootschappen geschrapt en mijn persoonlijke belastingschulden, die conform mijn aangiften waren, gedecimeerd toen ik mij ‘vrijwillig’ bij de belastingontvanger melde. Dat mijn totale belastingschuld werden kwijtgescholden verwonderde mij toen niet maar nu wel. Wat een overredingskracht moet ik toen hebben uitgestraald! Woensdag 25 mei 1988 heeft de Rijksinspectie van de Bevolkingsregisters mij van het Centraal persoonsregister afgevoerd wegens vertrek (moet zijn overschrijving of inschrijving, maar ja, overheidsinstanties kunnen van die rare dingen laten drukken daar sta je versteld van al ben je nooit kapot geweest noch gerepareerd) naar het persoonsregister van de gemeente Nieuwleusen, waar ik woonde op het Ireneplein, nummer 3. (Postcode 7711 JT)

732. Op 9 april 1997 werd ik opgenomen in het Lukas Ziekenhuis te Apeldoorn.Op 22 mei 1997 werd ik als een afhaal/bezorg-pakket overgebracht naar de revalidatieafdeling ‘t Loo van Randerode. Randerode is een verzorgingstehuis aan de Zr. Meyboomlaan, nummer 10, 7334 DV te Apeldoorn.

733. Door zeer intensieve bemoeienissen van Willy van der Ploeg – Scherpenzeel (* 3 januari 1955 – † 26 september 2015) heb ik het geluk gehad dat ik op 27 oktober 1997 kon verhuizen naar de Drapeniersdonk 216, postcode 7326 AK Apeldoorn.

Bijlage III. Werk en beroep

734. Accountants zijn een soort primaten die nog eigenzinniger zijn dan leraren, die maar één vak beoefenen. Accountants moeten, even als leiders van een politieke partij, overal verstand van hebben als ze niet gespecialiseerd zijn en dat zijn de meeste niet. Het mooie van het door mij uitgeoefende accountantsberoep is (was), dat je met allerlei mensen te maken hebt in situaties en omstandigheden waarbij ze hun gehele ziel en zaligheidsverwachting duidelijk en meestal ongewild laten zien in de vorm van een positief of negatief financieel vermogen en hun geestelijk onvermogen. En ook dat je met bijna alle facetten van de ingewikkelde en op hebzucht, leugen en bedrog gebaseerde, kapitalistische maatschappij te maken hebt die lijnrecht staat tegenover een godzalig leven zoals mij dat door mijn beide ouders is voorgeleefd voor zover dat in hun veel te moeilijke bestaan menselijker wijze mogelijk was. Ik zat dus bijna steeds in een ethisch dualistische positie zonder daardoor verscheurt te geraken, afgezien van enkele gerafelde randjes.

735. Als accountant ben je dienstvaardig naar allerlei figuranten op hun wereldtoneel op administratief-, financieel- fiscaal- en bedrijfseconomischgebied in hun dagelijkse niet aflatende strijd om het bestaan. Een strijd die voor het overgrote deel der mens- en dierheid veel te zwaar is als er gewogen wordt met de unster der rechtvaardigheid. Gaande de weg des levens krijg je ook inzicht in het fijne, de bijzonderheden waar het op aan komt in cliënte's beroep, ambt of andere bezigheden en alle verdere omstandigheden waarin de desbetreffende persoon zich bevindt of meent te bevinden. Zowel met betrekking tot zijn gezin, familie en alle andere relaties, de belastingdienst, debiteuren en crediteuren bijvoorbeeld, kerk, staat, politieke richting enzovoort. Ik vond het noodzakelijk de mensen in het land, mijn cliënten dus, de financiële cijfers die betrekking hadden op hun bedrijf goed begrepen. Niet alleen als een op zichzelf staand getal of bedrag, maar een gegeven waar ze iets mee of aan moesten doen, en hun dan te overtuigen van de noodzaak daarvan. Bijvoorbeeld door de groei van het bedrijf te temporiseren (of soms het tegenover gestelde) om niet in handen van banken of andere misdadigers te vallen. Om u enig inzicht te geven in de verscheidenheid van mensen die ik tot mijn clientèle mocht rekenen probeer ik een volledige opsomming te geven. Aannemers, eventueel met meelopende broers. Dat zie je nogal eens, een man in het bedrijf met daadkracht, de rest van de familie zombie-achtige hardwerkende volgers. Apothekers. Arbeiders in allerlei functies en beroepen. Architecten. Artsen. Bakkers. Bedrijven die zich niet als een persoon willen laten kenschetsen zoals: taxibedrijf, wasserij, hotel, restaurant, café. Beleggingsexperts, waaruit die vermeende deskundigheid uit blijkt weet geen hond. Chirurg. Dominees, leden van de Gereformeerdebond, bonders dus. Drogist. Fabrikanten van staalconstructies, consumptie-ijs, machines, veevoer, manden, sigaren, stoelen, industrie-eieren. Garagehouders. Gepensioneerden. Handelaren in kaas, apparaten, aardappelen, groenten en fruit, reinigingsmiddelen, verboden groeihormonen en (landbouw-)vergif, levensmiddelen, ongeregelde goederen, kleding, huishoudtextiel, dienbladen en bakelieten knoppen en dat soort gesnor, gereedschappen, automobielen, antieke en moderne bouwmaterialen, veevoer, runderen, varkens, hout, bouwmaterialen. Importeur verwarmingsinstallaties, parfums en radiatoren. Installateurs. Loodgieters. Loonwerkers in de landbouw. Melkboeren. Petroleumventer. Plofkipfabrikanten. Rijwielhandelaren en -reparateurs. Schilders. Schoolvereniging. Slagers die levende dieren, zoals runderen en varkens en met Pasen een heel grote os, doden en verwerken tot voor hen winstgevend voedsel. Smid. Tandartsen. Transportondernemers. Varkensmesters. Vermogenden en andere arme particulieren. Vertegenwoordigers van allerlei soorten van bedrijven. Winkeliers. Zelfstandige telers en nutfokkers van varkens en exploitanten van melkvee, eventueel met kaasmakende gaden. ZZP-ers.

736. Ik had en heb eigenlijk niets met firma's, stichtingen, vennootschappen en andere façades. Ze zijn onpersoonlijk en dus inhumaan. Tegen absurde beloningen bedacht door zogenaamde slimme rechtsgeleerden om de kwalijke gevolgen van de handelingen van hun tot misdaad geneigde relaties voor rekening van anderen te laten komen. Ik werkte er wel mee maar ook niet meer dan dat maar was mij toen niet bewust van de inhoud van vorige zin. De in zonden ontvangen en geboren mensen (grapje over het misplaatste verzinsel van de erfzonde) achter deze vermommingen interesseren mij echter wel.

737. De nadelen van het accountantsberoep, zoals ik het uitgeoefend heb zijn vele en ongekend groot. Ik zal ze niet allemaal opnoemen want daar wordt ik somber van en ik ben toch al niet zo 'n lachebekje. Al mijn kostbare tijd werd door mij, vanwege mijn overdreven plichtsbetrachting, royaal geofferd op de altaren van mijn relaties. Hun vele grote en kleine zorgen teisterden mij tot ver in mijn slaap- en vakantietijd en zelfs na decennia nog in angstdromen. Alsof het mijn eigen bekommernissen waren.

738. Het is desondanks een prachtig meeslepend en geestelijk slopend beroep, meesleurend naar de vele afgronden en afgrijselijke hoogtepunten die in onze maatschappij voor iedereen dreigen, zoals rijkdom en armoede, ziekte en beterschap, ongeval en herstel, vreugde en verdriet, werkloosheid en ga zo maar even door als de tijd er voor hebt, anders moet je nu stoppen.

739. Drie keer ben ik ziek geworden van de overmatige spanningen en inspanningen die ik mijzelf stomweg oplegde om hopeloze situaties van aanvankelijk sympathieke cliënten te verbeteren. Nota bene: aanvankelijk sympathieke cliënten. Het bleken het pure egoïsten te zijn, alle drie of eigenlijk: wie niet? Ik vraag mij nu pas af of deze karaktertrek, je zoveel mogelijk opofferen voor je naaste, die menselijk aandoet wel echt sociaal is, maar zeker niet verantwoord. De verkregen matige revenuen stonden in geen verhouding tot het vele werk dat ik gewillig en gelaten mij op de hals haalde. Enkele van de oorzaken zijn: de door teveel overheden opgelegde massa administratieve, financiële en fiscale zinloze verplichtingen en de door (te) grote bedrijven uitgeoefende bureaucratische en financiële terreur. Ik zie dit als vormen van onderdrukking en roep her en derwaarts herhaaldelijk op om dit juk af te werpen, deze 'tirannie verdrijven die mij mijn hert doorwondt' uit het Wilhelmus, het clublied der Oranjes. Maar dit zombie-achtige volk is inert als een geïmporteerd basaltblok. Trouwens alle basaltblokken in Nederland zijn ingevoerd.

740. Een ander nadeel was, dat ik als werkgever moest fungeren. Voor de meeste van mijn personeelsleden die ik ooit gehad heb ben ik veel te vriendelijk en te royaal geweest en voor slechts enkele daarvan het tegenover gestelde. Dat laatste betreur ik veel meer dan het daar aan voorafgaande.

741. Over het algemeen heb ik in deze biografie weinig over mijn werk geschreven. Dat is ook niet zo vreemd. Vanaf het eerste uur dat ik werkte werd mij, overigens volkomen terecht, voorgehouden dat ik niet over mijn werk kon praten het zou de belangen van cliënten misschien kunnen schaden.

742. Het navolgende geeft wel enig inzicht in dat werk. Met de Inspecteur der Belastingen te Gouda, verder in deze alinea kortweg aan te duiden met ‘Gouda’, had ik ooit eens een ernstig meningsverschil. Bij een besloten vennootschap kreeg de weduwe van een voormalige zeer oude werknemer een hoger pensioenbedrag dan de vermaledijde regelgeving niet bepaald menslievend voorschreef. De man had in zijn arbeidzame leven geen pensioen op kunnen bouwen en verkeerde in sobere financiële omstandigheden sinds hij door de crisis in de dertiger (leenvertaling van Hoogduits, dreißiger) jaren der vorige eeuw zijn keuterboerderij aan HétGrootKapitaal was kwijtgeraakt. Gezien de familieverhouding tussen de aandeelhouders en die weduwe achtte ‘Gouda’ bijna 90% van het onderhavige pensioen als een privé-onttrekking door de directeuren/aandeelhouders en zou in het hoogste tarief worden belast. Aangezien ik het gehele pensioenbedrag bij de aangifte vennootschapsbelasting als kosten/lasten had aangemerkt en de Inspectie Vennootschapsbelasting destijds ’s Gravenhage, verder in dit deel der tekst kortweg aan te duiden met ‘Den Haag’, daarmede logischer wijze akkoord ging heb ik de Heer Van der Heiden, inspecteur van ‘Den Haag’ er op attent gemaakt, dat hij ‘voor de voeten werd gelopen’ door de inspecteur der Belastingen te Gouda, die in conflictueuze situaties tussen belastingdiensten zijn ‘mindere’ is. De Heer Van der Heiden ontbood de Inspecteur ‘Gouda’ ten zijne kantore om deze situatie, die hij ook zag als ‘de aantasting van zijn gezag’, duidelijk te maken. Op een gegeven moment maakte ‘Gouda’, die met een delegatie van drie mannen naar Den Haag waren afgereisd, dat kan met een delegatie, een naar mij denigrerende opmerking met betrekking tot de status van mij en mijn beroepsgroep. De Heer Van der Heiden repliceerde het nogal fel en achtte mijn werkzaamheden gelijk aan het werk van een registeraccount (r.a.), zeker wat betreft mijn inzet, oprechtheid en ongekende openheid, die hij maar al te zeer ontbeerde bij de behandeling van belastingzaken, ongeacht van welke zijde.

743. En dan denk ik er automatisch bij: ‘Zijde, stofnaam zoals katoen of laken. Laken, sterke afkeuring.’ Ik heb nog steeds geen effectieve methode kunnen vinden, laat staan deze toe te passen, om zulke gedachtekronkels, die als bliksemflitsen door mijn brein kunnen schieten, te vermijden. Afgezien van het feit of ik dit wel zou willen want van de meeste verslavingen wil men niet af, vraag het maar aan gokkers, rokers en zuipers.

744. Ik ben een te overmatig ijverig persoon geweest, al schrijf ik het zelf, en dat is zeker niet altijd het slimste, al leek het er soms wel op. Ik ben begonnen als jongste bediende op een administratie- en verzekeringskantoor. Klerk, ook een raar woord.

745. En later, om het rijtje maar even compleet te maken: Assistent-accountant. Accountant. Zaakwaarnemer. Verzekeringsadviseur. Directeur van een administratiekantoor, een assurantiekantoor en een stonewashbedrijf. Administrateur. Vrachtbrievensorteerder in de adventsnachten. Uitkeringstrekker, wel niet zo groot en levenslang waardevast als de luie leden van het ‘Huis van Oranje’ maar toch. Adviseur voor het verkrijgen en beleggen van wit en zwart geld. (De belangrijkste les met betrekking tot zwart geld kreeg ik, merkwaardig in de zin van Let Op want het is bijzonder leuk, van de zeer integere Drs. De Bruin van de Rijksaccountantsdienst in het najaar van 1969.) Incasseerder/debiteurenbezoeker. Zwart werker. Pensionado, Spanje moet dan vervangen worden door Apeldoorn.

746. Nu denk ik soms in een overmoedige bui, dat ik schrijver/dichter ben omdat ik een dichtbundeltje 'Als Woorden Zingen', ‘Het vierde verhaal’, ‘Bij het gloren van de Dageraad’ en 'hét Dansfeest' heb geschreven en ook nu nog ijverig aan mijn biografie bezig ben.

Bijlage IV. Het gezin van mijn ouders:

Naam:	Gboortedatum:	Trouwdatum:	Overleden op:
Vader Klaas	22-01-1896	03-06-1920	11-10-1964
Moeder Mijntje	08-09-1896	03-06-1920	01-04-1962
Gerrit	21-01-1922	17-05-1951	14-11-1994
Alie Spek	09-10-1920	17-05-1951	17-07-1999
Gerco	22-04-1923	09-10-1946	25-07-2006
Willy van Lemel	11-10-1923	09-10-1946	1999
Jan	15-06-1924	07-10-1947	25-02-2001
Joop Verheij	02-05-1925	07-10-1947	
Cor	03-11-1925	16-07-1952	13-08-2003
Annie Verheij	24-04-1929	16-07-1952	16-01-2003
Jaab	24-05-1927	15-02-1956	24-06-2009
Maria Versluis	22-09-1935	15-02-1956	21-12-2006
Dien	19-11-1928	16-08-1951	
Arnold Will	31-12-1926	16-08-1951	11-01-2014
Ies	10-02-1930	19-03-1963	
C.v.d.Hek (ex)	16-05-1943	Scheiding 21/5/1986	
André	27-05-1931	27-07-1956	
Jozien Schumacher	05-09-1932	27-07-1956	
Al	02-08-1932	23-02-1961	
Corrie Zweren	15-07-1937	23-02-1961	04-12-2014
Frans	28-02-1934		10-02-2003
Niek	07-07-1938	31-01-1962	20-11-2015
Willie van der Hek	13-03-1939	31-01-1962.	

Bijlage V. Personen die tot nu toe

747. Personen die tot nu toe in dit geschrift onvoldoende aandacht kregen om te kunnen voldoen aan mijn streven u enig inzicht te geven in mijn bestaan in al zijn facetten.

748. Jarenlang ben ik bevriend geweest met Wim de Wit, een klasgenoot op de lagere school. Zijn vader Aart de Wit was een zelfstandige hoepelmaker. Zijn moeder heette Trui, dat was een gezellig mens. Ik was wel een beetje jaloers op hem omdat hij naar de ULO ging en ik geen enkel voortgezet onderwijs kreeg. En dat is niet eerlijk. Ik wilde heel graag naar de HBS, van gymnasia had ik geen weet anders zou het dat geweest zijn. Mijn herhaald gezeur daarover werd afgedaan met de mededeling dat dat te duur en te ver weg was.

749. Hij, vriend Wim heeft als verdienstelijk decorateur gewerkt bij een aardewerkfabriek in Schoonhoven. Hij was trouwens ook een driekwart artiest en bespeelde met veel enthousiasme het huisorgeltje. Net zo'n 'Johannes de Heer' apparaat als wij thuis hadden. Wat mij aan deze orgels het meest interesseerde was de knop: 'fox humana'. Ondanks het feit dat Wim rookte als een ketter en graag veel bier dronk, ik niet, ik had weer andere zonden welke weet ik nog steeds niet, waren wij beide nog in het stadium van behoorlijk nette gelovige jongens en hadden er plezier in uit volle borst liederen uit de zangbundel (m) van Johannes de Heer te zingen. (Voor de feministen onder u is het de liederenverzameling (v) van Johanna de Dame. - Dit was een fraai gedachtespinsel van wijlen mijn goede broeder Frans (Francinus Nicolaas).

750. Wim de Wit was ook op religieus gebied een behoorlijk dwarse knaap, dat wilde hij ook graag zijn. Hij liet tot misnoegen van zijn naaste omgeving bestaande uit gereformeerde 'bonders', overduidelijk blijken dat hij aan de synodale gereformeerden de voorkeur gaf en ging nogal eens demonstratief naar een kerkdienst van dat soort ketters. Soms ging ik uit pure nieuwsgierigheid met hem mee.

751. Ook gingen we een enkele keer naar politieke vergaderingen als Professor Isaäc Diepenhorst daar zijn met verfijnde humor gelardeerde politieke redevoeringen hield. Zowel om zijn machtig oratorisch vermogen als om zijn vermeende onafhankelijkheid. Het was dan voor ons een feestje. Om zo 'n feestje te herhalen gingen we eens naar de Gereformeerde Kerk in Ottoland alwaar Professor Diepenhorst zou preken, hij had namelijk preekbevoegdheid in zijn eigen geloofsgemeenschap. Dit nu werd een ontgoocheling.

752. Beide redenen waarom ik hem graag hoorde oreren verzopen letterlijk zowel in de preektoon als in de toch wel benepen religie.

753. Ook een andere Piet Vroon wil ik noemen, namelijk die geboren is op 9 juli 1939 in Gorinchem, Varkensmarkt 13 en overleden is in Culemborg. Ook hij was in zijn en nu nog in mijn ogen een 'grootheid' een man die ver uitstak boven een zeer wijde omgeving. Hij was in Nederland in zijn tijd de populairste mediaprofessor ter wereld. In verband met een depressie heb ik hem eens op verzoek van broer Frans om raad gevraagd waarop hij mij per omgaande opbelde. Toen ik op 14 januari 1998 vernam dat hij gisteren was overleden dacht ik als de Schriftgeleerden, geactiveerd door wat te lezen is in Marcus 15 vers 31, echter met weemoed, niet spottend zoals die eigenwijze farizeeërs.

754. Hij lijkt op Jezus, anderen heeft hij geholpen; zichzelf kan hij dat niet. Piets mooiste uitspraak vind ik: 'Ik vind dat een mens onder ogen moet zien, hoe oud hij ook is en hoeveel hij ook gestudeerd heeft, dat hij eigenlijk van de hele bliksemse bende niets begrijpt.' Ik denk dat dit uiteindelijk een soort boodschap is die hij wil overbrengen.' Namens hem breng ik die boodschap dus hier en nu aan U over, opdat ik mij niet geheel nutteloos voel. Ik heb enkele boeken van hem gelezen. Voor een, zoals ik ben, betrekkelijk eenvoudig persoon zonder de zozeer begeerde universitaire studie, waren ze toch goed te lezen. Bij het laatste boek van hem dat ik las dacht ik: dit is enkel geschreven om te verkopen, daarom was het ook het laatste. Ik vraag mij nu af is deze te berispen fout van de uitgever of van de schrijver. Niet van mij in ieder geval.

755. Zo nu en dan klopte wijlen mijn goede oom Kees (Cornelis Terlouw *1 februari 1906 - †23 september 1976) trots op zijn veel te dikke buik, zichzelf daarbij schaamteloos roemende met zijn standaarduitdrukking ‘hij heeft véél gekost maar hij ís er’. Dit vond ik leuk, nu trouwens nog een beetje, te meer daar ik gaandeweg zijn humor beter begrijp omdat hij van zijn sores, een te dikke bast, een surplus maakte.

756. Een (over) compensatie van zijn gevoelscomplex ten gevolge waarvan hij zich met zijn te dikke pens minderwaardig voelde ten opzichte van slanke(re) personen. Hij heeft me destijds, in 1952 nadat ik uit het Diaconessenziekenhuis te Utrecht waar ik verbleef vanwege een operatie aan mijn linkerknie, ontslagen was, de ‘goede’ raad gegeven om van werkgever te veranderen. Bij zijn vriend, mijn werkgever, zou ik geen enkel perspectief hebben. Enkele jaren later adviseerde hij mij om beide plaatselijke administratiekantoren tegen elkaar uit te spelen bij het eventueel aangaan van een maatschap.

757. Wat deze oom mij (helaas) niet vertelde, trouwens mijn ouders en andere mensen in het dorp ook niet, dat ze geen van beide voor 100% serieus zouden kunnen zijn. Ik heb het mijzelf met de onnodige schade moeten leren dat de meeste mensen niet deugen. Ondervinding is de beste leermeester, maar wel een harde en voor te zachte personen, zoals ik er één van ben althans soms, niet bepaald de vriendelijkste.

758. Ik heb enkele malen de firma G.C.Terlouw & Zonen vermeld. G.C. (opa Terlouw dus) was de vader van mijn moeder. Zijn beide zonen Kees (Cornelis Terlouw, 1906-1976) en Niek Terlouw waren halfbroers van mijn moeder. Kees was de stuwende en drijvende kracht in deze firma, hij leed aan een ernstige vorm van diabetes mellitus en moest een behoorlijk streng dieet in acht nemen. Van de behandelende artsen en diëtisten eiste hij een inentings- en voedingspatroon dat rekening hield met zijn jenevergebruik, minimaal twee borrels per dag. Ook zó maakte hij wat van zijn leven. Toen ik eens voor de firma C. (Kees) van Gent en Zoon (Arie), mandenfabriek, teen- en fruithandel, waar ik als 16 jarige, toch wel een erg argeloos, naïef maar niet bepaald dom knaapje 's zaterdagochtend de lonen van de mandenbreiers berekende en betaalde, wisselgeld nodig had ging ik dat halen bij ome Kees die op zo 'n honderd meter afstand woonde.

759. Het was zo omstreeks 'koffietijd'. Oom Kees had bezoek en zat met die relatie te onderhandelen. Hij zei: 'Neef, kom er bij zitten.' De beide heren zaten aan hun 'koffie' een flink glas goeie jenever in koffiekopjes. Moet kunnen, maar het was voor mij toen heel vreemd, op het goddeloze af. Ik moest en zou ook een borreltje nemen, terwijl ik nog nooit één druppeltje alcohol geproefd had. Toen tante Mies (Maria Johanna Langerak, 1904-1992) de echte koffie kwam brengen heeft ze het glas, dat nog voor ruim driekwart vol was weggegrist onder het verwijt aan het adres van Oom Kees: 'Hoe kun je zoiets doen! Dat doe je toch niet!'. Van die paar mini teugjes was ik al behoorlijk labiel. Omdat ik nogal lang wegbleef, oom Kees moest zijn gesprek in alle rust afmaken en mijn manier van lopen was door die ‘kennelijke staat van aankomende dronkenschap’ nog beroerder dan gewoonlijk, vroeg Arie van Gent wat heeft die Ome Kees van jouw, je geflikt?

760. Door de geur had hij het probleem al met één snuifje gedetermineerd. Onder het mom van het is al laat, hebben we samen de rest van het onderhanden zijnde karwei, berekening en uitbetaling van de lonen, geklaard. Waarbij Arie van Gent de eindcontrole deed. Arie van Gent vroeg mij later: ‘Weet jij waarom die ome Kees van jouw dit deed?’ Ik: ‘Nee, dat weet ik niet.’ Arie: ‘Nou, hij wil op zaterdagochtend niet door ons gestoord worden! Snap je?’ En ik snoop het, snip snap gesnopen. Ja, die gekke woordhuppeltjes die dartelen bij mij nogal eens overal doorheen ook al heb ik geen druppeltje alcohol genoten. Kan ik ook niks aan doen, ik schrijf ze bijna nooit op, maar nu wel een keer want ik vind ze leuk maar zij kunnen voor anderen wel hinderlijk zijn, dat is dan jammer.

761. De gebroeders M.G.J. en G.J.T. (Chiel en Gert Blok) geboren respectievelijk in 1920 en 1921 behandelde mij als een te beschermen kreupel jong broertje, wat soms wel eens een enigszins beklemd gevoel gaf. Dat beschermen ging zelfs zover dat de oudste firmant en zijn vrouw mijn echt- en huisgenote ernstig de les lazen toen zij in 1963 van haar vernamen dat zij op dansles ging. 'Dat dóé je toch niet als je man zó kreupel is en dus nooit met jou zou kunnen dansen.' Zij zou één keer op dansles zijn geweest, fl. 90,=. Een tweezijdige dure les, dus, reeds.

762. Toen de jongste firmant hoorde van de Heer Wijtenburg te Amsterdam, een klant die hij geadviseerd had zijn administratieve en fiscale zaken door mij te laten verzorgen, dat deze man vond dat mijn declaraties wel erg hoog waren, ging hij subiet naar Amsterdam om dit op een voor mij perfecte wijze te regelen. Dat ik Thovip B.V., de Heer Henri Wijtenburg was enig aandeelhouder van die B.V., kwijt raakte als klant laat zich raden maar dat had ook nog een andere oorzaak. Wijtenburg was een 'fijne' roomse jongen, Redemptorist of zoiets gelovigs, een fundamentalist van het zuiverste water. Omdat hij nogal veel zwarte handel deed maakte ik hem attent op het woord van de alom bekende filosoof de Heer Jezus uit Nazareth: 'geef den keizer wat des keizers is' en gaf hem de goede raad dit eens te bespreken met zijn geestelijke leider, eventueel het hem op te biechten. Bij mijn volgende bezoek begon hij er direct over. Het zat hem zeer hoog, want o, o, dat donderse vagevuur, dat is voor dit soort christelijke lieden veel erger dan een goed werkend geweten, zo ze dit misschien ooit gehad zouden kunnen hebben.

763. Hij had van Gert Blok gehoord dat ik ouderling van de Hervormde Sint Janskerk in Gouda was dus wilde van mij wel graag het een en het ander horen. Zijn eigen Pastoor was het namelijk geheel met mijn zienswijze eens, zoals ik die tóén had. N.B. in het verleden dus. Ja, dan was hij wel zijn zwarte centjes (centjes? tonnen zult ge bedoelen!) kwijt. Ik heb hem toen aangeraden een moraaltheoloog van de Toffelemoonse Universiteit consulteren. Hij toog met zijn zwaar afgeladen zorgenkar naar Nijmegen om zich voor een eenvoudig advies, besproken in een half uur en slechts mondeling gegeven, een poot te laten uitdraaien. Het kostte hem fl. 1.500 wat toen een ongehoord groot bedrag was, omdat het niet gezegd werd zodat niemand het kon horen, maar het werd echter wel betaald, ja wat dacht U, in contanten, in goed gangbaar Nederlands maar wel zwart geld. Het resultaat was wel dat hij rustig door kon gaan met belastingontduiken, vooral rustig. En nu komt het: als de Kerk, de Roomse kerk natuurlijk in de vorm van een of andere fundamentalistische congregatie, de helft zou krijgen; óók van het reeds aanwezige zwarte saldo. Wauw. Mijn lichaamstaal moet mij hebben verraden dat ik daar niets mee van doen wilde hebben.

764. Later vernam ik dat zijn sympathieke vrouw en zoon (een hartstikke leuk maar waardeloos jochie, verwend als de pest) overleden waren. Omdat hij Amsterdam maar een 'zondige stad, een Sodom en Gomorra' vond (daar is namelijk een overvloedige voorraad hoertjes in allerlei maten, kleuren, kwaliteiten en prijzen) is hij verhuisd naar Tegelen een 'Kloosterdorp'. Tegelen telde in de afgelopen eeuw liefst vier fundamentalistische congregaties met ieder hun eigen kloostergebouwen en pedofielen.

765. De 'enige' schoonvader die ik ooit gehad heb, de Heer Adriaan van der Hek J.zn.,(zonder ooit 'enig' te zijn) vond Amsterdam ook een Sodom en Gomorra, hij was ook een fundamentalist, maar dan van protestantse signatuur. Maar de gekte was hetzelfde, kunnen ze ook niets meer aan doen, ze zijn allebei dood. En ze zullen wel gelijk hebben want ze zijn niet teruggekomen om te zeggen dat ze het verkeerd zagen; hamers, gutsen en ander houtbewerkingsgereedschap.

766. Diana Habekotté (*6 oktober 1986). Wekelijks boodschappen ‘doen’, dat is halen of laten bezorgen. De paar jaar (1998-2001) dat ik voornamelijk in mijn rolstoel leefde heeft zij, Diana dus, met haar fraaie voorkomen en forse winkelwagen (of was het andersom? – ¥) waarmede ze voor kwam rijden, mijn wekelijkse boodschappen feilloos verzorgd. Je weet wel, zo ’n pracht van een boerenmeisje, die de melk en andere levensmiddelen in je koelkast zet, je een vriendelijke aanmaning geeft veel fruit en groenten te eten en belangstellend naar je gezondheid informeert. En met de voor haar nodige reserves vraagt naar de voortgang en de geestelijke strekking van het geschrijf waarmee je bezig ben.

767. Zij maakte zich daar door de titel ‘hét Dansfeest!’ in slaafse navolging van de aan haar opgedrongen en verminkende geloofsovertuiging, een roetzwarte en loodzware onderafdeling der gereformeerden namelijk de Gereformeerde Gemeente (onder het kruis?), zeer ernstige zorgen over, ondanks het van haar gelaat afstralende zonnige karakter. Om haar en haar ‘achterban’ gerust te stellen heb ik haar mijn donderpreek gegeven, die ik voor Flairck schreef. Dus als u fatsoenlijk bekeerd wil worden: Lees en herlees het! Maar wel nu, want er is maar één moment waarop een zondig schepsel bekeerd kan worden en dat is: NU! Als je dat maar weet! @-G^#$V¡xDq!!

768. Miranda Heg, geboren 17 februari 1987. Van september 2001 tot 31 juli 2005 als stagiaire vier dagen per week werkzaam bij Hotel Café Restaurant ‘De Smittenberg’ te Beekbergen, destijds mijn stamcafé. Ik noem haar hier en nu in de eerste plaats als een eerbetoon aan haar beide ouders en alle andere ouders en voogden die hun kinderen en pupillen een bijna ideale opvoeding geven, kunnen geven omdat het ‘ideale’ kinderen zijn. In de tweede plaats aan jonge mensen die met hun beperkte gaven zich helemaal inzetten om hun werk perfect te doen; let wel iedereen is beperkt. Zij, Miranda dus, deed alles met een voorbeeld strekkende overgave; hierin lijkt ze wel op mijn moeder. Gezien haar functie had zij recht op duidelijke en tijdige uitgebreide instructies als onderdeel van haar opleiding, deze werden niet gegeven, ook niet nadat ik de verantwoordelijke directeur een zekere Herr Rapsac (ᴖ) daarop aansprak. Ja, ik bemoei me helaas overal mee, dus ook met dit stukje onrecht. Zij werd misbruikt als spotgoedkope arbeidskracht evenals alle andere stagiaires in de horeca die jaar in jaar uit worden aangetrokken en er voor een scheet en drie knikkers moeten werken. Toen zij na ongeveer twee en een half jaar helemaal alleen haar bedeesde houding van zich had afgeworpen, wat op zich al van ‘karakter’ getuigt, en het zelfs aandurfde om haar baas tegen te spreken vroeg deze aan mij wat ik er van dacht als hij haar zou ontslaan. Zijn half Duitse afkomst kon het niet verkroppen te worden tegen gesproken door een ‘mindere’. Ik heb de man bezworen dat niet te doen, in haar plaats zou hij zich geen betere kunnen wensen. Zij was tenslotte geen ‘mindere’ doch op vele gebieden zijn ‘meerdere’. Dit zei ik niet tegen hem anders zou hij haar zeker ontslagen hebben, want zo’n mentaliteit heeft die sukkel wel. Gelukkig kwam hij van zijn schandelijk voornemen terug. In haar eerstvolgende vakantie stuurde Hegje mij een ansichtkaart vanuit Mamaris, Turkije. Ik zag en zie dat als een vorm van dank. Zo’n kaart gooi je niet in de blauwe kliko!

769. Vrijdag, 30 November 1979 had ik het genoegen met de roodharige Carol Neal (* 23 juni 1945), 3317 NE 14th Ct, Fort Lauderdale het ontbijt te nuttigen. Zij was pianiste in het Polynesian hotel alwaar ik verbleef. Al op vierjarige leeftijd speelde zij piano en toen zij twaalf was trad zij al in het openbaar op. Als zij piano speelt is het een compleet ander mens, dan gaat ze helemaal op in haar muziek, zij is dan geheel verslonden door en verdronken in haar spel. Zij beweert rustig dat haar pianospel een door haar eigen God zelf gegeven talent is en dat er niemand in Florida is die haar spel kan evenaren, ja zelfs dat ze bij de absolute wereldtop behoort. Ook om haar kinderen in een prettige omgeving te laten opgroeien wil ze in Florida blijven wonen; trouwens het zonovergoten Florida heeft haar nodig om echt Florida te zijn. Het spelen in het Polynesian hotel vindt ze het mooiste dat er qua professioneel optreden is, direct intensief contact met het publiek, geen gedoe over dure concertzalen die door anderen geclaimd kunnen worden, geen gezeur van eigenwijze theaterdirecteuren die zich als veredelde boekhoudertjes zichzelf topartiesten wanen noch wekenlange afmattende tournees naar oorden waar je nog niet dood gevonden wil worden. Niet alleen in haar optreden als pianiste maar bij alles straalt zij uit een grote persoonlijkheid te zijn. Leuk om zo'n figuur op het wereldtoneel even ontmoet te hebben.

770. Tot en met 19: en zo zou ik nog wel een dozijn personen willen noemen maar ik doe dat niet. In de beperking toont zich de meester. De laatste zin wordt aan Johann Wolfgang von Goethe toegeschreven. Ik geloof niet dat dit terecht is.

Bijlage VI: Liefhebberijen

771. Zingen vind ik meer dan leuk. Op de lagere school mocht ik van meester Van Rooijen (klas 5 dat is nu groep 7) niet meezingen. Ik zou brommen. Maar hij kon geen les geven en zeker geen taal- en ook geen zangles. Ik ben zo stom geweest in die drol te trappen en heb last van die stank telkens als ik aan hem denk, anders niet. Tijdens dit geschrijf zet ik dus alle deuren en ramen open; grapje. Als U begrijpt wat ik bedoel. Ik heb vele malen bij familie De Wit (zie hiervoor) en bij ons huisorgeltje gezongen, berijmde psalmen Davids, uit de zangbundel (m) van Johannes de Heer 'niets is hier blijvend, alles zal eenmaal vergaan' bij voorbeeld en uit de prachtige populaire liederenbundel 'Kun je nog zingen, zing dan mee! Voor de feministen onder u is de zangbundel (m) van Johannes de Heer: de liederenverzameling (v) van Johanna de Dame. Dit was een fraai gedachtespinsel van wijlen mijn broer Frans. Ook bij het harmonium van de familie de Wit hebben we meermalen luidkeels staan zingen, brallen mag je het niet noemen, maar het leek er soms wel een klein beetje op. Vriend Wim de Wit was geen onverdienstelijk orgelspeler. Zijn moeder Trui vond dit allemaal geweldig.

772. Later is de beoefening der zangkunst duidelijk verminderd, behalve natuurlijk in de kerk, al die jaren dat ik als min of meer te goed gelovige ter kerke toog. Ja, goed en gelovig. Het een wordt meer (??), het andere gaat gelukkig over. Soms was het een groot genoegen met die goegemeente uit volle borst mee te galmen. Ik herinner mij nog levendig, en genoot er eigenlijk wel van, het zeer luide geluid van Piet van Kekem, een broer van ome Driekus, wiens gezang qua vermogen in decibellen gemeten alle kerkgangers ver overstemde, althans bij de daarvoor passende moordzuchtige (schandelijke) strijdliederen, zoals in Psalm 137 vers 9: 'Welgelukkigzalig zal hij zijn, die uwe kinderkens grijpen, en aan de steenrots verpletteren zal.' Dit is wel de onberijmde versie maar de intentie is natuurlijk hetzelfde. Dat werd dan zomaar in een net dorp in alle kerken luidkeels gezongen onder leiding van protestantse predikanten en ouderlingen. Vreemd.

773. Als ik in België op de A10/E40 naar Frankrijk reed en Gent doemde op dan zong ik spontaan het lied 'Klokke Roeland' één der bekendste Vlaamse liederen. Het werd in de 19e eeuw geschreven door Albrecht (Al) Rodenbach en is het officiële lied van de prachtige stad Gent. Dit lofdicht stond ook in 'Kun je nog zingen, zing dan mee.' vandaar dat ik de eerste twee verzen kende en kon zingen. Ik moet me nu echt inhouden anders zou ik hier de onverkorte tekst opnemen compleet met notenbalken en het onderwijl drie keer uitgalmen. Bij het beschrijven van deze hobby heb ik het inmiddels wel al twee keer gezongen. Mijn repertoire is helaas beperkt tot psalmen, gezangen en de liederen opgenomen in genoemde zangboeken van Johannes de Heer en 'Kun je nog zingen, zing dan mee'. Zoals ik reeds schreef.

774. Van Vrijdag 7 tot en met zondag 9 september 1990 ben ik als onderdeel van een afvaardiging van Tulipinha op bezoek geweest bij het jaarlijkse festival van de communistische partij van Portugal. In de tent van Alentejo hebben we lekker veel kreeft gegeten. Heerlijk! We zaten onder het genot van een vederzachte edoch zeldzaam stevige plaatselijke rode wijn wat na te tafelen toen enkele Portugezen begonnen te zingen. Na een half uurtje zong bijna iedereen, behalve wij zes Hollanders. Ons werd zeer dringend gevraagd ook een lied aan te heffen. Mijn disgenoten durfden niet, de bloodaards, de schijtebroeken. Ik vond dit een blamage voor ons en een ernstige belediging voor onze gulle gastheren en -dames. Om de vijf zeer linkse medereizigers op de kast te jagen dreigde ik Psalm 42 'het hijgend hert, der jacht ontkomen' te zingen. Ze reageerden als door hoornaars te zijn gestoken. Hoornaars zijn een groot soort wespen. Ik had en heb nu nog schik om de reactie van deze slimme uilskuikens.

775. Als compromis heb ik toen a capella ‘Mijn Nederland’ gezongen. Dit prachtige lied is omstreeks 1870, twee jaar voor de geboorte van mijn grootvader Terlouw, geschreven door Pieter Louwerse (Oost-Souburg, 23 januari 1840 – Den Haag, 20 augustus 1908 – tekst) en Richard Hol (* Amsterdam 23 Juli 1825 - † Utrecht, 14 Mei 1904 – muziek). Het staat ook wel bekend onder de beginregel: ‘Waar de blanke top der duinen’. Ik kreeg een daverend applaus en dat is best wel leuk, voor even was ik de ster. Voor mijn gevoel was deze ovatie ook en duidelijk bedoeld om mijn reis- en disgenoten te laten merken dat zij óók hadden moeten zingen. Dit kon ik de volgende dagen goed merken, mij werd door talloze Portu-gezen en -gezinnen wijn aangeboden en mijn medereizigers opzettelijk niet.

Lezen

776. Ik heb betrekkelijk veel gelezen, ofschoon het een prettige manier van leven is, zie ik het in de eerste plaats als een noodzaak, terwijl ik het wel in het hoofdstuk liefhebberijen heb opgenomen. Ik zie het de laatste tien jaar ook als een soort van schriftelijke cursus ‘schrijven’ waarbij ik mezelf op talloze belangrijke punten kan en moet wijzen. Lezen is ook een noodzakelijk surplus op mijn saaie leven. Voor lezers die graag lezen hoef ik dit niet uit te leggen. Aan personen die liever niet lezen, er een hekel aan hebben, is dit niet uit te leggen, althans niet door mij.

777. Ik heb vele malen genoten van de boekbesprekingen van Martin Ros (*2 januari 1937 te Hilversum) in het radioprogramma van de TROS op Radio 1, die hij van 1985 tot 2007 verzorgde. Als Martin Ros iemand onprettig wilde bejegenen verweet hij die persoon 'geen boek te hebben gelezen'. Een doodzonde in de ogen van deze nogal fijn en preuts rooms opgevoede literaire gozer. Door dit soort opvoeding voel ik mij aan hem verwant, maar dan wel in de protestantse variant. Het rijmt dus het geloofwaardigheidsgehalte stijgt dan aanzienlijk.

778. Lezen is voor mij ook het bevredigen van mijn intense nieuwsgierigheid. Ik heb tot en met 1985 het genoegen gehad dat ik veel boeken kocht op rekening van mijn bedrijven. De boekhandel noteerde dit als het leveren van boeken, wat op zich natuurlijk juist is, rekende de normale prijs van het boek, maar wel het hoge tarief voor de omzetbelasting zodat ik in feite een korting kreeg gelijk aan het verschil tussen het hoge en lage btw-tarief. Door de belastingdienst werd zonder meer aangenomen dat het kantoorboeken waren, gaven mij de BTW terug en accepteerde de boeken als een kostenpost.

779. Een goed boek moet je eigendom zijn, dat leest het lekkerst, dan hoef je je niet te schamen dat je vreemd gaat, want dat schijnt niet netjes te zijn. Daarom heb ik een ongefundeerde, beetje stompzinnige antipathie tegen openbare bibliotheken, een soort leesbordelen, en het lenen en uitlenen van literatuur, een sleutelclubachtig gebeuren. Dat doe je niet!

780. Ik ben hier niet te beroerd om wat boeken en schrijversnamen te noemen waaraan mijn dorstige ziel zich in de Sahara van dit leven overvloedig heeft gelaafd. In de Gobiwoestijn en op andere momenten zullen het wel andere boeken geweest zijn. Nota bene: dit is wel een onvolledige moment opname. • De Verzamelde Gedichten van Ida Gerhardt. • Het Verzameld Werk van H. Marsman. • Tranen van een Krokodil door de meer genoemde Piet Vroon • Veel van Godfried Bomans, Yvonne Kroonenberg en Herman Brusselmans. • Robinson Crusoe een roman van de Engelse schrijver Daniel Defoe, dit werk heb ik in mijn jonge jaren vele malen gelezen. • Veel verhalen van Isaäc Asimov, een der grootste sciencefictionschrijvers die er ooit geleefd hebben. • De Bijbel, een heerlijk stuk gereedschap om zogenaamde ‘gelovigen’ om hun geestelijke oren te meppen of om hun verblinde zieloogjes te openen in een krampachtige poging hun het uitzicht op het eeuige leven te tonen. • De aardkinderen van Jean Auel, vooral omdat het een sympathieke poging is het ‘normale’ leven van mensen en dieren in de prehistorie te beschrijven, waarbij ik van heel veel alinea's alleen het eerste deel las en als ik (be-)merkte dat het zeverde over niet terzake doende shit dat ik dan de rest van die alinea niet las. • Herman Brusselmans om zijn heerlijk ontstellende geouwehoer, gezwam van Dendermonde tot Hondshu. • Lang leve de koningin van Esmé Lammers dat ik op m'n ouwe dag verslonden heb • En vele, vele andere.

Ik ben niet bepaald een filmfanaat

781. Waarom dat weet ik niet precies, vermoedelijk omdat een film bijna niets aan je fantasie overlaat, het relatief een te grote inwerking op mij heeft, het vertoonde meestal te weinig voorstelt of het opgeklopte onderwerp mij weinig of in het geheel niets interesseert. Mijn fantasie wil nu eenmaal niet gebreideld worden. De eerste film die ik mij kan herinneren was 'Gejaagd door de wind' Er ging voor mij een onbekende wereld open en dat deed mijn overmatige nieuwsgierigheidsgevoel grote deugd. Door de Maatschappij tot Nut van 't Algemeen in Schoonhoven, een doods stadje ongeveer 10 kilometer westelijk van mijn geboortedorp, werden 's zaterdagsavonds tot vermaak van de jeugd nette films vertoond. Meestal wildwestfilm. Voor ons, christelijk opgevoed, was het streng verboden naar een film 'het prentenboek van Den Duivel' te gaan. Ik was dus zwaar in overtreding. Heerlijk.

782. 'The Longest Day' is de tweede film die ik mij goed kan herinneren. Ik heb deze vele malen gezien. Na een aantal keren werd het mij pas duidelijk dat het een propagandafilm was waaruit zou moeten blijken dat de Amerikanen Hitlers legioenen zouden hebben verslagen en wij, Europeanen hen daarvoor dankbaar moesten zijn en blijven, hun godvergeten levenswijze (gebaseerd op hebzucht en bedrog) moesten idealiseren en de dollar, een geldsysteem waarmee men een ander onmerkbaar kan bestelen, als een Gouden Kalf moesten aanbidden, naar Exodus 32 vers 4, lees het zelf maar na ik ga dat hier niet herhalen. Dit zowel naar de betekenis van onderdanige hulde bewijzen als naar de betekenis van gehecht zijn aan overdreven rijkdom en aan ziekelijke koopzucht.

783. De historische waarheid wordt maar al te vaak verzwegen. Nazi-Duitsland werd niet verslagen door de Amerikanen op de stranden van Normandië maar door de Russen te beginnen met de grootste tankslag ooit, de slag bij Koersk, bijna een jaar vóór de Anglo-Amerikaanse legermachten de invasie aandurfden of nog gekker, tot 6 juni 1944 bleven afwachten tot de vechters aan het oostfront elkaar

784. dermate hadden afgeslacht, dat ze na Hitler ook Stalin makkelijk konden verslaan en Europa als een economische kolonie konden uitbuiten. Nog steeds de ultieme droom van die knotsgekke Amerikaanse generaals, de clan van schatrijke wapenhandelaren en andere ziekelijke communistenhaters. De slag bij Koersk kende tevens de dag met de grootste verliezen in de geschiedenis van de luchtoorlog. Let nu wel even goed op. In de tweede wereldoorlog zorgde de Sovjet-Unie voor 85 % van alle Duitse verliezen. Zonder de gigantische opofferingen van het Russische volk (niet te vereenzelvigen met het stalinisme) zou Europa nu één grote nazistaat zijn, ongeveer zoiets als de ondemocratische, tirannieke en vampierachtige Europese Unie nu. In plaats van het knettergekke Adolfje H. in Berlijn is er nu een misselijk makende ambtenarenkliek te Brussel de tirannen organisatie zonder weerga.

785. De derde film die ik met meer dan normale aandacht gehoord heb, het zien was er veel minder belangrijk, was 'Amadeus' een Amerikaanse muzikale dramafilm uit 1984, in 2002 opnieuw uitgebrongen (¥) met extra beeldmateriaal, over het leven van Wolfgang Amadeus Mozart. Ik heb deze prachtige film wel vijf keer gehoord en gezien.

Zwerven

786. Soms, als ik wat geld in mijn portemonnee heb en ik moest niet direct iets betalen dan valt het armoedekleed even van me af. Kon ik dan vrij nemen, zoals ik nu maar al te veel heb, dan ging ik zwerven. Daar beleef en beleefde ik een groot genoegen aan. Één zo 'n eenvoudig zwerftochtje heb ik beschreven in ‘Verwondering’. Voor mij is dwalen op onbekende paden en wegen, door vreemde dorpen en steden een heerlijke vorm van vrijheidsbeleving. Aanvankelijk op een Vliegende Hollander, die ik van Meester Will in 1942 kreeg, zal wel geruild zijn voor wat sigaren. Door mijn vader werd het vehikel van grotere wielen voorzien zodat ik mijn topsnelheid wel tot meer dan 15 km/ph kon opvoeren.

787. De eerste ‘zwerftocht’, in 1943, op de Vliegende Hollander was van Ameide, via het gehucht Sluis over de Zouwendijk naar Meerkerk. Het ANWB verkeersbord aldaar, waar Lexmond op stond, herinner ik mij nog zeer duidelijk en zal wel de onbewuste aanleiding zijn geweest dat ik bijna een halve eeuw lid ben geweest van deze vreemde Bond. Via Lakerveld ben ik naar Lexmond gevliegerd en verder over de Lekdijk naar huis. Er stond 19,1 km op mijn virtuele teller, totale rijtijd: minder dan anderhalf uur.

788. Later, vanaf eind 1944, zwierf ik op een fiets met één pedaal, de rechter, en echte banden, gekocht voor niet minder dan 1200 zwarte florijnen (wat destijds een compleet vermogen was, althans voor de minderbedeelden), dit op aanraden van Klaas Pek, firmant van de firma Hamoen & Pek, die mijn vader overtuigde van mijn mogelijkheden en wijzende op de komende beperkingen van zo 'n VH, Vliegende Hollander/Ve-Hikel.

789. Vanaf 1952 tot 1956 zwerven per Ducati (een weergaloze 4-takt bromfiets) waarmee ik successievelijk en min of meer planmatig alle provincies doorkruist heb, zonder te beseffen dat deze middeleeuwse bestuurslaag volkomen overbodig was, is en zijn zal.

790. En vanaf begin 1956 met een auto. Zwerven, onderweg zijn. Er is dan geen verleden en geen toekomst, het is er altijd hier en nu, zoals men zijn bestaan zou moeten beleven. Vakanties zijn een vorm van gereguleerd zwerven, het verslag daarover heb ik om aan mijn innerlijke aandrang om alles domweg te rubriceren te voldoen in bijlage VIII beschreven. Het herlezen van die bijlage geeft mij telkens weer een groot genoegen.

Schaken

791. Ik zit nu nog al eens achter het toetsenbord van mijn pc te schaken. In mijn eentje. Sinds ik de overdaad aan vechtlust en geldingsdrang ben kwijt geraakt vind ik schaken als wedstrijd niet leuk meer als ik zelf mee zou spelen. Kan ik ook niks aan doen, dat zit in de leeftijd, zegt men.

792. Ik ben het schaakspel ingeduwd door mijn broer Jan. Hij was van het schaakspel bezeten in de tijd dat Aljechin en Euwe om het wereldkampioenschap speelden. Euwe won toen in 1935 met de kleinst mogelijke voorsprong: 15½-14½. De revanchepartij in 1937 verloor hij met 9½-15½. Broer Jan moest iemand hebben waar hij tegen kon spelen en kon niemand anders vinden. Ik was toen voor hem wat de pc nu voor mij is. Hij zette mij doodleuk achter het schaakbord en ik moest spelen, verweer tegen een grote broer heb je niet en zeker niet als je kreupel bent. Hij, broer Jan dus was toen een jaar of 11, 12,13 en ik 5, 6 en 7. Aanvankelijk heeft hij alles voorgezegd en speelde als het ware tegen zichzelf. Gaandeweg werden de potjes schaken meer echte wedstrijden die ik twintig jaar lang heb verloren. Ruim twintig jaar verliezen. Ik zie nu pas duidelijk waarom ik zo goed tegen mijn verlies kan, ik heb daar twintig jaar lang onmerkbaar en blijmoedig op getraind. Om al die tijd te compenseren ben ik zo oud geworden want dat doe je niet zonder geldige reden. Grapje.

793. De enkele wedstrijd die ik won was louter toeval of hij maakte expres wat fouten. Deed ik ook toen ik Isabel schaken leerde. Afgaande op de reacties van Isabel denk ik dat ik het toen wel leuk vond om te spelen, maar niet altijd. Wat ik aan het schaakspel zo aantrekkelijk vind is dat het voor mij zo onvoorspelbaar en grenzeloos is. Een duidelijke aanwijzing dat ik van het hele spel geen hout snap. Eind jaren vijftig, halverwege de vorige eeuw dus, ben ik nog enkele jaren lid van de schaakclub Ameide & Tienhoven (Z-H) geweest. In die tijd heb ik broer Jan, die veruit de beste schaker in het dorp was, een enkele keer verslagen doordat hij geen topdag had en ik toen écht wou winnen en mijn brein bereid was zich tot het aller uiterste in te spannen, zonder eerst een kosten versus baten analyse te maken, want zoiets is voor mij wel slopend.

794. Om zijn overmacht in de schaakvereniging te demonstreren organiseerde Jan eens een simultaanspel tegen alle andere spelers, een kleine twintig man. Nee, we hadden geen enkele 'Judith Polgar' op de club. Omdat hij zijn denkkracht moest verdelen zou ik hier een uitgelezen kans gehad hebben om nóg een keer niet te verliezen. Welbewust heb ik het toen verloren maar ik moest dit wel voor de medespelers verborgen houden, ook voor de simultaanspeler. Hij versloeg ze allemaal. Kijk, en dat vond en vind ik nou dé reden van het bestaan van elk individueel roedeldier, ook die van de menselijke variant. Ten ondergaan in de strijd om een hoger doel, de roedel, de stam, de gemeenschap te dienen tot de dood er op volgt. Honden hebben deze eigenschap in wel heel grote mate, daarmee wil ik niet beweren, dat een hond een uitmuntend mens is. Trouwens andersom ook niet.

795. Dat ik Isabel de meest elementaire schaakspelregels heb geleerd verschafte mij ook plezier, ook toen zij bij het schaakspel van haar vader en hun buurman ongevraagd op het spel commentaar leverde. Vooral toen een der partijen de lange rokade niet perfect uitvoerde. Zij legde de man als een echte schooljuf duidelijk uit in welke volgorde deze dubbele zet uitgevoerd moest worden; ‘En zeker niet met twee handen!’

796. Puzzelen doe ik graag.

797. Kruiswoord, doorlopers, Zweedse, sudoku en vroeger ook logigrammen.

798. Schrijven is voor mij genieten van taal.

799. Zoals voor inhalerende verslaafde rokers en slurpende bierdrinkers, die met overgave hun genot zoeken in nicotine en alcohol, zo is voor mij schrijven. Voldoening, verrukking en vreugde zoeken en vinden in de taal. Fraaie woorden schikken en herschikken, ordenen tot verrassende taaluitingen. Soms kunnen lelijke woorden fraai worden door het gebruik daarvan. Taaluitingen, hoe origineler hoe mooier, waarmee niet geschreven wil zijn dat eenvoudige boeketjes geen meerwaarde kunnen hebben. Verrassende gedachten in verbluffende woordconstructies vangen, squashen met alliteratie en rijm. Dat het niet lukt, doet aan de intensiteit en het genoegen van het proberen niets af. Hoe slechter het lukt, hoe langer het aangenaam proberen duurt. Het ambacht van woordgebruiker uitoefenen als een gedrevene. Streven naar absolute perfectie, daarbij me steeds realiserende dat volmaaktheid tot het eind der tijden onbereikbaar is, zelfs als men de eeuwigheid daar met Gluton aan vastplakt. Al doende en nog meer latende om een tegengif te creëren en zo trachten de verwoestingen van het dagelijkse leven, het ondergaan van de ondergang, de oudersom, de chagrijn, ongelukken en ziekten te neutraliseren.

Muziek

800. 9 oktober 2014 kreeg ik van Heike Aflenzer een e-mail dat eindigde met: O ja, en hoe zit het nou met de muziek in jouw leven? Vreemd. Nu ik er over nadenk, ik dompel mij de laatste 15, 16 jaar gaande meer onder in een weldadig muziekbad en heb er nauwelijks iets over geschreven. Kennelijk is muziek zo vanzelfsprekend geworden dat het niet genoemd werd, een beetje dommig, dat wel. Om de gestelde vraag serieus te beantwoorden en ook om dit nader uit te werken heb ik minstens een paar weken nodig. Voor zover Gij niet kunt wachten: mijn eerste gedachte hierover is: Ter verdrijving van muizenissen uit het hoofd. De rest komt later of komt niet en moet u het doen met wat ik hiervoor heb vermeld.

Bijlage VII. Waar ik zo allemaal geweest ben

801. Uiteraard in mijn eigen geboorte stad, Ameide heeft stadsrechten, in de andere stad Gorinchem van de Alblasserwaard (dat eigenlijk Termeijse Waert genoemd moet worden die dit deltadeel bedoeld) en ook in alle andere woonoorden, dorpen en gehuchten van de Alblasserwaard. Alle woonplaatsen in de Vijfherenlanden, de Lopiker- en de Krimpenerwaard en de Betuwe heb ik per fiets of per bromfiets bezocht. De verder afgelegen regio zoals Zeeuws-Vlaanderen, Friesland, Drente, de Noord-Oost Polder, Schouwen en Duivenland, de Voerstreek (B), Luxemburg, grote delen van de Eifel, de Harz en de Hunsrück, de Moezel tussen Trier en Koblenz en het oostelijk deel van Wallis per auto.

802. Ik ben een zwerver tot in het diepst van mijn gedachten. In bijlage II is een lijst opgenomen waar ik gewoond heb. Ik kan rustig stellen dat ik alle woonoorden in een omtrek van zeker 10 zeemijlen vanaf elke woonplaats bezocht heb. Ook heb ik uitgebreid gezworven (prachtig woord trouwens) in de wijde omgevingen van Ommen, Lauderdale (USA), het thermenstadje Plombières-les-Bains in de Vogezen (RF)) en in de Morvan (RF).

803. In de navolgende landen ben ik korter of langer tijd een of meer keer met vakantie geweest: België, Luxemburg, Duitsland, Oostenrijk, Joegoslavië, Frankrijk, Zwitserland, Italië, Spanje, Portugal, Tunesië, Engeland, Ierland en in Florida als een der Verenigde Staten van Amerika.

Bijlage VIII. Vakanties

804. Meer dan soms namen we, ‘Taex’ mijn Toen Aanstaande EX en ik in het voorjaar enkele dagen vakantie, al dan niet met de kids. De zomervakantie steeds zo vroeg mogelijk in het jaar om van lange dagen te kunnen genieten. En veelal ook in het najaar, meestal eind oktober, om de laaiende herfstkleuren te kunnen bewonderen en het al te drukke bestaan even te ontvluchten. Van een aantal vakanties, niet allemaal, heb ik wat notities, hier volgen er wat. Niet allemaal maar dat hoeft ook niet om een goede indruk te krijgen. In oktober 1971 hebben we met ons vieren enkele dagen gekampeerd in de de Heldense Bossen (Limburg). En van zaterdag 20 mei tot en met 23 mei 1972 op Camping ’t Karrewiel, Familie Groenland, Peschweg 8 te Meerlo (Limburg). Van vrijdag 10 November tot maandag 13 november 1972 met broer Gerrit en zijn vrouw Alida (kapittelstokje van kandij) vakantie gevierd in Tunesië. We hebben daar gelogeerd in Hotel Hadrumet, Rue Ali Belhaouane in Sousse.

805. Zaterdag, 23 juni 1973 zijn we om 18:00 uur uit Gouda met de caravan vertrokken om een paar weken in Wallis, Zwitserland vakantie te vieren. Van zomervakanties hielden we soms een dagboek bij dat geïllustreerd werd met ansichtkaarten (destijds de goedkoopste manier voor foto’s), enkele schetsjes, wat afrekeningen van campings en dergelijke. Aantekeningen over de reisweg, de meteorologische omstandigheden, soms zelfs de aard en de toestand van het wegdek, ook als dit niet ter zake deed. Het werd allemaal genoteerd, het genot deszelfs is enkel het door innerlijke drang gedreven noteren van soms zinloze data.

806. Daar ik nogal een cijferfanaat ben staat het vol met kilometerstanden, lengte van ritten, aankomst- en vertrektijden, tijden van eten, slapen, ontwaken. Als het eten lekker was en dat was het altijd tenzij we ‘buiten de deur aten’, dan werd veelal ook het menu, eventueel met ingrediënten, vermeld. Kortom en in het algemeen werd een deel van het doen, de bezigheden (niet het laten, want dat is onbeschrijfelijk veel) van alle gezinsleden beschreven. Een enkele keer ook door innerlijke drang gedreven tot in de niets ter zake doende details.

807. Op de vierde dag, dinsdag dus, kwamen we aan op camping ‘Bella-Tola’ in 3952 Susten. Het was er erg rustig en met twee plaatsen (206 en 207) lekker ruim. Diezelfde dag een fantastische trip naar Leukerbad. Mooi! Zeldzaam mooi! Bloemenweiden met tientallen soorten bloemen! De vijfde dag, woensdag, begon met een heerlijk ontbijt, buiten onder de blote hemel in de blauwe zon. Het was alle dagen feest. Wat rondtoeren. Wat spelletjes spelen. Wat winkelen in verschillende stadjes en daar ook wat eten, soms smikkelenderwijs. Wat zwemmen en ploeteren, om eens een klankschilderend woord te gebruiken. Camping ‘Bella-Tola’ had een groot heerlijk verwarmd zwembad waar zelfs ik in ging zwemmen tot grote onrust van Arianne. Toen het weer eens wat ‘minder’ was, net alsof het geheel van de meteorologische omstandigheden in een variabele kwantiteit kan worden uitgedrukt, zijn we de Simplonpass over gestoken in de hoop dat het aan de andere kant van de bergen, in Italië zonnig zou zijn.

808. Op verzoek en met hulp van onze campingburen, de familie Van Holthuisen uit Amsterdam, zijn we een plaatsje opgeschoven, naar 207 en 208. Lekker vroeg gaan slapen. Van de morgenstond en weer van het stralende weer genieten. (Van twee van die weren in een betrekkelijk kleine zin kan ik mateloos genieten. Mateloos omdat het niet meetbaar is, er wordt zelfs geen poging gedaan dit te peilen.)

809. Wat rondtoeren, het Lötschental tot het eind in gereden. Corrie, Wim en Arianne zijn gaan lopen, zoals deze mensen zich als voetgangers voortbewegen kan ik dat geen wandelen noemen. Zij hebben nog op een gletsjer gestaan. Het was fijn weer, lekker warm. Wolken die van uit het noorden over de bergen het dal indreven waren allemaal binnen een minuut of tien opgelost. Bij sommigen was het alsof ze ontploften. (Ik heb maar één keer ook zolang naar de aardse hemel zitten staren, ik was toen negen jaar jong en midden in de weidse Tienhovense polder, geheel omgeven door hooilanden.)

810. In Sierre bij de Coöp. lekker gegeten en een halve liter rode wijn soldaat gemaakt. De camping raakt voller. Ik ben het verwarmde zwembad in gegaan. Arianne was bezorgd of ik wel zwemmen kon en wel uit het bad kon komen. Ze was toen zo oud en net zo gis als Isabel nu. (Zwemmen heb ik in de zomer 1944 mezelf geleerd in de Lek, waar de Tienhovense waard een halve kilometer ideaal zandstrand heeft. De op topsnelheid voorbij jagende Duitse oorlogsboten gaven lekkere hoge korte wilde golven.

811. De schetsjes die ik op de camping maakte van de bergen in het noorden en in het zuiden heb ik veertig jaar later aan de hand van recente foto's nog even gecontroleerd. Ik ben namelijk met Google Maps virtueel naar die camping gereden. Merkwaardig en leuk. Wij zijn ook naar Zermatt gegaan enkel om de Matterhorn in al zijn glorie te bewonderen. Bij het bekijken van een overzichtsfoto van Sierre dacht ik: Valais/ een machtig/ een mooi, groots dal/ de mens is hier/ te zeer/ te nadrukkelijk/ 't beklemt. Gedurende de vakantie ben ik door alle zijdalen van Wallis gedwaald. Vrouw en kinderen bleven veel liever op de camping en lieten mij graag zwerven.

812. En echt goed, gedegen en hartstochtelijk zwerven kan je volgens het wezen der zaak alleen maar in je eentje. Het element van volkomen verlatenheid, echter niet in trieste zin, is bijna noodzakelijk om 'doorleefd' te zwerven.

813. Over de terugreis, een noodzakelijk begin van het einde ook van een beperkte vakantie. Op Vrijdagmiddag zo rond een uur of drie betrok de lucht. Enkele spatjes regen vielen voor we helemaal startklaar waren om vier uur. We hebben nog even overwogen de Lötschberg-autotrein van Goppenstein naar Kandersteg te nemen, de kosten weerhielden ons. Karren maar. Vóór Martigny 'moest' de hele familie zo nodig. Om halfzes voorbij Martigny kwamen we in een zware slagregen terecht, die mij noodzaakte op de licht stijgende weg naar de laagste versnelling te schakelen. Het gevoel dat ik toen had hangt nog tastbaar in mijn gemoed, het bijna van de weg afspoelen in het volste vertrouwen dat dit niet zou gaan gebeuren.

814. We dachten met een grote boog omhoog om Lausanne heen te gaan maar een wegomlegging (Wegomlegging, raar woord voor een dwingend voorgeschreven routewijziging. Want de weg blijf liggen waar hij lag en gaat niet weg alhoewel de weg wel weg genoemd wordt.) joeg ons tegen de steile hellingen op, die we juist hadden willen vermijden. Overigens het mijden was niet nodig geweest, we kwamen geen moment in moeilijkheden, ook niet in die van een ander. Het weer klaarde op en we reden toen door een lieflijk landschap. Toen we Bern inreden gaf het weer weer donkere wolken te zien en begon de regen weer te regenen zonder te plenzen. Het is dan niet plezierig om door Bern te rijden. Jaren later vernam ik van broer Frans dat hij eens met een vakantie een nacht in Bern in de open lucht, onder de vrije hemel had doorgebracht. Hij had in een park op een bankje geslapen omdat het heerlijk weer was en hij geen zin had een hotel te zoeken en te vinden als resultaat van dat nodeloos gezoek.

815. Om een uur of acht zijn we op een rust- en trimstation even uitgestapt. Met Wim en Arianne even goed gek lopen doen. Corrie maakte wat te eten en te drinken klaar. Om tien uur waren we bij de grens Zwitserland – Duitsland. Corrie moest zo nodig het laatste Zwitserse geld omzetten in stinkstokjes, nadat we de benzinetank vol gepropt hadden. Ongecontroleerd de grens over. De autobaan op. Kinderen gingen slapen. Een paar uur lekker doorsjezen. Op een raststätten langs de autobahn geparkeerd en ruim vier uur geslapen. Zaterdag om kwart voor vijf zijn we weer gaan rijden. Het was droog en half bewolkt dus goed voor een plezierige rit. We hebben nog twee keer op een ratsstätten geparkeerd om te tanken of wat te eten en te drinken. Nabij Frankfurt stond een file tegemoetkomend verkeer van 38 kilometer, we prezen ons gelukkig daar niet in te zitten en zijn lekker verder gereden zodat we al om half twee in Nederland kwamen.

816. De Koningin stond ons natuurlijk weer niet bij de grens op te wachten, ondanks dat we toen nog trouwe onderdanen waren. Een grove nalatigheid van haar en haar hofhouding! Haar zoon moet daarom direct worden afgezet, het instituut opgeheven, hetgeen niet betekend dat het verhoogd moet worden. Alle monarchisten in een concentratiekamp ondergedracht totdat zij bekeerd zijn van hun dwaze ideeën.

817. Om ongeveer drie uur waren we bij Albert's Corner, Bodegraven/Reeuwijk onze laatste vakantiepenningen aan het verbrassen. Toen we thuis kwamen heb ik de kilometerstand genoteerd: 7967. De beginstand was 4710. Verschil 3257. Een enkele reis Gouda – Susten was 1061 km. Zo toch nog even lekker wat cijfers, ik kan het écht niet laten. Het was een heel fijne vakantie.

818. In het weekend van 31 oktober tot en met 2 november 1975 zijn we weer wezen genieten van de herfstkleuren in de Eifel. Evenals in oktober 1968 hebben we gelogeerd in Hotel 'Zur Linde' Schuld/Ahr. Het was er beide keren onbeschrijfelijk mooi. Je zou een dagboek op een manier moeten kunnen bijhouden dat je het toen beleefde geluksgevoel telkens bij het herlezen onverkort weer kan beleven met een indringende positieve uitstraling over de rest van je bestaan. Maar ja, het oog wordt niet verzadigd met zien. Een oog ziet namelijk ook niets, het geeft wat elektromagnetische straling door aan de hersenen, maar dan heb je het wel gehad.

819. Van 18 juni tot 2 juli 1977 hebben we vakantie gevierd in het Bungalowpark 'Tre Capitelli' aan het Idromeer. Het was ook een fijne vakantie. Van dit feestelijks is weer wel een plakboek gemaakt. Daaruit het volgende: Vrijdag, 17 juni 1977 om 10 minuten voor zeven vertrokken. Via Eindhoven, Venlo, langs Keulen, Koblenz, Mannheim naar het zonnige zuiden. Na vergeefs enkele pension-adressen bezocht te hebben konden we bij Maria Schelshorn in Irschenberg (Obb.) aan de Aussichtweg 9½ (merkwaardig huisnummer) overnachten, het was daar erg schoon, zeer verzorgd. Voor we om ongeveer negen uur gingen slapen zijn we loslopende naar Maria en Georg Niggl gegaan en hebben daar heerlijk gegeten. Het was een fijne dag.

820. De tweede dag ving aan met opstaan om kwart voor zeven. We kregen een eenvoudig maar heerlijk ontbijt met zeldzaam lekkere jam (hausgemacht) en lekkere, sterke koffie. Via de Brennerpas waren we om 14u40m al op de plaats van bestemming.

821. Zondag, 19 juni 1977, de 3e dag van de vakantie. De kinderen hebben heel, heel veel gezwommen. In de ochtend heb ik wat van de omgeving verkend. De dagen daarna: eten in de zon, bustocht naar Venetië, de indrukwekkende Dom van Milaan bekeken (Wim en Arianne waren onzedelijk gekleed, mochten dus niet naar binnen).

822. Wim is een genie (zegt hij zelf) na het repareren van de stortbak der WC. Wat rond toeren. Wim speelde in een tafeltennistornooi. Prehistorische (?) rotstekeningen wezen bewonderen in Capo di Ponte. Aan het bijwerken van het reisverslag zijn we verder niet toegekomen.

823. De liefdevolle bewonderingen die ik in het reisverslag rondstrooi aan het adres van 'Taex' mijn lief oftewel mijn toen aanstaande ex doen nu bijzonder vreemd aan, bijna wrang. Die dingen gebeuren nu eenmaal. Nou ja, éénmaal? Maar al teveel! En dan volgt er min of meer luidruchtig ruw woord.

824. Van donderdag, 23 maart tot donderdag, 6 april 1978 zijn we gezamenlijk vakantie wezen vieren in Fuengirola, Costa del Sol, Spanje. We hadden aldaar een appartement in een van de drie woontorens gehuurd. Omdat het strandleven voor mij een straf betekent ben ik met het openbaar vervoer enkele malen naar het achterland gevlucht. Ik bleef net zolang in de bus blijven zitten tot deze in een of ander gehucht zijn eindpunt bereikt had en de chauffeur wat ging eten, wat ik ook deed. Als de chauffeurs zich voorbereidde om de terugreis te beginnen wenkte zij (hullie) mij. Dit waren leuke ritjes met talloze stops op de meest onverwachte plaatsen.

825. Omdat ik nog nooit in het ‘Bayerischer Wald’ was hebben we, ‘Taex’ en ik, in September 1979 een dag of vier gelogeerd in het prachtige hotel ‘Wastlsäge’ in het kleine dorpje Bischofsmais. Er waren daar bijna geen gasten, terwijl er wel plaats was voor minstens tweehonderd. Desondanks werd het grote zwembad heerlijk verwarmd. Het Beierse Woud vond ik donker en somber, misschien mede veroorzaakt doordat ik een steeds sterker vermoeden kreeg dat mijn wettige echtgenote weer ‘vreemd ging’. Hoe zo ’n vermoeden ontstaat is door mij niet te definiëren, het is alsof je van ‘gene zijde’ waar dat is mag Joost weten, iets ingefluisterd wordt wat je vermoedens versterkt.

826. De jaarlijkse zomervakanties in 1980 en 1981 hebben we gevierd in Zuid-Frankrijk. En wel Camping ‘des gorges du loup’ van Els en Louis van Doesburg in Le Bar-sur-Loup met kennissen en met kennissen van kennissen, als daar waren: de familie Edith en Hans Busker, hun beide buren met vrouwen en kinderen, de familie Pupping, een broer van Hans, genaamd Jan en zijn gade Annie. Het gehele conglomeraat noem ik niet voor niets in mijn gedachte: ‘de clan van Edith’. Een merkwaardige samenklontering van personen en hun kinderen. Edith een niet geheel onsympathiek V.O.S.-type, zo iemand die de lakens uitdeelt en deze uit het raam hangt om de hele buurt te laten zien hoe zelfstandig zij wel is. Niet dus. (VOS = Vrouwen Ontwikkeling Samenleving, of iets dergelijks PvdA-achtigs. Ik zoek naar een zwiepende zweep, naar striemende woorden om dit écht kleinerend te laten klinken.)

827. In 1980 hadden we een prachtig vervoermiddel. Een nieuwe Mercedes-personenbus. Een cliënt van mijn kantoor, de heer Arie W. Wingelaar uit Vianen, stelde ons dat ding gratis te beschikking gedurende de gehele vakantie. De reden van zijn handelswijze of manier van doen was, dat hij van mij wilde weten hoe deze auto in zijn taxibedrijf, waarin voornamelijk onaangepaste, debiele, plezierige en rot kinderen naar hun scholen en instituten werden vervoerd, zou functioneren omdat het een automatische koppeling had in tegenstelling tot al zijn andere mobielen. Althans dat beweerde hij. (Toen waren mobieltjes geen telepraters maar auto’s.)

828. Mij was allang gebleken dat hij als een pinkstier zo verliefd was op ‘Taex’ mijn Toen Aanstaande EX, de lul. Jaren later reed die muts (ex dus) in een 2CV die op naam van zijn bedrijf stond. Je moet het maar verzinnen. Het reizen in zo ’n bus, in vergelijking met een normale personenauto, is een feest omdat men veel hoger zit en dus veel meer uit- en overzicht heeft. En de gehele kampeeruitrusting kon zo wel héél gemakkelijk mee. Jammer dat ik enige schade aan het voertuig toebracht, ik reed er stomweg een deukje in, overigens weer wel leuk met betrekking tot de afhandeling van dit schadegeval, maar dit houd ik wel even vóór me, mag toch?

829. In het tweede ‘Bar-sur-Loup’-jaar gingen de dames van ‘Ediths clan’ een week eerder met vakantie. Je hebt nu eenmaal bevoorrechte bevolkingsgroepen die de zorgen en ellende van de minderbedeelde niet kunnen delen omdat ze de daarvoor benodigde medegevoel niet geleerd hebben en het van nature niet bezitten. Wat dan weer te verwijten is aan de schepper van deze schepsels. Of de lepel waarmee ze opgeschept zijn deugde niet. Bij mijn latere afreis moest ik 48 potten Heinz Sandwich Spread meebrengen en wat Hollandse kazen, alsof ze in Frankrijk geen kaas hebben. Deze waanzin kriebelt nog steeds aan mijn beschadigde ziel. Niet dat het zeer doet maar soms jeukt het. 48 potten Heinz Sandwich Spread, hoe verzin je het?

830. Het eerste Le Bar-sur-Loupjaar hebben we in een tent op een hobbelig klein stukje terrein gebivakkeerd. Het tweede jaar in een appartement wat behoorlijk wat geriefelijker was.

831. Met de bus moest ik elke dag alle kinderen van de hele camping, die daarvoor in aanmerking kwamen, naar het strand brengen en van het strand halen. Ik ging in het prachtige achterland wat ronddolen en onder andere het museum Matisse en Musée Renoir du Souvenir in Cagnes-sur-Mer bezoeken. Ik heb op geen enkel strand iets te zoeken en zeker niet met mijn mannelijke medeleden van Ediths clan. Die deden dan bijna niets anders dan de nagenoeg geheel ontblote zonne- en waterbaadsters tot in detail te becommentariëren en meestal in behoorlijke grove bewoordingen, bijvoorbeeld….. ha, ha, had je gedacht, mooi niet!

832. Om het clangevoel te stimuleren werd nogal eens gezamenlijk de avondmaaltijd genuttigd en daarna was het gezellig kletsen, opscheppen bij het leven en lekker drinken. De gebroeders Busker introduceerde de toen nieuwste hype, de rubiks-kubus, en zaten urenlang te draaien om deze puzzel op te lossen. Alhoewel ze zich verkochten als slimme en handige jongens het is ze toen niet gelukt, ergens rond de toen komende eeuwwisseling wel. Ik had het apparaatje nog nooit gezien en vroeg er een te leen wijl ik in alle rust er even over kon nadenken. Ging met het ding apart in de tent zitten, nam een schroevendraaier, demonteerde het, zetten hem zo in elkaar dat het leek alsof ik in drie minuten de puzzel had opgelost.

833. Mijn boze opzet slaagde, de vervoeging behoort eigenlijk te zijn: sloeg. De echtelieden van de beide Buskers konden het niet laten hun kostwinners in het openbaar daarover min of meer smadelijk te bejegenen, door hun hopeloos pogen schril af te doen steken tegenover mijn (toen) wel zeer snelle oplossing. De zotte mutsen. Ware ‘de clan van Edith’ een gorillagroep, ik zou direct tot het alphamannetje zijn uitgeroepen, zo ’n na-ijverig sfeertje heerste er wel. Die drie minuten is natuurlijk nog sloom want de echte kenners kunnen het nu normaal veel sneller zonder schroevendraaier, maar ja die hebben de zaak door en ik nog steeds niet. Juli 2015 stond het wereldkampioenschap op 5,25 seconden. Op 24 november 2015 loste de Amerikaanse 14 jarige Lucas Etter deze op in 4,904 seconde op!

834. In Maart 1983 zijn we, mijn ‘Taex’ en ik, enkele dagen in de Eifel gaan zwerven en hebben toen gelogeerd in Hotel ‘Haus Wehrbüsch’ te Kyllburg, Wilseckerstraße 16.zzz

835. 1988/1989? Op dringend aanraden van Arianne om eens met vakantie te gaan ben ik met een busreis van Kras Stervakanties in September 11 dagen naar Toscane en Umbrië geweest met bezoeken aan Pisa, Florence, Lucca, Siena en andere schitterende steden. Het reisgezelschap bestond uit 36 personen. Ik heb uren doorgebracht in Galleria van Uffizi in Florence, het was er opmerkelijk rustig, bijna stil. Het is een van de beroemdste musea ter wereld en heeft een grote hoeveelheid unieke kunst- en meesterwerken binnen haar muren, prachtig! Ponte Vecchio, dat zijn twee Italiaanse woorden zoals u begrijpen zult, hetgeen overgezet zijnde in het hedendaags Nederlands betekend: oude brug. Het is een wereldberoemde middeleeuwse brug over de rivier de Arno. De brug is vooral bekend door de vele kleine dure rotwinkeltjes die zich op de brug bevinden. Als prozaïsch souvenir, aangezien ik deze toch nodig had heb ik er bretels gekocht. Het woord Arno wordt veel gevraagd in kruiswoordraadsels. Ik heb op die brug zeker wel een half uur met schroom en opperste verbazing zitten kijken, het leek wel staren maar was het niet, naar een extreem mooi beeld voorstellende een vluchtend meisje met kind. Of het haar kind was of gestolen van de buurvrouw moet u mij niet vragen; u zult dit trouwens ook niet doen, denk ik. Het was prachtig, geen pralende schoonheid, veel meer dan dat, maar van zodanige waarde dat ík het niet volmaakt kan duiden.

836. In de zomer van 2010 kwam er een ‘nieuw’ thuiszorgmeisje mijn huis beredderen, het was de toen 21 jarige Malou Vermeij uit Niersen. Zij kwam binnen hippen omdat zij bijna struikelde over de drempel. Om wat ruwe woorden te gebruiken om mijn verbijstering te maskeren: mijn bek viel open van opperste verbazing. Dat beeld van Ponte Vecchio huppelende zomaar mijn huis binnen. Zij moet het model geweest zijn dat voor die wereldberoemde beeldhouwende kunstenaar in haar blote derrière geposeerd heeft. Hoe dat in de tijd als vierde dimensie in godsnaam (niet als bastaardvloek edoch als uiting van verbazing) mogelijk is, is gezien naar dit wonderlijk fenomeen volslagen onbelangrijk. Mijn opvoeding en eerbied jegens de andere sekse weerhouden mij om de perfecte overeenkomsten tussen wat ik toen waarnam en in een eerder toen zag, tot in elk detail te verwoorden. Een groot dichter zou er zijn naam tot in der eeuwigheid en heel zijn aards bestaan aan kunnen ontlenen.

837. Van 31 oktober tot 3 november 1991 heb ik nogmaals in Hotel Doerr in Feudingen gelogeerd. Ik heb genoten van de prachtige omgeving. Ik was op zoek naar een onderdeel van mezelf en heb gevonden dat het geen onderdeel van mezelf kon zijn. Nu zou er een filosofische verhandeling moeten volgen over dat detail, het verhaal vraagt er gewoon om, sterker het eist het, en toch komt het niet. Dit moet u mij niet verwijten, ook niet met de opmerking dat mijn biografie dan onvolledig wordt. Er zijn nu eenmaal gedachten die zich niet duidelijk en schriftelijk laten verwoorden, althans niet door mij. Daar kan ik ook niets aan doen, mijn leven is (was als het voorbij is) nu eenmaal niet perfect.

838. Met Kras Stervakanties 8 dagen naar Sorrento en Rome.

839. 1e dag. Dinsdag, 7 April 1992. Van Schiphol naar een vliegveld bij Rome gevlogen. Het geldt niet alleen voor mij maar het lastig op dat vliegveld te komen. Verder per touringcar naar Sorrento, hotel Jaccarino. Het reisgezelschap bestond uit 48 personen.

840. 2e dag. Dagtocht langs de Amalfikust. Volgens de reclame van het reisbureau een van de mooiste kusten ter wereld. Ik vond het wel mooi maar niet aantrekkelijk, te druk, helemaal vol gebouwd met veel groen er tussen. (De mens is te zeer, te nadrukkelijk aanwezig op deze aarde.) Door het gedrang van al die villa 's op die steile berghellingen ben ik bang dat er enkele af zullen donderen, ja dat kan, aardverschuivingen kunnen zo'n fenomeen veroorzaken.

841. 3e dag, donderdag, 9 april 1992 naar het eiland Capri, ook mooi, maar net als gisteren die Amalfikust, te druk. Ik prefereer landelijke rust en ruimte, veel ruimte, zalige rust.

842. 4e dag, vrijdag, 10 april 1992. Vanuit Sorrento zijn we naar Pompeji gegaan. Pompeji vond ik buitengewooon interessant. De reisleidster had een Nederlandse professor gecharterd, die daar aan een bepaald onderzoek bezig was. Zij gaf ons anderhalf uur lang een helder en meeslepend college (weet je, college is een deftig soort les, eigenlijk niet bedoeld voor een eenvoudig persoon zoals ik) over de opgravingsmethoden van vroeger en nu én wat wij nu in Pompeji kunnen zien en dat in samenhang met de maatschappij van toen. Toen is de tijd waarin Pompeji verwoest werd, in de eerste eeuw van de hier ten landen gebruikelijke jaartelling. Om op het opgravingenterrein te komen moest ik wel een buitengewone krachtsinspanning leveren. Er was een zeer lange glibberige helling; waarom daar zo 'n primitieve toegang was? Enfin, ik heb van het college genoten, maar was na afloop wel zo moe als een hond, dat wil zeggen uitgeput van vermoeienis. Via een rondrit door Napels zijn we naar Rome verhuisd.

843. 5e dag, zaterdag. Vóór de musea van het Vaticaan waar wij naar toe wilden, wij is nog steeds dat omschreven reisgezelschap en niet jij en ik, stonden immens lange rijen mensen, allemaal wachtenden vóór u maar in de eerste plaats voor zichzelf. De onvolprezen en zeer kordate reisleidster Annelies Roelofszen (zie ook mijn poëem: 'Reisleider/v' van 15 april 1992 opgedragen aan die Annelies) dook als een straaljager door de massa heen.

844. Even later, voor mij als een vorm van tovenarij, werd ik apart door een vriendelijke religieuze, door de paus persoonlijk daartoe ad hoc aangesteld denk ik dan, opgehaald die mij vóór alle anderen begeleide, via een merkwaardige lift, naar een afdeling die volgens Annelies' raad voor mij het meest geschikt was, de Egyptische oudheid. Er zou van die oudheid hier in Rome meer te vinden zijn dan in heel Egypte, van Alexandrië tot Abu Simbel. Dit tekent zowel de roofzucht der Katholieke Kerk, de Franse en de Engelse natie als de culturele onverschilligheid der Nijldalbewoners, inclusief die van de aldaar wonende Kristelijke Kopten.

845. Ik heb op die afdeling enkele urenlang rondgekeken en om mij niet al te zeer te vermoeien daarna enkel de sixtijnse kapel bezocht. Als je dan eindelijk in de Capella Sistina, de Sixtijnse Kapel, bent beland, krijg je geen gelegenheid om even stil te staan en het plafond op je in te laten werken. Het is er bomvol met toeristen uit de gehele wereld. Je wordt mét die massa door de kapel geschoven als een aangebroken postpakketje dat in de weg staat. Met slechts uitzicht naar boven en helemaal niet naar opzij omdat ik te klein ben. Je staat buiten voor je er erg in hebt als je niet goed oplet. Met behulp van internet heb je een veel mooier overzicht van wat daar allemaal te zien is. Doordat op kosten van een of ander

846. Japans fotobedrijf het gehele plafond net netjes was schoongemaakt van het eeuwenoude smerige Vaticaanse vuil gaf het mij dezelfde indruk als van een goed gewassen duur draaiorgel. Mooi om te zien maar kitscherig als nepkunst, althans in mijn ogen. Ik ben blij dat ik het gezien heb, daar niet van, maar in mijn ontvankelijke kinderziel ging er niets vibreren van artistiek genoegen, niets.

847. 6e dag. Palmzondag 12 april 1992. Zeer tegen mijn principe om naar een godsdienstoefening of iets dergelijks te gaan ben ik met een deel, zo ongeveer de helft denk ik, van het reisgezelschap toch naar het Sint-Pietersplein geweest. Want in Rome geweest en de Paus niet gezien? Nee, dat kan (of is het kun?) je niet maken. De Poolse paus Johannes Paulus II hield een preek 'Trek heel de wereld door om aan elk schepsel de goede boodschap te verkondigen' hij had het natuurlijk niet van zichzelf, hebben christenen nooit, nooit gehad ook maar daar kunnen ze ook niets aan doen, dat is hen niet te verwijten. De Paus, of zijn knecht, haalde die tekst uit het evangelie van Marcus 16 vers 15, terwijl het er toch in bleef staan.

848. Marcus was een originele jood en dacht ooit: ach, kijk eens wat een leuk hondje, laat ik eens een evangelie schrijven, ik heb toch niks beters te doen. Trouwens het gehele nieuwe testament, waarop ontelbaar soorten christenen, ja keuze genoeg, hun geloof voortborduren is door joden geschreven, niet dat ik daar tegen ben, ik ben heus geen antisemiet, maar ik wil het wel even geschreven hebben. Ik vraag me daarmee ook af waarom zij, die christenen dus, hun religieuze hartstochten niet botvieren met een mooie, makkelijke, mondiale, McDonald's variant van het Joodse geloof, dat zou echt wel voordelen hebben, vind ik, elke dag een koosjere hamburger.

849. Het Jodendom is een van de vroegst ontstane monotheïstische godsdiensten, wars van beeldenverering, niet nationaal, niet genealogisch en niet godsdienstig, maar elk van deze, in een dialectische spanning. (Daniel Boyarin) Zo's explicatie klinkt lekker en is in je eigen nimmer te voltooien opvoeding mooi meegenomen, toch?

850. De palmzondagliturgie werd in een zeldzaam mooi drukwerk aan de bezoekers in bruikleen ter beschikking gesteld. De taal was wel Italiaans, maar dat maakte mij mooi niks uit. De psalmen en gezangen waren in een voor mij leesbaar notenschrift afgedrukt. (Hulde aan Janus de Scheet, de schilder-violist die mij dit leerde.) De uitspraak van het Italiaans is door de eeuwenlange religieuze onderdrukking vanuit Rome voor ons edelgermanen niet zó moeilijk. En ik had er zin in weer eens op een ouderwetse manier voluit heilige liederen te galmen. In het Italiaans dan geeft dat een ongekend opera-achtig surplus, heerlijk.

851. Ik nam mij voor om zo 'n prachtige liturgie in te pikken, nou dat lukte mooi niet. De non die het mij had gegeven deed nogal lelijk toen ik het haar op haar eerste verzoek niet ogenblikkelijk terug gaf, de trut rukte het bijna uit mijn rechter hand, bracht mij aan het wankelen omdat ik op mijn wandelstok leunde. Kopen was onmogelijk. Later gaven mijn medereizigers in Italië (en dus ook medereizigers op de weg naar de eeuwigheid – Italië leidt dus naar de eeuwigheid) vriendelijk commentaar op mijn gezang. Kijk en zo ijdel ben ik dan (ook weer) dat ik dit opschrijf en het zelfs nu nog leuk vind.

852. In Rome moest ik veel bezoeken aan kerken en andere gebouwen aan mij voorbij laten gaan, in hoeverre hier van eigen schuld dikke bult sprake is, is voor mij een nog steeds niet opgehelderd vraagstukje. Had ik maar thuis moeten blijven. Trappen om ergens binnen te komen, veelal zonder een nette en schone leuning, en andere obstakels zijn er massaal aanwezig, ze zijn expres als hindernissen gemaakt om minder valide personen te hinderen. Architecten, die zulke dingen ontwerpen, zijn nu eenmaal een groep lieden die werkelijk blind zijn voor hun eigen onvolmaaktheden en dus ook die van hun verre en nabije naasten.

853. Al met al, het was niettegenstaande dat een van de meest prettige vakanties die ik beleefd heb. De hotels en het eten waren prima, maar daar wil ik nu niet over schrijven maar doe dat toch, voor die hoge prijs moet het namelijk vanzelfsprekend zijn. Vanzelfsprekend, eigenlijk een raar woord en zeker op deze schrijfplek temeer daar een prijs niet kan praten terwijl het toch wat zegt over haar eigen niveau.

854. 1996. Op dringend aanraden van Arianne om weer eens met vakantie te gaan ben ik met Kras Stervakanties in September met een busreis van 9 dagen naar Toscane geweest. Met bezoeken aan Pisa, Florence, Lucca, Siena en andere schitterende steden. Verblijf in Hotel Il Cacciatore te San Marcello Pistoiese. Reisleidster was Minou. Het reisgezelschap bestond uit 33 personen. In veel opzichten was het bijna een herhaling van de reis, zeven jaar eerder, echter meer een noodzakelijke aanvulling die nog onvoldoende was ook. Weer heb ik uren doorgebracht in Galleria van Uffizi. Helaas had ik écht geen puf meer 'de oude brug' te betreden om te kijken of 'mijn beeldige' meisje of nu, wat ouder geworden zijn, 'beeldige' vrouw er nog steeds stond te vluchten en hoe de baby nu zelf mee holde. Maar ja, beelden staan stil, ook als ze in je geheugen gegrift zijn.

Manus

855. Tom Hendriks kocht op 14 november 1996 voor Henser Elektronica te Deventer een treinkaart voor drie dagen onbeperkt reizen met de ‘Deutsche Bahn’ door geheel Duitsland. Het was bedoeld voor een herhaald bezoek aan een elektronicabeurs in Leipzig. Na één dag, 15 november 1996 was het al duidelijk dat verder bezoek overbodig was, dus er waren nog twee dagen beschikbaar, die indien niet ge- of verbruikt op 14 december 1996 zouden verlopen. (Vorige zin zou ik zo graag en een beetje dommig, door een merkwaardig soort automatisme, willen afsluiten met de woorden: zijn geworden.) Het plaatsbewijs, waarvan de naam van de eigenaar ten onrechte nog niet was ingevuld, kon ik mij op aanraden van Tom Hendriks makkelijk toe-eigenen. Hij gaf mij het ticket en die raad omreden dat ik voor hem en zijn bedrijf de administratie en belastingaangiften verzorgde en dit een kleine tegemoetkoming was voor de sores die hij altijd veroorzaakte. Voor deze gift of gave ben ik hem blijvend dankbaar.

856. Omdat een groot treinstation voor mij nogal lastig is, ja voor wie niet, wilde ik liever niet in Arnhem op de trein stappen daarom reed ik op zaterdag 7 december 1996 in alle vroegte naar het eerste het beste treinstation in Duitsland, dat de mensen daar ‘bahnhof’ noemen. Dat was en is in Emmerich. Ik kon daar vlak bij de ingang en gratis mijn auto parkeren en ben in de eerste de beste coupé gaan zitten van de eerste de beste trein die daar stopte, mij geen moment realiserende dat een trein verschillende klassen kent, wat op zich natuurlijk vreemd, onnatuurlijk is en blijft. De beleefde kaartjescontroleur zei dat ik daar niet mocht zitten omdat het een ‘eerste klas’ compartiment was, terwijl ik een ticket voor ‘tweede klas’ had en verzocht mij om bij het volgende station daar (dan ook) te gaan zitten anders zou hij moeilijkheden met zijn superieuren kunnen krijgen. Wat natuurlijk raar, onnatuurlijk is, de ene mens is nu eenmaal niet superieur ten opzichte van de andere mens; ook niet bij trein- en ander personeel.

857. De treinreis verliep veel sneller dan dat ik verwachtte, ergens aan de kant van de weg gaan staan, of wat langzamer gaan rijden om de omgeving beter te kunnen bekijken of een leuk zijweggetje induiken is er bij een trein namelijk niet bij, maar past wel bij mijn manier van reizen en denken. Vermits ik geen flauw benul had tot hoever ik mee zou kunnen rijden naar het werkelijke einde van de rails, was dat Basel? Bern? Milaan? Rome? Brindisi? (Brindisi is een havenstad in het zuidoosten van Italie, met ongeveer 90.000 inwoners.) ben ik in Freiburg im Breisgau uitgestapt en heb daar een taxi genomen om naar de binnenstad te gaan.

858. De taxichauffeur, ik noem hem hier voor het gemak Manus, naar Hermanus van der Zouwen een NSB’er, Tiendweg 69c destijds in Tienhoven (Z-H). Deze Freiburgse Manus bleek een zoon te zijn van een originele Nederlandse NSB’er die om een ‘Bijltjesdag’ te ontgaan reeds in Augustus 1944 met vrouw, twee jonge kinderen en een groot deel van zijn huisraad naar Mofrika was gevlucht. Ik vermoed dat Manus’ vader bij de SS heeft gediend, hij stal in naam van de ‘wehrmacht’ een vrachtauto die was ‘ondergedoken’ bij een kennis van een kennis. Zijn banksaldo had hij met behulp van De Nederlandse Bank (sinds mensenheugenis een stiekem en slaafs ‘filiaal’ van de Deutsche Bundesbank) alreeds in Rijksmarken omgezet en was verhuisd naar een van zijn ‘Kriegskameraden’ in het Zwarte Woud.

859. Manus vertelde van alles en nog wat over zijn familie, zijn werk en vol trots over ‘zijn’ Freiburg waarin hij met veel genoegen leefde, vroeg naar de NSB voor en in de oorlog, was op een merkwaardige manier opgelucht toen ik zei dat het merendeel der NSB'ers geen onmensen waren en dat in de crisistijd van de dertiger jaren heel veel mensen sympathie hadden voor de NSB, ook omdat ze de pest hadden aan de oorlogsmisdadiger Hendrik Colijn die als Antirevolutionair voor premier speelde en met kwade opzet de crisis verergerde om er zelf en zijn elite groepje, de superrijken, er in financieel opzicht beter van te worden. Daarbij meer voor pion dan voor schaakspeler fungerende. Bij de provinciale Statenverkiezingen van 17 april 1935 behaalde de NSB bijna acht procent (exacter 7,94%) van alle stemmen, mede door invloed van Adolf Hitler, u kent hem wel.

860. Manus belde, ongevraagd, voor mij enkele hotels en informeerde naar prijzen en of er wel een voor een invalide aangepaste kamer beschikbaar was en reed wel een uur lang kris kras door de stad om mij het een en ander te laten zien. En dat alles voor tien mark, zoiets was ruim elf gulden, zeg maar ongeveer vijf euro en dat is erg weinig. Op mijn vraag waarom hij zoiets deed was zijn antwoord: ik vond het erg fijn een Nederlander te spreken die zonder enige terughoudendheid, vooroordelen of fascistische ideeën over die NSB’ers het een en ander vertelde.

861. Zijn hoogbejaarde ouwe heer, waarover hij toch wel met eerbied sprak, wilde daarover geen enkele mededeling doen en dat gaf bij hem ongefundeerde kwade soms enge vermoedens, want NSB'ers waren toch wel landverraders vond hij. Mijn idee is dat alle eurofielen in feite ook stiekeme landverraders zijn, die in oorlogstijd de doodstraf verdienen (eigenlijk nu ook want we leven in een economische oorlog van mondiale afmetingen), gaf een grote grijns op zijn gelaat. Hij wees mij het busstation vlakbij het hotel waarmee ik goedkoop naar de trein terug kon en gemakkelijk omdat de autobussen in Freiburg een uitzonderlijke lage instap hebben, kunnen ze ook niets aan doen, ze zijn zo gemaakt.

862. Aan het eind van de rit leverde hij mij af bij Hotel Scharzwälfder Hof van Frans Engler, Herrenstrasse 43, Freiburg en bracht mijn rugzak naar binnen. Na wat volkomen zinloze administratieve plichtplegingen opgelegd door Duitse bureaucraten, bracht de dienstdoende receptionist mij naar een dependance, vlakbij om de hoek, in de Münzgasse, een zijstraat naast het hoofdgebouw. (Alsof men ook voet- of buikgebouwen bestaan.) De lomperik, die receptionist dus, zwoei (een mooiere vervoeging dan zwaaide) met mijn rugzak, die hij zou dragen, de linker kruk, waarop ik op dat moment het meeste leunde, onder mij vandaan. Ik klapte vanaf de laagste tree van de stoep op straat. De lul, die receptionist dus, maakte zelfs geen enkel excuus. Om de pijnen in botten en spieren te verlichten heb ik urenlang in een erg heet bad gelegen, nam toen een pijnstiller en een slaappil en stond Zondagochtend ‘zo fris als een haantje’ op.

863. Na het ontbijt ben ik op mijn dooie gemak naar het Museum Für Neue Kunst aan de Marenstrasse 10 gewandeld, dat was een uur lopen. 350 strekkende meter vanaf ‘mijn hotel’. Ik kon dus op mijn gemak 10 seconden over elke meter doen en hield dan nog tijd over, 100 seconden! Het is een zeer sympathiek museum, trouwens de hele binnenstad van Freiburg heeft een bijzonder vriendelijke uitstraling, een prettige atmosfeer.

864. De terugreis naar Nederland op maandag de 9e december 1996 heb ik in tijd gemeten met een paar uur verlengd door in Keulen te pauzeren en wat rond te kijken. Het in- en uitstappen bij treinen geeft mij altijd onverdiende moeilijkheden, maar in Keulen werd ik door opmerkelijk veel personen vlot geholpen, ze droegen me als het ware de trein uit en in. Na ook nog een poosje de Dom van Keulen te hebben bewonderd, het is de grootste kathedraal van Duitsland, ben ik verder gereisd naar Emmerich. Aan de Bahnhofstrasse 25 aldaar, dat was vlakbij waar ik mijn auto had geparkeerd, bij Brasserie Barrol heb ik lekker gegeten en gedronken. En ondanks die rottige valpartij vond en vind ik het een leuke minivakantie, nog steeds.

865. In Juni 2000 heb ik vakantie gevierd langs de wonderschone Moezel. Ik heb hierover tien A-vijfjes vol met aantekeningen gemaakt en toch lukt het mij niet er een prettig verhaal van te maken. Ik heb ettelijke malen serieus overwogen het bij de eerste zin te laten en alle tien briefjes, die netjes in betrekkelijk klein handschrift geschreven waren in de blauwe (papier) kliko te deponeren. Het ruwe woord donderen heb ik al zoveel keer gebruikt dat het compleet versleten is dus, om dit grammaticaal verbindend voegwoord nogmaals te gebruiken, dus dat donderen hier is nu onbruikbaar geworden, alhoewel het wel lekker ruig klinkt. Trouwens Isabel Rosa Visser negen jaar min twee dagen, mijn eigen kleindochter, gaf op Zondag 22 september 2013 duidelijk aan iedereen te kennen dat wij geen ruwe woorden mochten zeggen, die eigenschap heeft ze van mijn en haar moeder geërfd. Laat ik nu eens zo beginnen:

866. Er was eens, 17 juni 2000, een bijna onbewolkte zaterdag. Ik ben toen met de auto zwervende via Nijmegen over typisch napoleontische wegen langs de Maas en van Blerick via Ittervoort naar het Postiljon Hotel Vliegveld Maastricht-Aachen Airport gereden. Kortom en in het algemeen een prachtige rit. Voor het eten ben ik nog een uurtje wezen toeren door wat dorpen en gehuchten ten oosten van het vliegveld.

867. Het is daar met al die bijna bergen mooi. Voor mij als eenvoudige platlander nog steeds iets bijzonders. Bijna een sensatie, deinende op de golven van het landschap Na een heerlijke maaltijd, een gezonde nachtrust en een veel te duur ontbijt heb ik mijn reis voortgezet. Op instigatie van de bedienende juffrouw, van wie ik een plastic zak kreeg om mijn roversbuit te vervoeren, heb ik van het lopend buffet, terwijl ik stilstond, het een en ander gepikt voor een complete lunch.

868. Bij ‘Vrij Uit’ had ik in Hotel Trabener Hof, Bahnstrasse 25 te Traben-Trarbach, een zeer keurig en goedkoop hotel, mijn overnachtingen geboekt. Daar ben ik zondag 18 juni 2000 naar toe gegaan. Een pracht rit met mooi weer. Wel waren er enkele route-omleggingen vanwege wegenonderhoud. Op een bepaald punt, bij een brug over de Moezel was het met fietsers, auto’s en wandelaars een complete chaos, die maar niet opgelost werd omdat de politie daar het verkeer stond te regelen. Het bleek dat zelfs de brandweer werd ingeschakeld om het fietsende klootjesvolk een leuke dag te bezorgen, hier klinkt enige discriminatie van fietsers uit, dat is echter niet zo bedoeld. Door mijn geringe ervaring met de politie, waar ook ter wereld, durf ik niet te beweren dat als de politie zich ergens mee bemoeit de rotzooi alleen maar groter wordt. Als ik wel zou durven dan deed ik het wel, want voor de elf kilometer, die ik nog af te leggen had, moest ik wel 41 kilometer rijden op aanwijzingen van talloze, van die typisch smerig gele omleidingsborden waarvan ik niet mocht afwijken op straffe van in zes talen te worden uitgescholden. Ik vroeg mezelf af, moest ik nu 41 kilometer omrijden of maar 30, namelijk de 41 feitelijk gereden kilometers minus de elf die ik zo juist noemde. De consternatie van route wijzigingen kon de plezier van reis niet bederven, het bleef een pracht rit. Trouwens zo kom je ook nog eens op wegen en wegjes waar je anders nooit zou komen en nooit zou van durven dromen.

869. Bij het boeken van het hotel heb ik bij ‘Vrij Uit’ nadrukkelijke geïnformeerd of er wel of geen lift aanwezig was. Aan traplopen heb ik een hekel. Zoals u bekend heb ik daar teveel moeilijkheden mee. Ik kreeg te horen: Ja, er is wel een lift. Om in het hotel te komen zonder gebruik te maken van de pontificale, zeg maar protserige trap aan de voorkant van het gebouw moest ik in een voor mij onprettig hellend zijstraatje (de Rottmanstrasse) waar ik ook mijn auto 70 meter verder moest parkeren, via een lullig speciaal daarvoor bedoeld halletje naar de lift. Ik kon alleen bij die lift komen door gebruik te maken van... Jawel hoor! Een trap(je), zeven treden, dus dat was te doen en gelukkig er was, en dat is in dit soort situaties meestal niet het geval, een goede, schone en stevige leuning. Een trapleuning zoals een trapleuning behoort te zijn.

870. De maaltijden werden in Restaurant Claus Feist, aan de boorden van de Moezel op ruim 11 kilometer afstand, geserveerd door uitermate nette en beleefde, vriendelijke jeugdige personen die duidelijk merkbaar naar perfectie in de uitoefening van hun vak streven. Het relatief eenvoudige eten was heerlijk, daar moet een meesterkok in keuken hebben gestaan. In de eetzaal ademde bijna alles de sfeer van Jugendstil. In deze feestelijke stijl was ook het restaurant en daarbij behorende hotel Bellevue opgetrokken. Het dubbelstadje Traben - Trarbach noemt zich trots: 'die Stadt des Jugendstils'. Op onderdelen doet Jugendstil echter wel erg gekunsteld aan. Net alsof er te weinig tijd was om de ambachtelijke problemen veroorzaak door de massa vrolijke tierelantijntjes goed op te lossen en het gebrek aan de vereiste kunstvaardigheid gauw met wat extra kromme krullen wat opvullen.

871. Maandag, 19 juni 2000. Bij het ontbijt vernam ik dat het vandaag heel warm zou worden en dat is in het Moezeldal geen onverdeelde pret wegens het gebrek aan een verkoelend briesje, die misschien even en dan slechts bij het krieken van de dageraad haar pastelkleurige windje laat voelen als ze voorbij dartelt. Ik zocht het dus die dag boven op de Hunsrück, en reed ruim 9 kilometer naar Starkenburg (243 inwoners) dan bijna 6 kilometer naar Irmenach (709 inwoners) en bijna 9 kilometer naar Krummenau, daarna ruim 5 kilometer naar Weitersbach (78 inwoners). Vandaar drie en een halve kilometer naar Stipshauser (899 inwoners) om bij Idarkopf te komen moest ik nog ruim 12 kilometer rijden. Idar steekt haar kopf 746 boven de niet aanwezige zee uit en als je daar dan bent merk je er niets van, echt niet. Vandaar was en is het bijna 13 kilometer naar Restaurant Claus Feist, aan de boorden van de Moezel. Totaal reed ik die dag ongeveer 70 kilometer en had het idee dat ik een complete dagreis had gemaakt, echter zonder vermoeid te geraken.

872. Meerdere keren heb ik langs de afgelegde route stil gestaan. In een prachtig bos met liniaalrechte bomen die allemaal tot ver in de hemel reiken heb ik, op het heetst van de dag, bijna twee uur geslapen. Op een andere plaats onder een geweldige lindeboom wat zitten eten, wat aantekeningen gemaakt en een eindje op en neer gelopen om niet helemaal vast te roesten. Trouwens ik doe dit betrekkelijk vaak maar dat zie je bijna nergens terug in al die reisverslagen, het zijn van die vanzelfsprekende gebeurtenissen als defeceren, dat ze tegenwoordig grofweg poepen noemen, en urineren. Je doet zulke dingen gewoon, net als ieder ander schepsel in de klasse der mammalia, en praat en schrijft er eenvoudigweg niet over omdat het de gewoonste zaak van de wereld is.

873. In Krummenau heb ik een poos op een verhoogde uitwijkplaats gestaan. Ik had een prachtig overzicht op een groot erf van een ouderwetse boerderij. Wat ik zag? Wat ik daarbij dacht en herkende uit een ver verleden? Wel dit: Twee Belgische trekpaarden, ik moet me inhouden om geen loflied te zingen op dit prachtige paardenras met bijna menselijke karaktertrekken. In een hoek van het erf een mestvaalt, ouderwetse koeienmest, stront met veel stro, al voor de helft op het land uitgestrooid dus de andere helft lag hier nog voluit bij te dragen aan het aroma van het ouderwetse boerengedoe. Zwermen insecten vierden daar een fecesfeest afgewisseld met het treiteren van rust nemende personen, door bijvoorbeeld in hun ogen te willen prikken en voortdurend rond hun oren een betrekkelijk hoog, zoemend, trillend of gonzend, vrij gelijkmatig geluid te maken.

874. Ik zag wat loslopende echte scharrelkippen en twee Berner sennenhonden. De oude reu noemde ik Konrad (Adenauer) het teefje heette Angela (Merkel). Het zijn grote, krachtig gebouwde berghonden van Zwitserse afkomst. Bedrijvige ongewassen boerenmensen in passende kledij, waarvan er een exemplaar liep te genieten van smerige pruimtabak, ze waren bezig met een grote rol nieuw prikkeldraad, dat is ijzerdraad met op kleine afstanden scherpe stekels, gebruikt om de toe-, door-, in- of uitgangen van mensen of andere dieren te beletten. De twee grote en de vier kleine deuren en alle luiken van beide stallen stonden vanwege de warmte wagenwijd open. De wagens stonden links onder een hoog afdak, bij een ouderwetse maaimachine en een verroeste hooischudder van vooroorlogse makelij.

875. De vogelen des hemels, in dit geval tientallen boerenzwaluwen vlogen met hun karakteristieke vleugelslag rond en in en uit de stallen en zolders, alsof ze dollende kinderen in een speeltuin waren. Talloze huismussen en wat witte kwikstaarten maakten het schitterende vogelvliegfeest compleet. Schuin achter genoemd afdak, eigenlijk meer een schuur zonder binnenmuren waarvan expres de voorgevel ontbrak, lag een immens grote berg boerengeriefhout voor eigen gebruik of om de oude buurman te helpen, voor reparaties aan woning, stallen, hekwerken en afrasteringen. Daarnaast, keurig opgetast en bedekt met wat half verroeste zinken platen, veel brandhout, een voorraad waar ze zeker wel twee of drie strenge winters van konden stoken. Mooi modern materieel was er niet, zelfs geen oude Unimog.

876. Twee onhandig grote loodzware kisten met wat handgereedschap, spijkers, moeren en schroeven in velerlei maten, wat touw en een klein bosje oud ijzerdraad, stonden achteloos midden op het gedeeltelijk onverharde erf. Langs bijna elk gebouw was een strook, afhankelijk van de plaats en het gebruik, ter breedte van ongeveer twee, drie of vier meter bestraat met klinkers verkregen uit een of andere sloop van gebouwen die in de oorlog door de Amerikanen waren gebombardeerd. Amerikanen zijn ook een soort Duitsers maar dan met nog veel meer mensen en poeha, drukte en rumoer om niets, tenminste als het geen Amerikaanse negers zijn. Bijna had ik geschreven: ‘, want die maken het nog erger’. Om geen discriminerende indruk te maken laat men zoiets natuurlijke wel achterwege want het mag niet en kan dus niet waar zijn.

877. Tussen de wagenschuur en de stallen, een meter of vijftien naar achteren, stond een woonhuis uit de achttiende eeuw. Ooit was het een klein boerderijtje geweest, het oorspronkelijk rieten dak was vervangen door goedkope grijze golfplaten terwijl het voorste dakdeel met geglazuurde rode pannen was bedekt. Het woonhuis stond al twee jaar in de grijze grondverf en zodra er geld voor was zouden die boeren het zelf wel aflakken. Voor het huis was een goed onderhouden bloementuin en een netjes betegeld terrasje met een grote ruwhouten, kennelijk zelf getimmerde tafel waarop de restanten der genoten maaltijd en de ongewassen vaat waaronder een kookpot met de afmetingen van de pan die mijn moeder in oorlogsjaren gebruikte. Zoiets waarin je een half mud aardappelen tegelijk kan koken. Van de zes verschillende stoelen, die zeker niet uit de pronkkamer kwamen, was er één omgekukeld.

878. Ik heb min of meer gebiologeerd naar het geheel zitten kijken en voelde als het ware wat ik zag. Ik vergeleek elk onderdeel met wat in het verleden bij onze boerenburen, Kees Versluis, Goof Spek, Arie Kortlever en Tunnis Kool te zien was. En te ruiken. Deze geur was het ‘aroma’ van een boerenbedrijf in het verleden, dat hier en nu voor mij even heden was; nostalgie in ’t kwadraat. Dicht bij de onaangetaste natuur, puur biologisch door soberheid en instinct in stand gehouden, zo héél anders dan de penetrante stank van de moderne vee-industrie met haar schandelijk dierenbeulengedrag.

879. Woensdag, 21 juni 2000. Eindelijk heb ik het boek ‘Kou van Jou’ van Herman Brusselmans uit, wat kan die man ouwehoeren zeg, schitterend.

880. Donderdag, 22 juni 2000. Deze dag ben ik zomaar wat, zonder wegenkaarten, aan het zwerven geweest, richting het wereldberoemde Cochem. Twee hoogtepunten van de Hunsrück bezocht, Haardtkopf en Ranzenkopf, respectievelijk 658 en 637 meter. Nu krijg je bij de toppen van de Hunsrück, kopfen noemen ze dat daar, echt niet het idee van een berglandschap, het is een compleet afgesleten laagland gebergte. Het klinkt als verachtelijk schelden. Compleet afgesleten laagland gebergte! Geen wonder dat het hier, al is het volop zomer, zo rustig is want wie wil er nu in- en uitgescholden zijn en of worden?

881. Ik kon mijn verslaving, wegenkaarten bekijken, niet laten. Mijn broer Jan was een fan van de Duitse Generalkarte, broer André en ik van de Michelinkaarten, die, dat kon ik hier weer constateren, beter aansluiten bij de belevingswereld van de ware automobilist, niet dat ze ‘beter’ zijn, dat wil ik niet beweren want dat zijn ze niet, wel anders net zoals Duitsers anders zijn dan Franse mensen terwijl ik hier ook niet wil beweren dat ze ‘beter’ noch ziek zijn. Toch denk ik zo, als ik aan het zwerven ben, eigenlijk zou ik liever in de Morvan zijn, maar ja, dat is een stuk verder van huis.

882. Vrijdag, 23 juni 2000. Vandaag ga ik niet zomaar wat in de wilde weg zwerven. Aan de hand van redelijk goeie wegenkaarten heb ik vooraf een mooie afwisselende route uitgestippeld, niet dat ik aan pointillisme doe, maar wel met vermoedelijke afstanden van A naar B. En dan telkens als je van het ene dorp naar het andere gereden ben of van het ene kruispunt tot het andere bekijken of het wel klopt, een soort controleren van overbodige cijfers die niemand gelooft, een ernstige beroepsaberratie. Bij de Haardtkopf (658m) en bij de Rösterkopf (708) ging ik de denkbeeldige mist in. Ik kon en mocht niet verder. Dan is de hogere zwerfkunst, verkregen door tientallen jaren zwerven, een uitkomst. Zonder enige terughoudendheid schakelde ik over, als een soort bevrijding uit een keurslijf.

883. Zo kwam ik in een klein dorpje alwaar voor een fabriek vijf gigantische vrachtauto's met Nederlandse kenteken-platen stonden. Een fabriek is een bedrijf waarin op uitgebreide schaal, langs handmatige, mechanische of chemische weg, stoffen of goederen uit grondstoffen of halfproducten worden geproduceerd of bewerkt tot tussen- of eindproducten. Het leek alsof dit bedrijf zich in de bossen van de Hunsrück verstopt had en dan gaan mijn nieuwsgierigheids- en fantasiehormonen driftig aan het werk. Het bleek een grote werkplaats van een Nederlandse betonijzervlechterij te zijn.

884. En alhoewel ik met dit bedrijf niets te maken heb begin ik wel te denken over het ontgaan van belastingen zoals Het Huis van Oranje. Het denken van mij is nogal eens een mix van een beetje realiteit, een grote bende fantasie en min of meer gekruid met wat regelrechte onzin, het laatste bedoeld om het zorgelijke soms rottige bestaan te relativeren en dragelijk te maken. Is dit hier een uitvloeisel van de 'marktwerking'? Is de direkteur-eigenaar een NSB-er die bij de SS was, of vermoedelijk juister, zijn ouwe heer, die of dat loeder? Op zulk soort irreële vragen krijg je natuurlijk geen fatsoenlijk antwoord, hoeft ook niet, de vragen zijn wel gesteld en daar gaat het om.

885. Want twijfel heeft meer 'zin' dan domme dogma's en onomstotelijke feitelijkheden die tot0 stagnatie,verstening en eng egoïsme (kunnen) leiden. Als ik aan het zwerven ben waaien zulk soort gedachten door mijn brein, die daar echt gelukkig mee is en ik het dus ook ben. Maar ik ben mijn brein niet, en toch ook weer wel.

886. Ik reed daar een poosje door een gebied met echt heel smalle wegen zonder uitwijk- of inhaalplaatsen of iets dergelijks. Hoe die inboorlingen het hier regelen als ze elkaar tegenkomen is voor mij geen raadsel want het kan mij niets schelen, anders wel natuurlijk. Op een gegeven moment moest ik langzaam rijden vanwege wat obstakels op de weg, een dwalend kalf, een verloren strobaal en dat soort barrières. Zoiets kan iedereen overkomen. Een vrachtauto, zwaar beladen met veevoer, bleef maar steeds eng dicht achter mij rijden, zo 'n vette klevermof. Bij een heel lange, behoorlijke steile helling ben ik na zo 'n vijftig meter gestopt. Die meelmuis achter mij moest dus ook halt houden. Toen hij goed en wel stil stond en van gemelijk ongeduld begon te toeteren, een ander woord voor claxonneren, ben ik er als een speer van door gegaan. Vanwege zijn geringe versnellingsmogelijkheden heb ik hem na de eerste de beste bocht nooit meer gezien en hij mij ook niet.

887. Zondag, 25 juni 2000 was er een vliegshow in de buurt van Traben, op weg naar huis ben ik er gaan kijken. Ik vind het parachutisten gedoe fascinerend. Na nog een uurtje door het boerenland en wat bossen te zwerven ben ik op een of andere autobaan verder gegaan op weg naar huis.

888. 'La Balance' is een herberg in de Vogezen, Route d' Aillevillers 4, 88370 Plombières-les-Bains, waaraan ik bijzonder prettige herinneringen bewaar zolang deze in mijn vermolmde geheugenkastje kunnen blijven liggen voor herhaald gebruik.

889. Door een of andere ‘collega’ of zo u wilt ‘concurrent’ van de beide eigenaressen werd ik op dit fenomeen, want dat is het wel, attent gemaakt, niet in positieve zin hetgeen mijn idee om er misschien eens naar toe te gaan slechts activeerde. De eerste week van Juni 2003 heb ik daar gelogeerd, kosten € 307,50. Ik zie het nog duidelijk voor me. Ik reed het steile en zeer slecht onderhouden bosweggetje in en omhoog naar dit door gebladerte en naaldbomengroen verborgen onderkomen en parkeerde mijn auto, rechts, pal naast een kale rotswand. Het was wolkeloos zonnig weer. Ik liep naar binnen, zag niemand en ben toen lekker op het terras gaan zitten in afwachting van de dingen die komen zouden.

890. Ik genoot van het licht, de zon en haar stralingswarmte, het mooie uitzicht op een goed onderhouden bloemen-, moes- en kruidentuin, ongeveer ter grote van een bunder, die onder het terras tegen de helling was aangelegd en bovenal van het heerlijke eiken- en beukenbos dat deze eenzame nederzetting warm en liefderijk omarmde, bijna knuffelde. Ik genoot ook van de heerlijke bosgeuren. In Nederland werd bij de invoering van het metriek stelsel in 1816 de bunder gelijkgesteld aan 1 hectare of 10.000 vierkante meter; in de omgangstaal tussen boeren wordt de term ‘bunder’ nog veelvuldig gebruikt, zoals nu dus alsof ik een boer ben, in gedachten, woorden en werken.

891. Na verloop van enige tijd (da’s logisch, de tijd doet niet anders en wel gestaag, voor ons beperkt waarnemensvermogen in wisselende snelheden maar toch) kwam een heel mooie vrouw uit de tuin omhoog, (geboren uit zonnegloren) ik schatte haar leeftijd op 28 jaar. Ik had haar niet kunnen zien vanwege het hoogteverschil tussen terras en tuin. Ze stelde zich voor: Marga de Boer. (In een later gesprek kwam ik te weten dat zij op 5 juli 1954 werd geboren, zij was dus 48.) Ik kreeg een ‘melange van kruiden-uit-eigen-tuin’-thee, zij nam er zelf ook een. Proost. (Handige theeboeren laten om de theeprijs op te drijven in veel horecabedrijven zo ’n melange tegenwoordig op hun dure aanbevelingskaarten, ook wel theemenukaarten genoemd, vermelden onder de aanlokkelijke benaming: vredige wereld. Kassa!)

892. Na de nodige plichtplegingen en het door de overheid voorgeschreven overbodige administratieve incheckwerk vertelde zij mij een verhaal dat ze twee dagen later bij de volgende gasten woordelijk herhaalde, met exact dezelfde emotionele verschijnselen, opkomende brandende tranen door de peilloos diepe ellende, niet te filmen smartelijke gelaatsuitdrukkingen, verhaalpauzes om het diepe liefdesverdriet krampachtig weg te slikken en interrumperende overbodige waarschuwingen aan Max de hond die haar trouwhartig aan zat te kijken zoals alleen een goede hond dat kan, het was een collie-achtige, speciaal gefokt om schaapskudden bijeen te drijven en samen te houden.

893. De meeslepende verteltrant van Marga vond ik erg interessant, de zielenroerselen die zij ontvouwde waren voor háár natuurlijk van het allergrootste belang. Doordat er mij, merkwaardig genoeg, gedurende het tweede deel van mijn eigen leven betrekkelijk veel zeer vertrouwelijke informatie werd verteld, een vorm van biechten of opbiechten, een succesvolle wijze om aandacht vragen, steun zoeken of medeplichtig maken, die ik heb leren waarderen voor wat het waard was, voor de verteller deszelfs (v/m) veel, zeer veel. Zo konden zij ‘het van zich afpraten’ zoals ik in deze mijn biografie tevergeefs alle ellende van dit ondermaanse en ondermaatse tranendal van me probeer ‘af te schrijven’ en om u te laten weten of er wel, en dan welke emoties en strevingen in mijn ziel bewegen.

894. Dit ‘afpraten’ ging voor de mooie Marga mooi niet op, de volgende gasten werden ook als poepdoos tot haar verpoos gebruikt. Ik heb een donkerbruin vermoeden, en mijn eigen vermoedens kunnen zo krachtig zijn dat deze een vast geloof in van alles en nog wat gemakkelijk kunnen overstijgen, dat het voor haar een onbewuste methode was om haar gehoor voor zich in te nemen. Nee, geen publicrelation-handigheidje, waar ‘de oranjes’ zo onnavolgbaar goed in zijn, het vloeide bij haar voort uit een prachtige vorm van oprechtheid, een kristalheldere openheid en een diep doorvoelde hunkering naar levensgeluk.

895. Toen ze bij de daarna komende gasten haar verhaal voor de derde maal dreigde (O, ik zou zo graag voor de vervoeging van het werkwoord dreigen nu het woord ‘droog’ te gebruiken. Fout! Natuurlijk fout, maar mooi! Althans in mijn taalgevoel, -ogen en -oren.) te vertellen, we zaten met zijn allen in de volle zon op het terras na te genieten van de lekkere lunch, kuchte ik een zeer zacht edoch een haar aandacht eisend kuchje en schudde nauwelijks merkbaar met mijn hoofd van nee, nee. Ja, mijn onbestuurbare bemoeizucht kent (soms) haar eigen grenzen niet.

896. Een lichte wijziging in Marga’s prachtige teint en haar snelle smoes ‘dat zij iets in de keuken vergeten had’ waren voor mij het bewijs dat zij mijn hint begrepen had en dat zij een bewonderenswaardig flexibel persoon was. Dat zij mijn indiscrete schuddekopperij positief en op de juiste waarde taxeerde bleek wel toen zij langs mij naar de keuken holde en mij onderwijl een aai over mijn toen nog weelderige krullenbol gaf. Goed, dit was twee maal een even terzijde; moet kunnen.

897. Nadat wij onze thee (op)gedronken hadden kreeg ik een uitgebreide explicatie over ‘La Balance’ dat zij beiden met beide eigen handen hadden opgeknapt en hoe! (De eerste beide zijn de beide eigenaressen: Marga de Boer en Margaret Reinerie) Zij liet mij mijn kamer zien en bracht mijn koffer er of daar, u mag slechts een van deze twee woorden kiezen. Omdat het voor haar van lieverlee tijd werd om het diner voor te bereiden werd ik uitgebreid ge- en verhoord over mijn ideeën, diëten en ingesleten eetgewoontes omtrent het gebruik van spijs en drank, onder andere dat ik geen vegetariër ben maar wel enige sympathie heb voor de leer en leefwijze der vegetariërs, veganisten en dat soort stronteigenwijze, geitenwollensokkendragende wereldverbeteraars.

898. Er ontstond een leuk misverstand, ik werd ingedeeld bij de vegetariërs en dat leverde mij al die tijd gezond en lekker voedsel op want ook in deze wijze van spijsbereiding waren beide kokkinnen meesteressen. Overal en altijd waar vegetarisch voedsel ter sprake kom prijs ik de damen om hun kookkunsten, waar zelfs meesterkost nog wat kunnen leren als ze niet zo eigenwijs zouden zijn.

899. Vandaag en morgen zou ik de enige gast zijn. Op mijn voorstel gezamenlijk elders te gaan eten, zodat zij even ontheven werd van haar niet aflatende taken, ging zij zonder aarzeling in. Wij hadden een langdurig gesprek, het eten was lekker, maar bijzaak geworden. Van de ‘zielige’ Marga bleef niets over, het bleek een sterke zelfstandige persoonlijkheid te zijn.

900. Ik heb gedurende mijn verblijf in ‘La Balance’ op een uitermate prettige manier mijn zwerfverslaving kunnen uitleven, daarbij was de Michelin France 2000 atlas een onvolprezen instrument, zelfs na deze lofuiting en ook uw hemelhoog prijzen zal het niet voldoende zijn om het ontbrekende loven op te heffen. Mijn literaire vermogens zijn helaas ontoereikend om het gehele verblijf van dit en volgend jaar in ‘La Balance’ naar waarde te beschrijven. Ik maak niet graag reclame. Het reclamefenomeen is voor 99% identiek met halve en hele leugens.

901. Maar ik moet nu een uitzondering maken: Ga als de wiedeweerga naar ‘La Balance’ telefoonnummer 0033 3293 00689 en boek! Er is iets mis met je als je het daar niet leuk, fijn, prettig en aangenaam vindt, ook ‘de keuken’ is er fantastisch. Het volgende jaar ben ik nogmaals naar ‘La Balance’ geweest, ik had daar nog niet genoeg gedoold en wilde de andere directrice ook wel eens van nabij meemaken, niet in de zin van participeren in een productie- of reparatieproces alsof zij nog niet compleet of stuk was. Ik schrijf dat allemaal veel te ingewikkeld en rommelig op, ik weet het, maar ik vind het zo leuk om het zo te doen. Indien nodig mijn beleefde excuses, indien niet, geen excuses.

902. Het dal en de beek Suzon. Van de reisweg tussen de Vogezen en Pierre-Perthuis in de Morvan is er een prachtig deel dat niet onvermeld mag blijven. Het zijn het dal en de beek Suzon, ten noordwesten van Dijon. Ik heb daar ook virtueel met Street Vieuw van Googlemaps zelfs meerdere malen, 17 kilometer gereden, langer is het dal van het schijnsel des hemels helaas niet. Mijn ruim tweeduizend lyrische woorden die ik als aantekeningen daarover gemaakt heb, heeft geen der beide Suzonnen, beek noch dal, ook maar één ogenblik nodig. Deze heb ik dus allemaal en ‘en bloc’ geprullemandeerd.

903. Het is een vriendelijk en stil dal. Het heeft één klein dorpje ‘Val-Suzon Haut’, één heus gehucht ‘Hameau de Sainte-Foy’ ook klein zelfs voor een hameau, één weg de D7 die zowel Rue de Messigny (oostelijk deel) als Rue de Sombernon (westelijk deel) heet en één naamloos volwassen pad, een soort bosweg in het bos. (¥) Alle andere paden, stoepen, toewegen en dergelijke zijn er om bij de mensen ‘achterom’ te komen en tellen dus mooi niet mee net zo min als de 250 strekkende meter van de D 971 die daar als een dolleman, een luidruchtige doorgaande verbindingsweg is en zich geen moment iets aantrekt van dit idyllisch universum, de beide Suzonnen, manen en planeten.

904. Links en rechts van de D 7 is er een groot en een zeer bekoorlijk gemengd bos met wat akkertjes en weitjes en daardoor komt ‘hét geitenweitje’ van Lien even in mijn bolle hoofd. Hier en daar was er even een wijds uitzicht naar het zuiden. Ik zag enkele herkauwende slome runderen, geen kudden. Koeien mogen best een beetje lui zijn dan verknoeien ze geen energie en tasten zo hun melkproductiecapaciteit niet aan. Een paar paarden, dieren dus, geen stelletje copulerende tweevoetige primaten. Weinig huizen. Wat eenvoudige schuurtjes zomaar hier en daar maar niet overal, veelal met een min of meer aftands afdak waaronder wat rommel, gereedschap en andere ouwe meuk.

905. Er heerst bij de beide Suzonnen een heerlijke, landelijke en absolute rust met veel en niets anders dan natuurlijke geluiden. Een briesje hier een briesje daar dat het lover in het struweel en van de bomen zachtjes doet en laat ritselen. Een rustgevend en wonderlijk geluidmengsel van een liefelijk soort fluisteren en zacht eentonig neuriën. Hanengekraai en kippengekakel op een nabij gelegen boerenerf. Gefluit van de vogelen des hemels. Het was er allemaal: vlaamsegaaiengekrijs, huismussengekwetter, getjilp van zwalkende huiszwaluwen (Delichon urbicum) en hoog tri-triet geluid van enkele veel te vroege vogels, boerenzwaluwen (Hirundo rustica) nu al in hun trek vanuit het hoge noorden naar het diepe zuiden en nog veel meer.

906. Onverstaanbaar, onvertaalbaar gemurmel van stromend water. Wat vermolmde takken, een die vallend breekt. Het gekreun van een boom of van een van zijn zijtakken. Geschuifel in een greppel van een das met zijn aangevreten prooi. Een vallende eikel, en nog een, soms een met een wat doffer valgeluid, dan is het een dennenappel. Een bos bosgeluiden zonder tal en héél in de verte het geloei van een koe naar haar kalfje dat te ver afdwaalt, dat stomme koekind. Hier kunnen koemoeders nog maandenlang van hun kroost genieten, er voor zorgen dat ze niet in zeven sloten tegelijk lopen en wijze runderlessen bijbrengen waardoor een kalf beter weet dan een slim mensenjong wat vreetbaar is of juist niet. Talloze natuurgeluiden waarvan ik de bijzondere kenmerken niet vermag te benoemen, zelfs vagelijk duiden lukte mij niet goed en heb de eindeloze pogingen daartoe dus gestaakt waardoor ze nooit eindeloos werden.

907. Ik ben meerdere malen gestopt, niet met denken en ademhalen maar met autorijden. Val-Suzon heeft alles wat een liefelijk dal behoort te hebben en dat heb ik toen heel bewust, zo lang mijn ongedurige, rusteloze geest dat toestond, op mij in laten werken. De beek Suzon heeft met haar dartelend, meanderend en min of meer luidruchtig murmelend en onvoorspelbaar pubergedrag daar alles tot een liefelijke kleinschaligheid mooi, leuk en leefbaar gehouden.

908. Dit paradijs was overgoten met een bloemenpracht waarvan ik de weerga niet ken, om de wiede niet, de wiedeweerga niet. En bij wijze van grapje dook de beek plotseling klaterend van het stromen onder de weg door en verdween uit het zicht tussen de bomen in het bos van waaruit zij heel ver weg ontsproten was. De spruitjes waren op.

909. Wat ik bij dit loflied over de Suzonnen niet schreef om de hemelse sferen niet te bederven krijgt U nu te lezen, ik ben tenslotte verplicht u volledig te informeren. U kunt hieruit ook concluderen dat mijn gedachten over iets moois niet altijd, of altijd niet even mooi zijn. Hier is ‘even’ bedoeld als een kwaliteitsparameter, niet als een synoniem van een korte spanne tijds. De vorige zin, even als deze, is volkomen overbodig maar ik wilde deze tóch zo héél graag schrijven.

910. Bij ‘hét geitenweitje’ van Lien even (Let op! Hier is even wél een tijdsduur begrip!) dit in mijn bolle hoofd: Lien is zoals u weet Jacqueline Elisabeth van der Waals, zij werd geboren in Den Haag op 26 juni 1868 en is gestorven in Amsterdam op 29 april 1922. Mijn moeder had een meer dan normale belangstelling voor de gedichten van Jacqueline van der Waals, grenzende aan verering. In een grijs verleden was dit voor mij een reden om het boek ‘Jacqueline E. van der Waals haar leven en haar werk’ ISBN 90 266 2429 8 te kopen voor *f* 27,50. Ik heb het vele malen met wisselend genoegen met uitsluiting van mis- of ongenoegen, meestal kortstondig maar nooit langdurig, ter hand genomen,. En heb het ook nooit helemaal uitgelezen.

911. Toch is het een uitgelezen werk. Ik las het zoals een koe gras vreet, ik ging aan de meeste grassprieten als woorden voorbij of soms aan een hoofdstuk als een halve kamp verse klaver met hier een daar een hap, woord of zin. Maar niet aan de volgende zin uit ‘Julinacht’ (Nieuwe verzen, pagina 22). ‘Een onbegrepen heimwee naar het stille, Vredige land, waar geen verlangen is.’ (Dit slaat natuurlijk op het dal Suzon, maar dat heeft Lien zelf nooit geweten.) Jacqueline’s werk druipt aan alle kanten van de godsdienstigheid, en omdat het hier Frankrijk is: religiosité. Ik heb nu het kostbare voordeel van ooit goed gelovig geweest te zijn. Wat Lien schreef begrijp ik zeer vermoedelijk beter dan een originele heiden en meen veelal elke geestelijke vibratie in haar oeuvre te voelen en te begrijpen.

912. Over die luie koeien dacht ik na het woord melkproductiecapaciteit ook: maar ze moeten niet doen alsof ze voortdurend qat staan te kauwen, want dat zijn kraaiachtige vogels. Bij die op haar kalfje passende koemoeder dacht ik ook: zoveel anders dan in die vermaledijde vee-industrie waar zelfs de meest primaire verzorgingsdrift van het moederdier wordt geschoffeerd, compleet geblokkeerd omdat zo iets teveel menselijke tijd zou kunnen kosten. Tijd die van het zielige beest wordt gestolen en met een gelukverwoestende formule ‘tijd=geld’ wordt misvormd tot een willoos ding als verhandelbaar bezit van de graaiende ‘elite’, u weet wel dat stelletje hebberige gore gladde geteisem, dat geen donder uitvoert, zelfs het ‘couponnetjes knippen’ hoeft ook al niet meer. En, als vermaning aan mezelf, maak je niet nijdig Ies, ga nu maar stil en vredig verder. Wat is dus ook doe. En gelukkig was er geen mens te zien. Er zijn nu eenmaal delen op deze aarde waar geen mensen zouden mogen komen. (Antarctica bijvoorbeeld.) Ze zijn niet voor niets het paradijs uit geflikkerd, de smeerlappen.

913. Over mijn vergeefse pogingen alle natuurgeluiden te determineren nog dit: Kortom en in het algemeen, de paradijselijke omgeving kon en kan ik niet goed omschrijven, goed waarneembaar vindt dit zijn oorzaak in de ‘zondeval’ een idee, een raar ‘zonde dat ik val’ begrip waarmee ik nooit heb kunnen en willen instemmen. Nu blijkt het een verraderlijke valkuil te zijn waarin iedereen sodemietert die naar het onbereikbare reikt. De hemel wil nu eenmaal niet aangeraakt worden door een sterveling want de bewoners van dat geestelijk gewest discrimineren als de pest. Zo, dat lucht op.

914. Begin september 2003 maakte ik een vakantiezwerfplan, de voorpret is een heerlijkheid. Napret is door herhaalde herhaling natuurlijk groter, ik beleef het nu bij het opschrijven en bij het herlezen van deze herinneringen. Ik zou naar Hôtel Berg en Dal in Vianden, Luxemburg willen gaan, daar twee nachten (ver)blijven, doorreizen naar Hotel-pension-camping ‘Sur Yonne’ van Ginie van Emst & John Kerssen in het gehucht Bellevault (6 huizen), gemeente Epiry (200 inwoners) in de zuidwestrand van de Morvan in Frankrijk. Ik had bij Ginie en John voor één week een chaletje gehuurd en heb van daar uit vele zwerftochten gemaakt. Het eten was er prima en goedkoop en het was er gezellig en schoon. Daarna ben ik nog enkele dagen bij de Familie Bariteau in Pierre-Perthuis geweest en dan nog een paar dagen naar de Vogezen alvorens mij huiswaarts te begeven. Dit plan heb ik uitgevoerd, niet exact, slechts op onbelangrijke punten is er in die weken wat van afgeweken, maar ik weet niet meer hoe, wat en waarom.

915. Woensdagochtend 2 juni 2004 heb ik me boos gemaakt op Vodaphone. Nee, eigenlijk hebben zij (hullie) mij nijdig gemaakt, want ik ben, zoals iedereen kan weten een nogal behoorlijk vredig persoon en laat mij nogal eens als een goedkope kokosloper gebruiken, en dat is niet leuk. Een loper is een lang en smal tapijt, zoals u weet, daar kan over gelopen worden. Heeft het wel zin om voor de aanvang van een prettig bedoelde vakantie te verhalen over de waanzin die de aankomende twee zonnejaren de wereld zal overspoelen, waarbij die zondvloed van Noach en zijn jochies Sem, Cham en Japheth vergeleken slechts een teiltje afwaswater, na de gedane vaat, zal blijken? De aardse bewoners, niet alleen de primaten, maar ook varkens, runderen en andere 'schepselens Gods' zullen geteisterd worden door een tsunami bureaucraten met hun schandelijke streken, in hevige mate verergerd door het gebruik van de niet meer weg te denken informatietechnologie.

916. Aan dat Vodabureaucrateobstakel heb ik mij die die ochtend behoorlijk gestoten. Om deze sombere inleiding en voorspelling weg te spoelen ben ik bij 'De Smittenberg' te Beekbergen thee gaan drinken en als verslaving de kranten gaan lezen en een puzzel oplossen. Nee, het heeft geen zin, het hoeft ook niet en dat is maar goed ook want het kan de vakantiepret wel drukken zonder ook maar één degel te beroeren. Op deze wijze heb ik het eerste punt afgewerkt en de sacherijn bijna compleet 'van-me-af-geschreven'.

917. Ik ga met vakantie en een dof voorgevoel zegt me dat dit wel eens de laatste 'grote' vakantie zou kunnen zijn voor ik aan mijn eeuwige intergalactische zwerftochten begin. Edoch ook dit mag de pret niet drukken, dat is geen reden om minder gelukkig te zijn, dat is geen bezwaar, doet er niet toe. Vier keer een uitdrukking om een angstig gevoel apriori af te zwakken, zo mogelijk geheel uit te schakelen, wat niet lukt.

918. Na de laatste slok thee ben ik te 13u 47m gestart om naar mijn schoonzus en broer in Eindhoven te gaan om daar te overnachten. Een mooie en makkelijke start voor een 74 jarige persoon, een preludium van ruim 120 kilometer op een van de mooiste autowegen van de te ondernemen vakantiereis. Op de A 50 onderging ik de pracht van kilometerslange regenvlagen die in een hoek van 140 graden vanuit het oosten op me af kwamen stormen met een driestheid die je niet voor mogelijk houdt als je de Teutonen niet gekend hebt. Een paar honderd meter voor me bleef het wegdek droog, niet kurkdroog want het was beton en asfalt. Achter me regende het gaande meer, van lichte regen naar zware neerslag. Het gepasseerde verkeer verdween langzaam uit het zicht achter coulissen van plensbuien, zich hevig verzettend door met felle koplampen te schijnen die tot op de dag van vandaag een kermisachtige indruk in mijn geheugen achterlieten. Die kerstverlichting werd nog gemystificeerd door de waterige, onregelmatige weerkaatsing van het niet altijd horizontale wegdek en het van rechts invallende afnemende zonlicht. Dit geheel vulde mijn beeldscherm, als mijn achteruitkijkspiegel een monitor zou zijn geweest.

919. Mijn voorruit vertoonde een bijna wolkeloos hemelrond. (Verteld met blijde mond/ Gods eer en heerlijkheid.) Omreden dat de legers van de woeste weergoden minder snel oprukten dan de weergaloze vluchtsnelheid van mijn voiture en bovendien een iets andere koers hadden was de wereld binnen een kwartier volkomen anders.

920. Met het overschrijden van de provinciegrens dacht ik: ‘Op weg naar Brabant wordt de wereld warmer./ Inniger leven doet zich aan mij voor.’ Ik vond het wel jammer dat ik het vervolg niet uit het hoofd kon opzeggen. Ik wil het u niet onthouden, dus hier volgt het: ‘ Vanuit de lage hoeven dringt het door/ en rekt zich uit in de gestrekte armen/ van populieren, duizelend van licht./ Dit licht, ik kom het in de mensen tegen,/ ik zie het in hun oogopslag bewegen en rimpels krijgen op een oud gezicht./ En nergens is het kinderlijk geluid/ zo zuiver afgestemd op vogelzingen/ en nergens komen de gewone dingen/ zo openhartig voor zichzelve uit./ En nergens ligt een glimlach zo gereed/ als waar de wereld land van Brabant heet.’ Dit prachtige sonnet voor Brabant is geschreven door Harriët Laurey (In Eindhoven geboren op 20 december 1924, zij zou een maand na mijn vakantie sterven in Lage Mierde op 25 juli 2004). Zij was een Nederlands kinderboekenschrijfster en dichteres. Zo dat is weer een lekker stukje plagiaat gepleegd. Ik vind dit klinkdicht mooi, het verheft de grijsheid van het leven tot een sprankelend bestaan, wel voor korte tijd maar het is mooi meegenomen zei de dief tegen zijn vrouw.

921. De reis van die dag voltooide zich zoals de bedoeling was in Eindhoven, alwaar het weer genoeglijk was, de ontvangst, de thee, de zeer smakelijke en voedzame maaltijd, de gesprekken, het gekeuvel over van alles en nog wat, de nachtelijke sponde en het de volgende ochtend genoten ontbijt. Mens, wat wil je nog meer?

922. Donderdag, 3 juni 2004. Wat zich gedurende het ontbijt afspeelde moet beschreven worden, onttrokken worden aan de vergetelheid, desnoods met alle geweld des woords. Niet alleen voor mijzelf, ook voor de miljarden mede-aardklootbewoners, ongeacht huid- en haarkleur, spraak-, geloofs- en andere gebreken en andere tekortkomingen zonder tal. Hoe zal ik het beschrijven zodat alle facetten van dit relatieve wonder duidelijk worden? Nu dan, in de tuin van mijn schoonzus en mijn broer staan wat bomen. Een daarvan is voor minstens 15 koolmezen de boom des levens vermits hun leven daar begon. Aan de stam van die boom was op een solide manier een vogelnestkastje (VNK) bevestigd. Het VNK was, zoals een rechtgeaard VNK moet zijn, van hout! Een eenvoudig, doeltreffend VNK zowel qua opzet als van uitvoering, met een hellend dak, zoals alle daken, waar ook ter wereld, behoren te zijn, hellend! Ik ben niet voor niets gratis fan van de Stichting Hellend Dak; laat u dit wel even duidelijk zijn. Het VNK hing op een door de Vogelbeschermingsvereniging te Driebergen voorgeschreven minimale afstand tot de grond waarin de boom, een vrachtbriefloze gezonde(n!) berk, wortelde dat wil zeggen op de juiste hoogte. (Hoe wonderlijk! Ik ben mij er nu pas bewust van dat een boom kan wortelen en dat wortelen een werkwoord is en dat deze gezonde(n) boom nooit verstuurd is omdat er een n ontbrak.) Vorig jaar zijn in dit VNK zeven koolmeeskinderen zo groot geworden dat zij op eigen kracht zijn gevloden.

923. Op een gegeven moment, ik moet hier schrijven: EEN GROOT MOMENT, stak er een koolmeeskind keer op keer zijn eigenwijze kopje naar buiten. Beide biologische ouders, ook koolmezen natuurlijk, waren afwezig en nog onverdroten, ijverig en volhardend aan het voedsel zoeken, zowel voor hun kroost als voor zichzelf, tenminste dat denk ik of zij dachten, koolmezen kunnen namelijk ook denken ‘De kids zijn nu oud genoeg en wij krijgen toch al geen kinderbijslag meer, ze zoeken het maar uit, die ettertjes. Wij komen niet terug. Verdomme.’ Dat bastaardvloekje hadden de beide nette koolmeesouders gewoon nodig om te laten weten dat ze er aan het eind van hun jaarlijkse taak echt er helemaal ‘doorheen zaten’, moe, afgemat en uitgeput waren. Plotsklaps roetste een koolmeeskindje met een grote boog weg. De wijde veel teveel belovende wereld in en was daardoor ineens een bijna volwassen koolmees geworden. Een juveniel, in de ornithologie ter aanduiding van jonge vogels die vaak een afwijkend verenkleed hebben.

924. Binnen een halfuur waren er nog een vijftal uitgevlogen. De manieren waarop waren verschillend. De een draalde wat meer dan de ander. Dries, de meest drieste, daarom heet hij ook Dries, vloog op volle snelheid naar buiten, niks geen dubben of dralen. Dad, afkorting van De Andere Dries, deed het ook ruig. Zitten die mormels vanaf hun geboorte in een klein huisje, vliegen voor wat ze waard zijn zomaar de wijdste wereld in, zonder zich een hoedje of kapot te schrikken. Kapotje of hoedje zijn twee woorden voor eenzelfde begrip en heeft iets met er uitvliegen te maken. De richting waarin de kleine wondertjes het VNK ontvloden was ook verschillend. Het aantal toeren dat hun vlerkjes maakten was bepalend voor het stijgen of dalen, ten minste dat denk ik, want een die zijn vleugels niet gebruikte, plofte als een plataanse pluizenbol uit het nest maar klapperde toen zo snel dat hij bijna loodrecht steeg. Toen vonden mijn schoonzus en haar man het nodig het ontbijt met een meditatief ritueel af te sluiten, als onderdeel deszelfs loken zij hun ogen. Onderwijl hield ik het VNK angstvallig in de gaten mij voornemende er minstens twee van die heerlijke monstertjes bij te liegen, wat mij niet lukte. Jozien zei, op mijn mededeling dat er onderwijl twee koolmeesjes gevloden waren, zonder enige aarzeling: je liegt. Althans woorden van dezelfde strekking; ingegeven door Gene Zijde? Nadien kwamen die twee er toch nog uit. En daarmee was het VNK ontruimd, want ouders van vogels keren pas volgend jaar terug op hun nest om te doen wat vogelpaartjes horen te doen: voortvogelen, ware zij planten dan: voortplanten.

925. Na ‘de koffie’ heb ik mijn reis vervolgd. Voor die dag had ik nog 330 kilometer voor de bumper om tot Hotel Berg en Dal in Vianden (Luxemburg) te geraken. Ik hoopte dat in 6 á 7 uur te doen. Het weer was, om auto te rijden, voor mij perfect. Geen zon. Slechts heel weinig regen, voldoende om de zon te laten merken dat als ik achter het stuur zit ze geen enkele kans zou maken mij in de auto te roosteren. Ter hoogte van Oost-Maarland ben ik via afrit 7, de laatste NL afslag, van de autoweg A2 afgegaan. Ik wou de kortste route naar mijn einddoel van die dag nemen en fixeerde me een poosje op het stadje Dison en mijmerde even over het achter de kim liggen, te behalen doelen, dromen in opdracht van je beschermengel en haalbare resultaten. Het uurtje dat ik willens en wetens door Dison slenterde, ja met de auto kan ik genoeglijk doelloos dwalen.

926. Het gaf geen schadelijk tijdverlies omdat ik al om 16u 20m in Hôtel Berg en Dal, Rue de la Gare 3, Vianden, Luxemburg aankwam. Van de eerste die ik er zag, een zekere Maike, een Groningse Griet die in Friesland woont en in Twente studeert, kreeg ik een blik van herkenning. In 2003 heb ik er namelijk ook twee nachten gelogeerd, van 6 tot 8 september. Griet vanwege de noodzakelijke alliteratie. Maike is bovenmatig ijverig, zo ’n vrouwelijk wezen waar de verzorgingsdrift vanaf spat, vooral bij ouwe kreupele kereltjes. Kan zij ook niets aan doen het is haar aard en natuur, dus genetisch bepaald.

927. Om mij te gerieven gaf ze mij, zonder dat ik daarom vroeg, een veel betere en makkelijker te bereiken kamer dan besteld en dat ook nog eens tegen een minder hoge prijs. Zou ik het een lagere prijs noemen, dan zou u een verkeerd idee kunnen krijgen van de prijzen van Luxemburgse hotelkamers en dat is nou ook weer niet de bedoeling. Daar ik, door al dat gereis en zo, zou flauw geworden was als een zouteloos kippensoepje zonder vermicelli, vermicelli u weet wel van die draadvormige sliertjes van een of ander goedkoop meel, heb ik mezelf getrakteerd op een lekkere nasi goreng speciaal. Wat ook nog eens een der goedkoopste gerechten op de menukaart was, en vermoedelijk nog is. Dat ik midden in de nacht, ongeveer te 2 uur 15 minuten, het genuttigde uitkotste mag de pret niet drukken. Daar is de pret helemaal niet voor bedoeld. Daarna een goede nachtrust ondergaan zonder dat ik mij dat bewust was.

928. Vrijdag, 4 juni 2004. Hoera, ik ga vandaag weer naar Plombières-les-Bains. Met een geplande reistijd van 7 á 8 uur is de vandaag af te leggen afstand van ongeveer 280 kilometer heel makkelijk te doen. Het beloofde een fijne dag te worden. Mijn eerste idee was om te rijden via het uiterste zuidoosten van Luxemburg, waar het verwerpelijke Schengenverdrag werd getekend en daardoor alle rotboeven uit de rest van Europa dringend uitgenodigd werden ons te komen bestelen en alle achtenswaardige grenswachten in sombere uitzichtloze werkloosheid werden gestort. Ik zou daar alle boze geesten die zich daar nog ophouden, een beetje rondhangen op zoek naar de volgende Europa-ellende, eigenhandig willen gaan wurgen. Schengen is het dorp op het Luxemburgse drielanden punt met Duitsland en Frankrijk (Het Luxemburgse 'Vaals') daar waar dat uiterst domme akkoord werd getekend, ook door uw premier 'De WereldBeroemde KontKnijper'; WBKK. Ik neem u dit persoonlijk kwalijk, daar heb ik recht op.

929. Door de cumulatie van het mooie weer, de mooie weg en een mooie dag in het vooruitzicht zat ik niet goed op de voorgenomen mooie route te letten, het was allemaal te mooi om onwaar te zijn. 'Kan gebeuren' als een lauw-laf excuus, het was natuurlijk gewoon stom. Zo'n verkeerde route zal een beest niet maken, ja, wel een vrachtwagen vol varkens maar dat kan men geen enkel varken persoonlijk aanrekenen, maar wel haar of zijn (afhankelijk van het zeug of beer zijn van dat beest) chauffeur. Ik fixeerde me teveel op de zuidelijke richting, overduidelijk aangewezen door de zon, en had plots geen zin meer om om te rijden en ben eerst eens wat gaan eten op een parkeerplaats.

930. Toen ben ik gewoon dwars door de stad Luxemburg gereden, wat op zich natuurlijk geen enkel probleem was en eigenlijk ook best wel leuk want dan zie je tenminste nog wat van de grote boze rotwereld en de internationale vluchtplaats, het asiel van de zwartgeldgraaiers dat het eigenwijze ministaatje zo 'n grote roeptoeter laat hebben in Europese zaken.

931. Ik kwam netjes op tijd op mijn bestemming herberg 'La Balance' aan en werd door de andere eigenares, Margaret Reinerie (* 27 februari 1959) een heel sympathiek persoon, ontvangen omdat zij dit jaar 'dienst had'. (Negen jaren later zou ik haar tot mijn vreugde op Facebook 'tegenkomen' en na twee jaar 'ontvrienden' wegens haar niet aflatende kritiek op mijn denken en doen voor zover dat voor haar waarneembaar was, dus zeer beperkt. Kennelijk heeft zij als VVD-se last van mijn visie op de maatschappij die het geweten van haar en haar soort repareert en activeert. De maatschappij visie van de VVD, gebaseerd op economisch egoïsme tot in alle uithoeken van het bestaan, pure hebzucht met door de klassenjustitie gelegaliseerd bedrog in allerlei vormen en plaatsen, deugd namelijk voor geen meter.) De aankomende dagen zou ik haar enige gast zijn. Op mijn voorstel gezamenlijk elders te gaan eten, zodat zij enigszins ontheven werd van haar niet aflatende taken, ging ook zij zonder aarzeling in maar niet nu, wel morgen. Het eten, een eenvoudige edoch erg zeer lekkere en voedzame vegetarische maaltijd, was namelijk al bijna klaar.

932. Zaterdag, 5 juni 2004. Genoten van een prima ontbijt. Ik heb die dag een bovenmatig prachtige rit gereden over smalle bosweggetjes in het bos, langs kleine percelen weiland soms met koeien, soms zonder. Langs talloze boomgaardjes met allerlei soorten onbespoten vruchten, door op instorten staande gehuchten en kleine dorpjes die er allemaal armoedig en bijna verlaten uitzagen. Door grote en kleine bossen, langs boerderijen, vervallen huisjes, oude ruïneuze schuren en een ingestorte stinkende stierenstal. (Bij het componeren van deze zin proef je wel eens een keertje extra op de alliteratie: stò, stì, stie, stà)

933. Ik reed door dalen, kuilen en gaten, over ski- en andere verboden paden, over de D 136 van Raddon-et-Chapendu naar Étang Bachetey, La Rosière. Een schoonheid van 16½ kilometer waar ik meer dan een uur over deed. Die D 136 ligt in het regionaal natuurpark Ballons des Vosges. Onder het beschrijven van deze passage heb ik die weg met Googlemaps bezocht om het overweldigende gevoel bij het aldaar rijden op te roepen als in een spirituele seance.

934. Ik ben wel meer dan tien doodlopende bospaden ingereden en oefende zo mijn geestelijke flexibiliteit door telkens daarvan spijtloos terug te keren doch pas nadat ik echt niet verder kon. Ik ben door intieme paradijselijke dalletjes gegaan waar sprookjes vanzelf ontstaan uit spreukjes als de verleden tijd daarvan worden opgericht door onvolgroeide zesjes, na vijf jaar elfjes geheten, of groeien aan de bomen van mijn beide vage kennissen ‘goed’ en ‘kwaad’ als schimmen uit een ver paradijselijk verleden.

935. Ik reed langs akkers, graslanden en bossen, zag aldaar slechts een enkele landarbeider, keuterboer of labeurende bosarbeider die ik beleefd groette. Ik genoot van duizend tinten groen in een eindeloze variatie en hoorde cascademuziek, klaterend zoals alleen helder water schaterend van plezier door de bossen kan dartelen. Verzadigd van al die pracht en praal ben ik langzaam en mijmerend over alle vraagstukken in dit ondermaanse tranendal, die van mij een oplossing eisen, naar herberg ‘La Balance’ terug geslenterd.

936. ‘s Avonds zijn Margaret Reinerie en ik in een nieuw restaurantje in Plombières-les-Bains wat gaan eten. Leuke aankleding van die tent, goedbedoelde rommelige bediening. Aandoenlijk. Wij hebben langdurig met elkaar gesproken, het eten was redelijk maar bijzaak geworden. Aan de open haard zijn we later op die avond met een glas goeie wijn verder gegaan met ons gesprek waar we in dat restaurant mee gestopt waren; geen koloniale waren, handelsproducten afkomstig uit de overzeese plantages (met name koffie en suiker), zijnde. In zulk soort situaties komt men soms tot nogal erg persoonlijke gesprekken, vergelijkbaar met een situatie waarbij men langdurig lichamelijke wondenverzorging ondergaat en dan serieus aan de praat raakt met de verzorgende.

937. Zonder zelf ook maar iets te zeggen over wat Marga de Boer mij vorig jaar vertelde, hoorde ik nu van Margaret haar visie op hun verhouding. Twee elkaar volkomen aanvullende en per saldo elkaar totaal uitsluitende liefdevolle facetten die voor mijn part de gehele mensheid verrijken. Waar het laatste deel van de vorige zin op slaat weet geen hond, maar het klinkt wel lekker, toch? Ook Margaret bleek een sterke onafhankelijke persoonlijkheid te zijn. Het klinkt wel een beetje ruig maar ik kan het helaas niet beter, niet duidelijker omschrijven: een stel prachtmeiden!! Met een dubbel uitroepteken want dat hebben ze wel verdiend. Toen na uren de open haard haar laatste glans verloor zijn we gaan slapen.

938. Zondag, 6 juni 2004. Vandaag heb ik de gehele omgeving verkend. Een rit bijna zo mooi als gisteren, iets minder, de wet van de afnemende meeropbrengst (in 1948 gelezen en geleerd, bladzij 174 e.v. van mijn gele leerboek bedrijfseconomie) geldt helaas ook hier. Wat mij nog steeds stoort is dat die economen, doet er niet toe wat voor soort geloof zij in het geniep belijden, doen alsof al die verschijnselen, die zij zien en in formules trachten onder te brengen, echte originele meteorologische natuurverschijnselen zijn, zoals regen, wind, zonneschijn, donder en bliksem. Daar is niets van waar dus wel gelogen. Het zijn allemaal gevolgen, resultaten van menselijk denken en handelen; veelal gebaseerd op een min of meer schandalig egoïsme, de vrije marktwerking zoals het hedendaagse gouden kalf heet. Er is geen biologische variant van die beestachtigheid dat zo genoemd wil worden.

939. Maandag, 7 juni 2004. Het moeizame opstaan, het toiletteren, het prima verzorgde ontbijt, het is allemaal een vanzelfsprekende herhaling zodat het niet steeds weer beschreven hoeft te worden, ik heb wel wat beters te doen. Natuurlijk, het mag wel maar het is zinloos. Over het afscheid van Margaret die ochtend kan ik kort zijn, maar ook lang, makkelijk zat. Laat ik kort zijn. Margaret Reinerie gaf me een heel stevige pakkerd en drie klapzoenen. Haar mededirecteur Marga de Boer deed dat vorig jaar ook, zei het iets minder stevig; zouden ze het afgesproken hebben of is het een voorgeschreven rite in hun bedrijfscultuur? Zowel toen als nu weet ik door mijn preutse opvoeding mij geen houding te geven waar ik tevreden mee ben. Voor U als mijn zeer gewaardeerde lezer(es) is het allang duidelijk dat ik mijn gêne verborg achter de aangenomen air en dat deze pose eigenlijk helemaal niet bij mij past.

940. Met enige weemoed schrijf ik: Nu mijn laatste vakantieweek. Doorgebracht echter niet verkwist in het grensgebied tussen de aardse hemel en de hemelse zorgeloosheid in Hotel-Restaurant Les Deux Ponts. Zeven dagen onbekommerd leven in Pierre Perthuis. Wat over deze maandag ook beschreven moet worden is de reis van A naar B. A is Plombières-les-Bains en B is Pierre Perthuis. Ik ga het proberen. Ik startte zo rond kwart over negen. Het bobbelige bosweggetje naar beneden hobbelde ik af, (op Googlemaps staat een grandioze foto van deze onooglijke af- en toe- en oprit) sloeg rechtsaf de mooie, goed geasfalteerde D-weg 157 bis op die ik naar het westen volgde, niet het verre westen want ik deed het maar 10,4 kilometer en daar is de wereld 252 meter hoog, maar dat voelt niet zo. De volgende 250 kilometer heb ik 60 verkeersaanwijzingen moeten volgen en heb er geen enkele van overgeslagen, reed ik zoveel mogelijk op stille landwegen, die over het algemeen zeer prettig te berijden zijn en bij mij een gevoel van ongekende gelukzaligheid oproepen. Wat die zaligheid inhoudt kan ik niet toelichten noch verklaren, het is er gewoon, ik heb er geen woorden voor, wel een vaag idee in de trant van: 'Vrede is de weg waarop wij gaan, geen doel, dat is het nirwana.' Ik vermag dit niet perfect te duiden, ik heb nu eenmaal zo her- en derwaarts mijn eigen beperkingen, niet dat ik er trots op ben of mij er jammerend over beklaag, maar ik kan ze niet ontkennen noch ontkomen.

941. Ik meed grote en kleine steden en snelwegen, genoot van het Franse boerenland met weilanden vol echte kudden, met pa Stier, ma Koe, en de kinderkoetjes die Kalveren heten als ze nog geen mensennamen met nummers gekregen hebben, zoals bijvoorbeeld Bertha 38, weet u nog? De roepnaam van Koning Willem IV, de overbodige! Lome rundergezinnen, bijna in hun natuurlijke staat; eenvoudig landelijk. Het woord 'koetjesrepen' dat dan door mijn brein vliegt als een ufo in opleiding, een niet te beïnvloeden gegeven en er volgt dan, als van buiten geleerd of als een afgestudeerde papegaai, automatisch 'Koetjesrepen mogen geen chocoladerepen genoemd worden omdat het percentage cacao te laag is.'

942. Ik zag veel nagenoeg ongecultiveerd land, geploegde akkers van zware vette klei, deels reeds ingezaaid, deels met zaadvragende voren, hunkerend als een onbestegen boerenmeid en rijke oogst belovende akkers tot aan de horizon en misschien nog wel verder. Ik stopte vele malen om van het oergevoel van het zwerversleven te genieten, wat te eten, wat te drinken of wat op te schrijven, want o, o, wat zijn mooie gedachten toch vluchtig, kortstondig, vergankelijk als het leven. Het lijken wel zwervers en willen bijna nooit beklijven ook niet met verleidingen 'dat zij wereldberoemd zullen worden', 'op de televisie bij Pauw en Witteman zullen komen' of 'bovenmatig beloond zullen worden'. Ik heb mij ook toen andermaal verwonderd, want ik dacht, zoals vele van mijn ras- en tijdgenoten ook gedaan hebben, aan het rare woord vol-ledig-heids-halve; is het nu vol, of leeg of voor de helft? Ik heb 65 kilometer op de D 417 gereden, moet u ook doen, ik vond het hartstikke leuk. Dwars door dorpen, groot en klein en heel klein, dat zijn dan gehuchten (Frans: hameau-(amo)) want ongemerkt pik je wel eens een Frans woord op en dat blijft dan tussen je tanden zitten als een stukje draadjesvlees, irriterend restant van een halfgaar stooflapje.

943. Op zo 'n moment realiseer je jezelf, want ik had er niemand bij nodig, dat opa Terlouw (de Grote GCTl) nogal eens een Frans woord gebruikte. Een restverschijnsel van De Franse Overheersing? Het zal wel niet zoveel geweest zijn, díé woorden kregen wel alle aandacht van mij en de rest niets, dus leek het veel terwijl het zeer vermoedelijk niet was.

944. Hoedt u voor het volgen van alle aanwijzingen op 'verkeersborden'; zij willen U maar al te graag op de snel- en tolwegen 'om' laten rijden en zijn er door list (wat is de vergrotende trap van list?) en door de magistratuur gelegaliseerd bedrog op uit om u uw zuurverdiende centjes te ontfutselen.

945. [Tussen vierkante haken: Er is enorm veel bedrog dat door de magistratuur gelegaliseerd is. Het is een lange lijst. Als onweerlegbaar voorbeeld zal ik er fatsoenshalve maar één noemen: reclame-uitingen, denk om het verbindingsstreepje. Nee, nog één voorbeeld: E-nummers. Er zijn E-nummers die aanwijzen dat het betreffende spul klinkklaar vergif is, bedoeld voor de uitroeiing van de onderklasse der maatschappij want die mensen weten dat niet en kunnen dus hun uitroeiing niet ontwijken noch ontkomen. In mijn politieke verhandeling over het Syndicaat tot Uitroeing van de Armoelijders zet ik duidelijk uiteen hoe het uitroeien is georganiseerd door de SUVA.]

946. Om niet in de grote stad Langres te geraken ben ik expres op de D 121 langs het Réservoir de Charmes gaan rijden. Zoiets doe je niet 'per ongeluk'. De ouders van dat stuwmeer hebben haar een mooie naam gegeven, vind ik. Wat ik ook vond, zonder het ooit kwijt geweest te zijn, is dat de D 121 een prettige weg is. Even nadat ik dit dacht werd het wel wat anders. Hobbelige spoorwegover- en onderdoorgangen, oude viaducten, bekrompen tunneltjes. En direct daarna enge, nauwe, smalle, rot bruggetjes. En dan zomaar zonder in- of aanleiding een mededeling dat het hier 400 meter boven de zeespiegel is, alsof ik en die zeespiegel daarin geïnteresseerd zouden kunnen zijn; nou ik wel. In de anderhalf uur en 60 kilometer die toen als één groot, bijna daverend landelijk feest volgde heb ik op 11 verschillende asfaltwegen en -weggetjes gereden, door 15 dorpjes en gehuchten, soms zie ik het verschil niet tussen een klein dorpje of een groot gehucht terwijl ik gelukkig niet blind ben. Dit was vóór ik in Châtillons-sur-Seine aankwam zonder dikker te worden of zwaarder te zijn in gewicht. Om uw, toch wel taaie, geduld met mijn gezever niet verder te beproeven: de volgende 70 kilometer tot het einddoel Hotel-Restaurant Les Deux Ponts te Pierre-Perthuis waren van hetzelfde genoegen als van de eerste delen van mijn reis.

947. Aankomst om ongeveer halfzes. Ik had het zwart op wit: De Familie Bariteau was verheugd op mijn komst. Dit gaat mijn bepaald niet geringe voorstellingsvermogen toch wel even een metertje te boven. Ik gebruik hier het woordje even als een versterkende bevestiging niet als een spanne tijds. Maar het feit blijft. En feiten liegen noch fantaseren en dat is maar goed ook.

948. Na een uurtje rust en een kopje thee werden mijn valiezen door Marianne Bariteau-Greve, de directrice, in mijn logeerkamer gebracht. Deze kamer was licht en ruim, met een grote voor invalide personen aangepaste toiletruimte. Het praktische en eenvoudige meubilair was nieuw en getuigde van verfijnde smaak en grote inventiviteit om met beperkte financiële middelen zo iets te (kunnen) realiseren. Mijn onderkomen was gelijkvloers zodat ik gelukkig geen trappen hoefden te bestijgen als een variant op het beklimmen van de Mont Blanc om van de K2 maar te zwijgen.

949. Het verblijf had een aparte uitgang naar buiten en voor het gemak en om vergissingen uit te sluiten is dat precies dezelfde als de ingang naar binnen. Ik kon mijn auto vlak naast de deur parkeren. Zoals u zelf leest is het een cumulatie van gemakken zonder een verzameling poepdozen te bedoelen.

950. Door het raam kon ik de Basiliek La Madeleine van Vézelay zien. Niet zien liggen want dat stuk ongeloof staat! Overigens, het is een prachtig bouwwerk ter ere van Maria van Magdala, u weet wel die scharrel van Jezus van Nazareth. Magdala is een dorp dat zo 'n twee uur fietsen van Nazareth ligt, op ruim twee kilometer afstand van het meer van Galilea. Lang geleden ben ik met Arianne in de Basiliek La Madeleine geweest. Het enige geluid dat er geoorloofd was, was offergeldgerammel geheel passend bij religieus gegraai.

951. Na een uurtje heb ik mij naar het restaurant begeven. Zo 'n prachtig restaurant zo stijlvol, zo licht en zo kunstzinnig daar ga je niet naar toe, daar begeeft men zich naar, met gepaste tred en bijna beschroomd. De artisticiteit van het restaurant is in volkomen evenwicht met wat de kok, Philippe Bariteau de patroon presteerde. Hij is zonder enige overdrijving een groot professionele kunstenaar op het gebied van verfijning van spijzen en vertoont zijn kunsten soms voor de televisie.

952. Enkele dagen later heb ik hem, toen hij bezig was met het knippen van zijn heg, het had meer weg van liefdevolle en geduldige verzorging van een lange reeks individuele schepselen [Bij een lange reeks individuele schepselen moet ik altijd aan mijn zus en aan al mijn broers en mezelf denken. Al slaat op het totaal, waaronder ook mijn broer Al.] die zijn existeren verfraaiden, gadegeslagen. Lees dit alsjeblieft goed! Niet: zijn gade geslagen. Hij was in opperste concentratie met zijn werk bezig. Dat heb ik meer gezien bij hoog gekwalificeerde artiesten. Kunnen ze ook niets aan doen dit is hun aard en hun natuur. Ik heb heerlijk gegeten en ben voor mijn manier van doen zeer vroeg gaan slapen.

953. Dinsdag 8 juni 2004. Stralend helder weer. Zo helder dat alle verten nabij leken, duidelijk en klaar. Ik zit dit te schrijven onder de bladerenkroon van een overweldigende kastanjeboom die eerst door Googlemaps in de wintertooi is gefotografeerd en later in haar zomerkleed. Zoek het maar rustig op, je zult er geen spijt van krijgen: hotel deux ponts, pierre-perthuis. De frisse schaduw en het verhoogde terras gaven mij het gevoel dat ik een Grootvorst ben of, nog gekker, een soort onbesneden Nathanaël.

954. Ik zat van alles en nog wat te bedenken en heb dat opgeschreven maar het bevat echt niets nieuws, allemaal ouwe meuk. Alle aantekeningen die ik onderweg gemaakt heb, heb ik nogmaals gelezen en uitgebreid en beter leesbaar herschreven. Ik nam er nu alle tijd voor en onderweg zijnde niet, en ook omdat alles nu nog vers in het geheugen lag als zojuist geoogst ooft in de daarvoor bestemde bushel. Ik aarzel dan even vermits ik ook het woord verpakking of emballage hier had willen gebruiken. Maar eerst heb ik uren rond gezworven om mij te verlustigen in het weerzien van de Morvan (in het bijzonder in de randen deszelfs) in al haar luister, pracht en praal en overvloedige weelde. Ik heb ze bijna een jaar gemist. De hele dag was het stralend weer, dank zij de zon.

955. Die zonnestralen zullen wel de oorzaak geweest zijn dat er ooit in het brein van de eerste religieus aangelegd schepselen de gedachte opkwam dat de zon wel de grootste, warmste, lichtste en ‘onbereikbare’ is met goddelijke eigenschappen. Hoe ze aan het idee ‘goddelijke eigenschappen’ kwamen moet u mij niet vragen, het mag wel maar ik geef daar geen antwoord op. De zon was een goed bruikbare werkloze godheid die geeft, schenkt met milde overvloed en niet ligt te zeuren over grote smerige en kleine prettige zonden en andere rotstreken noch kerkelijkebelasting heft en zonder onderscheid te maken tussen categorieën van personen, iedereen beschijnt die zich in haar straling wil begeven.

956. Maar ook de levendige verbeelding is van de satan die je in zijn eigen hel, een soort barbecue, ons onoplettend laat verbranden. De zon heeft dus, zoals alle andere echte goden, pannenkoeken en tafelbladen twee kanten. Zo ontstonden zonaanbidders die gezamenlijk uit pure verveling met hun duimen zaten te draaien. Dan heb je zonder dat je dat jezelf realiseert je handen al in een modus orate en doordat de zon zo fel scheen moesten ze wel hun oogjes sluiten. (Anders krijg je van ‘meester’ Schalk op je falie.) Zo waren ze ongemerkt aan het bidden en was het op dat moment hartstikke makkelijk een gezellig, beetje rommelig een Aldi-achtig goedkoop natuurgodsdienstje te beginnen. Een gat de markt!

957. Uit pure blijdschap en domheid werden alle dagen naar de zon, dus Zondag genoemd. Zondag heette, ook als het koud was. Het eerste gebod was dan ook: straal zelf warmte, liefde, licht, geluk en blijdschap uit. Da ’s leuk voor de kids en alle anderen die u lief en dierbaar zijn en het kost mooi geen laars, net als het zonlicht ook voor noppes.

958. Een der beroemdste Latijnse kerkvaders, een zekere Augustinus, u kent hem vast wel anders uw ouders of grootouders wel, heeft er een mooi gedicht over geschreven. Volgens het Augustijns Instituut in Eindhoven heeft deze man dat niet gedaan. Het was wel geïnspireerd op delen van Augustinus' Epistula 263. Hoe dan ook, hier ziet u wel weer even een onvermijdbaar en onverslijtbaar restverschijnsel van mijn trouwhartige edoch gestrenge religieuze opvoeding, dat men als een soort hompelvoet overal en in elke situatie meesleept tot het eind van het leven. Men laat zich daarvan niet amputeren want het heeft toch nog een bepaalde onvervangbare niet te determineren meerwaarde functie en roept bij tijd en wijlen her- en derwaarts uitbaatbare (denk erom geen uitbuitbare) deernis op. Verdomd handig als je zelf bepaalde dingen niet kan of wil(doen).

959. Woensdag 9 juni 2004. Evenals gisteren en alle dagen dat ik in Hotel-Restaurant Les Deux Ponts te Pierre-Perthuis verbleef heb ik genoten van een heerlijk ontbijt. Ik blijf vandaag in en rond het hotel en ga zitten denken en schrijven in de luwte van de vermeldde bladerenkroon. Het zou bovenmatig heet worden, bloedheet 32 graden Celsius, bijna 90° Fahrenheit. Kan ik mooi uitrusten van mijzelf en mijn reisvermoeienissen.

960. Ik ben zo gek geweest om in die herschreven aantekeningen ruim honderd woorden te wijden aan 'bovenmatig', hier dus niet. Ik ga dit vakantieverhaal uitpakken, over-, op- en omschrijven. Het verhaal zelf is er natuurlijk al, ontstaan bij het beleven van allerlei gebeurtenissen en de daarbij gedachte (als de daad van het denken) gedachten (als resultaat van dat denken) gedurende het verstrijken van de tijd. Want wat ik doe en onderging is niet het belangrijkste om te weten wie ik was, maar mijn gedachten bij al die gebeurtenissen. Het perfect opschrijven en vooral er zelf maakplezier aan te beleven is voor mij net zo belangrijk, moeilijk en noodzakelijk als het werk van een beeldhouwer.

961. Het rotsblok is er in al zijn hardheid, het beeld dat daar in zit is alleen te zien met de ogen van de beeldhouwer, elke andere sufferd denkt: 'dat is een rot(s)blok', hij niet. Wat hij denkt zegt hij niet, hij laat het later zien, het is niet voor niets een beeldende kunst. Dit idee werd mij, toen ik het Musée Rodin in Parijs in het voorjaar 1983 (of was het 1984?) bezocht herhaalde malen door mijn eigen gedachten opgedrongen en ik heb mij er niet tegen verzet want daar was geen beginnen aan, dat was niet te doen.

962. De verhalenmakerij van mij werkt wel even iets anders. Ook moeizaam, dat wel. Het is alsof door mijn gedachten de benodigde woorden als een warrige kudde uit een dichte mist naar mij toe gedreven worden, soms komen ze uit zichzelf, steeds helderder, duidelijker als ik de nevels op doe opklaren. Ik maak er dan wat van, wel zo goed mogelijk natuurlijk, maar meer niet dan dat want dat kan ik niet. Dan laat ik het enige tijd liggen. Die tijdsduur is variabel van enkele minuten tot enkele dagen.

963. Dan probeer ik wat te verbeteren, wat geen kunst is. Dan laat ik het enige tijd liggen. Die tijdsduur is variabel van wat minuten tot een paar dagen Dan probeer ik weer wat te verbeteren, dat lukt altijd wel. Dan laat ik het weer enige tijd liggen. Die tijdsduur is variabel van enkele dagen tot enkele weken. Dan ga ik opnieuw wat bijschaven. En deze herhalingen gaan door tot er voor mij, let wel, voor mij niets te corrigeren valt. Ik ben pas gelukkig als het verhaal in vol ornaat voor mijn snufferd in al haar onvolkomenheden staat te pralen.

964. Des avonds ben ik bij Denise en Christian (Kiki voor vrienden) Daniele in hun restaurant 'Le Crécholien' Grande Rue 32 te Saint-Père-sous-Vézelay, wat gaan eten. Ik ben daar in het verleden toen ik bij Arianne in Bonneçon logeerde herhaalde malen geweest en genoten van 's mans kookkunst. Ook in het begin der tachtiger jaren van de vorige eeuw, toen Christian nog geen restaurant had heb ik daar wel eens met mijn dochter en andere jongelui gelogeerd. Het was genoeglijk hen weer te zien. Op zo 'n moment is het betreurenswaardig dat ik geen Frans spreek. Na twintig jaar bleek hij door veel en lekker te eten het postuur van zijn moeder te hebben aangemeten, zoiets vind ik grappig terwijl het dat niet is. Tien jaar later vertelde Arianne me, dat Kiki behoorlijk afgeslankt was door zijn harde en langdurige arbeid/werk en natuurlijk ook door de waarschuwingen en dwang zijner kordate gade.

965. Donderdag 10 juni 2004. Het zou, volgens de krant weer zeer warm (weer) worden. En dat is niet leuk. Ik nam mij dan ook voor om het zeer rustig aan te doen. Ik had, niet alleen van mijn kamer maar ook van de bar en het restaurant, sleutels gekregen zodat ik het koelste deel van het etablissement zelf kon opzoeken als de teisteringen van de koperen ploert mij onder mijn natuurlijke Nathanaëlparasol, teveel werden.

966. Voorlopig was het bijzonder prettig op het terras en heb daar ijverig zitten pennen om mijn belevenissen en losse gedachten op papier te zetten, onderwijl werd mij thee en vruchtensappen geserveerd die veelal niet werd berekend en door Philippe (Filip voor de Vlamingen onder ons) al helemaal niet. Herhaalde malen werd ik door Marianne begrip- en liefdevol edoch onweerstaanbaar aangemaand om ondertussen de nodige lichaamsbewegingen te nemen. Dwingend wil ik die aansporingen niet noemen want het begrip dwang was wel aanwezig, dat wel, maar niet als zodanig merkbaar, althans niet door mij en ik ben niet altijd een ongevoelig persoon.

967. Omdat Hotel-Restaurant Les Deux Ponts geen lunch verzorgde heb ik in dit geschrift deze nalatigheid bekritiseerd en Mevrouw Bariteau op deze nalatigheid (omission) gewezen, moet kunnen. Om mijn kritiek te logenstraffen heeft Philippe Bariteau alle dagen dat ik rond het middaguur in de buurt van het hotel was voor mij persoonlijk een heerlijke lunch bereidt. Ons leven lang behouden wij een eerbied voor een man als hij. (Godfried Bomans).

968. Vrijdag, 11 juni 2004. Bij het ontbijt was het drukker dan voorgaande dagen, tot zichtbaar genoegen van Marianne Bariteau. Haar toch al prettige gelaat straalde en zoiets maakt mij blij. Drukker, onder andere door de aanwezigheid van een Belgische Professor met een gedrongen gestalte en zijn zeer spraakzame en ontiegelijk nieuwsgierige Gade, in dit Geval met een Hoofdletter. Zij informeerde ijverig en vrijmoedig naar mijn lichamelijke tekortkomingen, leeftijd en andere particuliere data en omstandigheden in een prachtig Vlaams, zodanig dat het onbeantwoord laten van haar vragen, of een ironische reactie, als onfatsoenlijk zou kunnen worden ervaren. Harerzijds gaf ze ongevraagd nogal wat privé-informatie prijs, waaronder uiteraard het aantal door haar man verwekte kinderen dat zij zelf gebaard had na een normale draagtijd. Over de conceptie deed ze echter geen enkele mededeling. (Malou Vermeij, mijn mededeelzame, trouwhartige thuiszorg van Juli 2010 tot Augustus 2013, zou dit zeker wel gedaan hebben omdat zulks ook behoort tot de ‘hoogte-punten’ van dit bestaan.)

969. Om Mevrouw België een klein beetje op de kast te jagen maakte ik, toen zij haar intellectuele status pralend etaleerde, onder andere een opmerking in de trant van: Herman Brusselmans is een prettiger leesbaar schrijver dan Kristien Hemmerechts, althans ik beleef er meer lol aan. Ze zat ogenblikkelijk op de kast, toen zij zich bewust van haar te hoge zetel, riep zij haar hooggeleerde huwelijkspartner paniekachtig te hulp, die haar leerde, want dat behoren professoren altijd te doen, dat ‘prettiger’ in dit geval niet was te vergelijken met ‘van literair niveau of literair verantwoord’. De man had allang door dat ik zijn lief zat te stangen en grijnsde mij toe, zo in de trant van: goed zo ouwe, even doorgaan. Wat ik natuurlijk niet deed.

970. Na het ontbijt ben ik benzine gaan tanken bij Esso in de Rue de la Guette, Domecy-sur-Cure. Dat uit de kluiten gewassen gehucht gaf de indruk een echt bergdorp te willen zijn omdat het laatste deel van de weg daar naar toe lekker fel stijgt. De afstand was zo ’n drie kilometer. De terugrit was veel langer. Ik zie op een bordje een plaatsnaam. Ik wil ogenblikkelijk en onweerstaanbaar naar dat dorpje. Onderweg zie ik een uitnodigend bospad waar ik ooit eens reed en ga dan uiteraard direct op die invitatie in, het dorpje en de onweerstaanbaarheid deszelfs vergetende althans veronachtzamende. En zo verstrijken er uren van zorgeloos heerlijk dwalen waarbij, merkwaardig, wel zeer weinig kilometers werden afgelegd. Ik ben enkele inkopen gaan doen bij Casino in Avalon.

971. Omdat Hotel-Restaurant Les Deux Ponts geen lunch verzorgde, wat ik reeds vermeldde, ben ik op aanraden van Marianne Bariteau naar Les Hirondelles in Asquins gereden om wat te eten. Nou, mooi niet, de parkeerplaats stond hartstikke vol en ik had er geen zin in om een paar honderd meter te lopen. Ik ben toen een drietal kilometer verder gereden om bij Frederique wat te nuttigen in La Fortune du Pot (zoals de pot schaft) een uitstekend Petite Restaurant, Place du Champ de Foire nummer 6, Vezelay. Ik ben daar in het verleden toen ik bij Arianne in Bonneçon logeerde herhaalde malen geweest en genoten van de zeldzaam perfecte kaasplateaux. Minstens zeven soorten kaas en allemaal, geen enkele uitgezonderd, met de ideale rijpheid en temperatuur en dat met een fles stevige rode wijn en een mand vol vers Frans stokbrood. Sorry Hemelbaasje, in Uw Walhalla kan men het echt niet beter hebben.

972. Helaas, helaas pindakaas. Het gehele plein en aanpalende straten, stoepen, paden, wegen en toewegen stonden van voor tot achter tjok- en tjokvol. De hemel was ook hier weer onbereikbaar.

973. Met een lichte gramschap en enige onverpakte teleurstelling ben ik verder gereden. Op een wat hoger gelegen stille landweg, met een prachtig panoramisch uitzicht op de noordwest flank van de Morvan, heb ik in de schaduw van een lindeboom mijn laatste noodrantsoen verorberd en wat zitten mijmeren over het leven en haar guirlande van teleurstellingen, die ik zie en onderga als puzzels om op lossen en daardoor niet in depressies te geraken. Nadien heb ik een paar uur in alle richtingen, kriskras door Forêt Domaniale de Chauffour-Ferrières, bossen ten zuidwesten van Vézelay gereden, gedwaald. Er zouden daar restanten te vinden zijn van een kleine Romeins/Gallische legerplaats, zo ’n honderd kilometer van de grote Romeins/Gallische nederzetting te Bibracte.

974. Ik zag daar geen mens en bijzonder weinig dieren en de geesten der Galliërs waren er ook al niet of nooit geweest, eigenlijk was het een naargeestig bos zo geheel passend bij draagbare teleurstellingen, kille herfststormen met bijpassende slagregens en andere chagrijn.

975. Via Chapelle Saint-Roch, want daar wilde ik wel weer even geweest zijn, ook om het opgelopen bedompte gevoel van me af te spoelen, ben ik naar Hotel-Restaurant Les Deux Ponts gesukkeld. Want dat was het wel. 20 á 25 km/pu (in Frankrijk is het /ph) is voor een auto echt wel sukkelen, of misschien dat nog niet eens.

976. Ga ik me ooit nog eens een keer lekker verstandig en vakkundig tot mezelf keren om de diepste werkelijkheid te ervaren dan wil ik dat bij, niet in, Chapelle Saint-Roch doen. Daar heb ik steeds het gevoel ontheven te zijn van aards geleuter. Onderweg een fietser (laten we die gemakshalve Gerrit noemen) met klem aangeraden de aankomende nacht in Hotel-Restaurant Les Deux Ponts te verblijven. Gerrit die al een maand lang elke dag 80 tot 130 km door RF fietst, want een fietser doet niet anders. De accu van zijn gsm was leeg, die van mij heb ik hem ter gebruik aangeboden zodat hij zijn thuisfront kon verwittigen. Het telefoonnummer in NL bleek (zeer licht van kleur?) onbereikbaar. Na het diner heb ik nog een uur kunnen genieten van Gerrits fiets- en dus feestverhalen. Lange afstandsfietsers, zoals Gerrit dus, moeten zich hoog verheven voelen boven automobilisten en ander gespuis maar zullen dit slechts node laten blijken.

977. Wellicht ten overvloede: feest en fiets zijn verwante begrippen. Wie het hier niet mee eens is heeft nog nooit lekker gefietst. Mijn vélocipède heb ik in augustus 1991 aan de buurman verkocht voor één gulden. Zijn dochter moest naar haar nieuwe school kunnen fietsen en na 47 jaren vonden mijn onderdanen het ‘welletjes’. Onder dwingende begeleiding van pijn in mijn rechtervoet heb ik toen afscheid moeten nemen van mijn fietserij. Ja, aftakeling gaat nu eenmaal niet gepaard met feest en feestgedruis.

978. Zaterdag, 12 juni 2004. In de loop van de ochtend heb ik in St Pere een wandelkaart 1:5000 met hoogtelijnen en talloze paden die helaas niet in de Michelin France 2000 atlas staan, gekocht. Logisch dat in een autoboek geen wandelwegen staan. Aan de hand van die wandelkaart ben ik nog uren aan het zwerven geweest; eerst enkele weggetjes uitgezocht die van het ene gehucht naar het andere lopen (terwijl ze geen poot verzetten) en die je echt het idee geven, dat het verlaten paden zijn, veelal hobbelig, soms stijl en zo smal dat omkeren niet mogelijk is. Zou ik door een of ander obstakel niet meer verder kunnen dan zou ik achteruit moeten rijden en dat is niet leuk als het te ver is.

979. Zo rond theetijd ben ik naar het hotel gegaan om op het terras nog wat te lezen en te schrijven. Van lieverlee werden de luchtdrukverschillen in de heersende atmosfeer dermate dat de wind zichzelf opstak, nee geen pijp, sigaar of sigaret. Ik ben toen maar naar binnen gegaan. Mevrouw Bariteau was al vroeg op bloemenjacht geweest en de prachtige veldbloemen (mandenvol) was zij her- en derwaarts aan het schikken en draperen, haar overvloed aan artistieke neigingen aan het botvieren, onderwijl trachtte zij mij commentaar op het resultaat van haar bezigheden te ontlokken. Hetgeen haar lukte want ik heb wel eens het idee dat ik overal een nogal verstandig commentaar op kan leveren, ook van zaken, ideeën en omstandigheden waar ik geen tittel of jota verstand van heb. Van lieverlee kwamen de weekendgasten, verwachtingsvol als kinderen die zullen worden getrakteerd, binnen om zich culinair grandioos te laten verwennen, oftewel zich te barste zullen vreten.

980. Zondag, 13 juni 2004. Van het afscheid van de Familie Bariteau kan ik me dit duidelijk herinneren: Het engelachtige koppie van Florence dat nieuwsgierig als dat slimme kind (11) is, alles in mijn auto bekeek, dat Carolien (7?) er niet was omdat zij bij haar oma kersen moest plukken en ook dat ik langzaam via het dorpje wegreed, die lange Philippe, Marianne en Florence bleven zwaaien tot ik ze uit het oog verloor. Ik weiger nu om op te schrijven: ‘en ik zou ze nooit meer zien’ want hoop is de droom der wakende. [Het laatste wat mijn beschermengel in 2013 tegen mij zei was: ‘Blijf dromen Ies.’.]

981. De reis van Pierre-Perthuis naar Epinal is enigszins te vergelijken met de reis die ik maandag, 7 juni 2004 maakte. Om herhaling te voorkomen heb ik dus niets opgeschreven. Ik heb namelijk de stelregel: ‘ Eén keer is leuk, twee keer is flauw, drie maal is vervelend.’ Hier moet je wel degelijk onderscheid maken tussen het opschrijven en lezen en het doen. Zo’n reis herhalen en ondergaan blijft een grandioos feest.

982. Op 4 Mei 2004 te 13:13 had ik via internet (Arianne had een aantal terzake doende zinnen en woorden in het Frans opgeschreven en bij mij de juiste uitspraak er in gehamerd) een kamer gereserveerd in Hotel Premiere Classe, Rue du Merle Blanc in Epinal voor drie dagen/ nachten. De speciale invalidenkamer was keurig en schoon. De volgende dag, maandag 14 juni 2004 heb ik een rondrit van zo ’n 130 kilometer gemaakt richting Lac de Gérardmer. Het meer is ontstaan in het weichselien, het laatste glaciaal en ligt op 600 meter boven de zeespiegel. Neemt men Lac de Gérardmer als parameter dan ligt de zeespiegel 600 meter lager, hetgeen mij voor de plaatselijke bevolking ook logischer lijkt.

983. Met onze eerste caravanvakantie hebben we daar een of twee nachten op een camping gestaan. Ik ben toen heel vroeg opgestaan om met mijn fiets, een éénpedaler, het meer rond te rijden. Met het verstrijken van de jaren werd deze topprestatie in mijn fantasieën al maar groter. Ik vond het nodig om nu, oud en bedaagd zijnde en nog steeds zoekende naar de waarheid, de route ter plaatse nog eens te verkennen. Vooral met betrekking tot de lengte en het stijgingspercentage van de hellingen en dat alles om enige trotsheid, die zo gauw grenst aan hoogmoed de eerste der menselijke zonden, te kunnen corrigeren.

984. Ik heb geen redenen kunnen vinden mijn gedachten op dit punt aan te passen. Wel moet u in overweging nemen dat met het afnemen van mogelijkheden de prestatie in het verleden groter lijken te worden maar het niet zijn. ‘Maar het niet zijn’ springt ongevraagd in mijn gedachte, ik ben dan ook nog zo gek om dat direct op te schrijven, er over te denken, zelfs er even over na te denken en dan tot de conclusie kom dat ik het beter achterwege had kunnen laten en het toch laat staan voor wat het waard is.

985. Soms is zwamneuzerij mij niet geheel vreemd en de zin deszelfs zoek ik in het baden in ons heerlijke taalbad waarvan de warmwaterkraan soms te lang openstaat. Ik heb een gigantische aandrang in mij om overal de zin, het nut, het bestaansrecht en deszelfs redenen van in te willen, ja, te moeten zien en zo nodig te zoeken. (De zin van het leven is de zin om te leven. (Campert))

986. Dinsdag de 15 juni 2004, de volgende dag dus, ben ik naar de top van de op een na hoogste berg van de Vogezen gereden en heb me aldaar verwonderd over het aantal mensen dat daar met behulp van de wind en een matrasvormig valscherm van de Ballon d'Alsac, 1 250 m af wilde springen, parapenten noemt men dat. Ik vond het fascinerend.

987. Woensdag 16 juni 2004, ben ik uit Epinal vertrokken naar Hôtel Berg en Dal, Rue de la Gare 3, Vianden, Luxemburg. Donderdag 17 juni 2004 ben ik naar Jozien en André in Eindhoven gegaan want dat is al tientallen jaren een heerlijk adres als aanloop voor en beëindiging van een vakantie naar het zuiden, met lekker eten en drinken, gezellig kletsen en een prima bed; ja, wat wil je nog meer?

988. Vrijdag 18 juni 2004 ben ik naar huis gegaan en was mijn laatste vakantie ten einde. Over de terugweg heb ik niets opgeschreven. Ik weet er niets meer van. Misschien een klein beetje maar dat kan net zo goed het versleten, vermolmde restant van een eerdere vakantie zijn. Dat waren dus de vakanties, zuchtte hij, overladen door en van nostalgie.

Bijlage IX. Politiek.

Hoe het zo gekomen is.

989. Langzamerhand heb ik nogal wat problemen op een rij gezet om de gemeenschappelijke oorzaak helder te kunnen zien en te omschrijven zonder te vervallen in algemeenheden die geen oplossing bieden. Omdat de oplossing van al die narigheden voor zover ik kan zien, en dat is héél ver, alleen tot stand gebracht kan worden met een politieke meerderheid en het effecief gebruik van politieke middelen ben ik me voor de politiek meer en meer gaan interesseren.

990. Nu eerst even wat ideeën die als heipalen in een blubberige bodem deze motivatie onderbouwen.

991. Een dichtregel van H.M. (Hendrik Mattheus) van Randwijck (* Gorinchem, 9 november 1909 – † Purmerend 13 mei 1966) 'Een volk dat voor tirannen zwicht, zal meer dan lijf en goed verliezen, dan dooft het licht.' En we worden wat getiranniseerd zeg, je houdt het niet voor mogelijk!

992. Iemand moet het met zijn mismaakte brein ooit verzonnen hebben dat een deel van de planeet aarde als particulier, zakelijk of gezamenlijk eigendom kan worden beschouwd. Aan welk soort geestesziekte heeft de persoon geleden die dit gefabuleerd heeft? De aarde is wel voor het gebruik door mensen en andere roofdieren maar niet als eigendom van de mens en zeker niet van de mens in een van zijn smerige verschijningsvormen als plutocratische uitbuiter. Iemand heeft ooit deze diefstal als 'legaal' systeem op poten gezet en dat wordt nog steeds in stand gehouden door bijna iedereen, ja ook door personen die zich fatsoenlijk willen noemen of denken rechtschapen te zijn. Dit is een gotspe, afgeleid van het Aramese woord huspa, dat betekent een onbeschaamde grove brutaliteit. Toen Adam en Eva tegen elkaar zeiden: 'Dit is mooi ONS paradijs' was dit paradijs plotsklaps verdwenen. Als er hebzucht in het spel is dan is een paradijs ondenkbaar of verleden tijd.

993. De Islam is een terroristische organisatie die als een (soms keurig) geloof is vermomd en daardoor honderden miljoenen nette mohammedanen terroriseert en als menselijk schild misbruikt, Daar is maar één antwoord op en dat is snel een totale oorlog tegen deze misdadigers van het ergste soort.

994. Personen die in 'hoogheid' zijn gezeten, onze 'elite' dus, hebben geen oog noch gevoel voor de arme medemens. Het blijkt een soort permanente pandemie te zijn onder de beter gesitueerden. Een oog-, hersen- en karakterziekte, veelal erfelijk of aangeleerd zoals op dat omhooggewaaide schooltje van Nelie Kroes in Nijenrode, zich voordoende als een instelling voor wetenschappelijk hoger onderwijs. Zij hebben daar een kapitalistische wereldbeschouwing die gebaseerd is op hebzucht, klassenjustitie, reclameleugens, kleine lettertjesbedrog, advocatenleepheid en dat soort ongein en dat moeten de leerlingen voor zoete koek slikken. En dat doen ze dan ook.

995. Onder de eerste christenen, zo is mij geleerd bij het vak kerkgeschiedenis en bij de SP-ers zo is mij uit eigen waarneming gebleken, heerst dit wegkijk-euvel niet, althans veel minder. Wel wat natuurlijk want het zijn en blijven mensen, met al hun zonden, gebrek aan 4-lagen wc-papier, hun enge ziekten, half versleten schoenen en andere deerniswaardige toestanden.

996. Wat ook een bijna dwangmatige reden was/is om mij met de politiek te bemoeien was mijn eerste en belangrijkste les bij het vak belastingrecht. De les die ik u hier ook laat leren bestond slechts uit vier woorden, namelijk 'Belastingen zijn NOOIT logisch.' Mijn leraar de heer Faai te Schoonhoven liet mij deze (zijn) geloofsovertuiging, drie (3) maal herhalen en daarmede was de les, waarvoor ik op mijn éénpedaler ongeveer 20 kilometer moest fietsen binnen enkele minuten ten einde. Ik zal dit nooit vergeten maar heb met deze mening nog steeds geen vrede. In deze bijlage heb ik een belastingsysteem uiteen gezet dat WEL én logisch én relatief eenvoudig én dus beetje eerlijk is.

997. Mijn interesse in de politiek vloeit ook voort uit mijn grote bezorgdheid over de toekomst van de Germaanse inwoners van dit werelddeel waar mijn kleindochter er ook een van is.

998. Naast dat ik tamelijk bemoeizuchtig ben heb ik ook last van bijna onbeperkte nieuwsgierigheid die mijn bovengemiddelde belangstelling voor het politieke gedoe ook verklaart. Met dezelfde instelling bekijk ik ook de religieuze poppenkast. Waar ook wel interessante veldslagen en bizarre oorlogen werden en worden gevoerd en waar men eveneens op allerlei, soms ook originele, manieren elkaar de hersens inslaat zowel letterlijk als in opzwepende redevoeringen en met slechts af en toe prachtige polemische geschriften.

999. Het tekort (ziekte, armoe en andere ellende) van de één dé opdracht is voor de ander om te helpen, hoe dan ook. Zonder deze solidariteit is de mensenwereld een boevenbende.

1000. Armoede stinkt, even als rijke stinkers. Het verdrijft en verstikt de geur en de adem van de vrijheid. De isolerende laag tussen de armoelijders en hun uitbuiters het Syndicaat Uitbuiters van Armoelijders de SUVA is de aan ons welbekende ‘elite’. In feite is deze ‘elite’ een immense massa inerte zielstevreden zombies die wars zijn van elke verbetering. In zijn fantasieën duidt de apostel Johannes (zoon van een arme op vis vissende visser genaamd Zebedeüs en de broer van Jacobus) deze ellendelingen aan met de pincode 666. Wel met andere woorden want hij sprak noch schreef Nederlands. Maar toch zal hij wel zo’n soort clan bedoeld hebben. Dat is het voordeel van preken en spreken over Heilige Geschriften en zeker over de openbaringen van Johannes, je kun er alle kanten mee op als een verwarde pedalist op een stervormig verkeerspunt of midden in een bos zonder pad of wat ook.

1001. Nu even een fantasie (of is het realiteit?) over kabbalistiek en van de Kabbalisten. Sinds de invoering van het decimale stelsel en met de ontdekking van de nul als een echt cijfer waarmee gerekend en geteld kan worden en bepaalde personen op hun juiste waarde gesteld kunnen worden is het volgens de Kabbalisten onontkoombaar om het ideale aantal levende mensen voor de Aarde te bepalen. Het is: 1.234.567.890. Tel maar na: 1,2,3,4,5,6,7,8,9, 0; nul is niks dus stoppen met op- en af- en natellen. Onzin? Voor Kabbalisten onder ons is dit anders wel gesneden koek! De allerrijkste op deze wereld, de ‘SUVA’-kliek van de Familie Rothschild, laten hun nimmer gepubliceerd plan MV (mensenvermindering tot dit ideale aantal is bereikt) uitvoeren door de aan ons welbekende ‘elite’. Door de informatietechnologie komt dit nu eindelijk binnen hun bereik.

1002. De ‘elite’ is zich daar echter niet bewust van en wil dit ook niet zijn, maar het wel ó zo graag uitvoeren en dit als het ware tot in de kleinste details geïnstrueerd automatisch organiseert en uitvoert door hongersnood te bevorderen. Overvloedige oogsten van levensmiddelen voor het grootste deel vernietigen om de prijzen op te drijven. Grondstoffen en levensmiddelen op handelsbeursen tig keer verhandelen zodat deze duur en voor de massa onbereikbaar worden.

1003. Het bijkomende voordeel voor die ‘elite’ is dat het exorbitante winsten oplevert. De speciale VN-rapporteur voor het recht op voedsel, Olivier de Schutter, zegt: ‘Er wordt 20 keer méér maïs of graan verhandeld door financiële spelers dan dat er in werkelijkheid aan maïs of graan is. Die zien nooit een korrel maïs of graan, maar wedden met zoveel geld dat het de werkelijke prijzen van die gewassen opdrijft. Dat is extreem immoreel.’

1004. Voor een hoog financieel rendement beleggen in wapenfabrieken die apparaten maken waarmee de mensen elkaar massaal van het leven kunnen beroven en deerlijk kunnen verminken. De lobbyisten van de wapenindustrie hitsen elke werkdag en ook op zaterdag en zondag domme politici op om ergens een omzetverhogend oorlogje te beginnen, dat het mensenlevens vernietigt zal hun worst wezen. Als bijkomend voordeel geven de gewonden een ongekende booster aan de farmaceutische industrie.

1005. Te beleggen in fabrieken die vergif maken. Dat spul wordt verhandelt onder het voorwendsel dat het is voor ‘gewasbescherming’ en ‘ongedierte bestrijding’. Ook de bijenbevolking, die absoluut nodig is als onderdeel van de voedselvoorziening gaat door dit vergif dood, zodat er hongersnood ontstaat. Een deel van dat vergif komt via het voedsel voor mens en dier in levende lichamen en doen daar hun vernietigend ‘werk’, ook ten gunste van de farmaceutische industrie.

1006. Extreme winsten eisend beleggen in de farmaceutische industrie die exorbitante winsten en extreme bonussen voor haar bestuurders als haar doelen zag, ziet en zal zien en niet het herstel van zieken en gewonden en het voorkomen of het verzachten van allerlei soorten leed, verdriet en ongemak waardoor er ontelbaren voortijdig sneven in de strijd om het bestaan. Medicijngebruik is doodsoorzaak nummer drie of vier.

1007. Als een onderdeel van de operatie MV wordt beetje voor beetje het gehele monetaire stelsel door de bankwereld ontregeld. De gehele westelijke bankwereld is een der apparaten waarmee de SUVA haar ideeën en inhaligheid tracht te verwezenlijken. Een recent idee is het afschaffen van contant geld waardoor de greep op het monetaire gebeuren ongekend sterker wordt. Angst en geld zijn, zoals u weet, de sterkste beweegredenen in de menselijke denkwereld dus deze middelen moet volgens de SUVA-listen onder hun controle komen en dat is, mondiaal gezien, hen reeds voor drie-kwart gelukt.

1008. De geplande economische crises zullen elkaar steeds sneller opvolgen, maar niet regelmatig en voor delen der samenleving wel permanent worden. Een algehele economische crisis moet wel ingeleid door het in elkaar storten van de aandelen(gok)beursen. Deze sores is nodig om het aandeel van de ‘SUVA’ in de mondiale bedrijven, ja, in het totale bezit van alle mensen telkens te vergroten. Wat na elke economische crisis en oorlog weer duidelijk blijkt.

1009. De elite acht zich, gelegaliseerd door rechtspleging die zich laat leiden door de ideeën van de onderdrukkende klasse, vvd-ers en dat soort volk, gerechtigd de mensen in de onderlaag der maatschappij af te slachten. Het begin is er al. Arme mensen leven gemiddeld ruim zeven jaren korter dan leden van ‘de elite’, dat is één/tiende deel van een gemiddeld mensenleven van circa 70 jaren. 20% van de ruim 7 miljard menselijke aardbewoners leven in armoe, dat is ongeveer 1,4 miljard mensen. Van die groep is er dus reeds 1/10 deel, dat is ongeveer 140 miljoen mensen verdelgd en daar komen er elk jaar dus ruim 2 miljoen slachtoffers bij. Een aantal waarop de ons bekende smeerlappenfirma "HiStaMa" (Hitler, Stalin en Mao) trots geweest zouden zijn.

1010. De elite is ook bezig driftig met het vernietigen van regenwouden en andere natuurlijke bronnen. Het aanbod van noodzakelijke goederen zal sterk dalen en alles vreselijk duur maken. Voor een normaal mens zal het onmogelijk worden om normaal in leven te blijven en vervalt dan in misdaad bevorderde armoe. Misdaad bevorderde armoe is vergelijkbaar met de tegenhanger de rijkdom bevorderde misdaad, zoals deze zich al tientallen jaren steeds duidelijker manifesteert.

Hoofdstuk 2. Er is geen democratie.

1011. U mag niet denken, al wilt u dat nóg zo graag, dat u ervaring met een democratie heeft, tenzij u zit te dagdromen. Uw illusies wil ik u niet ontnemen zij behoren tot uw dierbaarste bezit als zij u niet in bezit genomen hebben. Het kan namelijk niet, ervaring hebben in en met een democratie. Geen enkele van uw ouders, grootouders of voorouders noch uw onderwijzers, leraren en professoren hebben in een democratie geleefd. U bent er dus NIET mee en in opgevoed. Trouwens ik ook niet en ons beider buren ook niet.

1012. Wij kunnen zelf onze leiders niet kiezen en hebben geen wezenlijke inbreng in de besluitvorming van enig openbaar bestuur. Ook niet in die van de geitenfokvereniging 'het Willige Bokje' van Zuidwolde en omstreken zo die mocht bestaan. Niet dat deze verzameling van mekkeraars een openbaar lichaam is, toch heeft u er niets in te brengen. Zoals wij nu de ‘democratie’ ondervinden wordt deze term misbruikt door die aan de macht zijn om arme mensen te onderdrukken en uit te buiten. Wij zijn van lieverlee geplet onder acht bestuurslagen. Acht loodzware zerken.

Hoofdstuk 3. Mijn politieke verleden.

1013. Alhoewel ik er als een soort farizeeër (iemand die zich schuldig maakt aan zelfverheffing op zedelijk gebied (naar Luc. 18:11)) soms prat op ging dat ik een halve sp-er was, ging ik vroeger graag naar de met verfijnde humor gelardeerde politieke redevoeringen van Isaäc Diepenhorst. Een ARP manneke van het zuiverste water die met zijn prachtige redevoeringen mijn politieke interesse op een prettige wijze vermeerderde.

1014. De eerste twintig jaar van mijn leven was ik er mij niet zo erg van bewust dat in de Heilige Schrift der Joden, waarmee ik ben opgevoed, soms smerige politiek werd beschreven. Ik voelde wel dat er iets 'mis' was, maar meer dan een vaag en enigszins onrustig gevoel was het niet. Bij al die bijbelvertellingen, op de zondagsschool 'de Zaaier', op de lagere school, bij het dagelijks na de warme maaltijd voorlezen uit de bijbel en bij de bijbelstudie op de knapenvereniging en later op de jongelingsvereniging, het jarenlang catechetischonderwijs over de Heidelbergse catechismus door de plaatselijke dominees en niet te vergeten de zondagse preken in de Nederlands Hervormde kerken zowel te Tienhoven (Z-H) als te Ameide door dominees die lid waren van de Gereformeerde Bond, kwam ik meerdere malen tegen wat beschreven staat in 1 Samuel 8 vers 7 tot en met 18.

1015. De teneur van dit verhaal is dat het volk Gods, de Israëlieten dus, zo gek waren als een looien deur omdat zij een koning wilden. Hun eigen God en ook hun leider Samuel (roepnaam Sammy) wilde dat écht niet. Sammy was een regelrechte voorloper van de republikeinen alhoewel hij zich voordeed als een theocraat omdat dit voortvloeide uit zijn dagelijks werk: de verbinding met en de stem zijn van 'Gene' zijde.

1016. Ik kon en kan het nog steeds niet in overeenstemming brengen, de Israëlieten mochten GEEN koning hebben terwijl in het protestantse milieu, waarin ik ben opgegroeid en waar ze er prat opgaan dat ze zo bijbelvast zijn als de rots der eeuwen, er sinds mensenheugenis ja eeuwen lang een Godsgruwelijk verering is van het 'Het Huis van Orange'. Dit zat en zit mij niet lekker, ik vind het zot, compleet knetter. Een van die orangistische onzin is dat er in de Rijksbegroting genoemd wordt en het staat er echt: vanaf 7 december 2021 krijgt de oudste dochter van koning Willem-Alexander en koningin Máxima 1.495.000 euro.

1017. Bij al die genoemde bijbelverhalen die ik met een zekere gulzigheid tot mij nam omdat er een geen ander geestelijk voer werd gegeven en bij de bijbelstudies, die ik in de loop der tijd deed, frappeerde mij ook, dat de Profeten Israëls, de vier grote en de twaalf kleine, heerlijke bevrijdende politieke standpunten hadden tegenover heersers, onderdrukkers, gore graaiers, koningen, onrechtvaardige rechters (klassenjustitie) en dat soort gesnor en dat in gepekelde termen prachtig konden verwoorden maar die jammerlijk in de Statenvertaling veel te netjes werden en worden weergegeven.

1018. Toen ik volautomatisch stemrecht kreeg werd ik door de voorzitter der plaatselijke afdeling van de ARP, de Anti Revolutionaire Partij, de niet-vrijgemaakt gereformeerde Arie de Kruijk, wethouder in Ameide, een man met een eeuwige grijns, zoals Halbe Zijlstra nu (Zou dit voortkomen uit hun egoïsme? Geen van beide vertoonden/vertonen ook maar een greintje (65 milligram) gevoel voor de financieel zwakkere medemens.) met klem aangemaand lid te worden van zijn kluppie, de ARP. Toen ik hem er op wees dat dit niet convenieerde met mijn verlangen een helder zicht op de 'andersdenkenden' te hebben en onafhankelijk wenste te zijn en te blijven heeft de schurk zijn pogingen gestaakt.

1019. Ik heb van lieverlee op veel partijen gestemd. De ARP ('van huis uit') de CHU (In navolging van Piet Vroon om de ARP-ers ter plaatse te stangen) het CDA (ondanks die kliko Bak met zoveel Ellende) de Communistische Partij Nederland (om het optreden in de tweede kamer van Ina Brouwer) en misschien nog wel meer maar dat ben ik dan vergeten. Mijn voorkeur gaat uit naar het stemmen op personen die ik denk te kennen, zoals op onze buurman die ons in de oorlog van veel levensmiddelen voorzag en op Willem van den Berg, Graafdijk gemeente Lopik een cliënt toen ik in Werkonwilligen woonde.

1020. Tot 2005 ben ik geen lid geweest van een politieke organisatie. Nadien was ik lid van de SP maar het lukte mij nooit een echte SP-er te zijn. Het tientallen jaren uitoefenen van een ‘vrij’ beroep als vorm van inkomstenverwerving verhinderen zulks door het verkregen inzicht in de mens en zijn handelen.

1021. Omdat ik bang was dat er volksvertegenwoordigers van de SP zo kierewiet zouden zijn om bij de opvolging van het koningschap de eed aan Willem IV (W.A. de overbodige) af te leggen heb ik tijdig aan alle SP-leden van de Eerste en de Tweede Kamer der Staten-Generaal en de voorzitter van die partij de heer Jan Marijnissen een e-mail gestuurd met de navolgende inhoud: ‘Beleefd edoch zeer dringend verzoek ik U geen eed af te leggen op een koning of een soortgelijk figuur. Hooguit kunt u hem feliciteren met zijn (schandelijke) salarisverhoging. I. den Oudsten. SP-lid nummer 382043.’ Ik heb hierop geen enkele reactie ontvangen. Hetgeen mede aanleiding was om mijn lidmaatschap op te zeggen. Op 3 december 2014 heb ik dan ook mijn lidmaatschap beëindigd. Van lieverlee kwam ik tot de conclusie dat ik nimmer lid had moeten worden.

Hoofdstuk 4. Acht zware zerken

1022. In het kader van opheldering van mijn wazige politieke ideeën en onder andere van studie in de heilige geschriften der Joden heb ik ook zitten denken en nadenken over Spreuken 28 vers 2. ‘Om de overtredingen des lands zijn deszelfs vorsten vele.’ Vorsten, synoniemen: monarch, koning, heerser, soeverein, dictator. Vorsten, voorste, eersten. Om nu de ‘overtredingen des lands’ of te wel de rotstreken der politici van ‘de as van het politieke kwaad, de APK’ te meten, te wegen en te weten moet men dus het aantal bestuurslagen tellen. Bestuurslagen die zich als vorsten presenteren, vertonen, voorstellen, voordoen, onafwendbaar opdringen, en ons tot kotsens toe door de strot worden geduwd, gestompt en gestampt.

1023. Overtredingentabel »·« aantal ‘vorsten’: Nul vorsten, eigen baas, makkelijk zat, geen overtredingen. Eén vorst, je lief, overtredingen: zweetvoeten, te laag inkomen, te laat thuis. Twee vorsten, je biologische of adoptieve ouders of voogden, overtredingen: moeilijk opvoedbaar kreng. Drie, vier, vijf, zes vorsten steeds meer overtredingen. Het lijkt de beaufortschaal wel, schaal waarop de windkracht wordt uitgezet, genoemd naar de Engelse vice-admiraal Sir Francis Beaufort (1774-1857) die de schaal ontwierp, hij moest tenslotte wat doen. Hoe meer overtredingen hoe meer men de wind van voren krijgt. Het schrikbewind dat wij nu ondergaan voelt als diepe vernederingen en zijn het gevolg van acht (8) bestuurslagen die zich als vorsten, als dictators gedragen.

1024. Ten eerste de burgerlijke gemeente. Onze dorpen en gehuchten mogen geen eigen bestuur meer hebben. Deze relatief levendigste gemeenschappen zijn door politieke huurlingen overvallen en administratief gedeporteerd. Figuurlijk gesproken uitgemoord. Bijgezet in ‘gemeenten’ waar ze een minderheid vormen en verwaarloosd worden. De ‘belangrijkste’ mens in die gemeentelijke bestuurslaag noemen ze ‘burgemeester’ ook al is het een juffrouw. Een figuur dat niet gekozen is door nette burgers met de gave des onderscheids, noch door de gemeenteraad die dit eigenlijk (naar zijn aard) behoort te doen maar door een ongekozen, volslagen overbodig persoon, die geen Bertha 38 genoemd wil worden.

1025. De tweede bestuurslaag die we écht niet nodig hebben noemen we provincie. In de donkere middeleeuwen ontsproten en qua grondgebied sindsdien nagenoeg onveranderd. Compleet versteend als het ware. De ‘belangrijkste’ mens in deze bestuurslaag noemen ze commissaris der koning. Die eigengereide Limburgers maken daar door hun Belgische inslag ‘Gouverneur’ van. Een politiek figuur dat niet gekozen is door nette burgers maar wel benoemd door een zeer dure goed bewaakte marionet.

1026. De derde bestuurslaag is de politieke regering van ‘ons’ land. Met een koning, een prehistorisch instituut dat niet gekozen is door de inwoners die geacht worden de gave des onderscheids te hebben. Het koningschap is erfelijk, erfelijk als een enge ziekte. Lees en herlees 1 Samuel 8 en probeer verdorie nog aan toe nou eindelijk eens goed te begrijpen dat er geen koningen, koninginnen, prinsen, prinsessen en dat soort ongerief behoren te zijn. Nergens in het echt, alleen in sprookjes! Bedenk ook dat ongekozen bestuurders eigenlijk dictators zijn. In alle ernst, ik ben tegen koningen, dictators en dat soort lieden.

1027. Toen Willem IV ‘de overbodige’ nog een jongeman was wilde hij om begrijpelijke redenen absoluut geen koning worden. Op instigatie van zijn eigen moeder Beatrix (DéBilderbergMadam) hebben ze hem, W.A. dus, onder zware psychologisch druk gezet. Meer dan dertig jaar onafgebroken hersenspoelingen hebben hem misvormd en gemaakt tot wat hij nu is, een marionet. Waarbij die slimme Maxima uit het fascistische deel van Argentinië als zeer ruim betaalde oppas, poppenkastassistente fungeert, om WA in het gareel en bij de les te houden. Zoals al snel bleek in 2001 bij een persconferentie onder andere met de juiste opmerking: ‘hij is een beetje dom’ daarmede ook overduidelijk haar intellectuele suprematie etalerende.

1028. De afweging baten tegenover lasten met betrekking tot een koningshuis zijn van een compleet andere orde, zoals men vanzelf begrijpt ook niet te verwaarlozen maar principes gaan boven en voor geldelijk gewin, dat weet en wil ieder goed mens. De vermeende baten van het 'Huis van Oranje' zijn een speciaal daarvoor ontworpen effectief en fictief verhaal. Het is een conglomeraat van sprookjes, verzinsels, onversneden reclame, halve en hele leugens groot en klein, deels verzamelt van her en der en deels zelf verzonnen door het uiterst succesvolle reclamebedrijf 'De Rijksvoorlichtingsdienst' een instituut dat op kosten van ons allemaal sinds 1965 op instigatie van de SS-er Bernhard van Lippe-Biesterfeld aan de hondenriem van 'Het Huis van Oranje' loopt. 'Het Huis van Oranje' dat zich ziekelijk uitbundig en schaamteloos laat bejubelen door dweepzieke orangisten, laffe verraders van onze Republiek en andere kritiek- en karakterloze zombies. En miljoenen uiterst nette, gelovige mensen en hun kinderen en kleinkinderen van klein tot groot die om gezellig te blijven niet willen begrijpen waar ze mee bezig zijn.

1029. De meest verborgen regeringslaag (onze feitelijke regering) stuurt de politieke regering aan. Deze vierde bestuurslaag heeft als 'hoofd' geen mens doch een 'Idee'. En hoe deze bestuurslaag onderling echt functioneert is een zó goed bewaard geheim dat zelfs ik u daar geen explicatie van en over kán geven of in prekerstermen: tekst noch uitleg. Niemand weet daar de bijzonderheden waarop het eigenlijk aankomt van, dus ik ook niet. Maar het bestaat helaas wel.

1030. Een gemeen uitvloeisel uit dat 'Idee' is dat de armen armer moeten worden, hoe armer hoe beter, dan stinkt het van de armoede. En ook hoe minder rijken vreselijk rijk des te beter, dan stinkt het nog harder. Rijke stinkerds. Op deze manieren wordt de geur en de adem van de vrijheid vanuit twee kanten verdreven en verstikt. Elke daad, zelfs ethische misdaden, acht men in deze regeringslaag toegestaan, gelegaliseerd door schandelijke wetgeving en dus van alle kanten beschermt. De middenmoot, tussen arm en gigantisch rijk, moet 'zielstevreden' zijn en is traag, onverschillig, lusteloos en lamlendig. Maar wel zo dik dat deze minstens 51% van de geldige stemmen telt en perfect functioneert als isolatie tussen steenrijk en verdomd arm. Deze middenmoot bestaat voor het grootste deel uit uiterst nette mensen van hetzelfde soort als hiervoor bedoelde orangisten en zijn met reclame, hoe leugenachtig ook, naar wens te manipuleren.

1031. Wordt deze zombiemoot te dik dan moet het 'onderste' deel zo snel mogelijk degenereren (in de criminele antropologie volgens de leer van Lombroso) en tot een of andere vorm van armoede gebracht worden, meestal door middel van een economische en/of valutacrisis.

1032. RvS. Roestvrij staal denkt u als u 'normaal' bent. Nee, het is de Raad van State. Met niet geringe Rgernis schrijf ik over deze bestuurslaag, de 5e. De Raad van State heeft bevoegdheden onrechtmatig naar zich toe getrokken. Zij stalen het onder het toeziende oog en instemmende gemonkel van 'de As van het Politieke Kwaad'. Als toppunt van brutaliteit en ijdele vernuftigheid beweert die troep etterlingen dat zij: 1. Bijdragen aan behoud en versterking van de democratische rechtstaat. 2. Onafhankelijk adviseur voor de wetgever en voor het bestuur is. 3. De hoogste algemene bestuursrechter is. 4. Bijdragen aan het behoud en versterking van de democratische rechtsstaat. 5. Bijdragen aan de eenheid, legitimiteit en kwaliteit van het openbare bestuur. 6. Bijdragen aan de rechtsbescherming van de burger.

1033. Maar nú de waarheid! Als het overgrote deel van de Nederlanders er tegen is om onderhorig te worden aan een ondemocratisch, log en bureaucratisch 'Europa' zorgt de Raad van State met zijn leugenachtige praktijken er voor dat er op grote schaal hoogverraad wordt gepleegd door de regering wijs te maken dat onze nationale bevoegdheden overgedragen moeten worden aan gezworen doodsvijanden. (Uw eigen bevoegdheden behoren niet aan een ander, tenzij gij volkomen zwak- en/of krankzinnig zijt.)

1034. De Raad van State heeft zichzelf benoemd tot bestuursrechter. Omdat er al rechters, rechtbanken en de Hoge Raad zijn is een bestuursrechter compleet overbodig en zorgt voor tweeërlei rechtspleging. (Zulks is de HEERE een gruwel, Deteronomium 25:15, Spreuken 11:1, Spreuken 20:10 en Spreuken 20:23. Ja, ja, en dan wemelt het daar van de zogenaamde nette en christelijke zelfs protestantse mensen.)

1035. De voorzitter van de Raad van State is altijd de Koning, al is het een wijffie. Ja, dezelfde figurant die de burgemeesters en provinciale commissarissen moet benoemen en die aan het hoofd staat van de politieke regering maar geen politiek mag bedrijven. De voorzitter wordt geacht zijn/haar taak niet actief te vervullen. ?Heb je het ooit zo zout gegeten¿ Je hebt een bepaalde taak en wordt daarvoor werkelijk vorstelijk betaald en dan moet je verrekken om wat te doen. Sorry! Het is jammer maar schandelijke zaken kan ik écht niet altijd exact met nette woorden duiden.

1036. De vicevoorzitter moet dat ‘werk’ dus verrichten en laat zich dan 'onderkoning' noemen want dat vindt die knurft zo leuk.

1037. En weet je nu wat het gekke is: die Raad van State moet de politieke regering ‘goede’ raad geven. Let wel: de Koning als voorzitter van de Raad van State moet ‘goede raad’ geven aan zichzelf als hoofd van de politieke regering. Geertje Dekkers heeft in het Historisch Nieuwsblad op bladzij 28 van januari 2012 onder meer het volgende geschreven: ‘Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens heeft in het zogenaamde Procola-arrest van 1995 bepaald dat deze dubbelrol in strijd is met de eis van een onpartijdige rechter.’ Met een slinkse streek lappen zij het aan hun laars heeft de Procola zich weer eens aan de redelijkheid onttrokken.

1038. De Europese Unie is de volgende zerk, de zesde dus, die op ons eenvoudige burgers is gedonderd door een stelletje landverraders waar zelfs de NSB-voorman Mussert jaloers op zou zijn geweest. Anton Adriaan (Ad) Mussert, geboren te Werkendam op 11 mei 1894. Lafhartig, dom en wraakzuchtig vermoord in Den Haag op 7 mei 1946, na een zeer bedenkelijk juridisch proces. Alle ‘rechters’ hadden een vooropgezette mening: deze man moet dood, zelfs de herinnering aan deze onnozelaar moest worden gewist en uitgewist. (Dat ze hem daarmee op een voetstuk plaatste alsof het een Algemeen Erkende Vaderlandse Grootheid is ontging de sukkels.) Mussert die in de oorlogsjaren in Winterswijk als een volslagen idioot stond te oreren dat we een onderdeel van Europa moesten worden.

1039. ?Kijk, als je de bevoegdheden van je eigen volk steelt en die overbrengt naar Spanje (de 80-jarige oorlog), naar Engeland (Vier oorlogen omdat ze ons bestalen en nu nog bestelen) naar Frankrijk (de Franse overheersing) of naar Duitsland (1940-1945) of zoals nu is gebeurd naar de samenklontering van deze vier aartsvijanden, wat ben je dan¿ Een viervoudige landverrader. Doe je dat met je soortgenoten dan is het een stelletje landverraders van ‘heb ik jou daar’. Die vier genoemde landen spelen wel de hoofdrollen in de bureaucratische Europese Unie en hebben het voor elkaar gekregen dat Nederland hun blijvend schatplichtig is voor vele, vele miljarden euro per jaar.

1040. Verenigde Naties. Voor een toelichting bij deze zevende zerk op het kerkhof van onze vrije natie verwijs ik u naar Wikipedia. Zoekt en gij zult vinden. (Matthéus 7 vers 7 en Lukas 11 vers 9) Hieruit blijkt mijn relatieve gemakzucht en religieuze opvoeding.

1041. De achtste laag die ik in dit kader moet noemen past eigenlijk niet zo mooi in deze serie. Het zijn de waterschapppen. Een waterschap is een openbaar lichaam dat in bepaalde stroom- of afwateringsgebieden de taak heeft de waterhuishouding te regelen. In 1950 waren er ongeveer 2600 waarvan in 55 jaar ongeveer 2577 zijn uitgemoord.

Hoofdstuk 5. Aan het werk!

1042. De volgende drie punten moeten daarbij steeds welbewust in acht worden genomen.

De menselijke waardigheid moet worden gerespecteerd.

De gelijkwaardigheid van mensen moet worden gegarandeerd.

De solidariteit moet worden georganiseerd, omdat de mensen ongelijk zijn.

1043. Onderstaande lijst is niet limitatief noch netjes gesorteerd op belangrijkheid of enig effect. U moet het in uw gedachten, woorden en werken aanvullen, ordenen tot een voor U werkbaar programma zonder een ander (daarbij) nodeloos te hinderen.

Neem tijdig uw eten, drinken, slaap, rust en vakantie. (Laat niemand dat verpesten. Bijvoorbeeld: geen nachtelijke vergaderingen.)

Lieg niet, alleen kleine grappige leugentjes ‘om bestwil’ mogen.

Blijf met je jatten van andermans en van gemeenschappelijke spullen af.

De sorry- en gedoogcultuur moet zo snel mogelijk worden afgebroken.

Degene die direct of indirect in dienst zijn van de overheid hebben (Ter voorkoming van belangenverstrengeling.) geen stemrecht noch bijbanen. (Mooi woord trouwens, verstrengeling.)

Armoede stinkt, daarom moeten alle ‘moerassen van gebrek’ droog worden gelegd. (Armoe is onrecht.)

Verheffing van ‘de mens’ is nodig daarom moet elke normale studie verplicht en kosteloos zijn en alle andere zo mogelijk drempelloos.

Nivellering is kortzichtig, tijdrovend en duur. Het voegt niets toe en beneemt massa's mensen de mogelijkheid te genieten van de absurde diversiteit van het bestaan.

Rijke personen moeten de meeste financiële lasten dragen, dat wel, maar zij moeten daarin levenslang opgevoed, bijgestaan en getraind worden. Maar ja, dat is toch niet zo erg? Nee, ze hebben tijd zat! Ik moet hierbij helaas opmerken, want het moet maar eens goed tot iedereen doordringen dat de pijn van de diepste nooddruft geleden en de zwaarste financiële lasten gedragen worden door de moeders van armoelijders.

Om de rompslomp der bureaucraten in te perken en om alle werklozen een menswaardig bestaan te garanderen, ook gezien in het licht (die een diepe duisternis zal blijken) van de komende robotisering (over 50 jaar is 90% van de mensen blijvend werkloos) moet er voor iedere Nederlander een wekelijkse uitkering komen. Een onvoorwaardelijk basisinkomen zodat een iegelijk (zo ’n archaïsch woord ertussen vind ik heerlijk) verweten kan worden een uitkeringstrekker te zijn hetgeen het saamhorigheidsgevoel enorm stimuleert. En dat is ook wat waard, toch?

De wekelijkse uitkeringen, omdat alle weken even lang zijn, kunnen leeftijdsafhankelijk worden aangezien de basisbehoeften voor een aanmerkelijk deel zijn gerelateerd aan de leeftijd, ook omdat het zeer gemakkelijk geconstateerd en volkomen automatisch geadministreerd kan worden. Wel kan er op eenvoudige wijze rekening gehouden worden met slechts enkele afwijkende fundamentele behoeften bij ziekte, verslaving, ongeval, zorgen en andere misère of bij dracht, baring, herdenkingen over van alles en nog wat en andere feest- en treurdagen waarop men zijn chagrijn moet kunnen verzuipen op kosten van de staat.

De uitkeringen worden betaald door de UB, dé Uitkerings- Bank zonder tussenkomst van welke andere bank dan ook.

Alle bestaande sociale verzekeringswetten- en uitkeringen, kinderbijslag, huur-, zorg- en andere toeslagen kunnen dus gesloopt worden. Al-le-maal! De uitkeringen op grond van deze regelingen zijn namelijk oneerlijk en duur.

'De elite' vertoont overduidelijk een mensonterend gebrek aan empathie, inzonderheid met betrekking tot degene die getroffen zijn door ziekte, ongeval en armoede. Deze en andere ellende treffen niet alleen elk menselijk of dierlijk persoon maar ook de gemeenschap waarvan die getroffene deel uit maakt. Het is een onontkoombaar gegeven dat degene die getroffen zijn door ziekte, ongeval en armoede zelf het verdriet, de pijn en de zorgen moeten verdragen. De kosten die direct of indirect uit deze ellende voortvloeien moeten dan echter wel geheel voor rekening van genoemde gemeenschap komen..

Het tekort van de een is dé opdracht voor de ander, want zonder dit solidariteitsbegrip is de mensenwereld een boevenbende.

Alle grondgebied buiten Europa moeten zo snel mogelijk, in ieder geval binnen een jaar worden afgestoten.

Zoals elke scholier en elke vakmens na een gedegen opleiding een examen moet afleggen, zo moeten ook voor ministers en andere politici na een gepaste opleiding een diepgaand onderzoek komen naar de vereiste kennis en vaardigheden ook en vooral naar het moraal en karakter. Zoals elke advocaat en accountant in een register moet zijn opgenomen zo moet iedereen die ooit politicus, minister of iets dergelijks wil worden minstens een aantal jaren in zo ’n soort register staan ingeschreven alvorens hij als zodanig mag fungeren. Dan kunnen we tenminste een beetje nagaan door wat voor soort prentenboeken we worden geregeerd.

Er komen zelfstandige bestuursorganen (ZBo) die verplicht zijn hoogwaardige diensten en producten snel te te verlenen of te leveren. ZBo’s horen bij de Rijksoverheid, maar maken geen deel uit van een ministerie maar komen wel onder directe verantwoordelijkheid van een minister. Denk bijvoorbeeld aan de Kiesraad, de Nederlandse Bank, het Wegverkeer, Vervoer, Recreatie, Natuur en landschap, Cultuur, Landsverdediging, Bestuurlijke Organisatie en Ongehoorzaamheid, Waterschappen, Rijksaccountantsdienst, Rijksinkoopbureau, Controlediensten, dierenrechten, CBR, Energie (aardolieproducten, gas, sprokkelhout, zaagsel, eierkolen, steenkool, elektra, e.d.), Verdovings- en geneesmiddelen, SWVtB = sociaal woning- en volkstuinbeheer, water- en wietbedrijven en ga zo maar even door want je bent nu toch al lekker bezig.

De financiën van alle overheidsinstanties, daar ook onder begrepen de ZBo’s en gemeentediensten, komen onder direct beheer van de Nederlandse Bank ter voorkoming dat er ‘bestuurders’ en dergelijke beleggertje en ondernemertje gaan spelen.

De structuur van de maatschappij zo eenvoudig mogelijk en transparant maken.

Het belastingparadijs, dat ons land is voor Adam en Eva (buitenlandse belastingontduikers, "belastigafspraken") zal onmerkbaar worden omgebouwd tot een grote inkomstenbron en binnen tien jaar worden opgeheven met de uitdrijving van Ad en Eef.

Belastingen ontgaan door zogenaamde 'legale' maar o zo arglistige, sluwe, achterbakse, valse en bedrieglijke constructies die de bedoeling der belastingwetten frustreren en ontduiken is ontoelaatbaar.

Omdat er allerlei taken ten behoeve der gemeenschap bij ZBo’s ondergebracht worden kan het aantal ministers tot zeven verminderd worden. Deze personen worden periodiek (bij voorbeeld per halfjaar) roulerend voorzitter, premier of hoe je zo'n functionaris ook maar wil noemen.

De aarde, de zeeën en de ruimte zijn wel voor het gebruik van beesten, mensen en andere kudde- en roofdieren maar niet als eigendom van die mens. Daarom moet al het ongebruikte onroerend goed in de loop van tien jaar publiek bezit worden om de hemeltergende troep, die er wereldwijd is te zien, op te kunnen ruimen. (Kan men nu al beginnen om 10% per jaar af te schrijven!)

Eerlijke handel moet alle kansen krijgen, nemen en houden.

Alle openbare functies en bestuurslagen die gemist kunnen worden moeten vlugzamervoet (= tegengesteld aan langzamerhand – er uit schoppen) worden opgeheven. Eerst en zo snel mogelijk de baantjes van de Koning, Oppas voor de Koning, Burgemeesters, Commissarissen van de Koning, leden van de Provinciale Staten en de Raad van State.

De medische-, verzorgings- en onderwijssector moeten naar de aard van hun taken georganiseerd worden. Trouwens alles! Toch?

Men lette bij dit alles goed op het standpunt van Desiderius Erasmus. [Nu eerst wat plagiaat. Het is woordelijk overgenomen uit 'De Lof der Zotheid' van Desiderius Erasmus, geboren te Rotterdam op 27 oktober 1467, overleden te Bazel, 12 juli 1536, een Nederlandse priester, Augustijner kanunnik, theoloog, humanist, schrijver en filosoof, vertaalt door Mr. Dr. J. B. Kan en als Prismaboek nummer 547 uitgegeven door Het Spectrum N.V. Ik las in het eerste deel van hoofdstuk 51 genaamd Rechtsgeleerden: Onder de geleerden matigen de rechtsgeleerden zich wel de allereerste plaats aan en meer dan iemand anders zijn zij met zichzelf ingenomen. Door de steen van Sisyphus aanhoudend voort te wentelen en duizend wetten in één adem samen te flansen, onverschillig omtrent welk onderwerp; door verklaring op verklaring, zienswijze op zienswijze te stapelen, maken zij dat de beoefening van dat vak voor de aller-moeilijkste doorgaat. Want al wat veel inspanning kost, dat houden zij voor voortreffelijk. Genoemd hoofdstuk sluit met: Hen maakt echter hun eigenliefde recht gelukkig, want met een paar sluitredenen gewapend durven zij onverwijld iedereen over ieder onderwerp te lijf gaan. Trouwens hun stijfhoofdigheid maakt hen onoverwinnelijk.] Tot zover Desi de Mus. Er is dus de laatste vijfhonderd jaren niets veranderd. 500 jaar niets!

De aan de Europese Unie afgestane macht moet nu terug genomen worden en de financiële afdrachten beëindigd.

Die in dienst zijn van een overheidsinstelling zijn persoonlijk verantwoordelijk voor het werk dat zij doen.

En er is nog zoveel meer te doen. Ik wil niet nu nog meer gaan detailleren, dat komt wel. Bijvoorbeeld over de autofabriek in Born. Deze moet een zeer eenvoudig, solide, elektrische automobiel gaan maken speciaal (maar niet enkel) voor de overheid die dan geen dure sleeën hoeft te kopen om ambtenaren status te geven.

Laatste hoofdstuk

1044. Alle vormen van belastingheffing worden zachtjesaan in de loop van 3652 of 3563 dagen (10 jaar) vervangen door één belasting, de vermogensaanwasbelasting na vooraf één vermogensbeslag voor de rijkste Nederlanders. Elke dag een paar stapjes, dan wordt niemand (het) moe en went het wel erg gemakkelijk. Vermogensoverheveling is nodig om de totale staatsschuld te delgen. De staatsschuld vertegenwoordigd namelijk maar een deel van het vermogen van alle mensen samen. In de ochtend dat ik dit schreef las ik in een of andere krant dat er in Nederland 191.000 miljonairs of miljonaires zijn, miljardairs en miljardaires daaronder begrepen. Nu moet men krantgegevens altijd met een korrel zout nemen, het kunnen er best wel 300.000 zijn want die mensen kunnen hun financiële vermogen nogal gemakkelijk wegmoffelen.

1045. De inkomstenbelasting wordt met ingang van dit lopende jaar 30% van hetgeen meer is dan € 26.000 per jaar (€ 500 per week, € 100 per werkdag) wordt verdiend. Deze 30% wordt elke jaar met 3% verminderd.

1046. De omzetbelasting (voor zover van toepassing) krijgt ook één tarief namelijk 20% en wordt met 0,5 % per kwartaal verminderd.

1047. Waarom een belasting op vermeerdering van het vermogen? Dat is toch niet eerlijk? Jawel!! Dat zal ik U even haarfijn uit de doeken doen, het ontvouwen en aan u uitleggen.

1048. Wij mensen zijn als individuen altijd een deel van een of andere gemeenschap of we willen of niet. Zelfs al voor onze geboorte, namelijk met een drachtige aanstaande moeder. Nadien van een al of niet volledig gezin, en als er nabije of verre buren zijn de bewoners van een straat, weg of pad, een wijk of buurtschap, een gehucht, dorp of stad, een natie en de van totale wereldbevolking.

1049. Onze bestaansmogelijkheden ontlenen en onttrekken wij continu aan deze gemeenschappen door onze handel en wandel, wij dragen er ook voortdurend aan bij. Het is een soort symbiose.

1050. Doordat het harmonische in deze samenleving verstoort is heeft de ene mens het in materieel opzicht veel beter of slechter dan de ander. Het is nu eenmaal een gegeven dat de ene mens in financieel en andere opzichten ‘succesvoller’ is dan de ander. Degene die succesvol is heeft wel die gemeenschap nodig om tot dat resultaat, zijn succes te komen. Hij trekt zijn ‘rijkdom’ uit die gemeenschap. Daar is niks mis mee als het op een nette manier gebeurd.

1051. Er is ook niks mis als die succesvolle mens als tegenprestatie een deel van zijn vooruitgang (niet bedoeld een deur, poort of luik aan de voorzijde) aan die gemeenschap (die hij zo succesvol in vrede heeft mogen plunderen) afstaat.

1052. Natuurlijk is het allereerst nodig dat elke Nederlander in de fiscale houdgreep wordt genomen en gehouden zodat ontsnappen aan deze dure burgerplicht niet mogelijk is en daar is meer voor nodig dan deze zin. Omdat het zó belangrijk is nu een herhaling maar dan in andere woorden. Het spreekt vanzelf dat voor iedereen de vluchtroutes om te ontkomen aan zijn belastingverplichtingen hermetisch moeten worden afgesloten. Want wetten maken als netten met grote en kleine mazen is net zo dom als dazen en in een mandje melken.

1053. Deze punten zijn voorlopig wel genoeg. De rest komt wel.

1054. Duidelijk? En nu geen smoesjes verzinnen om dit fraaie idee de grond in te boren of het door pervers eigenbelang te verminken of te vernietigen.